

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The New York Times Çoksatar Yazarı

JASMINE GUILLORY

“Masalın romantik komediyle buluştuğu bu modern hikâye,
ilk sayfadan son satıra başınızı döndürecek!”

Ayakkabı Ayağına Uyarsa ve *Ballı Lokma*'nın The New York Times
çoksatar yazarı Julie Murphy

BİR KADERİNDE VARSA ROMANI **BYOU**

BAZEN BİRİNİ GERÇEKTEN TANIMAK İÇİN SATIR ARALARINI OKUMANIZ GEREKİR.

Isabella Marlowe kendini çok çaresiz hissediyordu. Üniversiteden sonra yayıncılık kariyerine atıldığında, yirmi beş yaşına geldiğinde bile hâlâ anne babasıyla yaşamak zorunda kalacağını ve yayınevindeki sayılı siyahi çalışan-dan biri olacağını tahmin etmemişti. Çok çalışan ama az kazanan, hakkını aramakla kendini susturmak arasında sıkışıp kalan Izzy, yayıncılık sektörünün bu kadar kötü olabileceğine inanmak istemiyordu. Bir gün patronunun, ünlü bir yazarın uzun zamandır beklenen dosyasını teslim etmediğinden şikâyet ettiğini duyduğunda, bunu değerini kanıtlamak ve nihayet hak ettiği saygıyı görmek için bir fırsat olarak gördü.

Tek yapması gereken yazarın Santa Barbara'daki malikânesine gitmek ve ona bir dizi yüreklendirici konuşma yapmaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Ne var ki Izzy kısa sürede durumun boyunu aştığını anladı. Beau Towers, skandal bir anı kitabı kaleme almaya kalkışmış, sıradan bir ünlü değildi. Alaycı, içine kapanık –ve şu işe bakın ki– en az Izzy kadar çaresizdi. Fakat ne kadar soğuk ve mesafeli olursa olsun, Izzy'nin Beau'nun kitabını yazmasına ihtiyacı vardı ve onun teşvikleri sayesinde, ünlü adamın hikâyesi kâğıda akmaya başladı. Kısa sürede, ikili sandıklarından çok daha fazla ortak noktaları olduğunu keşfe-decek ve teslim tarihleri yaklaştığında, aralarında yepyeni bir şeyin filizlendiğini fark edecekti.

Çoksatar yazar Jasmine Guillory'nin kalp yakan romantik anlatısı, klasikleşmiş bir masalı yepyeni bir jenerasyonla buluşturuyor.

JASMINE GUILLORY, *Düğün Günü*, *Evlilik Teklifi* ve *Düğün Partisi*'nin de aralarında bulunduğu *The New York Times* çoksatar romanlarının yazarı. Yazıları *Wall Street Journal*, *Cosmopolitan*, *Bon Appétit* ve *Time*'da yayımlandı. Guillory, Today televizyon programına kitap yorumlarıyla katkıda bulunuyor ve Oakland, California'da yaşıyor.

KITABINA GÖRE

BİR KADERİNDE VARSA ROMANI

JASMINE GUILLORY

Düzenleme
Ny.özlem

BYOU
Ninova

***Kitapları seven ve prenses olmak
isteyen bütün siyahi kızlara.
Bu roman sizin için.***

Ö N S Ö Z

Isabelle Marlowe, hareketli ve kalabalık Manhattan caddesinde yürürken dünyaya gülümsüyordu. Elinde değildi. Soğukkanlı ve sakin olması, ilk iş gününde içinin içine sığmadığını çaktırmaması gerektiğinin farkındaydı ama yapamıyordu işte. O kadar heyecan içindeydi ki dayanamıyordu. Kim olsa öyle hissetmez miydi? New York şehrinde pırıl pırıl, güneşli bir şubat sabahıydı, bahar yaklaşıyordu ve yaklaşık otuz dakika sonra Isabelle resmen, dünyanın en büyük yayınevlerinden birinde, Zaman Kadar Eski Öyküler Yayınevi'nde editör asistanı olacaktı. İple çekiyordu.

İlk gününde erkenciydi; gecikme riskini göze alamamıştı çünkü annesiyle babasının New Jersey'deki evinden ta buraya kadar trenle gelmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden ofisin karşısındaki kahve standına uğradı ve zaman öldürmek için bir kahve daha aldı.

"Günaydın!" dedi kahvecideki adama. "Ben Isabelle. Aslında arkadaşlarım bana Izzy der ama herhâlde iş yerinde herkese kendimi Isabelle diye tanıtacağım, daha profesyonel duruyor, ne dersin? Her neyse..."

"Kahve?" diye kükredi adam.

"Ah! Evet, kahve, kesinlikle. Bir parçacık süt ama şeker koymayın lütfen. Teşekkürler!"

Adam somurtarak ona kahvesini uzattı ve Isabelle yüzünde güller açarak aldı. Adam ona gülümsemedi ama Isabelle farkında bile değildi.

Kahveyi yudumladı. Adam çok fazla süt koymuştu ama genellikle öyle koyuyorlardı, olsun! Isabelle etrafına bakındı; belki kahvesini

içerken mahallede şöyle bir turlayabilir, ne var ne yok bakabilir ve vakit geçirebilirdi. Mülakata geldiği zaman o kadar gergindi ki hiçbir şeye dikkat edememişti.

Aaa, bak, bir fırın! Hem de çok güzel bir yere benziyordu, kapının dışında kuyruk vardı, vitrinde de bir sürü baget ekmekler ve hamur işleri. Buradan muhtemelen sık sık ikindi atıştırmalığı alacaktı. Ah, köşedeki şu kozmetikçiye ne demeli! Burası da kullanışlıydı.

Oooo. Kitapçı! Sabahın bu saatinde kapalıydı ama Isabelle vitrine dizdikleri kitaplara göz attı, çoğunu okumuştı. Evlerine yakın kitapçıdaki yarı zamanlı işinden yeni ayrılmıştı, orası sayesinde bu son çıkanlara rahatça erişebiliyordu – hem de indirimi iyiydi. Isabelle loş vitrinden içeriye bakıp öndeki masalarda hangi kitapların olduğunu görmeye çalıştı. En sevdiği yazarlardan birkaç kitap seçebildi; onların kapağını nerede görse tanırdı. Ve işte *En Sevdığım Kısım!* oradaydı. Isabelle kitapçıdaki işinden ayrıldıktan sonra çıkmıştı ve onu okumaya can atıyordu. Bütçesini ayarlamaya çalışıyordu, o yüzden bu kitabı henüz satın almamıştı ve kütüphanedeki okuma listesinde altmışıncı sıradaydı. Bu gidişle okuması aylar sürecekti. Bir şekilde boş verip kitabı almak zorunda kalabilirdi.

Saate bakmak için cebinden telefonunu çıkardı ve hem annesinin hem de babasının mesaj attığını gördü.

Babasından:

İlk gününde başarılar Isabelle!

Annesinden:

Evet, bol şans tatlım!

Isabelle telefona gülümsedi.

Sağ olun!!! Çok heyecanlıyım!

Hâlâ annesiyle babasının evinde yaşıyordu ama sadece şimdilik. Maaşı düşüktü; hoş, bir maaşı olduğu için bile bayram ediyordu ve New Jersey’de yaşayıp trenle gidip gelmek en mantıklısıydı. Fakat Isabelle anne babasıyla iyi geçinirdi, o yüzden canı hiç sıkılmıyordu. Artı, bu durum uzun sürmeyecekti.

Saat dokuzda on kala ofisin yolunu tutma zamanının geldiğine kanaat getirdi. Bir vitrinde dış görünüşüne baktı, en sevdiği mavi elbiseyi eliyle düzeltti ve saçındaki firketeyi iyice yerleştirdi. Zaman Kadar Eski Öyküler binasına ulaştı, anne babasına yollamak için bir selfie çekti ve içeri yürüdü.

“Merhaba,” dedi güvenlik görevlisine, ağzının kulaklarına varmasına engel olamadan. “Ben Isabelle Marlowe, burada ilk günüm.”

Adam da ona gülümsedi.

“Merhaba Isabelle. Hoş geldin. Kimliğine bir bakayım, seni yukarı gönderirim.”

Güvenlik görevlisi –adı Frank’ti; isim etiketinde görmüştü– kimliğine baktıktan sonra ona eliyle asansörleri gösterdi.

“İlk gününde bol şans,” dedi.

“Teşekkürler!” Isabelle derin bir nefes alıp ilk asansöre bindi.

Isabelle asansörden çıktığında onu siyah saçlı ve gözlüklü bir kadın karşıladı.

“Isabelle? Merhaba, ben Rachel. Onca e-postadan sonra nihayet yüz yüze tanışabildiğimize sevindim. Marta bugün biraz geç gelecek, o yüzden sana etrafı ben gezdireceğim.”

Marta Wallace, ZKEÖ’nün en üst editörlerinden biriydi ve Izzy’nin yeni patronuydu. Izzy, Marta’nın ilk başta ofiste olmamasına biraz sevinmişti; kadın mülakatta bayağı korkutucu davranmıştı ve Izzy işe alınmayacağından emindi. Birkaç hafta sonra, İnsan Kaynaklarından telefon alınca şoke olmuştu ve bu olayın bir şaka olmadığına emin olması için bir sürü e-posta yazışması yapması gerekmişti.

Izzy sahiden de farklı bir yayınevinde iş bulacağını zannetmişti. Daha stajyerken bir mentorluk davetine katılmış, orada Maurice'te editörlük yapan ve Izzy gibi siyahi bir kadın olan Josephine Henry ile tanışmıştı. Izzy daha sonra cesaretini toplayıp, Josephine'e e-posta atarak tavsiye istemişti. Josephine tavsiyeden ötesini yapmıştı; Izzy'ye önce bir kahve, ardından öğle yemeği ısmarlamıştı ve ona yayınevinde işe girme hakkında bir sürü tavsiye vermişti. Maurice'te editör asistanlığı pozisyonu açılınca Izzy derhâl başvurmuştu. İşe giremeyince yıkılmıştı. Ancak kısa süre sonra ZKEÖ'den Marta ona iş teklif etmişti ve Izzy havalara uçmuştu.

Koridorlarda yürürken etrafına baktı ve gözleri yuvalarından fırladı. Her taraf kitap doluydu. Böyle kitaplarla çevrili bir ortamda olmak çocukluğundan beri hayaliydi. Buraya vardığına inanamıyordu.

Rachel bir kabini işaret etti. "Burası senin köşen," dedi Izzy'ye. "Marta'nın odası da şurada." Izzy'nin masasının karşısındaki koridorun sonunda kalan karanlık odayı işaret etti.

Tam o sırada, gür siyah saçlı, gözlüklü ve Izzy'nin bile iyi kesimli olduğunu fark ettiği bir spor ceket giyen beyaz bir adam yanlarından geçti.

"Merhaba, sen Marta'nın yeni asistanı mısın?" diye sordu.

Izzy ona başını sallayıp gülümsedi. "Evet, merhaba! Ben Isabelle Marlowe, tanıştığımıza memnun oldum."

Adam gözlüğünün üstünden bakıp gülümsedi. "Ben Gavin Ridley. Tam şurada oturuyorum," dedi, fazla uzakta olmayan bir masayı işaret ederek. "Yakın zamana kadar Marta'nın asistanıydım; şimdi yardımcı editör oldum."

"Ah, vay canına, tebrikler!" dedi Izzy.

"Teşekkürler," dedi adam. "Burada çalışmakla ilgili her türlü konuda bana danışabilirsin. Seve seve yardım ederim." Izzy'ye el sallayıp kendi masasına doğru yürüdü.

Izzy kendi kendine gülümsedi. Buradaki insanlar ne kadar tatlıydı.

Rachel, Izzy'nin masasındaki bir yığın kâğıda işaret etti. "Burada bazı evraklar var, geçici rozetin ve ilk günün için birkaç eğlenceli hediye de içinde. Sen onları karıştır, sonra gelip beni bul ve kimlik kartın için fotoğrafını falan çektirelim."

Izzy masasına otururken başını evet anlamında salladı. "Harika. Teşekkürler!"

Çantasından en sevdiği tükenmez kalemını çıkardı, masada duran bütün formları ve belgeleri özene bezene doldurdu. Bu iş de bitince sıra eğlenceli kısma gelmişti. Kabarık Zaman Kadar Eski Öyküler bez çantasını aldı ve kocaman gülümsedi. Yepyeni bir omuz çantası! Hafta sonları bu çanta omzunda parka gittiğini, defterleri ile dizüstü bilgisayarını içine koyduğunu ve geçen ay yazmaya başladığı o roman üstünde çalıştığını hayal edebiliyordu.

Çantanın içine elini soktu. Bir su şişesi, kahve kupası ve... Aman Tanrım, *En Sevdiğim Kısım!* romanının bir kopyası. Bu kitabı okumak için sabırsızlanıyordu ve ona öylece vermişler miydi yani? Yoksa Izzy bir 'Bedava Kitaplar Harikalar Diyarı'na mı girmişti?

Sırtarak Rachel'ı bulmaya giden Izzy, yeni hayatının başlaması için sabırsızlanıyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

İki yıl sonra

Izzy pazartesi sabahı iş yerine girdi, kimlik kartını güvenliğe gösterdi ve asansöre yürüdü. Telefonuna baktı. On üç yeni e-posta daha gelmişti, sadece metrodan asansöre yürüyene kadar hem de. Beş tanesi Marta'dandı. Onlar masasına oturana kadar bekleyebilirdi. Hatta tercihen elindeki kötü kalite kahvenin yarısını midesine indirene kadar ama o kadarı fazla olabilirdi. Asansör onun katında durunca Izzy iç çekti, tıklım tıklım asansörün içinde en az üç kişi daha onu tekrarladı.

Masasına yürürken şapkasını çıkardı ve uzun örgülerini sallayıp saldı. Bere dışarıdaki dondurucu soğuktan kısmi bir korumaydı. New York'ta şubat ayı çok depresif geçiyordu. Daha iyi hissetmeliydi, değil mi? Kış neredeyse bitmek üzereydi! Ama ne mümkün, hava buz gibiydi, kasvetliydi ve şubat yılın en kısa ayı olmasına rağmen bitmek bilmiyordu. Arkadaşı Priya Gupta yanından geçerken ona el salladı. Priya da başka bir editör asistanıydı; Izzy'den birkaç ay sonra ZKEÖ'de işe başlamıştı ve şirketin büyük editörlerinden birinin, Holly Moore'un yanında çalışıyordu. Priya'nın ilk haftasında bir editör toplantısı olmuştu ve editörlerden biri, o sezon kitaplarının ne kadar çok çeşitlilik içerdiğini ağdalı bir dille yere göğe sığdıramamıştı. Bastıkları yirmi beş romanın arasında üç renkli tenli yazarın kitabı mevcuttu ve o yazarların hiçbirisi siyahi değildi. Izzy ile Priya odanın iki diğer ucundan göz göze gelmişti. O günden bu yana da sıkı dosttular.

“Haftaya California’ya gitmeyi iple çekiyorum, ya sen?” dedi Priya.

Izzy gözlerini kapatıp gülümsedi. “California. Hava sıcacık olacak, kitaplarımızı alıp havuz kenarına ineceğiz, şezlonglarda yayılıp güneşin altında gevşeyeceğiz ve tenimiz daha esmer olacak. Değil mi?”

Priya başıyla onayladı. “Hıhı canım, aynen öyle.”

İkisi de bunun bir hayal olduğunun farkındaydı. Konferansa gidiyorlardı, o yüzden sağda solda koşturup kutularca kitap ya da isim etiketi taşıyacaklar ya da yazarları bir yerden alıp bir yere götüreceklerdi. Yine de hayal kurmak hoştu. Dahası, editör asistanları böyle konferanslara hemen hemen hiç katılmazdı. Izzy ve Priya sırf patronlarının en talepkâr yazarları orada olacağı için katılmaya hak kazanmıştı, hani şu her durumda kapıdan kapıya refakat isteyen tipler sayesinde. Elbette bir hafta boyunca dağ gibi egolarla baş edecekti –hem de her zamankinden daha fazla– ama ofisten kısa bir süre kurtulacağı için minnettardı.

Annesiyle babasından da birkaç gün uzak kalmaya ihtiyacı vardı, onlarla birlikte yaşamaktan gına gelmişti. Izzy onları seviyordu, hem de çok! Ama her gün sabah ilk iş onunla konuşuyorlar, günün her saati bir şeyler soruyorlardı ve Izzy ne zaman geç kalacak olsa onlara mesaj atmak zorunda hissediyordu. Tüm bunlardan boğuluyordu, sıkılmıştı.

Izzy masasına vardı ve iç geçirdi. Bir gecede orada yine bir tomar kitap peydah olmuştu. Harika, uğraşılacak bir yığın kitap daha. Hep-sini kenara itti.

Günün ilk saatini her haftaya başlarken ilgilendiği işleri yaparak geçirdi: e-postalarını kontrol etti, patronunun e-posta kutusunu tarayıp gece roman dosyası gönderilmiş ya da çözmesi gereken bir kriz çıkmış mı diye baktı, geçen haftaki romanların satış rakamlarını kontrol etti, yazarları ve ajansları temin etti; evet, Marta bir ara onlara geri dönecekti ki bu da büyük ölçüde doğru sayılırdı, her zamanki işler işte...

Ah, ayrıca Beau Towers'a iki haftada bir gönderdiği e-postanın bir nebze farklı versiyonunu tekrar yollamak zorundaydı. Beau Towers: eski çocuk film yıldızı; iki ünlünün çocuğu; önce ergenlerin kalbini yakan delikanlı olarak, sonra ise genel zengin çocuğu tavrılarıyla –gece kulüplerinde kavgalara karışmak, spor arabaları haşat etmek, paparazi objektiflerini kırmak ve benzeri– ünlü. Üstüne bir de babasının cenazesi sırasında ve sonrasında girdiği avaz avaz bağırmalı kavgalar vardı; dedikodu gazetelerine çarşaf çarşaf serilmişti.

Cenazenin neredeyse ertesi günü Marta ona anılarını yazması için dolgun bir teklif götürmüştü. Fakat bir seneden uzun zaman önce Beau Towers resmen sırta kadem basmıştı. Kesinlikle hâlâ hayattaydı; son teslim tarihi çoktan geçip gitse de temsilcisi düzenli aralıklarla Beau'nun kitap üstünde çalıştığına yeminler eden e-postalar gönderiyordu. Yine de Marta ona düzenli olarak e-posta atıp kontrol etmesini salık vermişti, bu yüzden Izzy iki haftada bir pazartesi kurulmuş saat gibi tam 9.45'te ona bir e-posta gönderirdi. Adam hiçbir zaman cevap yazmazdı ama Izzy cevap alma umudunu terk edeli epey oluyordu.

İki hafta önce yolladığı e-postayı bir kez daha okudu. Bu e-postaları ilk göndermeye başladığında kibar bir dille, profesyonelce ve ciddiyetle yazıyor, ona ya da Marta'ya haber vermesini ya da bir sorusu olursa onlarla temasa geçmesini rica ediyor ya da potansiyel hayalet yazarlarla görüşme ayarlamayı öneriyordu; yani hepsi, temelde “Lütfen, lütfen, lütfen, bana cevap yaz!!!” diyen ama bu kelimeleri kullanmayan e-postalardı. Fakat bu mesajları aylarca yollayıp yanıt alamayınca ve iş yerindeki her şey günden güne daha stresli olunca Izzy kopmuştu.

Artık bu e-postalarla eğleniyordu çünkü ondan başka kimsenin bunları okumadığından emindi; ne Beau Towers, ne temsilcisi ne de her zaman cc'ye koyduğu Marta.

Kime: Beau Towers

CC: Marta Wallace, John Moore

Kimden: Isabelle Marlowe

Bay Towers,

Mutlu şubatlar! Şubat yılın en kısa ayıdır, ayrıca Siyahi Tarihi Ayı, Amerika Kalp Ayı, Ulusal Kuş Besleme Ayı ve Ulusal Atıştırmalık Yiyecekler ayıdır! (İlk ikisinden haberim vardı, son ikisinden yoktu ama insan her gün yeni bir şey öğreniyor!) Umarım yeni bir aya geçmek, size iyi gelmiştir! Bir kez daha size yazıp hatrınızı sormak istedim. Yazma süreci umarım iyi gidiyordur; anılarınız üzerinde çalışırken yardıma ihtiyacınız olursa bana e-posta atmaktan ya da beni aramaktan çekinmeyin. Marta ya da benim yardımcı olabileceğimiz bir konu varsa lütfen haberimiz olsun.

Saygılarımla,

Isabelle Marlowe

Marta Wallace'ın Editör Asistanı

Bunu okuyup kendi kendine sıırttı. Bu nankör, stresli ve aşırı yorucu işin içinde eğlencesini yaratmalıydı, değil mi!

Yapay neşeli e-posta rolünü tekrar takındı ve Beau Towers'ın e-posta adresini gönderi kutusuna yazdı.

Kime: Beau Towers

CC: Marta Wallace, John Moore

Kimden: Isabelle Marlowe

Bay Towers,

Son zamanlarda güzel kitaplar okudunuz mu hiç? Ben son birkaç ayda ünlülerin kaleme aldığı harika anı kitapları okudum: Michael J. Fox, Jessica Simpson ve Gabrielle Union'ın şahane anı kitapları çıktı! Kitapların gökten kafama düştüğü bir yerde çalışmama rağmen, insanlar bana Noel'de ille de kitap hediye ediyor ama bu kitapların hiçbirisi daha önce bende yoktu ve kendimi kaptırıp çok iyi vakit geçirdim. Anı kitabınızın herhangi bir bölümünde takılmışsanız diye söylüyorum, ilham almak için bunlardan birini okuyabilirsiniz! İstedığınız zaman size seve seve başka kitaplar da tavsiye edebilirim ya da ihtiyacınız olan her türlü yardımı sunabilirim. (Bu arada, Barack Obama'nın anıları çok uzun, fakat Michelle'inki harika! Ama gerçekten, eski bir başkanı da düzeltmek ister miydiniz yani?) Yakında konuşabilmek üzere!

Saygılarımla,

Isabelle Marlowe

Marta Wallace'ın Editör Asistanı

Sonuncu satırı yazarken neredeyse dışından kahkaha atacaktı. Beau Towers ile hayatında bir kere bile konuşmayı beklemiyordu ki neredede kaldı yakında! Herhâlde daha uzun yıllar ona iki haftada bir gittikçe kaçıklık dozu artan e-postalar göndermeye devam edecekti.

Bu düşünceden dolayı yüzündeki gülüş söndü. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdi?

ZKEÖ yayınevindeki ilk yılı zordu, evet ama dört bir yanı kitaplarla çevrili bir ortamda çalışmak hâlâ yeni, heyecan verici ve nefes kesici-

ciydi. Fakat işinin bazı kısımları kolaylaşırken başka kısımları zorlaştı ve başından aşmaya başladı. Marta ona hep daha fazla iş veriyordu; yöneteceği daha fazla ayrıntı, okuyacağı daha fazla ilk roman, çalışmaları hakkında konuşacağı, neşelendireceği ya da sakinleştireceği daha fazla yazar. Tüm bu yeni sorumluluklar harikaydı ve Izzy kendini çoğunda iyi hissediyordu fakat hepsi yine de düzenli işlerine bir ekti ve bazen Izzy kendini boğuluyor gibi hissediyordu. Ayrıca buradaki renkli tenli az sayıda çalışandan biri olduğu için de her şeyin üstüne, sürekli çeşitlilik ya da kapsayıcılık ile ilgili türlü konuda tavsiye vermek ya da o gün ziyarete gelen siyahi yazarı ağırlamak gibi yönlelere çeğiştiriliyordu. Yüzüne bir gülücük kondurup hepsini yapmak zorunda kalıyordu ama çok yorucuydu.

Artı, gerçekten önemli olan şey Marta'nın onun iyi olduğunu düşünüp düşünmemesiydi ve bu konuda Izzy'nin en ufak bir fikri yoktu. Her gün, Marta'nın şahane olduğunu, onu izlerken ve dinlerken bile bir sürü şey öğrendiğini, bu işte çalıştığı için çok şanslı olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu kendine. Fakat tüm bunlar doğru olmakla beraber, Marta'nın birlikte çalışması zor biri olduğu da su götürmez bir gerçektir. Çoğunlukla az konuşurdu, hiç dost canlısı değildi, özellikle yüreklendirici biri hiç değildi ve iltifat edecekse bile, çok nadiren ederdi. Izzy'nin istediğiye yardımcı editörlüğe terfi etmek, oradan da günün birinde editör olmaktı. Hemen yarın değil ama bir gün işte. Sonuçta Gavin iki yılın sonunda terfi almıştı ve Izzy'nin ikinci yıl dönümü de hızla yaklaşıyordu. Ne var ki Marta bu terfi ihtimaline dair en ufak bir imada bulunmamıştı.

Marta çok ender olarak Izzy'ye doğru bir "İyi işti," atardı ve her seferinde Izzy'nin mutluluktan başı dönerdi. Sonraki birkaç hafta hep çok çalışır, Marta'nın yine onu fark edip daha çok övmesini umardı, o övgüler gelmeyince de pes ederdi. Bir keresinde Izzy'nin gününü gesine katarak çalıştığı bir edit hakkında yazdığı kısacık ve kaba bir e-postadan sonra Izzy CV'sini güncelleyecek kadar ileri gitmişti. Fakat

herhangi bir adım atmamıştı. Zaten bir şeyleri doğru yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikri yokken neden atsındı ki? Bu işin en can sıkıcı yanlarından biri de buydu; Izzy rehberlik istiyordu, mentorluk istiyordu, işinde daha iyi olmanın bir yolunu bulmayı, günün birinde Marta gibi bir editör olmayı istiyordu. Muazzam edebî eserler, ticari romanlar ve anı kitaplarını yayına hazırlamak istiyordu. Ancak bir şey öğreniyor muydu, öğrenmiyor muydu, hiçbir fikri yoktu.

Evet, ayrıca o muazzam edebî eserlerin bazılarını da kendi yazmış olmak istiyordu. Fakat aylardır tek kelime yazmamıştı.

Buraya sahiden ait miydi diye sorgulamaya başlamıştı; bu iş, bu kariyer ona göre miydi hakikaten? Kendine bile itiraf etmek istemediği bir şey de, ZKEÖ'nün bir zamanlar karmaşık olmayan kitap ve okuma sevdasının içine limon sıkılmış olmasıydı. Okumak eskiden en büyük hobisiydi, dinlenme, rahatlama, keyiflenme kaynağıydı. Her zaman güvenilirdi, her zaman yanındaydı. Şimdiyse kitap okumak, ödev yapmak gibiydi, hem de öğrenciliğinde hiç olmadığı gibi. Artık Izzy keyif için bir şey okuduğunda vicdan azabı duyuyordu çünkü her zaman okuması gereken başka bir şey olduğunun farkındaydı; muhakkak bekleyen bir roman dosyası, Marta'nın beklediği, bir yazarın, bir ajansın beklediği bir şey vardı. Kitap okumak artık stresli bir hâl almıştı oysaki eskiden hiç öyle değildi.

Izzy iç geçirdi. Masanın kenarına iteklediği kitap yığınıyla ilgilense iyi olurdu.

Birkaç dakika sonra Marta, Gavin ile sohbet ede ede içeri girdi. Izzy'nin masasına yaklaştıkça hafta sonu kayak tatilinde birbirlerine rastladıkları anlaşıldı. Ah, demek o yüzden ikisi de cuma günü erken çıkmıştı.

Izzy, Gavin'in Marta ile gevşek, rahat ilişkisine özenmeden edemiyordu. Marta onu çok geriyor olsa da Izzy onu etkilemek için deliriyordu. Keşke bunu nasıl yapabileceği hakkında bir fikri olsaydı.

Marta odasına girmeden önce Izzy'ye başıyla bir selam verdi. Genellikle aldığı selamlardan daha fazlasıydı bu; Marta çoğu zaman onun oradaki varlığını bile fark etmezdi. Gavin kendi masasına dönüş

yolunda Izzy'ye uğradı.

“Selam Isabelle. Hafta sonun nasıldı?”

Izzy, Gavin'e gülümsedi. “İyiymi, sağ ol. Seninki? Kayağa gittim mi diyordun?”

Izzy bütün konuşmayı duymuştu –sessiz değildiler– ama Gavin'in anlatmasını bekledi. Gavin hep biraz böbürlenirdi ve lafı uzatan biriydi ama Izzy'ye karşı hep kibardı. Marta ile çalışma konusunda ona bol bol tavsiye vermiş, bir nevi mentor olmuştu. Tanrı biliyordu ya, Marta öyle değildi.

Aylar önce Gavin, Izzy'yi mesai saatleri sonrası ofiste bulmuş, romanının bir kopyasını basarken görmüştü ve okumak istemişti. Izzy ona göstereceği için gerilmişti. O noktada henüz hiç kimseye okutmamıştı ve sadece Priya'ya bundan bahsetmişti fakat Gavin'e o yazılı kopyayı oracıkta verivermişti. Gavin romanı ona bir hafta sonra geri vermişti, üstünde herhangi bir not yoktu ve Izzy'nin omzuna hafifçe vurmuştu. Izzy ona fikrini sormamalıydı; Gavin'in yüz ifadesinden anlamıştı fakat dayanamadı.

“Gerçekten tatlı bir ilk deneme Isabelle,” demişti Gavin. “Ama... Senin yolun bu mu, emin olamadım. Senin... Edebî olmaya çalıştığını anladım ama... İşte....” Durmuştu. “Seni kırmak istemiyorum. Daha fazla yorum yapmamalıyım.”

Izzy cezaya aç biri olduğundan ısrar etmiş, Gavin de konuşmuştu; uzun uzun. Izzy o günden sonra tek kelime daha yazmadı.

Izzy kafasını sallayarak bu anıyı zihninden attı ve Gavin'in Vermont ya da Marta ile gittikleri yer neresiyse orası hakkında anlattıklarına dikkatini vermeye çalıştı.

“Ah,” dedi Gavin, Jonathan Franzen ile ski lift'le yukarı çıktığından bahsettikten birkaç dakika sonra. “Geçen hafta bu sene terfi alıp almayacağını merak ediyordun ya hani? Marta'yı kayak pistinde gördüğüm zaman biraz konuştuk da... Sana anlattığımı Marta'ya söyleme ama tamam mı?”

Birdenbire Izzy nefesini tutmuştu. “Tabii ki söylemem,” dedi.

Gavin ona gülümsedi ama Izzy bu gülümsemeden haberlerin iyi olmadığını anladı. “Bu sene değil Isabelle. Marta’nın senden bahsedişine bakılırsa belki hiç olmaz.”

Izzy’nin birden gözleri doldu. Neden bu kadar kalbi kırılmıştı? O ana değin ne kadar umutlandığının farkında değildi.

“Ama o nasıldır bilirsin,” dedi Gavin. “Sen iyi misin?”

Izzy birilerinin onu ağlarken görmesine izin vermezdi. Hemen güldü. İş yerinde suratına taktığı o parlak, neşeli gülüşle. Takmak zorunda kaldığı o gülüşle.

“Ah, iyiyim. Evet, nasıldır bilmez miyim. Sağ ol Gavin, söylediklerini bana aktardığın için teşekkürler.”

Gavin ona bir kez daha gülümsedi ve kendi masasına doğru yürüdü.

Izzy bilgisayarına döndü ve tebessümünün solmasına izin verdi. Ofisten ayrılmak, dışarı çıkıp çılglık atmak ya da ağlamak istedi ama dışarı çok soğuktu ve banyoda ağlayamazdı, herkes duyardı. Onun yerine seyahat programına tıkladı. Bu sefer gerçekten yüzü güldü. Biraz güneş ışığına ihtiyacı vardı, maceraya ihtiyacı vardı, kaçmaya ihtiyacı vardı. California’ya sadece birkaç günlüğüne gidiyor olsa da hakkını vermek için elinden geleni yapacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Izzy ve Priya otel odalarına girdi ve ağızları kulaklarına vararak birbirlerine döndüler. Odalarının tam önünde palmiye ağaçları vardı ve güneş pırıl pırıl parlıyordu. Izzy, Los Angeles'a inen uçağın penceresinden Büyük Okyanus'u gördüğü an, ne olursa olsun bu seyahatin keyfini çıkarmaya karar vermişti.

Izzy bavulunun fermuarını açtı ve Priya kahkaha attı.

“Altı üstü dört gün buradayız, biliyorsun değil mi? Ben de ben çok eşya getirdim sanıyordum!”

Izzy omuz silkti. “Hazırlıklı olmayı severim.” Tamam, tabii ki bavulunu fazla doldurmuştu ama yine de seçenekleri olması hoşuna gidiyordu! Konferansta giyeceği giysiler, otel odasının tadını tam olarak çıkarmak için en sevdiği pijamalar, giymeyeceğini bildiği ama yine de bavuluna koyduğu spor giysileri, dışarı çıkıp LA havasından faydalanacağı, sadece otel balo salonu klimasının altında kalmayacağı umudundan ötürü konmuş birkaç yazlık elbise, aylardır içlerine tek kelime yazmamasına rağmen alışkanlık gereği her gittiği yere taşıdığı defterleri, birkaç çift düztabanlı ayakkabı ve... Evet, kesinlikle spor yapmayacaktı çünkü spor ayakkabılarını koymayı unutmuştu. Eh neyse.

Izzy odaya şöyle bir göz atıp iç geçirdi. Keşke bir odada tek kalsaydı. Priya'yı seviyordu ama son üç yıldır anne babasıyla yaşadıktan sonra en azından birkaç gün hiç kimseyle paylaşmadığı bir odası –ya da banyosu!– olsun isterdi.

Bir konferans salonunda en az on kere git gel yapmakla geçen bir öğleden sonrasının ardından, Izzy ve Priya konferansın kokteyl partisi öncesi üstlerini değiştirmek için odaya döndüler.

Izzy ruj sürerken Priya ona sırttı.

“şahsen ben,” dedi Priya, “bedava şarap ve atıştırmalıklara hazırım. Sen?”

Kulağa tek kelimeyle şahane geliyordu.

“Kesinlikle hazırım.” Priya’nın kılığını süzdü: koyu kırmızı bir elbise, kocaman altın rengi halka küpeler ve düz dore sandalet. “Sana güzellikten yıkıldığını söyleyen olmuş muydu?”

Priya saçını arkaya attı ve küpeleri şangırdadı. “Ben de tam aynı-sını sana söyleyecektim.”

İkisi de koptular. Birkaç ay önce bir barda sarhoş adamın teki ikisine de ayrı ayrı, güzellikten yıkıldıklarını söylemişti ve o gün bu gündür bu iltifat aralarında gider gelirdi.

“Ama gerçekten, o ruj şahane. Koyu pembe sana çok yakışıyor. Elbisene de bayıldım zaten.”

Izzy aynada kendine bakarak gülümsedi. Bu elbiseyi o da beğeniyordu. Geçen yaz Priya’nın yardımıyla almıştı. İki renkliydi; yarısı kırmızı, yarısı pembe. Izzy bu renk kombinasyonunu iyi taşıyabileceğinden emin değildi, ta ki soyunma kabininden çıktığında Priya sevinçten nefesini tutana dek. Fakat Priya haklı çıkmıştı, bu renkler onun kahverengi tenine çok uyuyordu, özelikle de koyu pembe rujla.

“California’dayız madem, siyah harici bir şey giyeyim dedim.” örgülerinden birini tepeden yaptığı büyük topuzun arasına sokuşturdu ve isim rozetini boynuna astı. Tamam, hazırdı. “Haydi gel, millet bütün güzel atıştırmalıkları yemeden gidelim.”

Kokteyl partisine girer girmez barın yolunu tuttular ve servis edilen ucuz beyaz şaraptan birer kadeh kapmayı başardılar. Izzy, Priya’ya dönüp ZKE’den arkadaşlarını bulmaya gidelim demek üzereydi ki Josephine Henry ile burun buruna geldi.

“Isabelle merhaba,” dedi Josephine. “Seni görmek ne güzel.”

“Merhaba Josephine,” dedi Izzy. Doğal mı konuşmuştu? Muhtemelen hayır. Izzy, sık sık Marta yerine Josephine’in editör asistanı olsaydı kariyeri acaba ne kadar farklı giderdi diye merak ediyordu. Josephine daha iyi bir mentor olur muydu, Izzy çok daha fazla şey öğrenir miydi ve sesini çıkarmada daha rahat hisseder miydi?

Belki bunların hiçbiri böyle olmazdı, kim bilir... Belki de davulun sesi uzaktan hoş geliyordu. Ama Izzy’ye göre pek öyle değildi.

Izzy şarap kadehini diğer eline alıp gayet rahat görünmeye çalıştı. “Seni görmek de harika,” dedi. “Nasılsın?”

Josephine ona gülümsedi. “Bir kadeh şarap içtikten sonra kesinlikle daha iyi olacağım, bu davetlerin ilk günü nasıldır bilirsin, son derece telaş içinde ve yoğun geçer.” Izzy’nin isim etiketine eğilip baktı. “Ah, doğru ya, sen artık ZKEÖ’desin. Kim için çalışıyorsun?”

Priya eriyip kayboldu. Izzy’nin Josephine ile olan geçmişinden haberi vardı.

“Marta Wallace.” Izzy odayı işaret etti eliyle. “Buralarda bir yerde.”

Josephine kahkaha attı. “Eminim bir noktada ona rastlarım. Bu tür etkinlikler hep çok komiktir. New York’ta birbirimize birkaç bina mesafede çalışıyoruz ama gel gör ki ülkenin diğer ucundayız ve dokuz aydır görmediğim insanlara rastlıyorum.”

Barmen, Josephine’e bir kadeh şarap verdi ve Josephine de baş sallayarak teşekkür etti. Izzy geri çekilmeye başladı; Josephine’in daha önemli insanlarla konuşmaya gitmesi gerektiğini tahmin ediyordu. Fakat Josephine onun yerine, kenara doğru geçip Izzy’ye onu takip etmesini işaret etti.

“Seni ne zamandır görmedim. Nasıl gidiyor Isabelle?”

Izzy bu tarz sorulara nasıl cevap vermesi gerektiğini biliyordu, insanların duymak istediklerini. Bunu hep yapıyordu.

“Ah, her şey harika! Yoğun ama çok eğlenceli! Yayıncılık rüya gibi ve burada olmak çok heyecan verici!”

Izzy bunu ne zaman söylese yüzüne cesur bir gülüş takınır, ikna edici bir ses kullanırdı ve onu dinleyenler tatmin olurdu. Ancak her nasılsa bu sefer, içinden gelmiyordu. Belki çok defa yaptığı içindi, belki Josephine'i az da olsa tanıdığı için... Belki de Gavin'in ona geçen hafta söylediklerinden dolayıydı ama sözleri kuruydu, neredeyse sinirli gibiydi.

Josephine suratını buruşturdu. "Ooof, o kadar mı kötü?"

Olamaz. Izzy durumu toparlamak zorundaydı. Josephine'in, nankörlük ettiğini düşünmesini istemiyordu.

"O şekilde söylemek istemedim! Sadece..."

Josephine onu durdurdu. "Evet, istedin. Bak şimdi, karşında ben varım."

Izzy şaşırarak kahkaha attı. Josephine de sırtıttı ama yüz ifadesinden Izzy, bu sorunun cevabını gerçekten öğrenmek istediğini anladı.

"Ben iyiyim," dedi, bir süre düşündükten sonra. "Yayıncılık dünyasında çalışmayla ilgili sevdiğim bir sürü şey var. Ama bazen zor olabiliyor. Birçok... Sebepden ötürü."

Izzy, Josephine'in gözlerindeki bakıştan, onu anladığını görebiliyordu.

"Evet, gerçekten öyledir." Josephine odayı işaret etti. "Ben ilk başladığımda bu salonlardaki bir avuç siyahi insandan biriydim. Şimdi belki iki avuç siyahiden biriyim." İç çekti. "Durumun şimdiye çok daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Izzy, Josephine'in yanında Marta'nın yanındakinden çok daha rahat hissediyordu kendini. Keşke... Hayır, bu şekilde düşünemezdi.

Josephine şarabından bir yudum daha aldı. "İyi işler geliyor mu önüne? Marta'nın çok iyi yazarları vardır."

Izzy otomatik olarak başıyla onayladı. "Evet, var. Ama..." Yutkundu. Şimdi durmak zorundaydı. Ne yapıyordu, Marta hakkındaki hislerini Priya olmayan birisine itiraf etmeyi aklından mı

geçiriyordu? Bu sektör buna izin vermeyecek kadar küçüktü. “Çok şey öğreniyorum,” diye bitirdi.

Josephine ona bilen bir bakış attı. “Eminim öğreniyorsundur,” dedi. “Farklı işlerle aynı anda ilgilenmeyi iyi öğrendiğine bahse girerim.”

Izzy kahkaha attı. “Evet, aynen öyle.” Konuşmanın yönünü değiştirmesi lazımdı, muhtemelen ağzından gereğinden fazla laf kaçırmıştı. “Her neyse, şikâyetçi değilim. Sahiden büyük fırsatlar elde ettim.”

“Benim yanımda numara yapmana gerek yok,” dedi Josephine. “Bak, bu meslekte ilk yıllar özellikle zordur ama...”

Birisi Josephine’in omzuna dokundu.

“Josephine, demek buradasın. Leah Jackson burada, seni arıyor.”

Josephine’in suratı aydınlandı. “Gelmiş demek! Muhteşem!” Tekrar Izzy’ye döndü. “Isabelle, benim kaçmam lazım ama buna sonra devam ederiz, tamam mı? Burada olmasa bile, New York’a dönünce bir kahve içelim ya da öğle yemeğine çıkalım. Sana e-posta atarım.”

Izzy başıyla onayladı. “Çok isterim,” dedi.

Yine de biliyordu ki Josephine o anda ne kadar içten olsa da son derece meşguldü ve bu konuşmayı hatırlama ve onunla temasa geçme ihtimali sıfıra yakındı. Ama zaten Izzy biraz daha dışını sıkmasını, Marta’nın ne kadar yetenekli ve zeki olduğunu görmese onu asla işe almayacağını, yayıncılığın zalim bir sektör olabildiğini ama başını eğip sıkı çalışırsan başarıya ulaşacağını anlatan bir teşvik konuşmasını daha kaldıramayacaktı.

Izzy arkasını dönüp Priya’yı aramaya gitmek üzereydi ki Marta’nın sesini duydu.

“...benim bitmek bilmez çilem demek istiyorsun herhâlde?”

Izzy durdu, bir yudum şarap içti ve dinlemiyormuş gibi yaptı. Marta neden –ya da kimden– bahsediyor olabilirdi? Kiminle konuştuğunu görmek için hafifçe yana döndü. Hımmm, ZKEÖ’nün ağır

top editörlerinden bir diğeri olan Will Victor'dı bu. Izzy biraz daha rahat kulak misafiri olabilmek adına cep telefonunu çıkardı.

“Ondan en son haber alalı koskoca bir sene geçmiş olmasına inanmıyorum,” dedi Will.

Marta şaraptan bir yudum içti. “Bir yılı çoktan geçti! Temsilcisi bana çok çalışıyor palavraları sıkıyor ama ondan tık yok ve bir sayfa görmedim hatta bir kelime bile görmedim, o yüzden hiç inanmıyorum.”

Aaa. Beau Towers'dan söz ediyor olmalıydı. “Bitmek bilmez çile” biraz fazla sert bir dildi; sonuçta iki haftada bir e-posta gönderip yok sayılan Marta değildi. Gerçi adama yedi rakamlı bir kitap sözleşmesi bağlayan Marta'ydı. Doğrusu, bu muhtemelen Marta'nın umrunda değildi; o sadece kitabı istiyordu.

“Zavallı asistanım ona kibar, neşeli e-postalar yollamaktan, temsilcisiyle temas kurmaktan bıkmıştır.”

Marta bunu derken Izzy sıırttı. Izzy'nin, Beau'ya gönderdiği e-postaları bir süredir okumadığı belliydi.

“Çoktan geçmiş son teslim tarihi de umurumda değil,” diye devam etti Marta. “Rica ederim, bunu zaten bekliyordum ondan; öyle tipler için son teslim tarihi, ortaya atılmış bir öneriden ibarettir. Fakat ondan bir kitap çıkarmanın yolu yok gibi. Belki buralara kadar gelmişken onu mağarasından çıkarabilir, bir içki içmeye götürebilir ve bir şeyler ayarlayabilirim diye düşündüm fakat asistanıma göre, adam LA'de bile değil! Santa Barbara'da bir eve mi kapanmış ne! Anlaşmamızı iptal etmek istemiyorum, bunun tek getirisi adama parayı geri ödetmek olur ki ben para istemiyorum. Benim param değil. Ben kitabı istiyorum Will! Fakat nasıl olacağı konusunda çıkmazdayım ve biliyorsun, ben nadiren çıkmaza girerim.”

Izzy, Marta'nın daha önce yenilgiyi itiraf ettiğini hiç duymamıştı. Aklını oynatacaktı.

“Şu noktada, bir şeylerin olmasını sağlamak için anlaşmayı feshetmekle tehdit etmen gerekebilir,” dedi Will. “Bazen bu tarz insanlar

sadece tehditlere cevap verir. Neden hayalet yazar kullanmıyor, anlamıyorum. Egosal bir şey mi? Kitabı onun yazmadığını kimse bilmeyecek dedin, değil mi?”

Marta neredeyse tıslamaya benzer bir nefes verdi. “Tabii ki dedim. Hem de kaç kere. Ben dedim, asistanım dedi, temsilcisi dedi. Ne cevap veriyor biliyor musun? Hiçbir şey! Yemin ederim, birisini evine göndereceğim, kapıyı yumruklatacağım ve gerçekten kitabı ne âlemde diye sorduracağım.” Gözleri kocaman açıldı. “Aslında, ben bir dâhiyim. Evet, ihtiyacım olan tam da bu. Bunu çözmemizin tek yolu, birisinin doğrudan kaynağa gitmesi.”

Izzy hangi akla hizmet bunu yaptığını bilmiyordu. Bir cesaret patlaması, bir şimşek çarpması, anlık bir muhakeme kaybı, bu konuşmaya kulak misafiri olurken içtiği üç yudum şarap. Fakat aniden arkasını dönüp Marta’ya doğru bir adım attı.

“Ben yaparım,” dedi. “Gidip Beau Towers ile konuşurum.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**B**irden bana ne oldu bilmiyorum Priya! Aniden ağzımın kontrolünü kaybetmiş gibi konuşuverdim ve konuşmam bitince, Marta bana kahkahalarla gülecek sanarken o tam aksine, bana bunun harika bir fikir olduğunu ve bana hep güvenebileceğini söyledi!”

Izzy ve Priya gecenin sonunda odalarına geri dönmüş, otele sipariş ettikleri pizzayı yiyor, votka kokteyl içiyorlardı. Astronomik rakamlara rağmen mini barı tüketmişlerdi. Acil durumdu.

Priya başını iki yana salladı. “Marta sana her zaman güvenebilirim mi dedi? Uzaylılar bedenini ele mi geçirmiş?”

Izzy içkisine uzandı. O da inanamıyordu. “Bana da olağan dışı geliyor ama bu kadarını en manyak rüyamda bile göremezdim, demek ki gerçekten dedi. Hatta bu işin tam adamı olduğumu söyledi!”

Priya’nın gözleri kocaman açıldı. “Tamam, işte şimdi endişelendim. Ya sahiden uzaylılar bedenini ele geçirdi ya da bu bir çeşit tuzak. Bu işten sağ çıkacak mısın? Beau Towers tam bir kâbus değil mi?”

Izzy bir dilim pizza daha kaptı. “Tabii ki kâbusun daniskası! Sence neden bu kitabı yazmak için anlaşma götürdüler ona? Bildiğin tipik ünlü kötü çocuk; bağlarda dalaşmalar, araba kazaları falan, her hafta kolunda farklı bir oyuncu ya da manken, anlarsın tarif ettiğim tipi. En son bombası, babasının cenazesinde kameralar onu annesine avaz avaz bağırırken çekince patladı. Çok klas. Adamla kadın kanlı bıçaklı boşanmıştı gerçi ama yine de.”

Izzy neden bunu yapmaya gönüllü olmuştu ki! ya?

Priya cep telefonuna uzandı. “Ah, doğru ya. Annesi şu nefes kesici siyahı model değil miydi?”

“Evet, Nina Russell.” Izzy o noktada Beau Towers hakkında gereğinden fazla şey biliyordu.

Priya Google araştırmalarının sonuçlarını tararken içkisinden bir yudum aldı. “Annesiyle babasının birlikte olduğu fotoğraflar çok garip. Birbirlerine hiç uymuyorlar. Babası yönetmenmiş.”

“Jim Towers, yönetmen ve senarist.” Izzy içkisine uzandı. “Neyse, attığım onlarca e-postadan aldığım tek cevap, bayramlarda adama hediye sepeti yollamak için ajanstaki temsilcisine gönderdiğim ve adresini istediğim e-postaydı. Nerede olduğunu da tek buradan biliyoruz zaten.”

Priya hâlâ telefonuna bakıyordu. “Aman Tanrım. Isabelle Marlowe, bana bütün bu saçmalıkları anlattığına ama adamın ne kadar yakışıklı olduğunu söylemediğine inanamıyorum! Eh, eğer şöyle iri yarı kaslı adamları seviyorsan tabii; ki ben bayılırım. Böyle görünen birisi bir iki kere barda kavga etmişse kime ne?”

Priya cep telefonunu ortalarında kaldırıncı Izzy kahkaha attı. “Beni bilirsin Priya. Ben sıska şair tiplerden daha çok hoşlanırım.”

Priya ayağa kalkıp mini bara yürüdü. “Evet, maalesef ondan haberimiz var ve bak bakalım ‘bu’ seni nerele getirdi.”

Priya haklıydı. Izzy’nin geçen yaz birkaç ay çıktığı o sıska şairane tip, vaktinin çoğunu bilgisayar oyunu oynayarak geçiriyor ve pek de şiir yazmıyordu ya da Izzy ile vakit geçirmiyordu.

Priya iki mini votka şişesi daha çıkarıp birini Izzy’ye uzattı. “Bunu sahiden yapacağına inanmıyorum.” İçkiyi bardağına döküp üstüne tonik ekledi. “Santa Barbara nasıl bir yer, bana anlatmalısın; önümüzdeki ay kuzenimin düğünü için oraya gideceğim.” Başını iki yana salladı. “İnanamıyorum, biz çarşamba günü uçakla New York’a

döneceğiz ve sense arabaya atlayıp Beau Towers'ın kapısının önüne gidip zili çalacaksın."

Izzy sesli kahkaha attı. "Çok komik geliyor kulağa, değil mi? Adam gönderdiğim yirmi dokuz e-postadan –saydım– ya da Marta'nın gönderdiklerinden bir tanesine bile cevap vermedi, evdeyse bile neden ben kapısını tıklattınca açsın ki? Ama ciddiden, bana ne. California'da tam bir günüm olacak. Belki de sahiden havuz kenarına elimde bir kitapla yayılma fırsatım olur."

Ayrıca ofiste geçmeyen bir gün daha. Sırf bu düşünce bile onu mutlu etti.

"Kesinlikle," dedi Priya. "Dahası, Marta adamın sonunda bir hayalet yazarla çalışması için cephanelik bakıyor olabilir. Eğer seni duymazdan gelirse ya da daha beteri, sana bağırıp çağırırsa, canavar gibi gözükecek. Belki de Marta'nın istediği budur."

"İyi noktaya parmak bastın," dedi Izzy. "Marta'nın yapacağı bir plana benziyor. Yani tabii ki ben hâlâ herkesi şaşırtıp New York'a elimde kitabın ilk taslağıyla dönmek istiyorum. Anlarsın ya, Beau Towers'ın evde saklıyor olduğu ve sırf ben onu ikna ettiğim için teslim etmeye karar verdiği kitap."

Priya kahkaha atıp kadehini kaldırdı. "Haydi, bunun şerefine içelim," dedi.

Böylece çarşamba sabahı Izzy otelden çıkıp arabayla Santa Barbara'nın yolunu tuttu. İlk başta yolculuk sıkıcıydı: otobanlar, trafik vesaire. Her neyse, umurunda değildi, en sevdiği şarkı listesi ona eşlik ediyordu ve kiralık aracın açılır tavanından faydalanıyordu. Derken birdenbire otoban bir virajı döndü ve okyanus tam karşısındaydı, hemen önünde. Izzy, güneşte pırıl pırıl parlayan okyanusa baktı ve gülümsedi. Görmeyi umduğu California işte buydu.

Izzy otobandan çıkıp Beau Towers'ın ev adresine doğru GPS'i takip etti. Her tarafta palmiye ağaçları vardı, uzakta yüksek dağlar gözü-küyordu ve bütün binaların çatıları terakota kiremittendi, bakkalların bile. Izzy yokuş yukarı arabayı sürdükçe evler daha büyük oldu ve ön bahçelerinde etkileyici, devasa kaktüsler ve sukulentler ekiliydi. Daha sonra Priya'ya göstermek için fotoğraf çekmeliydi, Priya son bir yıldır masasında yaşattığı üç sukulente takıktı.

Nihayet telefonu, "İstikamete vardınız," dedi. Izzy büyük, pembe sıvalı bir evin dışında durdu ve arabasını park etti.

Doğru yerde olup olmadığını anlamak için adresi tekrar kontrol etti. Evet, işte burasıydı. Hiç beklediği gibi bir yere benzemiyordu, bir yandan da Izzy ne beklediğini bilmiyordu. Belki çok muazzam, biraz korkutucu, etrafı gıcırdayan bir demir kapı ve çürüyen çalılarla falan kaplı bir yer beklemişti. Ama yo, buraya gelirken önünden geçtiği diğer evlere benziyordu: Terakota kiremitli, demir giriş kapısının üstünde parlak kırmızı çiçekler açmış, yeşil sarmaşıklı, ön kısmında palmyeler ve sukulentler olan, büyük ve geniş bir evdi. Hatta biraz sevimli miydi ne!

Şimdiyse Izzy bu eve doğru yürümek zorundaydı, kapıyı tıklatacaktı ve öylece... Beau Towers'ı mı isteyecekti? Birdenbire gerildi. Şu anadək gayet iyiydi.

Derin bir nefes aldı. Tamam. Bunu yapacaktı.

Arabadan indi, yokuş yukarı çıkan patikadan eve doğru yürüdü, kırmızı tuğla basamakları çıkıp büyük ahşap kapının önünde durdu ve zili çaldı. Kapı açıldığında Izzy, Beau Towers'ın ona bağırmasına karşı hazırlıklıydı.

Fakat kapıyı bir kadın açtı. Uzun siyah saçlıydı, güler yüzlüydü ve otuz yaş civarlarında görünüyordu. Beau Towers'ın kız arkadaşı falan mıydı acaba? Öyle olamayacak kadar normal ve arkadaş canlısı görünüyordu, adamın çıktığı mankenlerle alakası yoktu ama böyle tiplerin sağı solu belli olmazdı.

“Merhaba,” dedi kadın. Sokağa baktı, sonra tekrar Izzy’ye baktı. “Kargo mu geldi?”

Izzy, kadın kapıyı suratına kapatmadan önce sadece birkaç saniyesi olduğunun farkındaydı. Hızlı konuştu.

“Merhaba! Hayır, kargo getirmedim. Adım Isabelle Marlowe, Zaman Kadar Eski Öyküler yayınevinde editör asistanıyım ve Beau Towers ile görüşmeye geldim.” Kadının tebessümü soldu fakat Izzy’nin uzattığı kartviziti aldı. Çok şükür, Izzy konferansa gelirken kartlarını da yanında getirmişti. “Kendisinin yeni çıkacak anı kitabının editörü Marta Wallace ile çalışıyorum. Bay Towers metni teslim etmekte biraz... Şey, biraz gecikti ve Marta buraya gelip Beau ile kitabı hakkında konuşmamı, nerede takıldığını öğrenmemi ve nasıl yardımcı olabileceğimizi çözmemi istedi.”

Kadın kafasını iki yana salladı. “Merhaba Isabelle. Bunca yol tepmek zorunda olduğun için üzgünüm ama bence Beau seninle konuşmayacak.”

Izzy bunu bekliyordu zaten. “Siz yine de bir sorun, belki birkaç dakika ayaküstü konuşabilirim? Sadece kitabını yayımlamayı ne kadar önemsedığimizi ve her konuda ona yardımcı olmaya hazır olduğumuzu bilmesini istiyorum. Başarılı olmasına yardım etmek için gereken her şeyi yapmaya hazırız.”

Kadın yüzünde inceden bir gülümsemeyle onu yakından inceledi. Izzy, aklından ne geçtiğini tahmin edemedi. Her nedense, tüm bu görevin anlamsız olduğunu düşünmüş olmasına rağmen, artık buraya kadar geldiğinden, kazanmak istiyordu. Kabul, Priya’ya şakayla karışık söylediği gibi gerçek bir dosya teslim almayı ummuyordu ama yine de *bir çeşit* kazanç istiyordu. O kadar uzun zamandır bir şeyi kazanmamıştı ki. Evin içine girmek, Beau ile konuşmak, bir hayalet yazar tutmalarına izin vermesi için onu ikna etmek ve kitabın hallolmasını sağlamak istiyordu. Bir tane e-postasına cevap yazmaya bile ikna edebilse, büyük bir olay olurdu. Ondan sonra New York’a zafer kazanmış ve Marta’ya gösterecek *elle tutulur bir şeyle* dönmüş olurdu.

Kadın sonunda evet anlamında başını salladı. “Burada bekle,” dedi, arkasını dönüp uzun koridorda yürüdü.

Kapıyı tamamen kapatmamıştı, yani bir dakikadan kısa bir süre sonra Izzy evin içinden bir yerden “KESİNLİKLE HAYIR,” diye yüksek sesli bir cevap duydu. Alın size, efsanevi Beau Towers. Tam beklediği kadar çekiciydi.

Kadın birkaç saniye sonra tekrar kapıya geldi. “Denedim ama seninle konuşmak istemediğini söyledi,” dedi.

Izzy kadına gülümsedi. Bu kadın her kimse, tatlı birine benziyordu. Beau Towers ile çıkıyorsa eğer onun adına üzülmüdü.

“Denediğin için çok teşekkür ederim,” dedi Izzy. “Gerçekten minnettarım. Özür dilemene gerek yok, düşük bir ihtimaldi ama denemeye değerdi. En azından bu sayede Santa Barbara’da mini bir tatilim oldu.”

Kadın da ona gülümsedi. “Ah, ne iyi. Şehirde ne kadar zamanın var?”

Izzy kahkahayla güldü. “Mini derken, gerçekten miniyi kastettim. LA’deki bir konferanstan çıkıp buraya az önce geldim ve LAX’e arabayla gidip New York uçağına binmeden önce dört saatim var. Ama hakkını vereceğim. Belki birkaç taco yerim, plaja inerim. New York’ta hava eksi iki derece falan, o yüzden bu havanın keyfini çıkarmak istiyorum.”

Kadının ağzı kulaklarına vardı. “Ben sana nereye gideceğini söyleyeyim. Harika bir taco yeri var, plajda değil ama çok uzak da sayılmaz. Beni Michaela gönderdi dersin, iyi muamele gösterebilirler.”

Izzy cep telefonunu çıkarıp Michaela’nın ona tarif ettiği taco’cunun adını not etti.

“Teşekkürler Michaela,” dedi. “Çok sağ ol.” Derin bir nefes aldı. “Beau’ya bana anı kitabıyla ilgili istediği zaman e-posta atabileceğini söyler misin lütfen? Uzman falan değilim, belki Marta ile konuşmayı yeğler ama sırf yüreklendirme, güvence ya da desteğe ihtiyacı varsa,

seve seve yardıma hazırım.” Isabelle bütün bunları neden söylüyordu? Eh, kaybedecek bir şeyi yoktu nasılsa.

Michaela ona yine o anlamlı bakışı attı. Sanki Izzy’nin içini okuyabiliyordu. “Elbette Isabella,” dedi. “Ben ona haber veririm.” Kapının yanındaki sandaletleri ayağına geçirdi. Şubat ortasında sandalet, şahane. “Gel, seni arabana kadar geçireyim. Benim de posta kutusunu yoklamam lazım zaten.”

Ve muhtemelen Izzy’nin sahiden oradan gittiğinden emin olması.

Aşağı eğimli patikadan birlikte yürüdüler ve Michaela patikanın en sonundaki posta kutusuna doğru meyletti. Tam o sırada ayağı kaydı ya da bir şeye takıldı, çok hızlı olduğundan Izzy elini uzatamadı ve kadın, Izzy’nin ayağının dibinde yere düştü.

“Ah, olamaz!” Izzy yere eğildi. “İyi misin?”

Michaela bakışlarını kaldırdı. “Galiba bileğimi burktum.”

Izzy yere çömeldi. “Ayağa kalkmana yardım edebilir miyim? Bakalım basabiliyor musun?”

Michaela, Izzy’ye tutunarak ayağa kalktı, sonra sol bileğine ağırlığını vermeye çalışınca yüzünü buruşturdu.

“Kapıya kadar yürüyebilir misin sence?” diye sordu Izzy.

Michaela bir adım atmayı denedi ve durdu. “İçeri girmeme yardım eder misin?”

Izzy kolunu Michaela’nın omzuna attı ve kapıya doğru döndüler. “Tabii ki. Bileğine buz koyman lazım.”

Çok yavaş hareketlerle tekrar giriş kapısına doğru ilerlediler.

“Yardımanın için çok teşekkür ederim,” dedi Michaela. “Mini tatilini bölmek istemem.”

“Ne yapacaktım, seni yerde mi bırakacaktım?” dedi Izzy. “Taco’lar kaçmıyor ya.”

Öndeki merdivene ulaştılar, Izzy, Michaela’nın basamakları çıkmasına ve içeri girmesine yardım etti.

“Sormaya çekiniyorum ama,” dedi Michaela, “mutfaka kadar gö-

türebilir misin beni?”

Izzy kapıyı iterek açtı. “Sorun değil.”

Uzun koridorda yavaş yavaş ilerlediler. Izzy fırsattan istifade Beau Towers’ın evinin içine şöyle bir göz attı. Yerler fayanstı, kapıların hepsi büyük ve ahşaptı –çoğu kapalıydı– ve duvarlar tablolarla doluydu. Hımmm, Beau Towers’ın yaşamasını beklediği ev bu tarz değildi. Izz-y’nin sandığından çok daha sıcak bir yuva havasındaydı.

Nihayet mutfığa vardılar. İçerisi aydınlık ve sıcaktı, büyük bir pencerenin altında bir sedir, yuvarlak masalı bir kahvaltı köşesi ve şık mutfak aletleri ile süslüydü. Izzy, Michaela’nın masada bir yere yerleşmesine yardım etti.

“Gel, otur ve bileğini şuraya koy. Ben sana buz getireceğim.”

Izzy buzdolabına doğru giderken gördüğü bir kurulama bezini kap-tı. Buzluğu açtı ve koca bir torba dolusu dondurulmuş bezelye çıkardı. Bu zengin adamın buzluğunda bile dondurulmuş bezelye olması, insa-nın içine huzur veren bir durumdu.

“Al.” Bezelye paketinin etrafına bezi sarıp Michaela’ya verdi. “Bile-ğinin üstüne koy ama bir saniye, bir torbayı daha buzla dolduracağım. Birden fazla paket buzun olsun.”

Michaela bezelye paketini bileğine koyup derin bir nefes verdikten sonra Izzy’ye baktı. “Bunların hiçbirisini yapmak zorunda değilsin der-dim ama faydası olmayacağını tahmin ediyorum, değil mi?”

Izzy başını hayır anlamında salladı. “Hem de hiç, o yüzden iyi ki bunu deme zahmetine girmedin. Şimdi, şu büyük plastik poşetlerden var mı sizde? Kilitli olanlardan.”

Michaela çekmeceyi işaret etti. “Bulaşık makinesinin sağındaki çekmece.”

Izzy bir torbayı çıkardı ve buzdolabındaki buz yapma bölmesini inceledi. “Vay canına, çeşit çeşit buz varmış. Mükemmel.” Izzy bir düğ-meye bastı ve buz yapıcının içinden parçalanmış buzlar plastik poşe-te düştü. “Şimdi, birini alta, birini üste koy. Bileğini önce havluya sar,

yoksa çok soğuk olur. Unutma, o dondurulmuş bezelyeler bir buz paketi görevi görüyor.”

Michaela kahkaha attı. “Üstüne etiket yapıştırmam lazım, unutmamak için.”

Tamam, Izzy sormak *zorundaydı*.

“Burada mı yaşıyorsun? Beau ve sen?..”

Michaela ona bir an dümdüz baktı, sonra katılarak kahkaha attı. “Ah, hayır, hayır. Ben onun asistanıyım.” Mutfığa el etti. “Ayrıca da aşçısı. Burada her şeye biraz katkım oluyor. Ama hayır, burada yaşamıyorum. Ve hayır. Şey değiliz.”

Ahh, tamam. Beau Towers e-postalarına cevap vermediği ve kitabını teslim etmediği o uzun günlerinde hangi konuda asistana ihtiyaç duyuyordu, Izzy hiç bilmiyordu. Aman zaten zengin insanlar, onun gibi insanlardan çok farklı bir hayat yaşırdı.

“Anladım.” Şimdi de sorduğu için utanmıştı. “Affedersin, sadece bir an... Merak ettim.” Artık Beau Towers’ın evinden çıkmalı ve asistanına sorular sormayı kesmeliydi. “Gitmem lazım. Ah, bir dakika, ibuprofen almalısın. Var mı?”

Michaela duraksadı, sonra hayır anlamında başını salladı.

“Tamam, bir saniye,” dedi Izzy. “Çantamda olacaktı.” Çantasını tezgâha koymuştu, dönüp bir an içini karıştırmaya başladı. İşte ilaç şişesini bulmuştu.

“Sen de kimsin ve evimde ne arıyorsun?”

Izzy yavaşça kafasını kaldırıp baktı. İşte o zaman adamı gördü. Mutfak kapısına yaslanmış ona dimdik bakıyordu.

Adam büyüktü; Beau Towers hakkındaki ilk izlenimi buydu. Uzun boylu, kaslı, kuvvetli. Mutfığa doğru yürüdüğünü nasıl duymamıştı Izzy?

Medyadaki resimlerinin dağınık, stilsiz ve çok mutsuz bir versiyonuna benziyordu. Açık kahve bir ten rengi, kıvrıcık saçlar, darmadağınık bir sakal. Ahı gitmiş vahı kalmış gri bir eşofman altı, siyah tişört ve

muhtemelen Izzy'nin üstündeki bütün kıyafetlerin toplamından daha pahalıya alınmış bir svetşört.

Ve sinirli görünüyordu. Sinirli ve kötü. Izzy, Marta'nın yanında çalışmadan önce olsaydı, bu yüz ifadesinden ödü patlayabilirdi. Ama şimdi ona gülümseyip yanına doğru yürüdü. Bu adam ona kötü davranırsa ne olurdu ki? İyisi mi kendini tanıtmaktı, madem buradaydı. Hem de adam ona bas bas bağırmadan önce yapmalıydı bunu.

“Merhaba Bay Towers. Ben Isabelle Marlowe, Marta Wallace'ın editör asistanıyım. Size birkaç e-posta gönderdim, belki adım tanıdık gelir? Buraya şey için...”

“Seninle konuşmak istemediğimi söyledim. Bana kitabı sormak için evime izinsiz mi girdin? Hemen gitmelisin.” Sesini yükseltti. “Şimdi.”

Izzy adamın ona bağırmasını beklemişti ve adam da bağırmıştı. En azından Marta mutlu olurdu diye umdu.

“İçeri izinsiz girmedim,” dedi Michaela. “Bu olduktan sonra benim yürümeme yardım etti.”

Beau, Izzy'nin kafasının üstünden Michaela'ya doğru baktı ve bütün surat ifadesi değişti. Hemen kadının yanına koştu.

“Ah Kettle, ne oldu böyle? İyi misin?”

Michaela ayak bileğini işaret etti. “Düzelecek ama Isabelle burada olduğu için. Posta kutusunu kontrol etmeye gittim ve ayağım kaydı. Çok şükür yanımdaydı. Düştüğümü gördü, beni içeri getirdi ve ayağıma buz koydu. Yoksa şu anda hâlâ orada yerde oturmuş, birisine yardım etmesi için sesleniyordum.”

Izzy elini şöyle bir salladı. “Ne olacak canım, biraz yardım ettim.”

“İlaç içtin mi?” dedi Beau, Michaela'ya. “Ibuprofen almalısın.” San-ki ilaç birden karşısında belirecekmiş gibi etrafına bakındı.

Izzy iç geçirdi. “Ben de tam onu diyordum. Çantamda vardı.”

Beau yarım saniye ona gülümsedi, sonra onun kim olduğunu hatırlayıp tekrar suratını astı. “Su getireyim,” dedi Michaela'ya ve dolaba doğru yürüdü.

Izzy, ilaç şişesini Michaela'ya uzatırken Michaela, Beau'ya doğru çok manalı bir bakış fırlattı. Acaba ona Izzy'nin söylemeye çalıştığını sandığı şeyi mi söylemeye çalışıyordu? Michaela başıyla onayladı. Demek sahiden zihnini okuyordu. Izzy denese iyi olurdu, değil mi?

Arkasını dönüp adamla yüz yüze geldi. "Bay Towers sizinle anı kitabınız hakkında sohbet etmek isterim. Bize teslim etmekte gecikmeniz sıkıntı değil, gerçekten. Biz sadece iletişim yollarını açmak ve size yardımcı olmak istiyoruz, her ne şekilde gerekiyorsa. Size bir hayalet yazar ayarlayabiliriz; elbette tamamen gizli kalacak şekilde. Ya da Marta ya da ben size bir taslak çıkarabiliriz, sayfalarınız üstünde konuşabilir veya özellikle bir bölüm üstünde tartışabiliriz, nerede daraldıysanız. Ben hazırlık konuşmasında da çok iyiyimdir, o yüzden bu tür konuşmalara da her an müsaitim, ihtiyacınız buysa. Çekinmeye hiç gerek yok!"

Beau suyu Michaela'nın önüne koydu, suratında yine o kızgın ifade vardı. "Artık senin gitme vaktin."

Michaela, Izzy ile göz göze geldi ve ona devam etmesini işaret etti. Böylece, Izzy de bir nedenle üstelendi.

"Bay Towers, sorunun ne olduğunu itiraf etmek yazarlar için çok korkunçtur, anlıyoruz ama biz hepsini gördük sonuçta. Seve seve yardımcı oluruz, neye ihtiyacınız varsa."

Izzy bu konuşmanın başka versiyonlarını –e-posta ya da telefon üzerinden– Marta'nın çeşitli yazarlarına yapmıştı, duraklama dönemine giren ya da geride kalanlara ya da satır aralarındaki paniği okuyabildiği e-postalar gönderen yazarlara. Marta yazarlarına asla böyle şeyler söylemezdi –onun için fazla yüreklendiriciydi bunlar– ama Izzy diğer editörlerin ve asistanlarının telefonda yazarlarla böyle konuştuğunu duyduktan sonra, bu cesaretlendirici konuşmaları yapmaya başlamıştı. Her zaman yardımı dokunuyor gibiydi; bu konuşma genellikle insanları rahatlatıyor, içlerine su serpiyordu. Fakat Beau nedense mutfağa girdiği hâlden de daha sinirli görünüyordu. Havlar gibi kahkahattı.

“Sen mi? Sen mi hepsini gördün? Kaç yaşındasın sen, yirmi iki var mısın?”

Izzy gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Genleri sağlamdı, tamam mı?

“Yirmi beş yaşındayım.” Hoş, adamı ilgilendirmezdi ya. Artı, adamın ondan tamı tamına bir yaş büyük olduğunu biliyordu. “Ama ben ‘biz’ derken sadece kendimi kastetmiyorum; ZKEÖ ekibindeki kolektif bilgidan bahsediyorum.” Beau hâlâ ona dimdik bakıyordu, yüzünde o üstün, inanamayan ifade duruyordu ve Izzy’nin birden canına tak etti. Kibarlık etmek yerine, adama aklından geçenleri olduğu gibi sıralayıverdi. “Bir anı kitabı yazmak size çok ağır gelmiş olabilir, sonradan anladınız belki. Sorun değil, bunu anlıyoruz! Bu iş herkese göre değildir! Sizi hemen bir hayalet yazarla tanıştıırabiliriz ve ağır işçiliği o yapar. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz.”

Tamam, evet, kabul, biraz şirretlik etmişti ama adam kaşınmıştı. Izzy ona gülümseyebilirdi, iş yerinde taktığı tebessümü takınabilirdi ama adamın onunla ayağının altındaki pislikmiş gibi konuşması sorun değilmiş gibi yapmayı reddediyordu.

Beau Towers gözlerinden öfke fışkırarak ona baktı. Izzy daha da kocaman gülümsedi.

“Hayalet yazara ihtiyacım yok,” dedi neredeyse suratına tükürür gibi. “Siz benim aptal olduğumu sanıyorsunuz, değil mi?”

Izzy sesindeki öğretmen tınısını korumaya çalıştı. “Ah, tabii ki hayır!” dedi. “Sizi yargılamıyoruz! Biz sadece programınızın ne kadar yoğun olduğunu tahmin ediyoruz. Bu sadece bir öneriydi; elimizdeki bütün seçenekleri değerlendirmek adına.”

Beau ona dişlerini gösterdi, gülmeye çalışıyordu sanki. “Peki. Bana her ne şekilde olursa olsun yardım etmek mi istiyorsun?” diye sordu, resmen Izzy’nin sesini taklit ederek. “Bana destekleyici konuşmalar mı yapmak istiyorsun? Şuna ne dersin: Her gün bana konuşma yapmanı istiyorum. Kulağa nasıl geliyor?”

Bu adam onu bir şekilde bezdireceğini mi sanıyordu? Marta'nın bütün mantıksız taleplerinden sonra hem de?

“Ne tür yardım gerekiyorsa Bay Towers. Size e-posta mı atmamı istersiniz, her gün belli bir saatte telefon mu edeyim, yoksa...?”

Beau Towers yine kahkaha attı. “Hayır, anlamadın. Burada kalıp o destekleyici konuşmalarını yüz yüze yapabilirsin.” Kolunu uzatıp koridoru gösterdi. “Yerimiz bol, eminim görmüşsündür.”

Izzy bu pislik herifin ondan geri adım atmasını beklediğinin farkındaydı ama blöfünü yanına bırakmayacaktı. “Seve seve yaparım Bay Towers. Bavulum arabada.”

Beau ona tekrar ters ters baktı. “Arabanın anahtarını ver de, bavulunu hemen indireyim,” dedi.

Bir dakika... Tamam da adam ciddi değildi herhâlde.

Artık buradan geri adam atan o olmayacaktı ama. Izzy çantasına elini sokup kiralık arabanın anahtarını uzattı. Beau ona teşekkür etmedi.

“Michaela, görünüşe göre akşam yemeğine misafirimiz var.” Tekrar Izzy'ye döndü. “Merdivenlerde buluşalım, sana odanı göstereyim. Ve bana Bay Towers demeyi kes. Sadece Beau.”

Ardından adam arkasını döndü ve Izzy ağzı açık kalmış hâlde dururken mutfaktan çıktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Izzy kendini bu duruma nasıl sokmuştu?

Beau ciddi olamazdı, değil mi?

“Diyetinde uzak durduğun herhangi bir şey var mı?” Michaela ona gülümsedi. “Bilmem gereken bir gıda alerjisi? Bu akşam yemeği ve burada kaldığın süre boyunca yani.”

Izzy ona dümdüz baktı. Michaela onun sahiden orada *kalacağını* düşünmüyordu –akşam yemeğine ya da başka bir şeye– öyle değil mi? Fakat Michaela sorusuna cevap bekliyordu. Dolayısıyla birkaç saniye sonra Izzy başını iki yana salladı.

“İl, hayır. Gıda alerjim yok.”

Izzy şu anda plajda olmalıydı, kitabını okuyarak taco yiyor olmalıydı! Michaela yere düşmek zorunda mıydı? Izzy onu ta evin içine kadar taşımak zorunda mıydı? Neden içeride oyalanıp kadına buz, ibuprofen ve şefkat vermişti? Neden bu evden en kısa sürede kaçmamıştı?

“Tamam, peki nefret ettiğin bir şey var mı?” diye sordu Michaela. “Mantar, patlıcan, küflü peynir? Vejetaryen misin? Burada yemeklerin çoğunu ben yaparım, o yüzden sevdiğin şeyler olsun istiyorum.”

Izzy bu akşam LAX’ten uçağa binip dönecekti! Buraya iki saat mesafedeki havalimanından! Neden Beau Towers’ın asistanıyla hangi yemekleri sevdiğini konuşuyordu ki!

“Ah, il, ben onların hepsini severim. Ayrıca hayır, vejetaryen değilim. Genellikle jöle gibi sallanan şeylerden nefret ederim.”

Michaela ona garip bir bakış attı. “Jöle gibi sallanan şeylerden mi? O ne demek?”

İnsanlar bunu hep garip bulurdu.

“Anlarsın ya, puding, keşköl, jöle... Hani kaşıkla dokunduğunda titreyen şeyler. Dokuyla ilgili bir durum, tahammül edemiyorum.”

Michaela bir süre kahkaha attı. Izzy bunu o kadar komik bulmuyordu. Ayrıca, kiralık arabasının anahtarlarını Beau Towers’a bavulunu getirmesi için vermişken neden titrek yiyeceklerden bahsettiğini de bilmiyordu. Neler oluyordu böyle?

“Sorun olmaz, merak etme. Aklına başka bir şey gelirse haber verirsin, tamam mı?”

Izzy neden Michaela kadar tatlı ve uyumlu bir insanın Beau gibi birisi için çalıştığını sormak istedi ama bunu soramayacağını biliyordu. Fakat Tanrım, Beau, onu eve aldığı için Michaela’ya kim bilir ne kadar kızgındı.

“Üzgünüm Michaela. Seni zor duruma soktum; sana hayır dedikten sonra beni eve almış oldun.”

Michaela elini sallayarak bunu geçiştirdi. “Ah, sorun değil. Beau havlar ama ısırmaz.”

Izzy bundan o kadar emin değildi. Şüphesi yüzünden okunuyor olsa gerek, Michaela kahkaha attı.

“Hayır, gerçekten, merak etme. Beau ile ben uzun zamandır tanışıyoruz.” Kapıya doğru kafasını salladı. “Demişken, muhtemelen seni odana götürmek için bekliyordur.”

“Ah. Doğru ya.” Izzy kol çantasını aldı. “Tamam. Ben gidip... Onunla buluşayım o zaman.”

Michaela gülümsedi. “Burada olmana sevindim.”

En azından birisi durumdan memnundu.

Izzy mutfaktan çıktı, yerleri taş fayanslı uzun koridordan geçti. Beau Towers’ın gazına geldiğine ve ona öyle çıkıştığına inanamıyordu. Izzy hayatta böyle şeyler yapmazdı, tepesinin taşı atardı elbette

ama öfkesini saklardı, daha sonra Priya ya da başka arkadaşlarına söylenirdi. Fakat Beau Towers'la kasten zıtlaşmıştı. En tuhaf yanıysa bunun hoşuna gitmesiydi. Şimdi de adam ona evinde bir oda mı verecekti?

Izzy ona olanları anlatır anlatmaz, Marta kafayı yiyecekti, hat-ta Izzy odaya girer girmez bunu yapmak zorundaydı. Artı yanı: En azından Beau Towers hakkında Marta'ya bir havadisi vardı. Eksisi yanı: Diğer her şey.

Izzy girişte durup bekledi ve kıvrımlı devasa merdivene doğru baktı. Geniş basamakları, pırıl pırıl kalın tırabzanları ve en tepedeki avize-siyle havalı bir dergiden fırlamışa benziyordu. Bir insanın dümdüz ine-ceği bir merdiven değildi bu, yavaşça *süzüleceği* bir merdivendi. Tercihen uzun, yerleri süpüren kuyruklu bir tuvaletle.

Beau birkaç saniye sonra güm diye kapıyı açtı ve o anı tuzla buz etti. İşte bu yüzden herkes ona çok fazla kitap okuyorsun derdi; bir mer-diven görmüştü ve kendini hemen masal diyarında bulmuştu.

“Beni takip et,” diye hırlayıp basamakları çıkmaya başladı Beau. Izzy, ağzına kadar dolu bavulu, adamın bir tüy kadar hafifmiş gibi kal-dırdığını görmezden gelemedi.

Merdivenlerden yukarı çıktılar, uzun bir koridordan geçtiler. Izzy yürürlerken bu kapıların ardında ne olduğunu merak etti. Adam sa-hiden bu dev yerde yalnız mı yaşıyordu? Kabul; Santa Barbara muh-teşem bir yerdi ama yine de bu adam burada ne yapıyor, diye düşündü.

“Burası.” Beau koridorun sonundaki kapıyı açtı ve Izzy'nin bavu-lunu yere bıraktı. “Akşam yemeğinde görüşürüz. Saat altıda. Sakın geç kalma.”

Bunu dedi ve çekip gitti.

Izzy, Beau'nun koridorda gözden kaybolmasını bekledi, sonra ba-vulunu içeri çekip kapıyı kapattı.

Ardından kapıya yaslandı, gözlerini kapattı ve nihayet dışından kahkaha attı. Başka ne yapabilirdi; şu anda hayatında ne vardı ki

zaten? Yayıncılık kariyerinde tayfun gibi esmesi mi yarıda kesilecekti? Garip bir şekilde, Izzy'nin umrunda değildi. Marta zaten onu terfi ettirmeyecekti, bunu da öğrenmişti. En azından bundan iyi bir hikâye çıkarırdı: "Sana Beau Towers'ın evine zorla girdiğim zamanı anlatmış mıydım?"

Tabii ki biraz allayıp pullaması lazımdı.

Izzy geceyi burada geçirme ihtimalinin sıfır olduğu kanaatindeydi. Akşam yemeği bitince bir şekilde yola çıkmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı ama en azından bu odayı bir kolaçan edecekti; gelecekte anlatacağı bir macerası olurdu. Beau'nun giderken bavulunu gene o merdivenlerden indirmesini umuyordu.

Priya bunu duyunca *çatlayacaktı*.

"Ah vay canına." Izzy odanın diğer ucundaki kocaman pencereye yürüdü. Pencere batıya bakıyordu, bu yüzden Izzy güneşi görebiliyordu, ufukta kaybolmaya yakındı; evin hemen altındaki yokuş aşağı yeşil eğim, ötesinde bütün şehir ve uzakta okyanus görünüyordu. Izzy sonsuza dek bu camdan dışarıyı seyredebilirdi. Bir süre daha bu manzaraya sahip olacaksa, Beau Towers'la uğraşmak umrunda olmazdı. Yayıncılıktaki birçok insandan daha kolay biriydi; son bir yıldan sonra doğrudan agresyon Izzy'ye neredeyse iyi gelmişti. En azından nerede durduğu belliydi.

Yeri gelmişken. Marta'ya e-posta atıp kurtulmak zorundaydı.

Yatağa çöküp çantasından telefonunu çıkardı.

Kime: Marta Wallace

Kimden: Isabelle Marlowe

Konu: Beau Towers hakkında

Selam Marta,

Bir süre önce Beau Towers ile konuştum. Anı kitabı hakkında konuşmaya hâlâ bayağı direniyor ama

bu akşam onun evinde yemek yiyeceğiz ve daha fazla konuşmayı umuyorum. Bu geceki uçağa yetişebileceğimden emin değilim, o yüzden acen-tesiyle görüşüp uçuşumu yarına aldıracağım eğer uyarsa?

Isabelle

Izzy dudağını ısırıp gönder tuşuna bastı. Marta neredeyse aynı saniye cevap gönderdi.

Kime: Isabelle Marlowe

Kimden: Marta Wallace

Konu: Beau Towers hakkında

Onunla uğraşmak için doğru kişi olduğunu biliyordum. Beni haberdar et.

Marta için bu mesaj neredeyse coşkulu sayılırdı. Izzy başını iki yana salladı ve banyoyu incelemek için ayağa kalktı. Kapıyı açınca ağzı açık kaldı. Banyo, tam da hayallerindeki gibiydi.

Yerler mavi fayans, duvarlar uçuk mavi, küvetin üstünde dış dünya-ya bakan kocaman bir pencere... Sanki dışarıdaydı, gökyüzü ve denizin bir parçasıydı.

Hele o küvet. Izzy daha da yaklaştı. Pençeli ayaklı, devasa, derin bir küvetti, ayakları altın rengiydi. Malzemesi de som altın mıydı? Pencere küvetin tam üstündeydi, o yüzden yıkanırken manzaranın tadını çıkarabilirdiniz. Izzy o gece akşam yemeğinden sonrası olmasını, elinde kitabıyla sıcak küvete dalmayı iple çekiyordu...

Izzy bu hayalden kendini kopardı. Unutmuştu; akşam yemeğinden sonra burada olmayacaktı. Bir yanı şu anda banyo yapmak, bu inanıl-

maz küvet deneyimini yaşamak istiyordu ama Beau Towers'ın evinde öğleden sonrasının ortasında banyo yapmak da çok garip geliyordu ona. Bir de sımsıkı topladığı bavulunu açıp kozmetik çantasını, duş bonesini ve diğerlerini çıkarmak istemedi.

Sonunda çişini yaptı, ellerini yıkadı, o

büyük pencere sağ olsun, aynadaki şahane aydınlığa hayran oldu, duşu inceledi; son derece güzeldi ama küvetin yanında devede kulaktı. Yatak odasına geri döndü. Akşam yemeğinden önce Priya'ya mesaj atmahydı.

Aman Tanrım Priya. Beau Towers ile tanıştım. Feci biri. Ama. Şu anda onun evindeyim??? Ve birlikte akşam yemeği yiyeceğiz, bu gece??? Ve ona bir 'hazırlık konuşması' yapacağım???

Bu duruma kendimi nasıl soktuğumu hiç sorma, ben de bilmiyorum. Aslında hayır, SANIRIM ona meydan okudum. Nereden esti de böyle bir şey yaptım bilmiyorum?!? Marta çok mutlu (kendisi için tabii ki). Gelişmelerden haberdar ederim.

Priya'nın cevabı Marta'nınkinden daha tatmin ediciydi.

AMAN TANRIM ne!!!

HER ŞEYİ dinlemek için sabırsızlanıyorum!!!

Birkaç saat sonra, Izzy akşam yemeğine gitmek üzere büyük merdivenlerden aşağı indi. Elini tırabzanın üzerinde gezdirip iç geçirdi. Bavulundaki o uzun tuvaleti giymeliydi aslında. Kaç kez

merdivenlerden aşıağı tuvaletle inmek için eline fırsat geçerdi ki? Hatta hayatında ilkti bu. Fırsattan faydalanmalıydı!

Koridordan mutfaağı yürürken kendi kendine güldü. Kapının eşığinde durup Michaela'nın dolaptan tabakları çıkardığını gördü.

“Selam Isabelle,” dedi. “Yemek yan odada, yemek odasında.”

Izzy, Beau ile yemek odasına gitmektense burada, Michaela ile birlikte mutfakta kalmayı tercih ederdi.

“Tamam, ama tabakları alabilir miyim? Senin bileğini dinlendirmen gerekmiyor mu?”

Michaela elini sallayarak onu kovdu. “Sen beni düşünme. Bir süre buz koydum; Beau bana bir ACE bandaj buldu, çok daha iyiyim. Sen git otur. Şarap getireyim mi?”

Şarap. Bu inanılmaz derecede garip günden sonra Izzy'nin tam da ihtiyacı olan buydu.

“Yüzünden anladığım kadarıyla cevap evet,” dedi Michaela.

Izzy kahkaha attı. “Tamam, evet, cevap evet. Çok teşekkürler.”

Michaela'nın peşinden yemek odasına girip oturdu. Michaela tabakları masaya yerleştirip tekrar mutfakta gözden kayboldu.

Izzy buraya Beau'dan önce geldiğı için rahatlamıştı. Sırf adam ona geç kalmamasını söylediğı için geç inmeyi aklından geçirmişti ama bu çocukça olurdu. Evet, tamam, bu yemeğı düşündükçe midesi biraz büzüşüyordu –tamam, midesi düğüm oluyordu– ama profesyonel davranması gerekirdi. Beau Towers'a bir çeşit yüreklendirme konuşması yapmak zorunda kalmadan önce, birkaç yudum şarap içip derin bir nefes almış olmayı umuyordu. Bir yanı ona sebat etmekle ilgili bir söylev çekmek istiyordu, ne de olsa bu adam iki milyon dolarlık bir kitap anlaşmasını havada bırakmıştı ama Izzy galiba bir günlük yeterince söylev çekmişti.

Michaela elinde iki şişe şarapla geri döndü. “Kırmızı mı, beyaz

mı? İstersen bira da var, muhtemelen bir margarita da yapabilirim seversen?”

Beau Towers her an böyle yaşıyordu; biri, her akşam saat 5.55'te ona bir margarita teklif ediyordu. İnanılmaz.

“Beyaz şarap iyidir, teşekkürler.” Izzy burnunu çekti. “Aman Tanrım, bu kadar nefis kokan nedir?”

Michaela ona sırıttı. “Madem bugün seni tacolardan mahrum ettim, akşam yemeğine taco hazırlayayım dedim.” Izzy'ye dopdolu bir kadeh şarap koydu. “Balıklı taco, çünkü elimde bu malzemeler vardı. Umarım seversin?”

Izzy birden LA'deki granola barından bu yana hiçbir şey yemediğini fark etti. Karnı zil çalıyordu.

“Sevmek ne kelime, çok teşekkür ederim.”

Michaela tekrar mutfığa dönerken Izzy bir yudum şarap içti. Ya şarap içmek için yanıp tutuştuğundan ya da bu şarap her zaman içtiğinden daha kaliteli olduğu için, tadı enfes geldi.

“Tortilla, balık, lahana salatası, pilav, salsa,” dedi Michaela masaya iki büyük servis tabağı koyarken. “Bir şeye ihtiyacın olursa birkaç dakika daha mutfaktayım ama birazdan çıkıp oğlumu almaya gideceğim.”

Michaela onu sahiden de Beau Towers ile bu evde baş başa mı bırakacaktı? Izzy, Michaela'nın burada yaşamadığını unutmuştu. Neden birkaç saat önce tanıştığı bu kadına birdenbire yapışmak istiyordu ki? Izzy kadehini alıp bir yudum daha içti.

“İıı, yemek için teşekkürler,” dedi Izzy. “Her şey nefis görünüyor.”

Michaela ona gülümsedi. “Umarım beğenirsin. Yarın görüşürüz Isabelle.”

Hımmm, Izzy bundan şüpheliydi.

Beau'yu beklerken şarabını içti ve camdan dışarıya baktı. Güneş batmıştı ama Izzy artık tepenin aşağısında şehir ışıklarını ve uzakta

okyanusun karanlığını görebiliyordu. Birdenbire bu saçma sapan şeye gönüllü olduğuna ve Beau Towers'ı gıcık ettiğine sevindi, sırf şu evi ve şu manzarayı görmek uğruna bile değerdı. Ve bu muhteşem şarabı içmek.

“Yemeyecek misin?”

Izzy, Beau Towers'ın sesini duyunca yerinden sıçramamak için kendini zor tuttu. Adam evin içinde yürürken neden hiç ses çıkarmıyordu? Ufak bir uyarı iyi olurdu.

Izzy arkasını dönünce adamın kapının eşiğinde durmuş, ona somurttuğunu gördü. Tabii ki. “Sizi bekliyordum,” dedi. “Kabalık etmek istemedim.”

Beau buna oflar gibi bir ses çıkardı ve yemekleri gösterip karşısına oturdu. “Rahatına bak.”

Izzy bunu kendine yemek alması için bir davetiye olarak algıladı ve tabağına yemek koydu. Hatta şarabını bile doldurdu. Neden doldurmasındı ki? Taco'dan bir ısırık aldı ve neredeyse inleyecekti. Hayatında yediğı en iyi tacolar olabilirdi bunlar. Michaela bütün bunları öyle bir anda mı yapıvermişti? Hem de bileğı burkulmuşken? Izzy lahana salatasını denedi ve gözleri yuvalarından fırladı. Vay canına, zenginlerin hayatları gerçekten harikaydı. Kendine sadece iki taco almıştı ama üçüncüyü iple çekiyordu. Hatta belki dördüncüyü de verdi. Hazır önündeyken, tüm bunlardan faydalanacaktı.

Bir yudum şarap daha içip Beau'ya doğru baktı. Adam neden onu öyle seyrediyordu? Sanki onu görmek bile tepesinin tasını attırıyor gibi. Onu yemeğe kendisi davet etmişti, unutmuş muydu yoksa? Eh, eğer o cümleler davetten sayılırsa.

Beau bir saniye bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar ona baktı. “Tamam, haydi,” dedi.

Izzy başını yana eğip ona baktı. Vay canına, şu ses tonu onu çok sinirlendiriyordu. “Anlamadım?” Bu adama hiç kimse lütfen ve

teşekkürler demeyi öğretmemiş miydi? “Haydi?”

Beau başını salladı. “Evet, haydi. Harika cesaretlendirici konuşmalar yaparım dedin. Eee? Bana marifetlerini göster.”

Izzy şarabının üstünden onu bir saniye süzdü. Peki, tamam. Ona marifetlerini gösterecekti.

“Tamam, hemen sadede gelmek istiyorsun.” Kadehini masaya koydu. “Harika. Sen bana şu ana kadar kitapla ilgili en büyük mücadeleden neydi, onu söyler misin? Nelerle baş ettiğini bilirsem, daha iyi tavsiye verip yardımcı olabilirim.”

Beau bir taco aldı. “Hayır,” dedi ve ısırıldı.

Izzy derin bir nefes aldı. “Hayır?”

Beau çiğnemeyi bitirip yutkundu. “Hayır. Sana ‘mücadelem’ söylemeyeceğim.” Sesindeki o alaycı ton karşısında Izzy kadehindeki şarabı adamın suratına boca etmek istedi. Böylesine kaliteli bir şarabı ziyan etmemek için bir yudum içti. “Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim. Anlaşmamızda bu yoktu. Anlaşmamızda, sen bana hazırlayıcı konuşmalar yapacaktın. O yüzden, dediğim gibi. Haydi.”

Anlaşılan Beau onu sırf gösteri yapsın diye akşam yemeğine davet etmişti. Şansına, Izzy bu konuda yetenekliydi. Üniversitedeyken yazar öğretmeni olarak çalışmıştı ve işin büyük kısmı kâğıt üstünde olsa da daha büyük kısmı yazarlarla konuşmak, onları yüreklendirmek, sorunlarını dinlemek ve çözüm üretmektir. İşinin bu kısmında onu iyi yapan sebeplerden biriydi bu. Izzy bir yudum daha şarap içip kadehini masaya koydu.

“Tamam. Yazarlara sık sık söylediğim şey şudur: Sayfaya sadece kelimeleri dök. Boş bir sayfayla çalışmak imkânsızdır ama elinde bir ilk nüsha olduğu sürece –ne kadar kötü olduğunu ya da üstünde ne kadar çok çalışılması gerektiğini düşünürsen düşün– orada bir zafer vardır. Koca bir kitabı yazmak insanın gözünde büyüyebilir, farkındayım, o şekilde düşünme bunu. Sadece adım adım, sayfa sayfa düşün.”

Beau ona dümdüz bakıyordu ve sanki dinliyor gibi görünüyordu! Dikkatini mi vermişti? Izzy bunu hiç beklemiyordu. Kadehindeki şarabı bitirip devam etti.

“Kendine başlangıç için günde bir saat ver: Hatta bunu bile otuzar dakikalık iki bölüme ayırabilirsin, hatta on beş dakikalık bölümlere, eğer çok sıkılıyorsan. O süre içinde ne kadar yazabilirsen yaz ve sakın düzeltme ya da üstünde stres yapma, sadece yaz.”

Izzy iyice havaya giriyordu. Belki de her şeye rağmen Beau Towers’ı yazmaya teşvik edebilirdi.

“Ayrıca kronolojik sıraya göre yazmak zorunda değilsin! Biliyorum, insanlar buna da çok takılır; zor bir sahneye çatarlar ya da bir anı kitabıysa hayatlarının zor bir dönemine gelir ve oyalanırlar. Onun yerine, bunun etrafından dolaşabilirsin. Yavaşça içine girebilirsin. Çocukluğunun en sevdiğin anılarıyla ya da hayatındaki dönüm noktası anlardan biriyle başla, kulak misafiri olduğun ve hiç aklından çıkmayan bir konuşma olabilir, sabahladığın bir gece olabilir, sıra dışı gelen ne varsa...”

Beau kahkahayı bastı. Gene o kötü adam kahkahası. Izzy’yi hedef almıştı.

Bu hergelenin bu koca evde tek başına yaşamasına şaşırmamalıydı. Toplumdan aforoz edildiği belliydi.

“Bu mu yani?” dedi, yüzünde hâlâ o kötü niyetli ifadeyle. “Hayatımda dönüm noktası olan bir anla başlayayım. Vay be, bütün bakış açım değişti. Başka bir şey var mı?”

Izzy ona uzun uzun baktı. Gözlerine dolan öfke gözyaşlarını bastırmak için kendini zorladı.

Bunca insan içinde Beau Towers’ın ona söylediği bir lafa ağlamak üzere olduğu için kendine çok kızıyordu. Fakat bunu söylediği için asıl Beau Towers’a kızıyordu.

Izzy bunu yapmak zorunda değildi ki. Zaten işinden bıkmış usanmıştı ve burada görevinden çok daha fazlasını yapmıştı bile. Bu

iğrenç herife gülümsemek istemiyordu ve gülümsemek mecburiyetinde değildi.

Ya da oturup karşılıklı yemek yemek mecburiyetinde.

Ayağa kalktı, peçetesini yere bıraktı.

“Bir dakika, nereye gidiyorsun?” dedi Beau, Izzy tekrar kapıya giderken. “Yemek yemeyecek misin?”

Izzy arkasını dönüp gözlerinin içine baktı. “Anlaşmamızda bu yoktu,” dedi. Ve odadan çıkıp gitti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İzzy merdivenlerden koşarak odasına çıktı. Bu güzel destek konuşmasını Beau Towers'a harcadığına inanamıyordu. Adamın pislik olduğunu biliyordu; keşke ona ucuz bir "sana inanıyoruz" zırvalığı sık-saydı, sonra da onu boş verip adam onu kovana kadar Michaela'nın o nefis balıklı tacolarından yiyebildiği kadar yeseydi.

En kötüsü de onunla konuştuğu sırada, bir an için bile olsa karşısında oturan canavar dışında gerçek bir insan görebildiğini zannetmesiydi. Birkaç saniye, Beau'nun onu sahiden dinlediğini, anlatacaklarını duymak istediğini düşünmüştü. Kısacık bir süre için bu iş, hem yapmak istediği hem de kaderinde olan iş gibi hissetmişti. Bu yüzden gerçekten ona yardımcı olmaya, iyi tavsiyelerde bulunmaya çalışmıştı.

Tüm bunların bir aldatmaca olduğunu anlamalıydı.

Böyle tongaya düştüğü için kendini salak gibi hissediyordu ama asıl bu kadar hayal kırıklığına uğramış olduğu için kendini salak gibi hissediyordu. Bir yanı Beau Towers'a hakikaten etki edebileceğini zannetmişti. Eh, şu anda kendini bu yüzden çok gülünç hissediyordu.

Neyse, yine de adamı orada bırakıp çekip gitmek iyi gelmişti. Izzy hiçbir zaman kendine böyle davranma iznini vermezdi. Her zaman gülümserdi, notlar alırdı, yapmak zorunda olduklarını yapar, dişini tırnağına takıp çalışır ve sinirlendiğini kimseye belli etmezdi. Hatta sıklıkla sinirlenmek için kendine izin bile vermezdi. Çalışmak istediği sektörde sinirlenmenin, hele hele bunu belli etmenin, onun gibi

birisi için tehlikeli olduğunun farkındaydı. Ne hisse derse hissetsin, her zaman neşeli davranmak zorundaydı, rahat olmak, hiçbir şeyden etkilenmemek ve kesinlikle kimsenin onu sinirli görmesine müsaade etmemek zorundaydı. Fakat şu anda burnundan soluyordu ve Beau Towers'ın bunu görmesine izin vermişti. Ve bu harika bir histi.

Izzy odasına girdi, çantasını koluna takıp bavulunu aldığı gibi oradan ayrılmaya hazırды. Arabayla LA' e giderdi, LAX'te asıl uçuşunu yakalayıp yakalayamayacağına bakar, ertesi günkü uçağına kadar belki o gece bir havaalanı otelinde kalırdı. Buradan bir şekilde çıkmak zorundaydı işte.

Bavulunu aldı, ardından tökezledi. Ve yatağıının üzerine pat diye çöktü.

Ah olamaz. Şarap. Son bir saat içinde iki kadeh –iki koca kadeh– şarap içmişti. Hatta bir saatten kısa sürede. Tüm gün boyunca yedikleri de oteldeki kahvaltı, yolda ağzına attığı bir granola bar ve üç ısırık balıklı taco'ydu. Sarhoş değildi ama kesinlikle çakırkeyifti. Şu anda herhangi bir yere araba süremezdi, hele hele Los Angeles'a hiç. Michaela'dan şarap istediğı için şu anda saçını başını yolabilirdi.

Şimdiyse burada, bu aptal, mükemmel odanın içinde oturmak zorundaydı; bu inanılmaz manzaralı, rahat yataklı, efsane küvetli odada oturup araba kullanacak kadar ayılmayı beklemek zorundaydı.

Keşke parmak ucunda aşağı inip biraz yemek alabilseydi. Birkaç taco daha yese, şarap Emilirdi. Fakat Beau muhtemelen yemek odasında paşa paşa oturmuş, malikâne lordu gibi bütün tabaktakileri mideye indiriyordu; Izzy geri dönüp tabağıını alarak o dramatik çıkışını mahvedemezdi.

Başka atıştırmalık bir şey kalmış mı diye çantasını karıştırdı. Hiçbir şey yoktu.

On dakika kadar oturup burnundan soludu. Çantasına daha fazla atıştırmalık depolamadığı için kendine kızdı... Hayır, bir dakika, bütün atıştırmalıklarını yiyip bitirdiği için kendine kızgındı, bu kadar adi biri olduğu için Beau Towers'a kızgındı ve bu kadar büyük ve aptal bir yer olduğu için, medeni bir yerdeki gibi ortak bir vasıtayla gelemeyip adamın evine kadar araba sürmek zorunda kalındığı için California'ya kızgındı.

Kapı mı tıklatıldı?

Normal Izzy hemen kapıya koşar, o Beau Towers pisliğine gülümser ve ona evinden gitmesini istediğinin farkında olduğunu, çıkmaya hazırlandığını söylerdi. Fakat öfkeli, çakırkeyif, huyu dışında davranan Izzy tıklamayı duymazdan geldi. Hatta bir saniyeliğine Michaela olabileceğini düşünse de –belki de gitmemiştii, belki de burkulmuş bileğiyle ta üst kata kadar çıkmıştı– Izzy yerinden kımıldamamıştı. Şu anda kapısındaki her kimse, Izzy o kimseyle uğraşmak istemiyordu. Çok şükür ki her kimse, iki kez tıklattıktan sonra çekip gitmişti.

Izzy birkaç dakika sonra ayağa kalktı. Kesinlike araba sürececek kıvama henüz gelmemişti ama yine eşyalarını arabaya yükleyecek, burası yerine orada oturup ayılacaktı. Artı, büyük bir paket patates cipsi olduğundan emindi, belki de arabanın içinde yere düşmüştü.

Çantasını omzuna atıp bavulunu kaptı. Kapıyı açtı ve durdu. Yerde, kapının hemen önünde bir tepsi yemek duruyordu. Bir tabak dolusu balıklı taco –Izzy'nin yarısı yenmiş taco'su, artı üç tane daha– bir kâse lahana salatası ve üst üste konmuş çikolatalı kurabiyeler. Ve bir kadeh şarap daha.

Bunların hepsi nereden gelmişti?

Izzy başını kapıdan dışarı uzattı, sağa sola baktı; kimsecikler yoktu. Tepsiyi alıp odasına getirdi ve bir tekmeyle kapıyı kapattı.

Sonuçta Michaela kapısını çalmış olmalıydı. Izzy şimdi açmadığı için vicdan azabı duydu. Michaela burkulmuş bileğiyle onca merdiveni çıkıp yiyecekleri taşıyarak yukarı kadar gelmişti. Izzy, Beau'nun ona iyi para ödediğini umdu.

Prensip gereği falan bunu yemeyi reddetmeliydi ama o kadar açtı ki başı hafif dönüyordu ve şimdi prensip düşünecek hâli yoktu. Yarım kalan taco'sunu mideye indirdi. Hâlâ güzeldi, ılıktı.

İkinci taco'ya uzanınca salata kâsesinin altındaki yırtık kâğıt parçasını gördü. Çıkardı.

Affedersin –B

Bir dakika.

Bu not... Beau Towers'dan mıydı? Yemekler de mi ondandı? Yani Beau Towers bir tepsiyi yiyeceklerle doldurup merdivenleri tırmanmış ve hepsini kapısına mı bırakmıştı? Yani bu bir özür müydü? Ondandı?

O kadar olasılık dışıydı ki imkânsız görünüyordu. Tamam, tek kelimelik bir özürdü, bir baş harfle imzalanmıştı ama yine de. Adam kimseden özür dileyen bir tipe benzemiyordu, hele hele Izzy gibi birisinden.

Izzy açlıktan ölüyordu ve zaten çok fazla şarap içmişti, bu muammayı çözemeyecekti. Bir taco daha aldı.

Dördünü de bitirince arkasına yaslandı ve ne kadar yorgun olduğunu fark etti.

Esnedi. O sabah yok yere altıda uyanmıştı, bütün gün adrenalinle koşturmuştu, iki kadeh şarap ve koca bir yemek yemişti, şimdi canı sadece küvette sıcak bir banyo yapmak ve ardından, şuradaki kocaman pofuduk yatağa girip uyumak istiyordu.

Hayır, hayır, yapamazdı. Ayağa kalkıp yüzüne soğuk su çarpmak için banyoya gitti. Kendini toparlamalıydı, hepsi bu.

Fakat banyoya girince o küveti tekrar gördü. Ve küçük bir ses duyduğuna yemin edebilirdi; gerçekten yemin edebilirdi, şöyle diyordu: “Şu anda tam da ihtiyacın olan şey bir banyo, değil mi?”

“Evet, aynen öyle düşünüyorum!” dedi Izzy küvete. “Ama...”

Bir saniye. Ama ne? Beau Towers onu kovmamıştı ki. Yeni uçağı yarın akşam kalkıyordu. Izzy bu gece hiçbir yere gitmek zorunda değildi. Yatak odasının kapısını kilitleyebilir, sıcak bir banyo yapabilir, şu muhteşem görünen çikolatalı kurabiyelerden bir tane, hatta hepsini yiyebilir, e-kitap okuyucusundaki gizemli romanlardan birini okuyabilir ve sadece gevşeyebilirdi. Annesi ya da babası banyonun kapısını tıkladıp, “İyi misin?” diye sormayacaktı, ertesi gün market alışverişini yapmasını istemeyecekti ya da Georgia teyzenin o gün telefonda anlattıklarını anlatmayacaktı. Of, Tanrım; şahane olurdu!

Izzy konuşarak kendini caydırmadan evvel musluğu açtı.

Tamam, bitti. Artık kararını vermişti. Gecenin geri kalanı boyunca Beau Towers yokmuş gibi davranacaktı.

“Mutlu musun?” dedi küvete.

Resmen kafayı yemişti. Bir küvetle bildiğin diyaloga girmişti ve küvetin ona cevap vermesini bekliyordu. Cidden gerçek bir tatile ihtiyacı olduğu kesindi. Hoş, öyle bir parası yoktu ya, neyse. Belki burada, California’da kalmalıydı. Burada takılabilir, ara sıra Beau Towers’a çemkirebilir, güneşin altında oturabilir, banyo yapabilir, şarap içebilir, okuyup yazabilir, anne babasından uzakta olabilir ve Marta ile uzaktan iştigal edebilirdi. Ne imkânsız bir hayaldi.

İçeride etrafına bakıp uzun, derin bir nefes aldı. O kurabiyeler hâlâ duruyordu. Tepsideki bir kadeh şarap da. Madem bu gece kalmayı kafasına koymuştu, şarabı da içebilirdi. Izzy bavulunun fermuarını açıp en sevdiği pijamalarını çıkardı.

Su yeterince yükselince küvete girdi ve içine battı. Mükemmel ısıdaydı, neredeyse çok sıcaktı –ama çok sıcak değildi– ve omuzlarına kadar geliyordu. Gerginliğin bedeninden aktığını, sanki yavaşça

hava kaçıran bir balon gibi gevşediğini hissetti. Küvet de oldukça eski tarzdı, taşmasını önlemek için ekstra bir gider yoktu. Yani o istediği sürece sular burada kalacaktı. İnanılmaz. Izzy küvetin hemen yanındaki, yani elinin altındaki raftan şarabını aldı ve bir yudum içti. Evet, burada kalarak kesinlikle doğru kararı vermişti.

Izzy ertesi sabah telefonunun çalma sesine uyandı. Gözlerini kısarak uyku mahmuru odaya ve çok rahat, hiç tanımadığı yatağa şöyle bir baktı.

Doğru ya. Beau Towers'ın evindeydi.

Yana yuvarlanıp telefonuna uzandı. Aman Tanrım, Marta'ydı bu! İyi de neden sabahın yedisinde onu arıyordu?

Tabii, doğru ya, New York'ta saat ondu ama Marta zaman farkından haberdardı.

Marta zaman farkının varlığını umursuyor muydu? Hayır, belli ki umrunda değildi.

"Alo?"

"Pazartesiye kadar vaktin var," dedi Marta giriş yapmadan.

Izzy doğruldu.

"Pazartesiye kadar mı?" diye tekrar etti. Şansına ilk içgüdüğü olan "Ne için pazartesiye kadar vaktim var?" sorusunu sormayacak kadar uzun süredir Marta ile çalışıyordu.

"Beau Towers'a anı kitabında yardım etmek için. Dün gece bana e-posta atıp akşam yemeğinde ona çok yardımcı olduğunu söyledi ve seni gönderdiğim için bana teşekkür etti."

Beau Towers, Marta'ya *teşekkür* mü etmişti? Ne için? Neden? Izz-y'yi burada istemiyordu! Ve Marta'ya e-posta atmıştı? Adamın e-posta gönderebildiğinden bile emin değildi Izzy.

"Vay canına, çok... Şaşırdım," dedi Izzy.

“Ben de,” dedi Marta. “Bu fırsatı kaçıramazdım, o yüzden ona senin pazartesiye kadar kalacağını belirttim, daha fazla yardımcı olmak için.”

Izzy neredeyse dışından kahkaha attı. “Daha fazla yardımcı olmak” mı? Neler oluyordu?

“Peki... Kabul etti mi?”

“Bana karşı çıkılmayacağını bilir,” dedi Marta. “Sana uyar mı Isabelle?”

Izzy kıkır kıkır gülmek istedi. Ona uyar mıydı, pazartesiye kadar California’da kalmak, bu kusursuz havada ve bu devasa evin içinde, bu güzel odada ve şahane küvetle ve muhteşem yemeklerle olmak? Elbette, Beau Towers’ı çekmek zorundaydı ama New York’ta da Marta’yı çekecekti. Orada hâlâ şubat ayıydı.

California’da da doğal olarak şubat ayıydı ama pek de sayılmazdı.

“Tabii, bana uyar,” dedi Izzy. “Kitabın çıkması için ne gerekiyorsa, değil mi?”

“Aynen.” Izzy, Marta’nın –Beau’nun aksine– teşekkür etmediğini dikkatinden kaçırmadı. “Mesai saatleri dışında onunla çalış, ne de olsa diğer işlerinin hepsini de yapmak zorundasın tabii ki.”

Tabii ki.

“Seni Beau Towers ile konuşmaya göndermek ne harika bir fikirdi,” dedi Marta.

Marta’ya bu fikrin *ondan* çıktığını hatırlatmaya değer miydi?

“Evet,” dedi Izzy. “Harika bir fikir.”

“Güncellemeleri bekliyorum.” Marta her zaman yaptığı gibi aniden telefonu kapattı, Izzy de telefonu yatağa attı. Camdan dışarıya, masmavi gökyüzüne ve esintide dalgalanan palmiye ağaçlarına bakıp gülümsedi.

Pazartesiye kadar burada kalacaktı. Demek ki California havasından, Michaela’nın yemeklerinden ve o küvetten dört gün daha istifade edilecekti, artı ofisin yakınından geçilmeyecekti. Tüm bunların karşılı-

ğında ise o sadece Beau Towers'a birkaç kez cesaretlendirici konuşma mı yapacaktı?

Olağanüstü.

Böyle bir fırsat aslında kusursuz bir yazı yazma inzivası olabilirdi.

Izzy başını sallayarak bu fikri kafasından attı. Aylardır tek kelime yazmamıştı. Bundan ümidini kesmişti artık.

Priya'ya mesaj atmak için telefonuna uzandı.

Pazartesiye kadar burada kalacakmışım?!? Beau Towers'a... kitabını yazmada yardım etmek için? Evet, adam pisliğin teki ama havanın muhteşem olduğunu, tam zamanlı bir aşçısı olduğunu ve yatak odamın şahane bir manzaraya baktığını söylemiş miydim??? Neler oluyor, HiÇ bilmiyorum Priya ama fırsatım varken bunun tadını çıkaracağım.

Priya hemen mesajına cevap attı.

Pazartesi gününe kadar bir pisliğin yanında kalmak zorunda olman haricinde, hepsi hoşuma gitti. İkiniz baş başa mısınız? İyi misin orada? Evetse bir kere, hayırsa iki kere göz kırp.

Izzy kahkaha attı ve bunu düşündü. Beau Towers onu dün ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsin, kendini onun yanında son derece güvende hissediyordu. Hatta onu mutfakta ilk gördüğünde ve adam, onun orada olmasına kızdığında bile Izzy korkmamıştı. Belki de Michaela onun yanında çok rahat davrandığı içindi bu?

Tek göz kırpma.

Priya'nın, bu kadarla bırakması karşısındaki tepkisini hayal edince içinden kıkırdadı.

Cidden, iyiyim, merak etme. Adam berbat biri ama öyle değil. Bir daha uzun zaman tatile bu kadar yaklaştığım bir fırsat elime geçmez, o yüzden keyfini çıkarmaya çalışıyorum.

Anne babasına da mesaj atsa iyi olurdu. Gece uçağına binip doğruca ofise geçtiğini sanıyorlardı.

Selam canlarım! Birkaç gün daha California'da kalacağım gibi gözüküyor. Patronum burada yaşayan bir yazarla çalışmamı istedi. Pazartesi günü döneceğim. İyi hafta sonları!

İş e-postalarını tararken babası mesajına cevap attı.

Harika bir fırsata benziyor tatlım! İyi vakit geçir.

Izzy, Beau Towers'ın Marta'ya neden e-posta attığını hâlâ anlamıyordu. Neden öyle bir şey yapsındı ki? Burada kalması için emrivaki yapmasına Marta kim bilir ne kadar kızmıştır diye merak etti.

Eh, öğrenmenin tek yolu vardı.

Izzy duşa girdi; kuvvet kadar süper değildi elbette ama yine de harikaydı. Giyindi ve alt kata indi.

Mutfağına girdiğinde Michaela masadaydı. Çay fincanını tabağına koyup ayağına kalktı.

"Günaydın," dedi Michaela. "Çay mı kahve mi? Bir de kahvaltıda kurabiyeye ne dersin?"

Izzy ona sırtıttı. “Kahvaltıda kurabiye harika olur derim. Ve kahve lütfen, varsa.”

Michaela bir kupaya kahve doldurdu. “Süt? Şeker?”

“Sadece süt, teşekkürler ama ben kendim alabilirim,” dedi Izzy. “Bileğin nasıl?”

Michaela aşağı baktı. “Ah, bugün çok daha iyi, tekrar teşekkürler.” Tabaga bir kurabiye koyup Izzy’ye uzattı. “Önümüzdeki haftaya kadar burada olacaktıysın?”

Beau, Michaela’ya söylemişti. Bu gerçekten oluyordu o zaman.

“Öyle görünüyor,” dedi Izzy. “Umarım senin için çok zahmet olmaz?”

“Hem de hiç,” dedi Michaela. “Herhangi bir konuda sorun olursa haber ver; bu evi avucumun içi gibi bilirim.” Mutfakta etrafına baktı. “Kahvaltı için her zaman ortalıkta bir şeyler bulabilirsin; ben öğlen ve akşam yemeklerini hazırlıyorum. Ama istediğin zaman mutfaktan atıştırmalık bir şey ya da canın ne istiyorsa gel al.”

Izzy kahkaha attı. “Teşekkürler, ben bol bol atıştıran biriyim zaten. Çok teşekkürler.”

Michaela sırtıttı. “Beau da öyledir, o yüzden dolabı doldurdum. Senin için almamı özellikle istediğin bir şey varsa, söyle.”

Büyük bir mutfak dolabının kapısını açtı ve Izzy’nin ağzı açık kaldı. Dolabın içi, atıştırmalık harikalar diyarıydı. En sevdiği krakerlerden bir kutu hemen gözüne çarptı, iş yerindeki havalı davetlerde verilen içi kuru meyveli ve kuru yemişli olanlardan. Ayrıca üç farklı çeşit peynirli kraker vardı: tane biberli, otlu ve sade. Artı, koca bir raf dolusu çeşitli markalar ve tatlarda patates cipsi vardı, bazılarını Izzy hayatında hiç görmemişti. Artı gevrekler, granola barlar, patlamış mısır, şekerler... Izzy kafasını çevirdi, başı dönmüştü.

“Burası sihirli ev mi?” diye sordu.

Michaela sadece kahkaha attı. “Ah, sana telefonumu da vereyim, bir şeye ihtiyacın olur da beni bulamazsan diye.”

Izzy cebinden telefonunu çıkarıp Michaela’nın numarasını kaydet-

ti. “Harika, sağ ol. Bir de merak ettim de... Dün akşam odamın kapısını sen mi tıklattın?”

Michaela başını hayır anlamında salladı. “Hayır, ben bulaşık makinesini doldurup çıktım.”

Demek sahiden Beau’ydu.

Aynı anda Michaela, Izzy’nin omzunun üstünden arkaya baktı. “Günaydın Beau.”

Izzy arkasını dönmeden önce kahveden bir yudum aldı.

Beau, “Günaydın,” diye mırıldandı mutfığa girerken. Izzy’den tarafta bakmadı bile.

“Beau, Isabelle’i bir tur gezdirmelisin,” dedi Michaela. “Ben yapardım ama bileğimden dolayı zorlanıyorum.” Mutfak masasına doğru topalladı ve oturdu.

“Tur mu?” Beau, Michaela’ya dik dik baktı. O, Izzy’yi gezdirme fikrinden ne kadar dehşete kapılmışsa Izzy de gezdirilme fikri karşısında onun gibi dehşet içindeydi. Dün gece yeterince felaket geçmişti, bu da berbat bir fikre benziyordu.

“Anlarsın ya, evin içini göster, bahçeleri gezdir, her yeri bir öğrensin, bilsin falan.”

Izzy neredeyse dışından kahkaha atacaktı. Evin içi ve bahçeler mi? Saray mıydı burası?

Ama aslında belki bir tur atarlarsa Beau Towers onunla konuşmak zorunda kalırdı, bir nevi. Belki hatta anı kitabı hakkında?

Ona kitabında yardım etmesine gerçekten izin verecek miydi? Düşük ihtimal. Hatta Izzy’ye bu ev turunu yaptıracak mıydı? Neredeyse kesinlikle hayır.

“Tamam,” dedi. “Gidelim.”

İşte bu şaşırtıcıydı.

“Önden buyrun,” dedi Beau ve Izzy’ye eliyle mutfaktan dışarı çıkmasını işaret etti. Ah, tur tam şimdi mi başlıyordu? Tamam.

Izzy kahvesinin geri kalanını mideye indirdi, Beau’nun yanından

geçip koridora çıktı. İyi ki alt kata inmeden önce cep telefonunu cebine koymuştu. Marta bir e-posta gönderirse ve Izzy derhâl cevap yazmazsa, kıyameti koparırdı.

Beau koridorda ona yetişti ve geldikleri yönü gösterdi.

“Mutfak,” dedi. Yanındaki odayı işaret etti. “Yemek odası.”

Ah, bu tur da adamın pislik karakterini ifşa etmek için yeni bir bahaneydi. Anlaşıldı.

Arkaya, sola doğru işaret etti. “Michaela’nın ofisi.” O sabah ilk kez Izzy’nin suratına baktı. “Bu koridorun geri kalanı yasaklı bölge.” Ardından ters yöne yürüdü.

“Vay canına, tam bir cümle kuruldu,” dedi Izzy bıyık altından.

Koridorda onu takip etti. Beau dün gecedен bahsedecek miydi acaba? Ya da Marta’ya e-posta attığından? Ya da önümüzdeki dört gün boyunca onunla kalacağından dem vuracak mıydı?

Merdivenlere ulaşınca sağa dönüp işaret etti. “Oturma odası.”

Görünüşe bakılırsa hayır.

Izzy, Beau’nun arkasından oturma odasına girdi. Geniş, aydınlık bir odaydı; kocaman bir şömine, rahat koltuklar, duvarlarda fotoğraflar ve Izzy’nin yatak odasıyla aynı manzara. Hıh. Izzy, Beau’nun burayı bir yıl önce satın aldığını ya da süslü püslü kiralık bir ev olduğunu zannetmişti ama bu oturma odası, insanların içinde yaşadığı gerçek bir odaya benziyordu. Şimdi kafası karışmıştı.

Beau dönüp koridorda, birkaç adım ilerideki kapısı aralık odayı işaret etti. “Televizyon odası.”

Beau orada mı TV izliyordu? Izzy geceleri onu orada güreş, *Hayvanlar Âlemi* ya da benzeri bir şey izlerken hayal edebiliyordu.

“Tamam,” dedi.

Beau ona doğru şöyle bir baktı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Neden bakışlarını bu kadar hızlı kaçırıyordu? Izzy’nin dışında bir şey mi kalmıştı? Tişörtüne çikolata mı bulaşmıştı? Izzy eğilip önüne baktı: Üstünde kot pantolon, askılı bluz ve hırka vardı. California’ya gelirken

yanında getirdiği her şey ya konferanslıktı ya da pijamaydı. Çok şükür, bir iyimserlik anına kapılıp o iki yazlık elbiseyi bavuluna atmıştı. İlerleyen günlerde onları giyip değerlendirebilirdi.

Ön girişe doğru döndüler, kilise kapısına benzeyen iki büyük kapalı kapının önünden geçtiler. Beau geçerlerken bunlar hakkında bir şey demedi ama Izzy meraklanmıştı. Kendi kendine omuz silkti; sorayım bari dedi.

“Orada ne var?” diye sordu.

Beau başını iki yana salladı. “Hayır.” Ah, harika, asık surat geri döndü. “Yasak.”

Bu evin içinde böyle kaç tane lanetli, garip oda mevcuttu?

“Tamam.” Başka ne denirdi ki?

Yanından geçerken Beau merdiveni gösterdi. “Üst kat.”

Bu kez Izzy kendini tutmadı.

“Evet, o kadarını anladım. Merdivenlerle çıkılıyor falan.”

Tebessüm müydü bu? Yarım saniye yüzünde belirmiş ama Izzy emin olamadan yok olmuştu.

“Evet.” O tarafa doğru baktı. “Üst kat bana yasak. Sen buradayken yani. Şey hissetmeni istemem... Neyse, üst kat tamamen sana ait. İstedğin yere gir, umurumda değil.”

Acaba bu... Acaba onu rahat ettirmeye mi çalışıyordu? Aslında bayağı işe yarıyordu, eğer niyeti buysa. Şimdi Izzy mecburen dün geceyi gündeme getirmek zorundaydı.

“Sen, ııı, dün akşam üst kata çıktın yalnız,” dedi.

Beau gene bakışlarını kaçırdı. “Evet, şey... Yemek yememiştin.” Tekrar ona baktı. “Bir daha yapmayacağım.”

Izzy başıyla onayladı. “Tamam. Bana akşam yemeği getirdiğin için teşekkürler.”

Beau omuz silkti. “En azından bunu yapabiliyordum.”

Izzy cevap vermeye başlıyordu ama Beau anında ön kapıya döndü. Peki, o zaman. Izzy peşinden dışarı çıktı.

Dışarı çıkınca Beau sağa saptı ve evin yan tarafından yürüdü.

“Sebze bahçesi.” Tekrar işaret etti. Evin içindeyken bir süreliğine tam cümleler kurmayı başarmıştı ve şimdi yine heykel suratla işaret etmeye geri dönmüştü.

Izzy sebze bahçesine uzun uzun baktı. Şubat ayında sebze yetişiyordu. İnanılmaz.

Beau dönüp evin arka tarafına geçti ve ağaçları işaret etti. “Meyve ağaçları.”

Izzy bunun üzerine dışından kahkaha attı. Elinde değildi. “Arka bahçende gerçek bir *meyve bahçen* mi var?”

Beau ona yan yan baktı. “Bunun nesi yanlış?”

Izzy gözlerini devirdi. “Hiçbir şeyi *yanlış* değil. Sadece...” Zengin insanlar bambaşka dünyalarda yaşıyordu, değil mi? “Tamam, ne tür ağaçlar? Hangi meyveler?”

Beau ağaçlara baktı. “Portakal, limon, galiba greyfurt da var... İncir kesinlikle var. Ah, bir de avokado tabii ki.”

“Ah, doğru ya, avokado tabii ki,” dedi Izzy. Evet, burada bir avokado ağacı olması mantıklıydı. Izzy bu ana değin avokadoların ağaçta yetiştiğini biliyor muydu, ondan bile emin değildi.

Gene o yarım saniyelik tebessüm belirdi, o kadar hızlıydı ki, Izzy hayal etmiş olabileceğini sandı. Beau tekrar ağaçlara döndü. “Aslında bunların bazılarını Michaela için toplamam lazım. Her zaman limona ihtiyacı oluyor.” Uzanıp ağaçtan birkaç olgun meyveyi kopardı.

Izzy şimdi yine sırf hayrete düştüğü için dışından kahkaha atmak istedi. Ona göre son derece büyük ve yabancı olan, hatta bir şato sınıfına giren bu evde kendine bir “iş gezisi” ayarlamayı başarmıştı, bahçeler o kadar genişti ki bir hendeğin üstünden atlasa şaşırmasdı, dışarı adım atıp meyve bahçesinden limon portakal toplayabilecekti, kış ortasında askılı bluz ve hırka biraz fazla geliyordu ve birisi bütün yemeklerini pişirip ayağına mı getirecekti yani? Tıpkı canavarlar tarafından hapis tutulan kızlarla ilgili masallara benziyordu; tek fark, durumun tam tersi olmasıydı.

Izzy, Beau'ya doğru baktı. Şey; belki canavar kısmı aynıydı!

Meyve bahçesinde dolaştılar, döndüler ve hendekle burun buruna geldiler.

“Havuz,” dedi Beau gereksiz bir şekilde.

“Vay canına,” dedi Izzy. Elinde değildi, önlerinde duran mavi fayanslı kocaman havuz güneşte pırıl pırıldı. Al işte, mayosunu bavuluna koyması gerektiği içine doğmuştu. Sonra bir ara buraya geri dönüp Priya'ya fotoğraf atmalıydı; kafayı sıyracaktı.

“Harika bir havuzdur,” dedi Beau. Bir tane daha tam cümle. Izzy ona gözlerini kıstı. Bir tür hile miydi bu?

Havuzun yanından yürüyüp geçtiler, Beau tekrar bir yeri işaret etti. “Gül bahçesi.” Fideler incecikti, üstlerinde açmış gül yoktu ve etraflarında kaktüsler bitmişti.

Beau eve geri döndü. “Arka kapı.” Kapıya doğru yürüyerek işaret etti. Dudaklarında minik bir tebessüm oynadı. Acaba o da bu saçma turdan zevk mi alıyordu? Olabilirdi. Eh, artık içeri girdiklerine göre tur sona ermiş olmalıydı.

Telefonu titredi ve Izzy ekrana baktı. Marta'dan e-posta.

BT hakkında son güncellemeyi gönder.

Tamam. Izzy bunu yapmak zorundaydı.

“Immm. Acaba biz...” En baştan başladı. “Anı kitabını yazmana yardım etmek için önümüzdeki birkaç gün burada olduğuma göre, kitap hakkında konuşalım mı?” Beau'nun yüzü düştü ve gözlerine gene bir ses perdesi indi. Izzy anlık bir pişmanlık duydu. Tam da anlaşılmaya başlamışlarken mecbur muydu şimdi? Ama sonra kendini toparladı. Evet, mecburdu, bu yüzden buradaydı. “Dün sana cesaretlendirici konuşmalar yapmamı istediğini söyledin. Hâlâ istiyor musun, yoksa başka bir...”

“Fark etmez,” dedi Beau. “Tamam. Şimdi yapalım mı?”

Olamaz. Şimdi mi? Izzy son yirmi dakikadır başka bir cesaret konuşması hazırlamayı düşünecek kadar hazırlıklı olamaz mıydı? Bunu oracıkta, kendiliğinden mi yapmak zorundaydı? Derin bir nefes aldı.

“Tamam, ııı, şu anda senin için problem oluşturan nedir emin değilim...” Izzy bunu söyleyince Beau uzaklara daldı. Tamam, devam etmek zorundaydı. “Eğer bundan bahsetmek istersen... Ama cidden, yazarların kitaplarını yazarken zorlanmalarına sebep olan bir sürü şey vardır ve inan bana, her yazar zorlanır. Bunu atlatmak için tonlarca ipucu ve numara mevcut ama en azından benim tecrübeme göre, tek işe yarayan ipucu sadece yazmaktır. Her gün oturup yazmak. Hatta iki günde bir ya da birkaç günde bir. Kaç saat yazdığın değil asıl mesele, mesele süreklilik. İlk başta çok zordur ama her oturuşunda kolaylaşır. Eğer yapamadığını zannediyorsan, seni temin ederim, yapabilirsin. Eğer çıkan iş kötüyse, hiç cesaretin kırılmasın; sayfaya bir şeyler döküldüğü sürece bu bir zaferdir.”

Izzy'nin konuştuğu tüm süre boyunca Beau'nun yüzü ifadesizdi. Onu dinliyor muydu acaba? Izzy dinlediğini sanıyordu ama adam ona bakmıyordu bile ve Izzy söyledikleri onun işine yarıyor mu, yaramıyor mu, hiç kestiremiyordu.

“Tamam,” dedi Izzy konuşmayı kestikten sonra. “Teşekkürler.”

Bunun üzerine, yan kapıyı açıp evin içine adım attı.

Eh. Izzy'ye bağırمامıştı. Bu gerçek bir başarıydı.

Izzy kapının ardından bakakalmışken telefonu tekrar titredi.

Selam! Ben Michaela, ihtiyacın olabilecek birkaç ayrıntıyı paylaşıyorum!

Wi-Fi şifresi Lumlere!

Öğle yemeğinde Cobb salatası olacak ve yemek

12.30'dan itibaren hazır, mutfağa gelmen yeterli.

Bu akşam yemek saat 6.30'da. Et ragu yapacağım.
Yanına peynirli sufle yapmayı düşünüyordum ama
sufle senin için fazla mı titrek?

Izzy kahkahalarla güldü.

Fazla titrek değil, sorduğun için teşekkürler! İple çeki-
yorum.

Ev yapımı peynirli sufle mi? Bunun yüzü suyu hürmetine Beau
Towers'ın asık suratını çekebilirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Cuma gecesi, saat sabaha karşı birdi; ya da cumartesi sabahıydı. Izzy yatakta döndü. Uykusu kaçmıştı.

Sabah 5.45'ten beri ayakta; Beau Towers, Marta ve ve çeşit çeşit stresli insanla bütün gün uğraşmıştı ve tek istediği uyumaktı. Maalesef beyni bu mesajı almamıştı. Hatta o güzel küvette uzun bir banyo yapıp gevşetici bir kitap bile okumuştum ama faydası olmamıştı.

Beau Towers ile arası son iki gündür öyle ya da böyle medeni seviyede. Adam ona ev turu yaptırmıştı, hiçbir kinayeli yorum yapmadan iki destek konuşmasını dinlemişti ve üstü kapalı olarak her öğün ayrı ayrı yerlerde yemek yemeye karar vermişlerdi. Fakat Izzy pek ilerleme kaydettiklerini düşünmüyordu. Beau ona nerede takıldığı hakkında hiçbir şey anlatmamıştı, ona hiçbir soru sormamış, ondan tavsiye istememişti; hatta anı kitabı hakkında tek kelime etmemişti. Izzy'yi en çok çıldırtan da buydu. Başarısız olmuştu. Bir kez daha.

Son birkaç saattir, o gün Gavin'den gelen mesajları zihninde tekrar okumuştum ve verebileceği daha iyi olan en az dört başka cevap kurgulamıştı.

Selam, nasıl gidiyor? İyi misin oralarda?

Gavin neden onun iyi olmadığını düşünmüştü? Marta onunla ya da bu olayın nasıl gittiğiyle ilgili bir yorum mu yapmıştı?

İyi gidiyor, sağ ol! Ofiste durumlar nasıl?

Gavin anında cevap yollamıştı.

Ah, iyi, bildiğin gibi. Senin orada işler iyi gitmiyorsa kendini kötü hissetme. Beau Towers'ın çetin ceviz olduğunu bilirim. Bu görev senden çok daha deneyimli birini gerektirebilir, üstüne alınma.

Hiç kimse alınılacak bir şey söylemediği sürece cümlesini “üstüne alınma” diye bitirmezdi. Bak, Beau Towers ile her şey HARİKA gitmiyordu. Yine de son bir yıldır herkesten daha iyi geçinmişti onunla.

İlgin için teşekkürler ama burada her şey yolunda! Bana sorarsan, Beau kitabında gerçekten ilerleme kaydetti!

Bu bariz bir yalandı, Izzy bunu söylememeliydi ama birdenbire ondan şüphe eden herkesi haksız çıkarma dürtüsüyle kavrulmuştu. Izzy'nin yeterince zeki olmadığını, yeterince çalışmadığını, hiçbir şey başaramayacağını, kariyerinde ilerleyemeyeceğini düşünen herkesi.

Onunla ilgili tahminlerinde haklı mıydılar? Belki Izzy bu iş için biçilmiş kaftan değildi, herkesin sandığı gibi. Belki de vazgeçip kütüphaneci olmalıydı, ya da öğretmen ya da Tanrı korusun, hukuk falan okumalıydı. Yayıncılık, sandığından çok daha farklıydı. Sanki insanlar sadece statü, kâr ve en temeldeki şeyi umursuyordu; senin için anlamlı bir kitap okuduğunda kapıldığın o hissi, göğsündeki o merak ve umudu, o dünyada senin de bir yerin olduğu ve çıkıp keşfetmen için seni beklediği hissini değil.

Iyh. Izzy doğruldu. Aynı şeyi zihninde evirip çevirmek hiç işe yaramıyordu.

Atıştırılmalık! Evet, atıştırılmalık bir şeye ihtiyacı vardı. Şu ana dek, Michaela ona izin verse de atıştırılmalık dolabını incelemeye utanmıştı. Alaycı olsun ya da olmasın bu durum tümüyle onun fikri olsa da Beau Towers'ın onu evinde istemediğinden emin sayılırdı. Ancak saat sabaha karşı birdi ve Izzy'nin atıştırmaya ihtiyacı vardı, birdenbire mutfakta gördüğü o peynirli cipsler aklına düştü ve onları yemeden gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. Peynir aromalı her şey her sorunun cevabıydı.

Izzy yataktan çıktı, pijamasının üstüne büyük hırkasını giydi. Dışarıda hava ılık olmasına rağmen, bu evin günün büyük kısmında buz gibi olduğunu keşfetmişti. Beau muhtemelen mağarasında ya da her nerede uyuyorsa orada rahat etmek için ısıyı düşük tutuyordu.

Izzy uzun, karanlık koridordan geçti ve merdivenlerden parmak ucunda inip mutfığa gitti. Neden parmak ucunda yürüdüğünü bilmiyordu; hırsızlık yapmıyordu sonuçta; Beau Towers evdeki tek kişiydi ve o da burada olduğundan haberdardı. Yine de Izzy kendine hâkim olamadı.

En alt basamağı da inince iki şey fark etti: 1) Ayağına çorap giymeliydi, fayans yerler gecenin bir vakti çok soğuktu; 2) Ayakta olan tek kişi o değildi. Televizyon odası yönünden inceden mırıltılar ve müzik sesi duyunca aniden durdu. Beau Towers'ın da ayakta olabileceği hiç aklından geçmemişti.

Yine de yatağa geri dönerse gözünü kırpmadan yatacağını, o peynir aromalı cipsleri düşüneceğini biliyordu, burnunun ucundalardı ama sanki dokunamıyordu. Artı, Beau muhtemelen televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Izzy çaktırmadan mutfığa girebilir, cipsleri alıp adam çıt bile duymadan tekrar yukarı çıkabilirdi.

Koridordan sessizce mutfığa yürüdü. Yürürken bir kulağı televizyon odasındaydı ama televizyonun tekdüze sesi haricinde bir ses duymadı.

Mutfak kapısının yanında durup ışığı açmak istedi ama düğmenin yerini bilmediğini fark etti. Eh, önemli değildi; büyük pencereden içeri sızan ışık etrafını görebilmesine yeterliydi.

Izzy doğruca atıştırmalık dolabına gitti, üçüncü rafı öne çekti ve sırttı. İşte oradaydılar. Izzy hayatında hiç bu kadar çok farklı çeşit cipsi bir arada görmemişti: jalapeno, ranch sos, pepperoncini... Zeytin mi? Eh, o kadarı da abartı olabilirdi. Şimdi şu peynirlileri bulalım...

“Işığı açsan daha kolay olmaz mıydı?”

Izzy arkasını döndü. Oradaydı işte, kapının eşiğinde iri yarı, kara bir biçimdi.

“Evet, muhtemelen,” dedi Izzy.

Beau, ışığın düğmesine bastı –ah, mutfak kapısının tam dışındaydı, Izzy oraya bakmayı akıl etmemişti– ve aniden parlayan ışıktaki Izzy gözlerini kırptırdı.

Beau üstüne değişik bir eşofman altı –bu seferki koyu griydi, önceki açık griydi– ve beyaz tişört giymişti. Beau’yu gördüğü diğer her sefer üstünde kapüşonlu olurdu. Tişörtü üst kol kaslarına yapışmıştı. Ve göğsüne.

Priya’nın sesi Izzy’nin kulağında çınladı.

Eğer şöyle iri yarı kaslı adamları seviyorsan ki ben bayılırım.

Izzy anında gözlerini kaçırdı. Birdenbire kendi üstünde biçimsiz bir pijama, incecik bir askılı olduğunu ve sütyen takmadığını fark etti. Tanrıya şükür aşağı inmeden önce hırkasını sırtına geçirmişti.

“Bu saatte neden ayaktasın?” diye sordu Beau.

Izzy omuz silkti. “Uyuyamadım. Bir süre sonra da belki bir şeyler atıştırırsam iyi gelir dedim.” Izzy elindeki üç paket cipse bakıp iki paketi yavaşça yerine koydu.

“Genelde gelir,” dedi Beau. “Artı, ne de olsa Ulusal Atıştırmalık Yiyecekler Ayındayız.”

Izzy bakışlarını tekrar Beau’ya çevirdi. “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu, biraz fazla sivri bir çıkışla. Beau onun mesajlarını sahiden

okumuyordu. Değil mi? Okumuş olamazdı. Bırak okumayı, Isabelle Marlowe diye birisinin varlığından haberi olduğuna dair bir işaret bile vermemiştir!

Beau'nun kafası karıştı. "Ah, ııı, bilmem." Başını iki yana salladı. "Bir cips paketinin arka kısmındaydı galiba."

Mantıklıydı. Beau e-postalarını okumaktansa cips paketlerinin arkasını okuyacak tarzda bir adamdı. Ya da aynı bu şekilde, anılarını yazacak tarzda.

"Ah. Tamam. Rahatsız ettiysem özür dilerim. Ya da..." Cipsleri yerine koydu. "Almamı istemezsen..."

Beau başını iki yana sallayıp ona doğru bir adım attı. "Beni rahatsız etmedin. Cipsleri de al, umurumda değil. Yani sorun yok." Izzy'ye gülümsedi. Sahici, sürekliliği olan bir gülüştü, dün gördüğü kaçamak, neredeyse gizli gülüş değildi. "İçgüdülerin kuvvetli, o peynirli cips benim de favorim. Geç saat için mükemmel atıştırmalık."

Izzy güldü. "Aynısını düşündüm. Michaela bana atıştırmalık dolabını gösterdiğinde göz koydum ve o zamandan beri aklımdalar."

Beau hâlâ gülümsüyordu. "Hepimiz ara sıra gecenin bir vakti atıştırmaya ihtiyaç duyarız."

Izzy de ona gülümsedi. "Evet. Öyle. Özellikle de..." Durdu ve dilini tuttu. Dünyada adam kalmamış gibi Beau Towers'a içini dökcek kadar mı yorgun ve canı sıkıyordu?

"Özellikle ne?" diye sordu Beau.

Izzy başını iki yana salladı. "Hiç. Sadece uzun bir gündü." Beau hâlâ ona bakıyordu, sanki Izzy'nin bir şey söylemesini bekliyordu, Izzy de devam etti. "Burada olduğum sürece ofisteki diğer işlerimi de sürdürmem gerekiyor, yani her sabah altıda kalkıp çalışmaya başlamak zorundayım. Pasifik saatindeyim ve bugün iş yerinde birisi bir şey dedi... Hâlâ ona sinirim bozuk." Beau'ya, Gavin'in ona söylediklerini açık açık aktaramazdı tabii ki. "Sadece... Canımı sıkan bir gündü. Hepsi bu."

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

Beau hâlâ... Neredeyse tatlı görünüyordu. Gülümsemiyordu ama ona pis pis de bakmıyordu. Izzy’nin alışkın olduğu her zamanki çirkin Beau Towers suratı yoktu.

“Tabii,” dedi Izzy.

“Senin ne çıkarın var? Bu işten yani. İş yerinde adi insanlarla uğraşıyorsun ve işinin geri kalanı da anladığım kadarıyla manasız tekdüze şeyler. Bana günde bir kez anlattığın o neşeli hikâyelere inanıyor gibi gözüküyorsun ve bu destekleme konuşması rutinine kendini adanmışsın ama ‘bir kitap okudum ve hayatım değişti’ zırvalığına sahiden inanıyor olamazsın, değil mi? Sen bu işi neden yapıyorsun gerçekten?”

Bu güler yüzlü ve arkadaş canlısı tavrı, onunla dalga geçmenin başka bir yoluydu demek. Izzy nasıl bu tuzaklara düşüyordu? Birden şalterleri attı.

“Bu kavram sana çok yabancı farkındayım ama bazı insanların geçinmek için çalışıp para kazanması gerekiyor.” Izzy bunu diyince Beau’nun yüz ifadesi değişti. Sinirli göründü. Güzel. Izzy devam etti. “Ama o maaş bordrosunun ötesinde, bazılarımız yaptığı işi önemsiyor. Ben çok çalışıyorum çünkü kitapları seviyorum. Kitaplarla ilgili her şeyi seviyorum. Kitap okurken başka bir dünyanın içine düşebilmeyi, kitapların sana hayattaki zor şeyleri unutturabilmesini ya da onlarla başa çıkmana yardım edebilmesini seviyorum. Kitapların farklı biçimlerini ve elimde tuttuğumda verdikleri hissi seviyorum. Yazarların kafalarındaki bir fikri, birkaç cümleden ilk nüshaya çeviriş sürecini, oradan da raflarda yerini alan bir kitap çıkmasını seviyorum ve isimlerini bir kitabın kapağında ilk kez gördüklerindeki yüz ifadelerini seviyorum. Okurların tam onlara hitap eden bir kitap bulduklarında çok mutlu olmalarını, minnet duymalarını ve duygulanmalarını ve oradaki herkesin gözlerinin dolmasını, hatta bazen ağlamasını seviyorum. O kitaplar sahiden hayatları değiştiriyor. Umarım sorunun cevabını almışsındır.”

Izzy, Beau'nun yanından bir hışımla geçip mutfaktan çıktı ve üst kata koştu. Odasına döner dönmez de cips paketini açtı. Adamın yüzündeki gülüşe neden kanmıştı? Mutfağın ortasında gecenin bir vakti ve atıştırmalıklardan bahsederken bir bağ kurduklarını neden sanmıştı? Neden şimdi ona karşı hayal kırıklığı hissediyordu?

Izzy cipslerini yerken adama söylediği her şeyi kafasında tekrar etti. O kadar uzun zamandır işi onu hayal kırıklığına uğratiyordu ki pes etme noktasına varmıştı. Fakat şimdi tutup Beau Towers'a yayıncılığı dişiyle kanıyla savunmuştu. En manyakça olanıysa, söylediklerinin hepsi doğrudu.

O sevdiği şeyler; Marta'nın ayaküstü laf soktuğu, önemli bir konuda sesini çıkarmaya çalıştığı ama kimsenin ona kulak asmadığı, kendi yazarlık yeteneği ve marifetlerinden ümidi kestiği zor zamanlarda onu ayakta tutan bunlardı.

Bu yüzden yapıyordu hepsini. Gerçekten inandığı hikâyelere yayımlama sürecinde önderlik etmek istiyordu; onun için önemli olan yazarları savunmak istiyordu; gerçekten yazarlarla kitapları üzerinde çalışmak ve onların en iyi hâlini ortaya çıkarmak istiyordu.

Bu hayalinden vazgeçmeye hazır mıydı? Peki, kendi yazar olma hayalinden vazgeçmeye hazır mıydı? Kendine bunu açık açık sormamıştı.

Tüm bunlara değiyor muydu?

Bu soruya nasıl cevap vereceğini hiç bilmiyordu.

Önünde duran aşırı leziz cips paketine baktı. İyi ki yukarı çıkar-ken onu da kapıp getirmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Izzy ertesi sabah sersem gibi ve kırıntıların arasında uyandı. Anında dönüp cep telefonunu kaptı. California'dayken sabahın 5'inde muhakkak iş e-postaları gelmiş oluyordu. İnsanlar nasıl sürekli böyle yaşayabiliyordu?

Saatin on olduğunu görünce yerinden fırladı. Bu saate kadar nasıl uyumuştı? Neden hiç e-posta gelmemişti? Ah, doğru ya, bugün günlerden cumartesiydi. Yayıncılığın en iyi yanlarından biri Marta'nın bile cumartesileri öğleden önce e-posta atmamasıydı, hatta çoğu cumartesi hiç atmazdı.

Ev çok sessiz görünüyordu. Çok sakindi. Bu hafta güzel geçmişti, anne babasından, her an etrafında birilerinin olduğu ofisten uzak olmak ona iyi gelmişti. Fakat bütün hafta boyunca tek konuştuğu kişi Michaela'ydı; Beau Towers ile kısa, tuhaf iletişimleri sayılmazdı. Şimdiyse günlerden cumartesiydi ve Michaela bugün ya da yarın evde olmayacaktı. Yani Izzy, Beau Towers'la tamamen baş başa olacaktı. Bu evin içinde onunla iki tam hafta sonu günü yaşamak zorundaydı; onu meşgul edecek işi ya da konuşacağı başka biri olmayacaktı.

Michaela'nın burada olmayacağına üzülmesi ne kadar da depresif bir durumdu; çok tatlı biri olmasına rağmen, onun arkadaşı değildi; sonuçta kadın Beau Towers için çalışıyordu.

Izzy birdenbire anne babasını, Priya'yı, evi özledi. Evde tek istediği biraz kendine ait alanı olmasıydı ve şimdi fersah fersah olan alanı da aşırı geliyordu. Izzy kendini yalnız hissetti.

Kahve. Kahve lazımdı. Tekrar mutfağa inmeyi hiç istemiyordu ama iki gün daha buraya kapanıp Beau Towers'dan saklanamazdı, o yüzden iyisi mi bir an evvel halledip kurtulmaktı.

Ancak bu kez, önce sütyenini taktı.

Çok şükür mutfak boştu fakat tezgâhta kabaktan yapılmış çikolatalı kekler duruyordu. Michaela hafta sonu için bırakmış olmalıydı. Izzy iki tanesini odasına getirdi, iki fincan da kâhve aldı; mecbur kalmadıkça tekrar aşağı inmek istemiyordu.

Odasına girince, günün ilk kahvesini içerek bir tane kek yedi ve telefonunu karıştırdı. Tam ikinci keke uzanırken Priya mesaj attı. Çok şükür.

Hâlâ hayatta mısın?

Göz kırpma yazarsan oraya uçar seni mahvederim!

Izzy kahkaha attı. Mesaj yazmaya başladı ama mesajlaşmaktan bıkmıştı. Bütün hafta neredeyse sadece e-posta ve mesajla iletişim kurmuştu.

“Yaşıyormuş!” dedi Priya telefonu açıp.

Priya'nın sesini duymak bile Izzy'ye kendini daha iyi hissettirdi.

“Evet, tabii ki hâlâ yaşıyorum,” dedi. “Sana dün mesaj attım ya.”

Priya ofladı. “Yani kerpetenle. Ayrıntıları istiyorum. Küvet ve havuz HARIÇ.”

Izzy kahkaha attı. Priya'ya küvetin bir sürü resmini yolladığı doğrudu.

“Maalesef küvet ve havuz tek kaynağım.” İç geçirdi. “Burada hiçbir şey başardığımı zannetmiyorum. Beau Towers tek kelimemi bile dinlemiyor; kesinlikle anı kitabını asla teslim etmeyecek.”

Iyyy, ofise geri döndüğünde Gavin'ın ona atacağı acımaıklı bakışı düşününce bile içi bir tuhaf oluyordu.

“Bir şey başardın bile!” dedi Priya. “İletişim kanallarını açtın! Adam, Marta’ya e-posta attı! Geçen hafta elinde bu yoktu mesela, sen de biliyorsun. New York’a elinde kitabın ilk nüshasını sallayarak dönmeni beklemiyor zaten. Stres yapmayı bırak! Orada olduğun sürece havanın tadını çıkar. Ama önce, Beau Towers’ın nasıl biri olduğundan hiç bahsetmedin; çok yakışıklı olması ve sana durmadan pis pis bakması haricinde. Daha fazla detay bilmek istiyorum.”

“Ben sana yakışıklı demedim!” dedi Izzy.

“Demen gerekmiyor ki,” dedi Priya.

Izzy bunu duymazdan gelmekle yetindi. “Tamam, Beau Towers’ın evinde yaşamamanın artılarını sayıyorum. Birincisi, ev devasa. O kadar büyük ki bütün ikinci kat bana ait. İkincisi, asistanı çok tatlı ve en azından o beni seviyor, ayrıca enfes yemekler pişiriyor. Üçüncüsü, penceremden manzaram ki sana onlarca resmini yolladım. Dördüncüsü, sakın gözlerini devirme, küvetim: Sanırım ikimiz bir bağ kurduk, her gece banyo yaparken ona günümün nasıl geçtiğini anlatıyorum ve bence beni anlıyor. Beşincisi, bir atıştırmalık dolabı var Priya. Yani koca bir dolap, benim boyumda, içi sırf atıştırmalık şeylerle dolu. Altıncısı, bahçeler var, çoğul kullanıyorum. Her öğleden sonra bir 19. yüzyıl romantik roman kahramanı gibi bahçelerde bir tur geziyorum. Bunu yapabiliyorum çünkü yedincisi, hava şahane. Şu anda bulutlu ama genelde sabahları böyle başlar, her öğleden sonra güneşli ve mükemmel geçer.”

Kahvesinden büyük bir yudum içti. “Ayrıca –bu bir kurşun gibi saplanmalıydı– Marta’dan ve annemlerden uzakta, ülkenin diğer ucunda olmak çok güzel. Annemle babamı Marta’yla aynı kategoriye koymak biraz nankörlük gibi gelebilir, öyle demek istemiyorum ama yalnız olmak çok güzel, birisinin bana durmadan bir şey sormaması ya da alanıma girmemesi. Bu kısım gerçekten çok rahatlatıcı.”

“Fazla mutlu konuşuyorsun,” dedi Priya. “Orada temelli kalmasan iyi olur.”

Izzy dışından güldü. “Eksilere daha geçmedim. Beau Towers yerine seninle olsaydım, burada seve seve sonsuza dek kalırdım! Bu hafta sonu onunla baş başa mahsurum ve benimle konuşmuyor, hatta suratıma bile bakmıyor.” İç geçirdi. “Fark ettim ki çarşamba günü buraya geldiğimden beri o ve Michaela haricinde hiçbir insanla konuşmadım. Çalışıyorum, duvarlara bakıyorum ve ara sıra dışarı çıkıp bahçede dolaşıyorum, çay fincanım ve şamdan gibi cansız nesnelerle konuşuyorum çünkü Beau Towers benimle sohbet etmiyor ve her an sanki çay fincanı ve şamdan canlanıp bana şarkı söyleyecek ve dans edecekmiş gibi hissediyorum.”

“Şamdanın mı var?” diye sordu Priya.

“Konuyu saptırıyorsun!” dedi Izzy. “Buraya geldiğimden beri bu evin arazisinden dışarı bir adım atmadım. Çok komik değil mi?”

“Yoksa orada... Kilitli misin?” diye sordu Priya.

Izzy kahkaha attı. “Tabii ki hayır. İstediğim zaman çıkabileceğimden eminim ama nereye giderim ki? Michaela kiralık arabamı teslim etti, artı evden çıkmam için bir neden yok. Bol bol yemek var, çamaşırlarımı yıkadım, artı...”

“Isabelle,” dedi Priya sert bir sesle. “Bir yürüyüşe çık. Gerçek bir yürüyüşe, ‘bahçelerde bir gezintiye’ değil, o da ne demekse işte. Dışarı çık, gerçek dünyaya karış. Saat orada kaç, on ikiye mi geliyor? Bir kitapçıya ya da bir kafeye gir, bir markete gir, o garip büyülü evde pişirilmemiş bir yiyecek al kendine. Çık dışarı, dünyaya karış, durmadan karşılıklı konuştuğun küvet ve sana şarkı söyleyen şamdanlardan uzaklaş, ben de aklını kaçırmandan endişelenmeyeyim.”

Hıh. Bu hiç aklına gelmemişti.

“Harika bir fikir,” dedi Izzy. Birkaç saat için burası haricinde bir yerde olma fikri harika geldi ona.

“Tabii ki harika bir fikir,” dedi Priya. “Git. Şimdi. Plajın ya da garip Californialıların ya da latte sanatının fotoğraflarını çek ve bunu yaptığını ispatlamak için bana gönder.”

Priya telefonu kapattı. Izzy bir saniye telefonuna baktı, sonra yataktan fırladı. Hızlı bir duş aldı, üstüne bir kot pantolon ve bir kazak geçirdi, telefonunu, kulaklığını ve e-kitap okuyucusunu çantasına atıp aşağı indi.

Ön kapıyı açtı ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde arkasından kapattı. Evden neden gizlice sıvıştığını anlamadı. Çıkması yasaklanmış değildi. Belki de Beau Towers'a rastlamak ve onunla kötü bir diyaloga girmek istemediği içindi. Artık birkaç saat için bile olsa buradan çıkmaya karar vermişti ya, tek istediği GİTMEKTİ.

Yokuş aşağı yürümeye başlayınca nereye gittiğini bilmediğini fark etti. Evden bir an önce çıkmak için öyle acele etmişti ki Google'dan bir kitapçı, kafe ya da herhangi bir istikamet araştırmamıştı. Birkaç ev ileride durup cebinden telefonunu çıkardı. Mükemmel, iki buçuk kilometre ötede bir kitapçı vardı. New York'ta sıradan bir günde bundan çok daha fazlasını yürürdü aslında. Hava hâlâ kapalıydı ama güneş birazdan çıkardı herhâlde. Bacaklarına iyi egzersiz olurdu ve küvetten gördükleri haricinde ufku genişlerdi.

Küvetini, evdeki tek gerçek dostunu yabana atmak gibi olmasın da.

Izzy yokuş aşağı ilerlerken bir şeye aydı: Kaldırım yoktu. Yüksek çitlere ve girişlere ve diğer büyük evlerin çalılarına olabildiğince yakın kalıp, yanından aşağı vızır vızır inen arabalardan kaçınmak zorundaydı. Fakat kulaklıklarını takıp, en sevdiği podcast'i dinlemeye başlayınca rahat bir nefes verdi. Günlerden sonra ilk kez kendini normal hissetti.

Kitapçıyı bulunca hemen içeri girdi, sonra durdu, uzun, mutlu bir nefes aldı. Tanrım, bir kitapçıya girdiği ana bayılıyordu. Her tarafta kitaplar yığılmıştı, dost canlısı küçük işaretler insanı yerel yazarlara, imzalı nüshalara ya da çok satanlara götürüyordu.

Bir kitapçı çalışanı ona gülümsedi. "Merhaba," dedi. "Hoş geldiniz. Özellikle aradığınız bir kitap var mı?"

Izzy etrafına bakınarak kadına gülümsedi. "Hayır, özel bir şey aramıyorum. Sadece... .. Göz atıyordum. Çok güzel bir kitapçıymış."

Izzy bir saatten uzun bir süre bütün koridorlarda dolaştı. Marta'nın yeni çıkan kitaplarından birindeki teşekkür sayfasına bakıp kendi adını gördü, yakın zamanda üstünde çalıştığı ve sevdiği diğer kitapları raflarda aradı. Kitapları orada görmek hoştu, sanki ülkenin diğer ucundaki bu garip yerde yaşayan bu insanlarla ortak bir noktası vardı, sanki onlar da onun sevdiği kitapları satın alıp okuyor ve seviyordu.

Bir noktada aradığı bir kitabın yüksek raflarda durduğunu gördü, uzanabileceğinden otuz kırk santim daha yukarıdaydı. Fakat hemen yanında, Izzy'nin duvar boyunca itebileceği, sürgülü bir merdiven duruyordu. Bu merdivenlerden birine hep tırmanmak isterdi. Sola baktı, sonra sağa baktı.

“Kimseye soylemem,” dedi kadın arkasından.

Izzy ona sırtıtp merdivene çıktı. Kitabı aldı ve dönüp kitapçıya yukarıdan baktı Burada olmak çok eğlenceliydi; bunu yıllar önce yapmalıydı.

Kitapçıdan nihayet çıktığında, çantasında iki yeni kitap, yüzünde bir tebessüm ve göğsünde sıcacık, mutlu bir his vardı.

Kitapçıda çalışanlardan biri yakınlardaki bir kafeyi önermişti, Izzy birkaç blok yürüyüp burayı buldu. Kendine bir latte ve bir çörek söyledi, dışarıda yemek için tepsiyle taşıdı. Hava hâlâ kapalıydı ama umursamadı. Latte sanatının fotoğrafını çekip, evden çıktığının kanıtı olarak Priya'ya gönderdi, sonra bir süre orada oturdu, insanları izledi, önünden geçen köpeklere selam verdi. Beau Towers'ın neden köpeği yoktu? O zaman en azından Izzy bütün hafta sonu adamın köpeğiyle takılabilirdi.

Adam muhtemelen köpek sahibi olmayacak kadar huysuzdu.

Izzy kahvesini ve çöreğini bitirince iç geçirdi ve ayağa kalktı. Gitmek istemiyordu ama orada sonsuza dek de oturamazdı. Bu sabahki hâlimden çok daha mutluydu. Bu yürüyüş harika bir fıkirdi.

Yoğun ana caddede yürürken kulaklığında podcast'i tekrar

dinlemeye başladı, bu ortalama havada pofuduk montlarını giymiş Californialılara içinden gülüyordu; hem de ayaklarında hâlâ sandaletler vardı. Bir süre sonra dükkânlar azaldı, kaldırımlar yeniden kayboldu ve Izzy eve çıkan yokuşu yürümeye başladı. Yukarı. Ve yukarı.

Yokuş aşağı kitapçıya kadar yürürken neden eve geri yürümek zorunda olacağını akıl etmemişti? Fit olmadığından değildi –Izzy çok yürürdü!– ama bu yokuşları çıkıp inmek New York'ta yürümekle aynı şey değildi. Ve yokuşlar... Çıktıkça çıkıyordu.

Izzy yüzünde ilk ıslaklığı hissedince terlediğini zannetti çünkü o sırada terler döküyordu. Derken bir tane daha. Bir tane daha. Olamaz. Kafasını kaldırıp göğe baktı. California onu sırtından vurmuştu. Hava artık kapalı değildi, yağmur yağıyordu.

Izzy şemsiyesinin nerede olduğunu biliyordu: Bavulunun içinde, yatağının altında, yokuş yukarı bir buçuk kilometre ötedeki evde. Ve üstünde kot pantolon, pamuklu tişört, bir hırka ve babet vardı. Muhteşem.

Izzy cep telefonundan araba paylaşma uygulamalarını kontrol edip, onu eve götürecek birilerini aradı ama her araba en az yirmi dakika uzaktaydı. Yirmi dakika boyunca yolun ortasında durmak ya da yağmurun altında tanımadığı birisinin evinin önünde oyalanmak istemiyordu çünkü işte, kaldırım yoktu.

Derin bir nefes verdi, önündeki yola gözlerini dikip baktı ve yürümeye devam etti. İlk başta hızlıca yağıp geçer ve yağış kesilir zannetmişti ama yağmur hızlandıkça hızlandı. Izzy yokuştan yukarı çıktı, biraz yoldan, biraz insanların ön bahçesinden ilerliyordu. Bir araba su birikintisinin içinden geçerken yeterince hızlı kaçamadı ve tepeden tırnağa sıırıslıklam oldu. Ağlamak istiyordu ama ona bile hâli yoktu.

Nihayet, evi karşısında gördü. Of çok şükür. İçeri girmek, üstündeki ıslak giysileri çıkarmak, sıcak bir duş alıp Michaela'nın akşam yemeği için bıraktığı enfes yemek neyse onu ısıtmak için

sabırsızlanıyordu. Saat erkendi ama umrunda değildi; ıslanmıştı, üşümüştü ve karnı zil çalıyordu. Arkasından, yemeğini yedikten sonra uzun, sıcak bir banyoya girecek, kitapçının yanındaki dükkândan aldığı pahalı banyo tuzlarından birini atıp gevşeyecekti.

Yan kapıya yürüyüp açmak için çekti. Kapı kımıldamadı.

Yan kapı kilitli miydi? Izzy bütün hafta boyunca günde en az iki kere oradan eve girip çıkmıştı ve hiçbir zaman kilitli değildi. Evin anahtarı onda yoktu; Michaela ona anahtar vermemişti ama bugüne kadar evden çıkmadığı için hiç gerek de olmamıştı.

Şimdi ne yapacaktı? Hüsrandan gözleri yaşlarla doldu ama zorla gözyaşlarını bastırdı Izzy.

Michaela'yı arayabilir ya da ona mesaj atabilirdi. Fakat Michaela muhtemelen evde oğluylandı, Beau Towers'la uğraşma işine verdiği iki günlük molanın tadını çıkarıyordu. Ayrıca Izzy ona mesaj atsa bile, kadın gelene kadar yine burada yağmurun altında oturmak zorunda mı kalacaktı?

İç geçirip bir an gözlerini kapadı. Sonunda ön kapıya yürüyüp elini kaldırdı ve zili çaldı. Yan kapının kilitli olduğunu fark ettiği anda ne yapması gerektiğini biliyordu ama beş dakika daha yağmurun altında dikilip kaçınılmazı ertelemiş, bir başka çözüm düşünmeye çalışmıştı çünkü Beau Towers'ın onu eve almasını, yağmurda mahsur kaldığını bilmesini, bu sırsıklam sıçan gibi, titreyen ve nefes nefese hâlini görmesini istememişti. Ama kaçış yoktu. Parmağını zile bastırdı.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Zili tekrar mı çalmalıydı? Ya da kapıyı mı yumruklamalıydı? Izzy bunu yapamazdı. Yapamazdı işte. Bugün zaten yeteneklerinin sınırlarını zorlamıştı. Tek yapabileceği orada dikilmek ve bir noktada adamın...

Kapı ani bir çekişle arkaya açıldı. Beau Towers tam karşısındaydı, bir an ona boş bir ifadeyle baktı. Sonra gülümsemeye başladı. Ondan sonra da Izzy'ye kendini bir kâbusun içindeymiş gibi hissettiren bir şey yaptı.

Kahkaha attı.

Izzy'ye güldü.

Izzy o anda gözlerinden lazer ışını fırlatabilseydi, büyük bir neşeyle onu cidden yakardı. O yetenekten mahrum olduğundan adamı iterek evin içine girdi.

“Ne yaptın, firar etmeye mi çalıştın?” dedi, Izzy merdivenlere doğru yürürken.

Izzy bir hışımla arkasını döndü. “Firar mı? Neyim ben, esir miyim? Yürüyüşe çıktım, buna da mı izin yok?”

Beau hâlâ kahkahalarla gülüyordu ve Izzy ayakta durmuş, üstünden yere sular damlatıyordu. Tabii ki esir değilsin de nereye gittin? Okyanusun içine düşmüş gibisin.”

Izzy avazı çıktığı kadar bağırmamak için derin bir nefes aldı. “Kitapçıya yürüdüm. Fark etmediysen diye söylüyorum, dışarıda yağmur yağıyor. Yağmur gökyüzünden düşüyorsa ve dışarıdaysan, ıslanırsın. O yüzden müsaadenle...”

“Ta oraya kadar yürüdün mü? Neden?”

Izzy'nin tek istediği yukarı çıkıp ıslak giysilerinden kurtulmak ve duşa girmektir ama bu pislik herif, karşısında dikilmiş ona kahkahalarla gülüyor ve onu sorgu suale çekiyordu.

“Bir yere yürümek için senden izin mi almam lazım?”

Beau buna da kahkaha attı. Harika. “Tabii ki hayır ama tepeden bayağı aşağı gitmişsin. Bu yüzden California’da araba kullanırız. Şemsiyelerimiz de vardır, biliyorsun,” dedi, kapının yanındaki şemsiyeliği işaret ederek.

Izzy tam o noktada koptu.

“Evet, ‘arabalar’ ve ‘şemsiyeler’ gibi nesnelerin varlığının ben de farkındayım, çok sağ ol. Ama benim burada arabam yok, hatırladın mı? Ayrıca içinde bir tane bile kitap bulunmayan bu evin anahtarı da bende yok, bütün hafta boyunca bana spor olsun diye işkence eden, benimle alay eden ve işimi yapmak için kendimi paralarken bana

gözlerini deviren ve şimdi de ıslak ve üşümüş ve perişan hâlime kahkahalarla gülen seninle içinde mahsur kaldığım evi kastediyorum. Şu ana kadar bu iş için bir sürü tuhaf şey yaptım ama ömrü boyunca bir gün bile çok çalışmak zorunda olmamış, zengin bir herife bebek bakıcılığı yapmak en üst sıradan listeye girer. Bir haftamı sana etki etmeye çalışmakla geçirdim, en ufak bir çaba göstermeden kucağına düşmüş birkaç milyon dolarlık bir kitap sözleşmesini öylece kenara itmeye hazır birisine. Sana o kahrolası destekleyici konuşmaları seve seve yaparım ama başka insanlar asla umrunda olmayan, ayrıcalıklı, şımarık bir herifin başka işi olmadığı için karşıma geçip benimle alay etmesine izin veremem. Şimdi müsaadenle sıcak bir duş alıp kuru giysiler giyeceğim çünkü zekice gözlemlediğin üzere, okyanusa düşmüş gibiyim.”

Izzy arkasını dönüp Beau tek kelime edemeden merdivenlerden yukarı çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Izzy hayatında aldığı en iyi duşu almak üzere yoluna devam etti. Uzun, sıcak bir duştı ve dışarı çıktığında vücudundan buhar yükseliyordu. Duştan çıktığında onu küvet kadar benimsemediği için duştan özür diledi.

Tanrım, Beau Towers'a öyle bağırmak çok iyi gelmişti. O ilk gün adamı bir terslemişti, ardından işiyle dalga geçtiği zaman biraz çıkmıştı fakat bu kez tamamen içini dökmüştü ve bu çok... İnanılmaz bir duyguydu.

Beau Towers muhtemelen şu anda telefonda, Marta'ya onu şikâyet ediyordu. Marta her an onu arayıp bağırabilirdi, hatta belki bu yüzden onu işten bile kovabilirdi. Tamam. Ne olursa olsun. Izzy bütün geceyi işine kafayı takmış hâlde geçirmişti ve işte cevabı hazırды. Marta onu kovacaktı, Izzy de daha akıllı arkadaşlarının yaptığı gibi hukuk okumaya falan gidecekti. Ondan sonra da ne yayıncılık ne

Marta ne Gavin ne de Beau Towers umrunda olacaktı.

En rahat taytını, en sevdiği tişörtünü ve en sıcak tutan hırkasını çekmecedan çıkardı. Duş onu ısıtsa da şu an elindeki en rahat giysilere ihtiyacı vardı. Alt kata inip Beau Towers'a tekrar rastlamayı istemiyordu ama şimdi onu umursamayacak kadar acıkmıştı.

Beau Towers'ın televizyon odasında sesini duymadı, çok şükür mutfakta da değildi. Muhtemelen bir erkeğin tek başına yaşaması için aşırı büyük olan bu aptal evdeki "yasaklı" odaların birindeydi.

Buzdolabında özenle su kabağı çorbası etiketi yapıştırılmış iki kavanoz duruyordu. Çorba tam da bu akşam ihtiyacı olan şeydi. Michaela, bugün yağmur yağacağını önceden biliyor muydu? Büyük ihtimalle. Böyle sihirli güçlere sahipti. Ya da mesela, Izzy'nin aksine, hava durumunu kontrol etmişti. Her hâlükârda, Izzy minnettardı. Çorbanın bir kısmını kâseye döktü, mikrodalga fırına koydu ve Michaela'nın kavanozun üstüne bıraktığı notu okudu.

*Buzlukta sarımsaklı ekmek var; ızgara fırında 180 derecede
5 dakika ısıtın.*

Tanrı o kadını korusun. Beau Towers gibi berbat bir insan, nasıl olup da Michaela gibi harika birini yanında çalıştırabiliyordu? Izzy alüminyum folyoya sarılı ekmeği fırına atıp düğmeye bastı.

“Haklısın.”

Izzy yerinden fırlayıp Beau Towers'ı kapının eşiğinde gördü. Yine. Sonunda onu evden temelli kovmaya mı gelmişti?

“Affedersin,” dedi Beau. “Seni korkutmak istemezdim. Sanırım böyle bir alışkanlığım var.”

“Sanırım var,” dedi Izzy. Tekrar fırına döndü. Sonra bir daha ona döndü. “Hangi konuda haklıyım?”

Beau mutfağın içine doğru bir adım attı. “Benim hakkımda. Benimle ilgili söylediklerinde haklısın. Şımarığım, bencilim, başka insanları düşünmüyorum ve diğer söylediklerin, hepsi doğrudur.”

Izzy sadece bakakaldı. Ondan duymayı beklediği son şeydi bu.

Beau konuşmaya devam etti. “Eh, spor olsun diye sana işkence etmem haricinde; bunu kasten yapmıyordum. Üzgünüm. Bugün seninle dalga geçmek istememiştim. Ya da dün gece. Galiba ben insanlarla nasıl konuşulduğunu unuttum. Epey zaman oldu. Bugün kahkaha attım çünkü senin evden çıktığını bile bilmiyordum ve kapıyı UPS ya da öyle bir şey geldi zannederek açtım ve sen karşımdaydın,

tepeden tırnağa ıslanmıştın ve çok şey görünüyordun... Kahkaha attım çünkü beklenmedik bir manzaraydı. Neyse, asıl mesele bu değil. Mesele şu, benimle ilgili haklısın. Neden bu kitabı yazmakta bu kadar zorlanıyorum sanıyorsun?”

Izzy tamamen dönüp ona karşıdan baktı. “Bilmem,” dedi. “Bana anlatmıyorsun.”

Beau omuz silkti. “Farkındayım. Şey, bundan dolayı işte. Ve diğer başka şeylerden dolayı. Ama insan bütün hayatının bir yalan olduğunu ve sonsuza dek ayrıcalıklı bir pislik olma lanetini taşıdığını bilirken hayat hikâyesini nasıl yazabilir ki? Ne yazmam lazım? Söyleyecek hiçbir iyi ya da insanı yükseltici ya da anlamlı bir şeyim yok. Bana tavsiye ettiğin o anı kitaplarını okudum, hepsinin sonunda umut verici bir mesaj var ve bende o yok. Ama denedim, geçen gün söylediklerini dinledim ve kendimi zorla oturttum, bir şeyler yazdım ve hiç doğru olmadı ve doğru olduğunu hissedeceğim biçimde nasıl yazacağımı bilmiyorum.”

Izzy’nin verdiği destek konuşmalarını sahiden dinlemiş miydi? Ve onun önerisini uygulamış mıydı? Izzy bunları hiç beklemiyordu.

Bir dakika. Bir şey daha tık diye yerine oturdu.

“Sana tavsiye ettiğim anı kitaplarını mı okudun? Atıştırmalık Yiyecekler Ayı! Benim e-postalarımı okumuşsun!”

Beau ona bir saniye sırtıttı. “Evet, hepsini okudum. Gittikçe komikleştiler, biliyorsun. Hatta zamanla onları iple çekmeye başladım. Dün gece dilimin ucundaydı ama sonra...” Cümlesini bitirmedi, başını iki yana salladı. “Üzgünüm, hiçbir zaman cevap vermedim. Ben sadece... Yapamadım işte.”

Bu konuşma, Izzy’nin, Beau Towers hakkında bildiklerinin çoğunu yalancı çıkarma yönünde hızla ilerliyordu.

“Biliyorum, hepiniz benim hayalet yazarla çalışmamı istiyorsunuz,” dedi. “Daha akıllı ve daha az dikkatli olsaydım, herhâlde bunu yapar ve o aptal kitabı bitirirdim. Ama ben kendim yapmak, her

konuda doğruyu söylemek istiyorum ve bunu yapabilmek için de...” Durdu, önüne baktı. “Çok zor olurdu. Sıkıştım. İşte... Bu yüzden ortada kitap yok.”

Beau kitaptan bahsederken sesi acı doluydu. Gerçekten üzülyordu. Kitabı sahiden yazmak istiyordu. Izzy bunu hiç bilmiyordu.

Mikrodalga fırından bir çınlama geldi ama Izzy duymadı.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

Beau kahkaha attı. “Haydi ama. Her ne diyeceksen de gitsin.”

Izzy gülümsedi. “Sadece... Şunu soracaktım ama biraz hassas bir soru...” Beau sabrı taşıyormuş gibi bir hareket yaptı ona doğru. “Merak ediyorum da sen biraz depresyonda olabilir misin? Çünkü...”

Beau havlar gibi bir kahkaha attı ve o kadar yüksek bir sesteki Izzy neredeyse arkaya kaçacaktı. “Tabii ki depresyondayım! Bu evin içindeyim, Michaela haricinde konuşacak kimsem yok, o da bana nasıl katlanıyor bilmiyorum, bir yıldan uzun zamandır böyle! Depresyona girmesem mucize olurdu. Ama söylediklerimin hiçbirisini geçersiz kılmaz bu.” Durup Izzy’ye baktı. “Bir dakika, özür dilerim, yine yaptım. Kötü biri gibi konuştum. Gördün mü bak, artık insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum, belki de hiçbir zaman bilmedim. Gene pisliğin teki gibi davranıyorum.”

Bu konuşma baştan sona beklenmedikti.

“Sorun değil,” dedi Izzy. “Ben... Sadece kitabı bu kadar umursadığını anlamamıştım.”

Beau mutfığa doğru bir adım daha attı. “Sadece nasıl yazacağımı bilmiyorum. Pes etmek istemiyorum ama etmek zorunda kalabilirim. Ne yapacağımı bilmiyorum ve yazmak bana bunaltıcı geliyor, şu anda zaten o kadar geciktim ki her düşündüğümde daha da gözümde büyüyor ve donuyorum.”

Sahiden bu kitabı önemsiyordu.

Sahiden yardıma ihtiyacı vardı.

Izgara fırınının alarmı çaldı. Beau dolaba doğru gitti, bir tabak çıkardı ve ekmeği içine koydu.

“Neyse.” Tabağı Izzy’nin önüne koydu, ardından arkasını dönüp mutfak kapısına yürüdü. “Yemen lazım. Sadece bunu söylemek istemişim. Ve üzgünüm. Tekrar. Marta’ya senin elinden geleni yaptığını ama senin elinde olmadığını söylerim.”

Koridora doğru bir adım attı. Izzy birden onun yürüyüp gitmesini istemedi.

“Beau.”

Beau arkasını döndü. “Evet?”

Izzy derin bir nefes aldı. “Sana yardım etmeme izin verir misin? Kitapla ilgili. Gerçekten yardım yani.”

Beau ona baktı. “Benim için bunu neden yapasın? Sana çok kötü davrandım.”

Izzy bu soruya ne cevap vereceğini bilmiyordu. Bir saniye düşündü. “Gerçekten yazmak istiyor gibisin. Daha önce fark etmemiştim. Yazmanı istiyorum. Kalabilirim; tabii Marta izin verirse ve seninle kitap üstünde çalışabilirim, eğer sen işi yapmaya gönüllüysen. Bu alanda uzman falan değilim. Ama... Yardım etmek isterim.”

“Tamam,” dedi Beau sonunda. “Çok isterim.”

Beau ona gülümsedi. Biraz gergin görünüyordu. Neredeyse arkadaşça. Izzy birden ondan... Hoşlanmış mıydı?

Izzy de ona gülümsedi. “Sana bir soru daha sorabilir miyim?”

Beau’nun tebessümü soldu, ancak bir saniye sonra başıyla onayladı. “Tamam, sor tabii.”

“Bana lütfen ama lütfen bu evde şarapların nerede durduğunu gösterebilir misin? Var olduklarını biliyorum, ilk gece vardı ama o gün bu gündür görmedim ve geçirdiğim günden sonra bir kadehe çok ihtiyacım var.”

Beau dışından güldü. Gerçek bir kahkaha attı.

“Şarap harika bir fikir. Evet, çok var. Bir dakika, mahzenden bir şey getireceğim.” Dönüp odadan çıktı, sonra durdu. “Aslında... Evet demek zorunda değilsin, odanda tek başına yemek yemek isteyebilirsin, anlıyorum, uzun bir gündü senin için. Ama... Akşam yemeğini benimle birlikte yemek ister misin? Ben şarabı getiririm, sonra bir film falan izleyebiliriz ve yemin ederim, bana destek konuşması yaptırtmayacağım, yazma ya da işin ya da herhangi bir konuda seni konuşturmayacağım. Ama eğer istemezsen, yine de söyleye...”

“Evet,” dedi Izzy. “İsterim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Beau, “mahzene” doğru gözden kayboldu, her neredeyse artık. Bu evin mahzenleri, bahçeleri, hendeği ve görünüşe bakılırsa sihirli bir mutfak ve muhtemelen Izzy’nin henüz görmediği bir zindanı vardı. Fırına diğer sarımsaklı ekmeği koyup Beau için ısıtmaya başladı, diğer kavanozdaki çorbayı kâseye döktü ve mikrodalgaya koydu. Hayatının en garip günlerinden birini yaşıyordu.

Burada daha uzun süre kalıp Beau Towers ile kitabı üstünde çalışmaya gönüllü olduğuna inanamıyordu. Neden yapmıştı bunu?

Adamın yüzündeki o ifadeden dolayı. Kitabından, yazma sürecinin zorluğundan ve yazamayacağını düşündüğünden bahsederkenki o utanç, hasret ve acı dolu ifadeden dolayı. O bakış ve söylediği her şey, Izzy’ye, kitabını gerçekten önemseydiğini ve söylemek istediği bir şey olduğunu düşündürtmüştü. Birdenbire Izzy onun bunları söylemesine yardım etmek istedi. Buraya ilk vardığında, ofisten kaçmaya ve bu işi yapabileceğini hem kendine hem Marta’ya kanıtlamaya o kadar odaklanmıştı ki kitap pek umrunda olmamıştı. Oysa şimdi umurundaydı.

Izzy işini ne yapacağına dair bir cevap arıyordu, kalıp savaşı mıydı, yoksa pes edip bıraksa mıydı? Beau Towers ona bunu tek kalemde keşfetmenin bir yolunu sunuyordu. Izzy bu görevi başarıyla kıtarır da New York’a döneceği tarihe kadar adama kitabını yazmada

koçluk yapabilirse, o zaman ZKEÖ’de kalıp o hayali için mücadele etmeyi sürdürecekti. Ama eğer bunu başaramazsa ya da pes

ederse ya da adam pes ederse, buraya kadardı: Izzy'nin tüm bunlarla bağı kopacaktı. Beau Towers ve kitabı bu kararı onun yerine verecekti.

Beau bir elinde bir şişe şarap, bir elinde anahtarlarla mutfığa geri döndü.

“Şarabı aldım.” Anahtarları Izzy'ye verdi. “Bunlar da senin.”

Birisi ev anahtarına benziyordu da diğeri... Izzy kafasını kaldırıp baktı, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

“Araba garajda duruyor, canın istediği zaman kullan,” dedi Beau. “Buradaki ilk gününden anahtarları vermeliydim sana. O yağmurda onca yolu yürümek zorunda kaldığın için özür dilerim, benim hatamdı.”

Izzy bunları yapmasını hiç beklemiyordu. “Teşekkür ederim ama emin misin?”

Beau başını evet anlamında salladı. “Evet, tabii ki. Arabayı pek sık kullanmıyorum zaten. Ayrıca kendini burada hapis gibi hissetmeni istemem. Madem burada kalıp bana yardım edeceksin, istediğin zaman girip çıkmakta özgür hissetmeni isterim; ister plaja in, ister kafeye git, ister bugün her nereye gittiysen oraya git...”

“Kitapçıya,” dedi Izzy.

“Kitapçıya, tabii. Yani madem bana bebek bakıcılığı yaparken California'da esir kaldın, en azından California'da olmanın keyfini sürmelisin, anlarsın ya?”

Bebek bakıcılığı lafı üzerine Izzy bakışlarını yukarı kaldırıp baktı, dilinin ucunda bir özür vardı ama Beau sırtıyordu. Bu gülüş onu daha farklı gösteriyordu; daha genç, daha rahat, daha hınzır. Ve çok çekici.

Sonuncu düşünceyi Izzy zihninden uzaklaştırdı.

“Bütün hafta boyunca on beş on altı derece ve güneşli bir havada olmak, New York'un eksi ikisinden sonra kesinlikle çok hoştu, orası şüphesiz.” Izzy dışarıya baktı. “Sanırım bu yüzden burada da yağmur yağabileceğini hiç düşünmemişim.”

Beau buzdolabının kenarından bir tepsi çıkardı ve çorba kâsele-rini tepsiye koydu. “Güney California’da da hava değişkenlik gösteri-yor,” dedi. “Sadece New York’takinden daha az seçenekli.” Tepsiyi alıp şarap şişesini başıyla gösterdi. “Sen şarabı ve kadehleri alır mısın?”

Izzy çekmecedен tirbuşonu çıkardı, şişeyle kadehleri kaptı. Koridorda onun peşinden televizyon odasına yürüdü, henüz bu odanın içine adım atmamıştı. Beau kapıyı omzuyla itip açınca, Izzy durup bakakaldı.

Buradaki televizyon Izzy’nin hayatında gördüğü bütün televizyon-lardan daha büyüktü. Belki de o yüzden bu evin içinde başka televiz-yon yoktu; orijinalinde beş altı tane vardı ve bu TV hepsini yutmuştu.

Beau tepsiyi koltuğun önündeki sehpa-yı koydu ve sonra dönüp bakınca Izzy’nin hâlâ televizyona hayret ettiğini gördü.

“Farkındayım, biraz abartı.” Beau utanmış gibiydi. “Buraya taşınmam biraz ani oldu. Uzun bir hafta sonu geçirmek için geldim, biraz... Kafa toplamaya. Sonra da kaldım. Eskiden anneannemle dedemin eviydi.”

Ah. Şimdi birkaç taş yerine oturmuştu.

Izzy koltuğa yerleşip çorba kâsesini aldı. Tadı da kokusu kadar nefisti. Mutfakta biraz daha çorba kalmasına sevindi çünkü içinden bir ses bunun hepsini bitirip biraz daha almaya gideceğini söylüyordu.

Beau tirbuşonu aldı ve şarap şişesine uzandı.

“Mobilyaların ve eşyaların çoğu hâlâ onların ama televizyonları çok eskiydi, görüntü kalitesi kötüydü, kablolu yayın yoktu ve ben de başka bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.” Güldü. “Michaela’ya dedim ki yeni bir televizyon lazım, o da bana ne istediğimi sorunca bana ne dedim, ellerindeki en büyük ekran hangisiyse onu istiyorum. Böylece, evet, Michaela da bana bunu aldı.”

Izzy kahkaha attı, kısmen hikâyeye, kısmen de Beau’nun birden dilinin çözülmesine. Sanki bu konuşmaları aylardır içinde biriktir-mişti de şimdi hepsini salıveriyordu.

“Michaela o açıdan çok güvenilir birine benziyor.” Izzy, Beau’nun uzattığı şarabı aldı.

Beau tekrar güldü. “Kesinlikle öyledir. Atıştırmalık dolabı da böyle ortaya çıktı: Bana marketten ne istersin diye sorup duruyordu ben de sonunda ona aklıma gelen bütün atıştırmalıkları al dedim. O da bunu tam anlamıyla gerçekleştirdi.”

Evet, tam da Michaela’nın yapacağı bir şeye benziyordu bu.

“Ben o atıştırmalık dolabına ilk görüşte âşık oldum, o benim hayatımın aşkı ve birkaç hafta sonra evleneceğiz,” dedi Izzy.

Beau koca bir lokma ekmek koparıp çorbasına batırdı. “Kusura bakma, hayır, buna izin veremem, atıştırmalık dolabımı benden alamazsın.”

Birbirlerine güldüler.

“Bence Michaela eğleniyor,” dedi. “İlk başta sadece cips, çubuk kraker ve kurutulmuş et filan koyuyordu ama sonra Meksika marketinden, sonra da farklı Uzak Doğu marketlerinden bir şeyler almaya başladı ve şimdi dolabın içi şahane şeylerle dolu. O baharatlı sebze çubuklarına bayılıyorum, isimlerini ya da nereden geldiklerini bile bilmiyorum ama muhteşemler.”

Beau uzaktan kumandayı aldı ama Izzy televizyon açılmadan önce bir şey daha söylemek zorundaydı.

“Şey, ben de özür dilemek istiyorum,” dedi. Beau arkasına yaslanıp ona baktı. “Ben bir şekilde... Dün gece ve bugün senin iğrenç biri olduğunu varsaydım. Sanırım bam telime bastın ve sinirlendim. Özür dilerim.”

Beau başını iki yana salladı. “Üzülme. Sen buraya geldiğinde pislik gibi davrandım, tabii ki her dediğimi yanlış anlayacaksın.” Uzaktan kumandayı aldı. “Seyretme modunda mısın?”

Izzy ne cevap verseydi? Bu her zaman bir sınav sorusu gibiydi, özellikle erkeklerden gelince. Sanki “akıllıca” bir cevap vermeli ve onlara görmeye can attığın bir belgeseli ya da çok sevdiğin o huysuz

adamın dizisini ya da bir kez izleyip tekrar izlemeye can attığın o süper kahraman filmini söylemeliydin. Ama bugün uzun bir gün olmuştu. Izzy dürüst olacaktı.

“Açıkçası, dışarıda bu yağmur ve kucagımda sıcak bir çorba varken ben bugün İngiltere, İtalya ya da öyle bir yerde çekilmiş, engin kır manzaralı lüks bir tarihî drama izlemek istiyorum. Hani insanların çay içip minik sandviçler ve scone’lar yediği türden bir dizi. Ne kastettiğimi kastettiğimi anladın mı?”

Beau onu şaşırtarak başını salladı. “İyi fikir.” Çeşitli üyelik kanallarını gezdi ve bir şeye rastladı. “Bu nasıl?”

“*Şu Taşra Hayatı*,” diye okudu Izzy ekrandan. “Açıklamasını okumuyorum bile, başlığı bana yeter. Alıyorum.”

Böylece gecenin ilerleyen saatleri boyunca birlikte koltuğun iki ucunda oturup çorba içtiler, ekmek yediler ve şarap yudumlayıp o tarihî dramı izlediler. Bir noktada Izzy kalkıp ikisine de biraz daha çorba ısıttı ve Beau mısır patlattı. Tam Izzy yatmayı düşünürken Beau bir tabak dolusu ılık çikolatalı kurabiye getirdi, bu yüzden Izzy bir bölüm daha izlemeyi kabul etmek zorunda kaldı.

Pek konuşmadılar ama sorun yoktu. Izzy, burada Beau Towers’ın yanında kendini ne kadar rahat hissettiğine şaşırdı. Sessizliği konuşarak doldurmak zorunda hissetmiyordu. Burada onunla yan yana otururken kendini garip hissetmiyordu.

Beau neden dünyanın geri kalanından kendini bir yıldır koparmıştı ya da neden kitabını yazmakta bu kadar zorlanıyordu, Izzy’nin hâlâ bir fikri yoktu. Beau kendisi hakkında keşfettiği bazı şeylerden dem vurmıştı ama Izzy henüz bunları irdelemek istemiyordu. Ancak bu kitap üstünde birlikte çalışacaklarsa, Beau paylaşınsın ya da paylaşmasın, Izzy bunları yazma konusunda onu itirmek zorundaydı.

Izzy bunu sahiden yapabilir miydi? Sesindeki acıyı ve yüz ifadesini görünce yardım etmeyi teklif etmişti; ona elini uzatmak, onun için bir şey yapmak istiyordu. Fakat nasıl yapacağını biliyor muydu?

Beau'nun anılarını yazmasına koçluk edecek kadar bilgiye, tecrübeye sahip miydi?

Hiçbir fikri yoktu. Fakat elinden geleni yapacağını biliyordu. Eğer bu, yayıncılıkta kalıp kalmayacağına karar vermesi için aşacağı bir sınavsa, varını yoğunu ortaya koyacaktı ve eğer onun varı yoğu yine de yeterince iyi değilse, o zaman cevabını alacaktı.

Gelgelelim, bunu Beau'nun iyiliği için de istediğini fark etti.

Bölüm bitti ve Beau ona baktı. “Geç oldu. Başka bir akşam devam etmek ister misin?”

Izzy başını evet anlamında salladı. “Evet, tabii,” dedi. “Ayrıca, kitabın hakkında bir notum var.”

Beau kurabiye tabağına uzanırken arkasına yaslandı. “Evet?” Gözlerini kaçırdı. Gergin olduğu zamanlarda böyle yaptığını fark etti Izzy.

“Belki pazartesi günü birlikte çalışmaya başlamalıyız? Dokuz altı arası diğer işlerimi yapmak zorundayım ama New York saatiyle, yani saat üç civarı bitiriyorum. O zaman buluşalım, bazı noktaların üstünden geçelim. Büyük adımlar değil, yavaş bir giriş yapalım, sana uyarsa?”

Beau dudağını ısırды, sonra evet anlamında başını salladı. “Tamam. Olur... Mantıklı.” Gülümsedi. “Saat üç tam atıştırmalık saatine benziyor. Mutfakta buluşalım, atıştırmalık dolabını yağmalayalım ve oradan ilerleyelim mi?”

Izzy kahkahayla güldü. “Mükemmel. Pazartesi günü ikindi atıştırmalığında görüşürüz. İyi geceler.” Izzy odadan çıkmak için arkasını döndü.

“İyi geceler Isabelle. Ve... Teşekkürler.”

Izzy arkasını dönüp ona gülümsedi. “Bir şey değil.”

ONUNCU BÖLÜM

Izzy pazar günü telefonu eline almadan önce derin bir nefes çekti. Cumartesi akşamı Beau'ya, "Marta izin verirse kalabilirim," demişti; sanki önemsizmiş gibi, sanki Marta'nın burada kalıp kitabı üstünde çalışmasına izin vermesi gayet olağan bir çıkarımmış gibi konuşmuştu. Şimdiyse Marta'dan izin almak zorundaydı.

Bu konuda bir e-posta göndermeyi isterdi, hem de nasıl. Bir e-posta üstünde dakikalar, hatta saatlerce uğraşabilir, her kelimeyi ve cümleyi düzenleyebilir, her şeyi en iyi kelimeyle anlattığınızdan emin olabilirdiniz. Telefondaysa kim bilir ne diyecektiniz? Ama Marta bütün önemli işlerini telefonda hallederdi. Izzy, Marta'nın numarasını çevirdi.

"Isabelle."

Marta telefonu hep böyle açardı, onu arayan kişinin adıyla. İlk başta çok rahatsız ediciydi bu.

"Merhaba Marta," dedi Izzy. "Bir pazar günü seni aradığım için özür dilerim ama sanırım, ııı, Beau Towers ile ilerleme kaydediyorum. En zorlayıcı kısım, benim burada kalmamı istiyor. Bir süre için yani, kitabına yardım etmem için. Bence çok zorlanıyor ve benimle üstünde konuşup çahşmak ona çok yardımcı oldu." İyyy, Izzy lafı geveliyordu. İki kere *yardım* demişti. Önüne bir taslak karalamalıydı.

Marta ofladı. Koşuyor muydu? Yoksa kayak mı yapıyordu? Marta'yı tanıyorsa, kadın muhtemelen karların içinde koşuyordu.

"İyice rezil olmadan bu işe son vermenin vakti geldi sanırım," dedi Marta. "Olmayacak işe âmin diyerek bu heriften bir kitap çıkarama-

yacağız. En azından e-postalarımı cevap vermesini sağlamana memnun oldum ama seni bu uğurda California'nın küçük izbe bir kasabasında kalmaya zorlamak istemiyorum. Ben ona hayır derim.”

Izzy hızlı düşündü. Marta'nın kalmasına izin vermesini sağlamalıydı. Marta onu elinden almanın kıyısına gelinceye kadar bunu ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

“Aslında,” dedi, “Kitabına kendini epey adanmış, ben de şaşırdım. Senin beni buraya göndermen tam ihtiyaç duyduğu çimdik oldu.” Evet, Marta'ya Izzy'yi oraya göndermenin “onun” fikri olduğunu hatırlattı. “Başka türlü kitapta en ufak bir ilerleme kaydedemeyecekti bence. Tabii ki bunun işe yarayacağını garantileyemem ama eğer *kalmazsam*, o kitabı ancak rüyamızda göreceğimize eminim. Diğer işlerimin hepsini burada kalırken uzaktan yapabiliyorum; tecritte yaşamak ilk kopyaları okumak için iyi.” Küvet de öyleydi, güneş ışığı ve her gün o binada çalışmak zorunda olmamanın azalmış stresi de fakat Izzy bu kısımları atladı.

“Hımmm.” Hatta uzun bir sessizlik oldu ve Izzy sessizliği doldurmak için kendini zorladı. Marta'nın kendisinden öğrenmişti bu tekniği. “Tamam. Bir ayın var. Yüzümü kara çıkarma.” Sonra Marta telefonu kapadı.

Izzy derin bir nefes verdi. Başarmıştı. Şimdi, neredeyse bir o kadar zor bir şey daha yapmak zorundaydı: Annesiyle babasına California'da bir ay kalacağını söyleyecekti. Kafayı yememelerini umuyordu ama yerlerse de zaten ülkenin diğer ucundaydı.

Görünüşe bakılırsa birkaç hafta daha burada kalıyorum, daha uzun da olabilir! Harika bir deneyim kazanıyorum ve burada çok iyi iş bitiriyorum ama sizi özledim!

Elbette onun Beau Towers ile aynı evde, baş başa yaşadığını bilmiyorlardı. Evet, Izzy yetişkindi ama bu demek değildi ki babası

duysa kafayı yemezdi. Onlara yalan söylememiști, sadece sanki... Şirketin ayarladığı bir konaklama gibi konuşuyordu.

Kulağa harika geliyor tatlım! Sana bu kadar inanmaları ne güzel! Şimdi konuşamıyoruz ama seni sonra ararız!

Babasının hiç huyu olmayan, soğukkanlı bir cevaptı. Tamam öyleyse. Izzy sahiden burada kalıyordu.

Böylece pazartesi günü saat üçte Izzy mutfağa girdi, pazar öğleden sonra kırtasiyeden aldığı defter ve kalemler elinde, cep telefonu cebinde ve kelebekler midesindeydi. Bunun işe yaramasını umuyordu.

Michaela bir kupaya sıcak su koyuyordu. “Merhaba Izzy. Çay? Duyduğuma göre bir süre daha buradaymışsın.”

Michaela buna memnun görünüyordu. Güzel, Izzy ona daha fazla zahmet açacağından endişeleniyordu.

“Evet, öyle gözüküyor. Hayır, teşekkürler, çay istemiyorum, belki sonra, bizim çalışmamız bitince hâlâ buradaysan?”

Michaela mutfaktan çıkarken ona gülümsedi. “Tamamdır. Sonra görüşürüz öyleyse.”

Birkaç dakika sonra Izzy dönüp fırının saatine baktı. 3:05. Belki de Beau gelmiyordu? Belki fikrini değiştirmişti? Marta’nın “Yüzümü kara çıkarma” cümlesi kulağında yankılandı.

“Baskı yok,” diye mırıldandı Izzy.

“Efendim?” diye sordu Beau mutfağa girerken.

“Ah! Yok bir şey.” Izzy rahat bir oh çektiğini saklamaya çalıştı ama görünüşe bakılırsa pek başarılı değildi.

“Gelmeyeceğimi mi düşündün?”

Beau ona bakmıyordu.

Izzy başını önce hayır anlamında, sonra evet anlamında salladı. Numara yapmanın ne anlamı vardı? “Sandım ki... Olur ya, belki fikrini değiştirdin.”

Beau atıştırma dolabına doğru yürüdü. “Atıştırma dolabını mı ekecektim? Asla.” Kapıları ardına kadar açtı. “Bugün aklında ne var? Peynirli mi olsun, baharatlı bir şey mi?”

Izzy seçenekleri gözleriyle taradı. “İkisi birden neden olmasın?”

Beau’nun yüzü gevşedi ve gülümsedi. “Tam benim kalemim bir kadındır.” Izzy buna nasıl tepki vereceğini anlayamadan Beau buzdolabına doğru yürümüş, yine o tepsiyi almıştı. “Ortaya karışık yapıyorum.”

Izzy bu atıştırma dolabını nereye götüreceklerini merak ediyordu. Burada, mutfakta çalışacaklarını zannetmişti. Herhâlde televizyon odasına geçeceklerdi. İş halletmek için seçimi orası olmazdı. Dikkat dağıtacak çok şey vardı, artı sehpanın üstüne dizüstü bilgisayarını koysa, çok alçak kalacaktı ama bu seferlik Beau’ya karışmamaya karar verdi.

Beau atıştırma dolabını tepsiye yığdı, bir tomar peçete ve buzdolabından içecek bir şeyler de aldı.

“Bu içecekleri sever misin?” diye sordu Izzy’ye. Izzy tepsiye şöyle bir baktı. İki kutu soda, iki diyet kola ve iki şişe buzdolabında hep gördüğü o “yeşil” içecek denen şeyden almıştı. Yeşilimsi griydi hatta. Izzy içinde ne olduğunu bilmiyordu ve bilmek istemiyordu.

“Tamam, çıkar baklayı,” dedi Beau, Izzy ağzını açmadan. “O surat ne öyle?”

Eyvah. Izzy genellikle yüz ifadelerini maskeleyemedi daha iyiydi.

“O iki sıkılmış su şişesi senin içinse, olur ama lütfen bana içirtme.”

Beau kahkaha attı. “Aaa, yapma, o kadar kötü değil! Denedin mi hiç?”

Izzy yüzünü astı. “Hayır, denemeyi de düşünmüyorum. Mide bulandırıcı görünüyor. Benim dişlerim var, sebzelerimi çiğneyebilirim, sağ ol.”

Beau tepsiyi alıp mutfak kapısına yürüdü. “Elbette çiğneyebilirsin ama geçen gece çorbayı içtin ve sevdin. Orada çiğneme yoktu.”

Izzy, “O farklıydı,” diyerek onu takip etti. “Birincisi, o çorbaydı! Herkes çorbayı sever. Soğuk ve yağmurlu bir geceydi, çorba sıcak ve güzeldi. İkincisi...”

“Tamam, bugün hava parlak güneşli ve soğuk sıkım serin ve tazeleyici,” dedi Beau.

“İkincisi,” dedi Izzy, “o çorbadaki sebzeler karıştırılmadan önce güzelce pişirilmişti. Bu sebzelerse sadece, ne, blender’a çiğ çiğ mi atıldı? Hazmı zor gibime geliyor.”

Beau arkasını dönüp ona baktı. “Çocukken yeşil yumurta ve pastırma hakkındaki kitabı okumuş muydun? Şu anda aynı oradaki gibi konuşuyorsun. Yeşil sebze suyunun nasıl olduğunu *sandığını* anlatıyorsun sadece, gerçekte nasıl olduğunu değil. Bir dene, bir tadına bak, anlayacaksın.”

Izzy ona ters ters baktı. “Yapmak istemediğim bir şeyi bana yaptırmak için en sevdiğim çocuk kitaplarından birini buna alet etmen çok zalimce.”

Beau televizyon odasının kapısının yanından yürüyüp geçerken kahkahalarla güldü. Peki, nereye gidiyorlardı?

“Şeyde yapmayacak-” Izzy arkada kalan televizyon odasını gösterdi.

Beau yürümeye devam etti. “Ah. Hayır. Kütüphanede daha rahat ederiz ve dikkatimiz dağılmaz diye düşündüm.”

Tabii ya. Kütüphane. Elbette ki bahçeleri ve mahzenleri olan bir evin bir kütüphanesi de olacaktı.

Izzy, Beau’nun peşinden ilk tur esnasında yasaklı dediği o büyük ahşap kapılara doğru yaklaştı. Beau tepsiyi bir eline alıp kapıları ardına kadar açtı. Izzy içeri girdi.

“Ah, kütüphane,” tek diyebildiği oldu.

Küçükken anne babasıyla haftada bir kütüphaneye giderdi. Kütüphane onun için sihirli bir yer gibiydi, okunmayı bekleyen kitaplarla doluydu; raflarda istiflerde, her köşede kitap vardı. Izzy gelecekteki evinde böyle bir yere sahip olmanın hayalini kurmuştu; baktığınız her yerde kitaplarla dolu raflar olacaktı.

Bu kütüphane ise bütün kütüphane hayallerinin gerçekleşmiş hâliydi. Kocaman bir odaydı fakat yine de sıcak ve rahat bir havaya sahipti. Uzak kenarda bir yuvarlak masa, etrafında sandalyeler, artı şöminenin önünde daire şeklinde dizilmiş bir ikili koltuk ve abartı pofuduk tekli koltuklar vardı, duvarlardaki küçük girintilerse mükemmel okuma se-dirleriyle süslüydü. Tam önünde koyu renk ahşaptan uzun bir masa ve bir köşede eski moda bir çalışma masası duruyordu. Oda iyi aydınlatılmıştı, her yerde lambalar vardı ve camlardan içeri güneş ışığı giriyordu.

Ancak bu odayı bu kadar inanılmaz kılan şey kitaplardı. Yerden tavana kadar her duvar kitaplıkla doluydu, şu tekerlekli merdivenlerden konmuştu, böylece her kitaba rahatça ulaşılabilirdi.

Izzy odanın içinde yavaş yavaş yürüdü, parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirdi, ara sıra durup birini aldı, şöyle bir sayfalarını çevirdi. Kurmaca yapıtlar; tarih, bilim siyaset, yemek kitapları ve raflar dolusu çocuk kitabı. En iyi yanlarıysa hepsi okunmuşa benziyordu. Izzy anlayabiliyordu. Bunlar, bir iç mimarın toptan satın alıp raflara dikkatle dizdiği, odayı güzelleştiren süs eşyaları değildi. Hatta çoğunluğu sıraya dizilmemişti. Izzy hepsini organize etmek için heyecanlandı. Fakat aynı zamanda bu demekti ki, bütün kitaplar ellenmişti, okunmuştu, hatta belki tekrar tekrar okunmuştu. Sırtlarında çizgi izler çıkmıştı, dış kapakları bazılarında çıkarılmıştı, bazılarında yırtılmıştı, kiminin sayfaları köşeden kıvrıktı. Bu kitaplar sadece okunmakla kalmamış, sevgi görmüşlerdi.

Izzy her birine dokunmak, her birini tanımak, nereden geldiklerini öğrenmek, dış kapaklarını incelemek, kucagında bir yığın kitapla yere oturup önce hangisine gömülse karar vermek istiyordu.

Beau'ya geçen gün bu evde tek bir kitap bile olmadığı hakkındaki çıkışını hatırladı. İçi tuhaf oldu. Ayrıca, bunca zamandır bu kitaplarla dolu evde yaşadığına ve ruhunun bile duymadığına inanamıyordu.

“Bunlar hep burada mıydı?” dedi en sevdiği kitaplarla dolu bir rafa.

Beau yavaşça güldü. Izzy bunu dışından dediğini fark etmemişti.

“Sihirle mi peydah oldular zannettin?” diye sordu Beau.

Beau birkaç gün önce bunu aynı ses tonuyla söyleseydi, Izzy sinir olur ve kapıyı çarptığı gibi odadan çıkardı. Şimdiyse sadece tebessüm etti.

“Yani, bir bakıma? Bu oda sihirli bir yer gibi.” Izzy kendi etrafında döndü ve her yere baktı. “Şahane bir yer. Kitapların arasında olmayı çok özledim.”

Beau, “İstersen herhangi birini ödünç alabilirsin,” dedi.

Çok düşünceliydi.

“Ah. Teşekkürler.” Izzy bunu yapacak kadar rahat hissedermiydi? Emin değildi.

Beau tepsiyi uzun ahşap masaya koyup ona gülümsedi. “Seni buraya getirdiğime sevindim öyleyse. Ben bu odayı çok severim. Senin de sevmen hoşuma gitti.”

Izzy ona gülümsedi. “İnanılmaz bir yer.” Izzy masaya doğru yürüdü ve atıştırmalıkları inceledi, bir paket Takis aldı. Sonra duraksadı.

“Ne oldu?” Beau karşısına oturup iğrenç görünümlü sebze sularından birini açtı.

“Ah.” Izzy utanmıştı. “Hiç. Bir şey olmadı.”

Beau ona sırıttı. “Bu kütüphanede yemek yemek serbesttir, haberin olsun.”

Zihnini böyle okuyabildiği için Izzy bir kahkaha attı. “Tamam, ama bunlardan çok kırıntı dökülüyor! Kitaplara bulaşmasını istemem!”

Beau tepsiden bir şey daha alıp ona attı. “Kettle’ın bulaşan atıştırmalıkların yanında paket paket ıslak mendil bulundurduğunu fark etmedin mi? O her şeyi düşünür. Tam da bu nedenle yanımıza aldım.”

Izzy tekrar kahkaha atıp paketi açtı. “Tamam, o zaman işe hazırız.”

Birden fazla biçimde. Kütüphaneye atıştırmalıklardan bahsetmeyi kesme ve Beau’nun anı kitabından bahsetme zamanı gelmişti. Beau’ya bütün kitabı yazabileceğini kanıtlamak, Marta’ya işinde iyi olduğunu

kanıtlamak, kendine yayıncılıkta çalışmaya devam etmek istediğini ya da istemediğini kanıtlamak için önümüzdeki bir ay içinde yeterince sayfasını yazmasını sağlamak zorundaydı.

Sıfır baskı.

Izzy defterini açıp kalemını aldı. “Tamam.” Bir gün evvel yaptığı listeye göz attı. “Elinde şu ana kadar ne var? Oradan başlayalım.”

Beau gözlerini kaçırdı. “Hiçbir şey yok.”

“Ne?” Izzy tepkisini kontrol edememişti. “Ne demek hiçbir şey? Bir süredir üstünde çalıştığını söyledin.”

Beau masada önünde duran kapalı dizüstü bilgisayara baktı. “Öyle. Ama hepsini sildim.”

“*Hepsini* mi?” dedi Izzy. Tahmininden çok daha zor olacaktı bu.

Beau ayağa kalktı. “Evet, hepsini, tamam mı? Hepsini sildim. Hiçbirisi olmuyordu. Bu da olmayacak zaten, neden yapmayı kabul ettiğimi bilmiyorum.”

Izzy derin bir nefes alıp olduğu yerde kaldı. “Beau.”

Dönüp ona dik dik baktı. “Ne var?”

Izzy de ona dikkatlice baktı. “Neden en baştan başlamıyoruz?”

Beau bir saniye daha durdu, yutkundu, sonra tekrar masaya oturdu. “Tamam. Affedersin. Ben sadece... Bu konuda çok geriliyorum, o kadar.”

Izzy sıırıttı. “Ah, öyle mi? Hiç belli olmuyor.”

Beau kahkaha attı, çok şükür. Gülmeyip buna da alınsaydı, Izzy bu ortaklığın daha en başından çöktüğüne inanacaktı.

“Herhâlde sen her gün yazarlarla başa çıktığından stres vakalarına alışkınsındır,” dedi Beau. “Ya da benim gibi hemen parlayan kişilere, kendime yazar deme hakkım yok.”

Beau bunu derken öfkeli değil, sadece üzgün görünüyordu. Tamam, şimdi Izzy’nin destek konuşması yeteneklerini kullanma sırasıydı.

“İlk olarak,” dedi, “Ben de ara sıra parlarım, bilmem fark ettin mi?” Beau yine güldü. “İkincisi: Eğer yazıyorsan, yazarsın. Bir kitap yazıp bi-

tirmiş olmak ya da hatta bu unvanı almak için yazdıklarını beğenmen gerekmez. Sen de bir süredir yazıyordun, kendin söyledin. Şu ana dek verdiğin bütün o emek? Hiçbirisi ziyan olmadı. Üst üste konan bloklar gibi; görmesen de hepsi orada ve ileride yapacağın işlere etki edecekler.”

Izzy artık Beau’nun onu dinlediğini, tavsiyesine kulak verdiğini bildiği için, onunla yazmak hakkında konuşmak kolaylaşmıştı. Ve belki de candan bir şekilde yaptığı için de kolaylaşmıştı. Izzy ona yardım etmeyi gerçekten önemsiyordu.

“Ayrıca,” diye devam etti, “Bir sürü yazar deli gibi endişelidir. Herkes bazen panikle bir şeyleri siler. Bir sonraki sefere bir şeyi silmek içinden geldiğinde şunu yapmaya ne dersin: Yeni bir dosya aç. Adını Silinmiş Sahneler ya da Kötü Cümleler ya da Kestiklerim ya da her neyse koy, metni kesip oraya yapıştır. Başka bir dosyanın içinde sakla gerekirse, böylece gözünün önünde olmaz. Bir arkadaşına e-posta at, okumayacaklarına söz verdir falan. Bir şekilde sakla işte.”

Beau yutkundu. “Tamam,” dedi. Bu... Bu da iyi bir fikir.”

Izzy hızlı düşünürken zaman kazanmak için bir avuç Takis aldı. “Bugün yapacağın şeyi söylüyorum.” Beau dizüstü bilgisayarını açtı ama Izzy başını hayır anlamında salladı. “Henüz değil. Bazen eğer yazma engeline takılmışsan ya da yazdıkların iyi ilerlemiyorsa, başka bir yazma biçimine geçmek işe yarayabilir. Al bakalım, bu defter senin.” Önündeki defterlerden birini ona itti, yanma da tükenmez kalemı koydu.

“Bu kitap için aklında olan on tane sahneyi buraya yaz. Çok kafa patlatma, onlar hakkında çok ayrıntıya girmek zorunda da değilsin, her birine iki üç cümle yeter. Bunların hiçbirisi katı kurallar değil, merak etme.” Izzy telefonunu alıp saati kurdu. “Sana beş dakika veriyorum. Başla.”

Beau ona baktı. Izzy, bakışlarında itirazları görebiliyordu. Başka bir şey demedi; sadece gözlerine baktı. Birkaç saniye sonra Beau’nun gözleri kâğıda indi ve kalemı eline aldı.

Saat çalınca Beau birkaç saniye daha karaladı. Belli ki söyleyeceği bir şeyler vardı. Kalemmini deftere koyduktan sonra kafasını kaldırıp Izzy'ye baktı. "Tamam," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Izzy hissettiğinden daha otoriter konuşmaya çalıştı. "Şimdi: O sahnelerden birini seç ve önümüzdeki otuz dakika boyunca onu yaz. Tam oraya, o defterin içine." Izzy telefonuna dönüp saati kurdu. "Şimdi başlıyor."

Bu kez Beau itiraz etti. "Ama yazamıyorum. Sorun da bu. Yapamıyorum."

"Yapabilirsin," dedi Izzy. "Yapabileceğini biliyorum. Sadece..."

Beau defteri Izzy'nin önüne itti. "Söyledim sana, yapamıyorum. Daha önce denedim, her zaman kötü ve yanlış çıkıyor. Bana nasıl yapılacağını öğreteceğini sanıyordum, böyle değil..." Durdu. Birkaç saniye masaya baktı, sonra tekrar Izzy'ye baktı. "Kusura bakma. Lafını kestim. Devam et."

Izzy onun bu kez sahiden kalkıp gideceğinden emindi. "Kötüyse de olsun," dedi. "Şimdilik sadece kötülüğü kabul et. Şimdilik, kötü ya da iyi olması önemli değil, sadece bir şey olsun. Kötü yazıyı düzeltebilirsin, boş sayfayı düzeltemezsin." Onu ikna ediyor muydu? Hiçbir fikri yoktu. "Mükemmel olmak zorunda değil, tam yerinde olmak zorunda değil ve bana göstermek zorunda değilsin. Sormayacağım bile. Sayfaya bir şeyler dök işte. Eğer takılırsan, nasıl başlayacağını bilmiyorsan, benim hakkımda bir şeyler yaz, bunu sana yaptırdığım için ne kadar sinir olduğunu yaz ve sonra tekrar konuya dön." Defteri masanın üstünde tekrar Beau'nun önüne itti. "Yapabileceğini biliyorum Beau. Bilmesem burada olmazdım."

Beau deftere baktı, tekrar Izzy'ye baktı. Izzy nefesini tuttu.

Sonunda Beau kalemi alıp boş bir sayfa açtı. Ve yazmaya başladı.

Yüzündeki rahatlama belli olmasın diye Izzy eğilip telefonuna baktı.

İlerleyen otuz dakika boyunca iş e-postalarını okudu, Priya'nın mesajlarını görmezden geldi ve Beau'ya bakmamaya çalıştı. Buna rağmen, yazmasının hızlandığını, ne zaman durduğunu, ne zaman kalemi elinden bıraktığını, derin bir nefes aldığını ve kalemi tekrar eline aldığını fark etti. Dur başla, dur başla ile geçen ilk on dakikadan sonra Beau istikrarlı bir şekilde yazdı ve Izzy, onun sayfa çevirişini, devam edişini her duyduğunda gülümsedi.

Onun böyle yazdığını görünce içinde bir yanı yazı yazmak için kurtlandı. Kendi defterinde bir sayfa çevirmek, yakın zamanda damdan düşer gibi aklına gelen bir fikre beyin fırtınası yapmak, üstelik de kendi kendine artık yazı yazma arzusu olmadığını, buna gücü olmadığını söylemesine rağmen. Defterine baktı ve kalemini eline aldı. Tam o sırada alarm çaldı ve Beau iç geçirerek kalemi elinden attı.

“Tamam.” Kafasını kaldırıp Izzy'ye baktı. “Şimdi ne olacak?”

Izzy ona gülümsedi. “Bence ilk gün için bu kadar yeter, sence? Git zihnini boşalt. Bir yürüyüşe çık, yüz ya da öyle bir şey yap.”

Beau defteri çat diye kapatıp ayağa kalktı. “*Teşekkürler.*”

Izzy kahkaha attı. Fakat Beau tam kapıya yürüyecekken Izzy onu durdurdu.

“Bir şey daha. Söz ver, o sayfaları yırtıp atmayacaksın.” Defteri işaret etti. “Defteri senin adına rehin tutmama gerek var mı?”

Izzy şaka yapıyordu ama Beau gülmedi.

“Ben... Bu sözü verebileceğimden emin değilim. En azından henüz.” Elindeki deftere baktı. “*Bana* bir söz verebilir misin? Bunu saklamak için sana verirsem, okumayacağına söz verir misin?”

“Okumam,” dedi Izzy. “Söz.”

Beau defteri ona uzattı ve Izzy aldı. “*Teşekkürler Isabelle. Gerçekten.*”

Izzy kapıya kadar onu takip etti. Dışarı çıkınca ters yönlere saptılar, sonunda Izzy arkasını döndü.

“Bilgin olsun diye. Arkadaşlarım bana Izzy der.”

Neden böyle dediğini bile bilmiyordu. İş yerinden Priya hariç, kim-
senin ona Izzy demesine izin vermemiştir. Belki de Beau ona güvendiği
için ve onun da Beau’ya güvendiğini bilmesini istediği için söylemiştir.

Beau nihayet gülümsedi. “Teşekkürler Izzy.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cuma günü Izzy, Beau'yla kütüphanede buluşunca haftanın her günü yaptığı gibi ona defterini teslim etti.

“Saati kuruyorum, tamam mı?” dedi, Beau başıyla onayladı ve o hafta her gün yaptığı gibi defteri açtı.

Her gün Beau oturmuş yazarken Izzy onun neler yazıyor olduğunu merak etti. Bu dürtüsel deneyi işe yarıyor muydu? Izzy'nin hiçbir fikri yoktu. Peki ya Beau'yu yazarken bu kadar zorlayan neydi? Izzy merak ediyordu ama söz vermişti, o yüzden sormadı.

Ve her gün, Izzy kendi defteriyle orada otururken yazma dürtüsünü hissetti. Bu mükemmel kütüphanenin içinde, en sevdiği defter önünde ve en sevdiği kalemi elindeyken, nasıl hissetmezdi ki! Fakat düşüncesi bile ödünü patlatıyordu. Izzy bütün kalbini kitabına koymuştu ve Gavin'den o notları alınca çok uzun süre canı yanmıştı. Aynı kalp ağrısına hazırlıklı değildi.

Fakat günler geçtikçe yazmayı daha çok düşündü. Özellikle de Beau'ya bu kadar cesaretlendirici söz söylerken, kendi ağzından çıkan her kelimeyi duymazdan gelmek kendini ikiyüzlü gibi hissetmesine sebep oldu.

Dün ona ne demişti? “Tek çıkış yolu içeriden geçerek gidilen yol. Zor olduğunu biliyorum, bazen çok zor ama seçeneklerin ya pes etmek ya da zorlukları yenmek. Ben senin pes etmek istemediğini biliyorum.”

Izzy de pes etmek istemiyordu.

Tamam. TAMAM. Şu aklındaki fikir üstünde azıcık çalışacaktı. Alarm çalana kadar. Izzy kalemini aldı ve defterini açtı.

Telefonundan vals sesi çalınca birkaç saniye kendi defterine baktı. Tamam. Peki, bu da bir başlangıçtı.

“Izzy?”

Beau onun ne yaptığını görmesin diye hemen sayfayı çevirdi ve kafasını kaldırıp baktı. “Evet. Düşünüyordum.” Masanın ucundaki dizüstü bilgisayarı gösterdi. “Bugün açsan mı artık?”

Beau dizüstü bilgisayara baktı ve o anda Izzy, mutfaktaki konuşmalarından beri görmediği korku ve utancın bir kısmını gözlerinin içinde gördü.

“Niye? Defterin nesi eksik? Defteri seviyorum.”

Izzy buna gülümsememek için kendini zorladı. “Biliyorum, ben de seviyorum. Ama bugün defterine yazdıklarını biraz bilgisayara geçirebilirsin diye düşündüm. Belki o ilk gün yazdıklarını. Tamı tamına aynı şekilde yazabilir ya da üstünde oynamalar yapabilirsin, genişletebilirsin, içinden ne gelirse. Fakat şimdi geri dönüp o ilk yazdıklarına bakma vakti ve o yazı defter dışında bir biçimde var olmalı artık.”

Beau şimdiden başını iki yana sallıyordu ama Izzy üsteledi.

“Bence, yanıyorsam düzelt, dizüstü bilgisayardan korkuyorsun âdeta, daha önceki çabaların zorluğundan dolayı. Bu şekilde belki yeniden kullanmaya başlayabilirsin ve artık ondan korkmazsın. Sadece on beş dakika. Ne dersin?”

Beau ona gözlerini kıstı. “Benim ne dediğimin bir önemi var mı? Yoksa ne olursa olsun, bana bunu yaptıracak mısın?”

Izzy cevap vermeye başladı ama Beau’nun yüzünde küçük bir tebessüm gördü ve o da gülümsedi. “Şuna ne dersin? Senin ne düşündüğün önemli ve ayrıca, ne olursa olsun, bunu sana yaptırtacağım.”

Beau dışından kocaman bir kahkaha attı ve dizüstü bilgisayarı önüne çekti. “İyi. Bence iğrenç bir durum, düşüncem bu ve bu parıl parıl, güneşli cuma öğleden sonrası damdan düşer gibi bunu

üstüme attığın için bence çok kötüsün çünkü tam da aptal deftere alışmıştım.”

Izzy dudaklarını büzdü. “Hani defteri sevmiştin, şimdi de ona aptal diyorsun!” Aklına bir fikir gelmişti. “Tamam, şu nasıl: Sen bunu yaparsan, ben de senin o iğrenç sebze sularından birini içerim.”

Beau’nun yüzü aydınlandı. “Cidden mi? Tamam, iyi, anlaştık o zaman. Ama hepsini içmek zorundasın; bir yudum alıp suratını buruşturarak bitti diye kenara çekilmeyeceksin.”

Izzy tepsideki şişelerden birini aldı. “İyi.” Kapağını açıp içinin titremesini durdurmaya çalıştı. “Neden yeşil sebze suyu dediklerini anlamıyorum. Rengi bile mide bulandırıcı. Yeşilden çok griye benziyor.”

Beau dizüstü bilgisayarını açtı. “Anlaşmaya sadık kal Izzy.”

Izzy gözlerini devirip bir yudum aldı. Hıh. Bu yeşil şey sahiden... Lezzetli miydi? Beau’ya bunu söylemezdi tabii.

“Tam tahmin ettiğim kadar iğrenç ama hepsini içeceğimi söyledim ve içeceğim. Şimdi sen. Başla.”

Beau suratına bakmakla yetindi. “Çok kötü bir yalancısın. Hoşuna bile gitti. İtiraf et.”

Izzy hayır anlamında başını salladı ama dudaklarından bir tebessüm yayılıyordu. “Hiçbir şeyi itiraf etmiyorum. Senin işin bitti mi bakalım?”

Beau gülümseyerek defterin sayfalarını çevirdi ve yazmaya başladı. Izzy de gülümsemeye devam ederek telefonuna döndü. Beau’ya yaptığı destek konuşmaları artık çok daha iyi işliyordu. Muhtemelen birbirlerini daha iyi tanıdıkları içindi. Ve muhtemelen, Izzy artık yürekten destek olduğu için.

Izzy alarmı kurduğu anda Priya ona mesaj attı.

lyyy, iş yerinden tiplerle happy hour yapıyoruz ve herkes o kadar sıkıcı ya da sinir bozucu ki sen hariç.

Sanki ezelden beri California'dasın. Üç koca hafta daha orada olacağına inanamıyorum!

Izzy dışından kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Ben de seni özledim! Aman Tanrım, bu arada fark ettim ki kuzeninin düğününe geldiğin sırada hâlâ burada olacağım. O zaman görüşebiliriz!

Priya hemen cevap attı.

Aaa, evet, neredeyse unutmuşum! Sen de beni Beau Towers'la tanıştıracaksın, yaşasın! Sözün söz.

Izzy bunu duymazdan geldi. Defterine ve yeni projesine geri mi dönseydi? Belki de sadece... Beyin fırtınasına başlayacak başka bir nokta var mıydı diye bakardı? Peki ya hepsi çok kötü çıkarsa ve bir bakışta bunu anlarsa?

Kötüyse sorun yok, demişti Beau'ya daha birkaç gün önce.

Tamam, tamam.

Alarm tekrar çaldığında Izzy defteri hemen kapattı. Tekrar yazdığı için dehşet içindeydi ama bu fikir hoşuna gidiyordu.

Beau da bilgisayarı kapatmaya yeltendi ama Izzy onu durdurdu. "Kaydettin mi? Yedek olsun diye birden fazla yere kaydettin mi?"

Beau'nun suratından bir panik geçti. "Ben... Sana çok salakça gelecek ama..."

"Bahse girerim, gelmez," dedi Izzy.

Beau gülmeye çalıştı ama başaramadı. "Ben de düşündüm kaydetmeyi ama ne ad vereceğimi bilemedim. Çok şey geliyor, çok, ne bileyim, buna bir kitap ya da bir bölüm adı vermek bile bana çok resmî geliyor." Önüne baktı. "Kusura bakma, saçmalıyorum."

Izzy sırtıttı. “Şuna ne dersin? Adını ‘Isabelle bana yaptırttı,’ koy.”

Beau güldü. “Ah, neden benim aklıma gelmedi ki?” Beau klavyeyi hızla kullandı ve sonra ona dönüp baktı. “Tamamdır.”

Izzy yeşil sebze suyunu alıp son yudumu içecekti ama hepsi bitmişti. Masada oturan Beau’ya doğru baktı ve Beau’nun yüzünde son derece bilmiş bir ifade gördü.

“İtiraf et,” dedi Beau. “İtiraf et, yeşil sebze suyu ferahlatıcı.”

Izzy gülmemek için dudaklarını incecik bir çizgi şeklinde sıktı. “Biraz ısınmaya başladığımı itiraf ediyorum, tıpkı kötü koku gibi ama başka bir şey itiraf etmem.”

Beau kahkaha atıyordu ve durdu. “Ne kadar inatçı olduğunu anlamamışsam da artık eminim.” Defterini kapattı ve kütüphaneden çıkarken hep yaptığı gibi Izzy’ye verdi. “Yarın yine aynı saatte?”

Kütüphaneden çıkarken gülümsedi Izzy. “Ben kararlı kelimesini tercih ederim, teşekkürler. Ama yarın cumartesi; hafta sonu seni çalıştırmayacağım.”

Beau’nun yüzünde rahatlama ifadesi görmeyi umuyordu fakat Beau hayal kırıklığına uğradı, bir saniyeliğine, ancak sonra o eski sinirli ifade yüzüne yerleşti. “Ah. Tamam. Mantıklı.”

Beau devam etmek mi istiyordu?

Izzy, “İstersen hafta sonu da buluşabiliriz,” dedi.

Beau suratına bile bakmadan başını hayır anlamında salladı. “Seni hafta sonu çalıştırtamam, senin de mola zamanın.”

Izzy defterle onu dürttü. Beau irkildi ve nihayet Izzy’nin yüzüne baktı. “Bana hiçbir şey yaptırtmıyorsun. Ben teklif ediyorum. Beau, yarın benimle kitabın üstünde çalışmak ister misin?”

Beau bir saniye bakışlarını yere indirdi, sonra Izzy ile göz göze geldi. “Evet. Tamam. Teşekkürler.”

Izzy odasına doğru yürümeye başladı.

“Izzy.”

Izzy durup arkasını döndü.

“Merak ediyordum da,” dedi Beau. “Belki tek başına oturup *Şu Taşra Hayatı* bölümlerini izlemişsindir, izlediysen bana aldırma, sorun yok. Ama izlemediysen, bu akşam birlikte yemek yemek ve bir iki bölüm izlemek ister misin?”

Izzy çok isterdi.

“Harika,” dedi. “Mutfakta buluşuruz. Saat kaçta?”

Beau’nun yüzündeki gergin ifade gevşedi. “Yedi uygun mu? Kettle lazanya yaptı. Ben fırına atabilirim, ona söylerim. Bize bir şişe şarap da alırım.” Durdu. “İster misin bilmiyorum ama... Fark etmişsindir belki, bu hafta benim için biraz stresliydi.”

Izzy koptu. “Fark etmiş miyimdir? Sence bu hafta sadece senin için mi stresliydi?”

Beau da kahkaha attı. “Tamam, mesaj alındı.”

Izzy o akşam mutfığa indiğinde Beau çoktan oradaydı, fırından kocaman bir tepsi çıkarıyordu.

“Mis gibi kokuyor,” dedi Izzy.

Beau ona dönüp sırtıttı. “Ne diyorsun! Kettle’ın lazanyası efsanedir. Salata ve sarımsaklı ekmek de var ama gecenin yıldızı bu.”

Beau lazanyadan iki porsiyon hazırlayıp tabaklarını tepsiye koydu, yanına da sarımsaklı ekmek ve birer kâse salata.

“Merak etme,” dedi. “Şarabı içeri götürdüm bile.”

Izzy kahkaha attı. “Aklımı okudun.”

Izzy peşinden televizyon odasına gidip koltuğa oturdu.

Beau tirbuşonu alırken, “Kırmızı iyi midir?” diye sordu.

“Lazanyaya uyar diye düşündüm ama sen beyaz tercih edersen, getirebilirim....”

Izzy tabakları tepside çıkarı. “Kırmızı harika. Seçici değilim, özellikle bu gece hiç değilim.”

Beau gözlerini kıstı. “Yani bütün hafta dikbaşı, nankör ve zor bir öğrenciyle çalışınca şarabı iple çeker oldum mu diyorsun?”

Izzy ona baktı. Beau gülüyordu. O da güldü.

“Açıkkası, dikbaşı, nankör, zor öğrencimle olan işim haftanın en az stresli kısmıydı. Muhtemelen haftamın en iyi kısmıydı.”

Ağzından çıkar çıkmaz Izzy bunu dediği için utandı. Fazla dürüst, fazla açık sözlü davranmıştı; Beau’ya, onunla çalışmaktan ne kadar keyif aldığını, hatta kütüphanede geçirdikleri saatler içinde ne kadar huzurlu ve mutlu olduğunu, her sabah uyandığında o saatleri iple çektiğini söylemişti.

Beau mantarı şişeden çıkarıp ona bir kadeh şarap koydu.

“Benim de,” dedi sessizce.

Izzy ona döndü ve göz göze geldiler. Bu kez, Izzy gözlerini kaçırdı.

“Eğer haftanın en az stresli kısmı bensem,” dedi Beau farklı bir ses tonuyla, “İşin sandığımdan da zor. Başka neler seni strese sokuyor?” Koltuğun diğer ucuna oturdu.

Izzy şaraptan bir yudum içti. Beau’ya işinden şikâyet etmemeliydi aslında. Sonuçta adam, Marta’nın yazarlarından biriydi.

“İstemiyorsan, bana anlatmak zorunda değilsin,” dedi Beau, birkaç saniyelik sessizlikten sonra. “Ama patronuna gidip anlattıklarını ona yumurtlamamdan falan endişelenmene gerek yok.” Eliyle havada bir yuvarlak çizdi. “Bu oda mukaddes bir yerdir. Buradan dışarıya hiçbir şey sızmaz.”

Izzy ona gülümsedi. “Ah, eğer hâl böyleyse.” Dudaklarındaki tebessüm soldu ve Izzy iç çekti. “Bu hafta işler çok kolay değildi. Marta’nın en zor yazarlarından birkaçıyla uğraşmak zorunda kaldım...” Bunu deyince Beau’nun suratı değişti ama Izzy kafasını salladı. “Hayır, sen o sıralamanın en üstündekilerin yanından bile geçemezsin, inan bana. Sen sadece e-postalara cevap yazmıyordun ki evet bu da stresliydi ama diğerlerinin TEK yaptığı bana e-posta

atmak. Üç tanesinin bu sonbaharda kitabı çıkacak, piyasaya sürülmesine daha altı ay var, sanki içlerinde bir çalar saat kuruldu ve paniklemeye başladılar, her gün ben daha bilgisayarımı açmadan bir şeyler hakkında şikâyet etmek için bana e-posta atıyorlar. Kitap kapakları ki aylar önce tamamlanmıştı, redaktörleri, kaç tane avans kopya alacakları, arkadaşlarının her kitabına *New York Times*'da tanıtım yazısı çıkarken onların neden *New York Times*'da hiç kendi kitaplarının tanıtımını görmedikleri, hatta kitaplarının kaç sayfa olacağına kadar her konuda. Bu hafta aldığım bir e-posta buydu. Anlattığına göre, kitap kadının uğursuz sayısıyla bitiyor ve yazar bu sayfa sayısını değiştirmek istiyor.”

Izzy şaraptan bir yudum daha içti. “Sonra bir de...” İç geçirdi, “Birlikte çalıştığım bir adam var.”

Beau ıslık çaldı, Izzy kahkaha attı.

“Hayır, öyle bir şey değil. Eskiden benim işimi yapıyordu ve terfi etti. Geçmişte bana bir sürü tavsiye verdi, ilk başta hepsine minnettardım ama son zamanlarda... Sinirime dokunmaya başladı.”

Beau kadehine biraz daha şarap koydu. “Sabrın tükenmiş gibi,” dedi.

Izzy onun sadece dinlemesine, lafını kesip sorular sormamasına ya da akıl vermemesine memnundu.

“Sabrım tükendi,” dedi. Bunlardan silkinmeye çalıştı. “Neyse. Günlerden cuma, elimde şarap ve önümde Michaela'nın lazanyası olduğuna memnunum .”

Beau kadehini ona kaldırdı. “Bunların şerefine.”

Lazanya demişken, önünde bu mis kokulu tabak durmuş ağzını sulandırırken neden Izzy bu kadar çok çene çalışıyordu? Bir lokma yiyip tatminle iç çekti.

“Hazır mısın?”

Izzy irkildi. Beau elinde uzaktan kumandayla ona bakıyordu. Doğru ya, dizi.

“Ah. Evet, kesinlikle.”

Koltukta en sevdikleri köşelere çekilip bir bölüm izlediler. Izzy kadehinin sonuna doğru yaklaşınca şişeyi aldı ve Beau’ya tek kaşını kaldırdı.

“Sormak zorunda olmana inanamıyorum,” dedi Beau, kadehini kaldırıp.

“Retorik bir soruydu aslında,” dedi Izzy.

Bölüm sona erince, Beau ayağa kalkıp tepsiyi aldı. Şimdiden sıkılmış mıydı? Izzy birden fazla bölüm seyredeceklerini sanmıştı.

Beau, “Biraz daha lazanya alacağım, ister misin?” diye sordu.

Izzy rahatlayarak gülümsedi. “Umarım bu da retorik bir sorudur,” dedi.

Beau onun tabağını aldı. “Kesinlikle.”

Sonraki bölüm bitince ikisi de ayağa kalktı. Izzy tabağını ve kadehini aldı ama Beau’nun eli boştu.

“Çok yorgunum,” dedi. “Sanırım yatmaya gidiyorum.”

Beau televizyonu kapattı. “Evet, ben de.”

Ama sonra neden... Izzy besbelli bir şey kaçırmıştı.

“Neden öyle allak bullak duruyorsun?” diye sordu Beau kapıya doğru yürürken.

Izzy kirli tabağını işaret etti, hâlâ sehpadaydı. “Tabağınla kadehin. Makineye koymayacak mısın? Yoksa bu evde mobilyalar sihirli bir şekilde canlanıp her gece bulaşıkları mı yıkıyorlar?”

Beau güldü. “Ah! Hayır, merak etme, bulaşıkları burada bırakabilirsin. Temizlikçimiz pazartesi sabahı gelecek, o halleder.”

Izzy’nin birden gözleri açıldı. “Bir saniye, bir anlayalım. Şu anda cuma gecesi. Ve sırf bulaşık yıkamayı ya da bulaşık makine-

sini doldurmayı bilmiyorsun diye, kirli bulaşıkların bütün hafta sonu boyunca orada oturup birisinin kaldırmasını bekleyecekler, planın bu mu?”

Beau buraya ilk geldiği zamanki gibi ona pis pis baktı ama bu bakış, Izzy’yi artık rahatsız etmiyordu.

“Ben nasıl bulaşık yıkandığını BİLİYORUM. Ama birisine bu iş için para ödüyorsam, neden ben yapayım?”

Izzy dudaklarını büzdü. “Ya, gerçekten mi? Nasıl yıkandığını biliyorsun he? En son ne zaman bulaşık yıkadın?”

Beau iyice dellenmiş gibi göründü. “Mesele bu değil. Mesele...”

Beau’nun ifadesini görünce Izzy koptu, resmen hayatında bir tane bile bulaşık yıkamadığını bilmenin verdiği o saf öfke alnında yazıyordu. Izzy o kadar çok güldü ki düşürmemek için elindeki tabakla bardağı yandaki rafa koydu.

“Bana gülüyorsun,” dedi Beau onu bir süre seyrettikten sonra.

Izzy hâlâ kıkırdarken başıyla onayladı. “Tam üstüne bastın. ‘Mesele bu değil’ ha?” Izzy yine kıkırdadı. “İnanılmaz. Sahiden çok yaratıcı.” Sehpayı işaret etti. “Al şunları. Sana bulaşık makinesini doldurmayı öğreteceğim Beau Towers.”

Beau ona hâlâ pis pis bakmaya çalışıyordu ama Izzy aradan bir tebessümün kaçtığını görebiliyordu.

“Nasıl doldurulduğunu bilmiyor değilim.” Beau sehpayı yürüdü ve bulaşıkları tepsiye istifledi, sonra dönüşte Izzy’ninkileri de tepsiye aldı. “Bulaşık yıkayan insanlar gördüm. Sayısız kez. Sadece ben hayatımda bir kere bile yapmadım.”

“Harika,” dedi Izzy mutfağa giderken. “Her şeyin bir ilki vardır.”

Bulaşık makinesinin önünde durdular.

“Aç bakalım,” dedi Izzy.

Beau abartılı bir iç geçirdi ama tepsiyi tezgâha koyup bulaşık makinesinin kapağını açtı. Sonra kirli bulaşıkları aldığı gibi makinenin içine attı. “Tamam. Oldu.”

Izzy başını hayır anlamında iki yana salladı. “İyi niyetini görüyorum ama hayır, böyle yapılmaz.” Bulaşık makinesinin içindeki tabakları işaret etti. “Önce bir sudan geçireceksin.”

Beau ona bakakaldı. “Sudan geçirmek?”

Izzy neredeyse yine kahkahayı basacaktı. “Evet, durula. Musluğun altına tut ve sıcak su aksın.”

“Ama bulaşık makinesi onları yıkayacaksa ben neden böyle yapıyorum?”

Izzy makineden bir tabak çıkarıp tuttu. “Bak üstüne yapışmış domates sosu ve peynirlere. Bu kalıntıları sadece en iyi bulaşık makineleri çıkarabilir ve senin makinen gayet iyi ama televizyonun gibi en üst düzey değil. Önceliklerinin ne olduğu belli.”

Beau ona bir şeyler hırladı ama bulaşıkları makineden çıkarıp duruladı ve Izzy onu izledi.

“İkincisi,” dedi Izzy. “Bulaşık makinesini doldurmak bir sanattır. Bizim evde hayatımın büyük kısmında bu benim işimdi, o yüzden benden öğrendiğin için şanslısın.”

“Şu anda kullanacağım kelime şanslı olmazdı,” dedi Beau lavaboya doğru.

“Efendim?” dedi Izzy. “Ne dedin?” Tatlı tatlı gülümsedi. Televizyondaki diziden daha eğlenceliydi bu. “Ah, hiçbir şey mi? Tam düşündüğüm gibi. Şimdi, tabaklar şuraya gidiyor, en alta, bak bol bol yer var. Kâseler şuraya. Şarap kadehlerine dikkat etmelisin; en üst rafa dikkatlice dizmezsen kırılabilirler. Son olarak, çatal bıçaklar da şu küçük sepete girecek; hayır, hayır, hayır, öyle karmakarışık atmıyoruz! Çatallarla bıçakları ve kaşıkları ayrı ayrı koy. Böylece boşalttığın zaman tek seferde alıp çekmeceye hep birlikte koyabilirsin.”

“Boşalttığım zaman demez mi,” dedi Beau bir kaşığa. “Bu işi de mi bana yaptırtacak?”

Izzy duymazdan geldi. “Bak, bitti bile! Daha iyi değil mi şimdi? Eğlenmedin mi?”

Beau ellerini kurularken ona baktı. “Yazı yazmak eğlenceli diyorsun, mutfağı temizlemek eğlenceli diyorsun... Isabelle Marlowe, senin şu eğlence kelimesini en baştan anlamam lazım diye düşünüyorum.”

Izzy ona kahkahalarla gülerek mutfağı terk etti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı geç saatlerde, Izzy kahvesi ve o sabah mutfakta bulduğu kahveli kekle birlikte havuz başına gitti. Michaela o hafta sonu için mutfak tıka basa doldurmuştu anlaşılan. Izzy buraya geldiği ilk günden beri havuza inmek istiyordu hatta bahçelerdeki o aptal küçük yürüyüşleri esnasında birkaç kez durup havuza bakmıştı ama kendini burada, bu albenili şezlonglarda oturup gevşeyecek kadar rahat hissetmemişti.

Gelgelelim günlerden cumartesiydi ve sabah sisi dağılmıştı, o yüzden hava aydınlık, sıcak ve güneşliydi. Ve Izzy bir şekilde bu evde kendini öncekinden daha rahat hissediyordu. Sanki burada artık hoş karşılanıyordu. Böylece pamuklu yazlık elbiselerinden birini giydi, e-kitap okuyucusunu aldı ve dışarı çıktı.

Kitabı elinde şezlonga oturdu, tabanı düz ayakkabılarını ayağından attı ve gözlerini kapadı. Güneş muhteşem sıcaktı, Marta ile uğraşmasına kadar önünde bir buçuk gün vardı; New York'a dönmek zorunda kalmasına da üç hafta ve elinde dün akşam küvette başladığı bir romans. Buradayken bir ilk kitap dosyası okumalıydı, farkındaydı. Fakat bu hafta zaten üç tanesini okumuştı, üstelik de sabahtan akşama kadar mesai yapıp akşamüstleri de Beau ile çalıştıktan sonra. Artık ödev gibi olmayan bir şey okumaya ihtiyacı vardı.

New York hava durumuna baktı: eksi iki derece ve bulutlu. Sonra Priya'ya havuzu arka plana alarak güneşin altında çıplak ayaklarının fotoğrafını gönderdi ve ondan gelen küfür dolu cevaba güldü. Şezlonga

kuruldu ve okumaya başladı.

Tam kitaba gömülmüşken bir su sesi duydu. Sonra bir şırıltı daha. Kafasını kaldırıp baktı. Ve Beau'yu gördü, havuzdaydı. Yüzüyordu.

Kelebekleme yüzüyordu, Izzy hayatında hiç bu tekniği öğrenmemişti ama Olimpiyat oyunlarını izlerken her dört senede bir hayran kalırdı. Ona hep çok zor görünürdü, yüzücülerin havuzdan neredeyse dışarı fırlar gibi gidişlerini sağlayan kocaman enerji patlaması. Izzy sadece Beau'nun sırtını ve omuzlarını görebiliyordu. İnanılmaz derecede güçlü sırtını ve omuzlarını.

Beau herhâlde onu fark etmemişti bile. Izzy kalkıp gitse miydi? Hayır, bu saçma olurdu. Sonuçta artık... Arkadaş gibiydiler. Bütün hafta kütüphanede yan yana çalıştıktan ve dün akşamki hâllerinden sonra. Birlikte var olabilirlerdi, Izzy şezlongda oturup kitap okurken ve Beau havuzda yüzerken. O kollarla. Ve... Omuzlarla.

Sadece Izzy yüzerken ona bakamıyordu. Hepsi buydu. Tekrar bakışlarını kitabına indirdi.

Ama böylesi daha kötüydü! Beau karşısında bunu yaparken Izzy sakın sakın oturup romans okuyamazdı! Şu anda okumak için yanlış kitabı seçmişti. O yüzden Beau'ya o gözle bakıyordu herhâlde! Hepsi kitabın suçuydu!

Birden su sıçrama sesleri durdu ve Izzy tekrar bakışlarını kaldırdı. Beau'yu havuzun sığ bölümünde dümdüz ona bakarken buldu.

"Merhaba," dedi Beau.

"Merhaba," dedi Izzy.

Izzy artık vücudunun göğüsten yukarısını görüyordu. Priya'nın sesi kulaklarında çınladı. *O iri yarı, kaslı adamlar.* Evet, bu Beau'yu çok iyi tanımlıyordu. Ağırılık kaldıran birine ya da mankene falan benzemiyordu ama iriydi, yapılıydı. Hollywood civarlarında çekilmiş, eski resimlerinde gördüğünden daha da iriydi. Ona yakışıyordu bu görüntü.

Neden bu kadar hoş görünüyordu peki? Yaklaşık bir yıldır bu evde

kapalıydı; solgun, hantal ve bir tuhaf görünmesi gerekmez miydi? Tabii ki hayır. Bahçeleri ve havuzu olan bir malikânede kapalıydı; o yüzden teni hafif açık kahverengiydi, o geniş göğsüyle ve geniş omuzlarıyla ve Tanrı'ya şükür Izzy başka yerlerini seçemiyordu. Gözünde güneş gözlüğü olmasına da şükretti, yoksa Beau onu kestiğini fark edecekti.

“Günün güzel geçiyor mu?” diye sordu Beau.

Izzy başını evet anlamında salladı. “İıı, evet. Biraz... Kitap okuyayım dedim. Bir roman dosyası. İş için.” Kahve fincanını yukarı kaldırdı. “Ve kahve içiyorum. Hava bugün, ııı, çok güzelmiş.”

Beau ona sırtıttı. “Geçen cumartesi gibi değil.”

Izzy güldü. Peki, o zaman Izzy böyle havalara alışmışken o gün yağmurun yağmasına sinirlendiyse, onu suçlayabilir miydi birisi? “Hayır, geçen cumartesi gibi değil.”

Beau dönüp su şişesinden bir yudum içti, sonra kollarını kaldırdı ve tekrar suya daldı.

Havuzu boydan boya bir çırpıda yüzüşünü seyretti Izzy. Elinde değildi. Beau derin kısımda takla attı ve tekrar sığ tarafa fırladı. Tam oraya varınca, Izzy gözlerini ondan ayırıp kitabına çevirdi.

Of, aman, yemişim ya. Tamam, Izzy roman dosyasını okumuştur işte. Romanslar insanın aklına yeni yeni fikirler sokardı, herkes bilirdi bunu. Mantıksız, imkânsız, olmayacak, tek kelimeyle elle tutulamayacak şeyleri düşünmenize neden olurlardı. Izzy bunu hemen engellemeliydi.

Yirmi dakika daha okudu. Tabii Beau'nun havuzu boydan boya yüzüşünü, gidip gelişini izlerken ve yakalanacağını sandığı anda gözlerini önüne indirirken yaptığına okumak denirse. Okuduğu metnin tek kelimesini anlamamıştı.

Sonunda cep telefonuna baktı. Saat öğleni geçmişti! O zaman içeri girip öğle yemeği almalıydı. Harika, şahane, aynen öyle yapacaktı. Sonra da odasına geri dönecek ve dizüstü bilgisayarında son derece

masum bir çocuk filmi izleyecekti. Huzur dolu, rahatlatıcı, içinde Izz-y'nin aklına... Bir şeyler getiren çekici erkekler olmayan.

Tam gitmek için ayağa kalkmıştı ki Beau havuzun sığ-kısına ulaştı.

“İçeri mi giriyorsun?” diye sordu.

Izzy ayakkabılarını ayağına geçirdi. “Evet. Ben, ııı, öğle yemeği yiyeceğim galiba. Lazanyadan biraz daha sanırım. Kahvaltı etmedim, o yüzden şu anda karnım zil çalıyor.”

Beau ona sıırttı. “Bana da bırak.”

Kahretsin ya, Izzy'ye böyle gülümsemek zorunda mıydı? Izzy şimdi neden ergenlikte o kadar kızın kalbini çaldığını anlıyordu. Muhtemelen yirmilerinde de. O kirli sakalla bile, gülüşü son derece cazibeliydi.

Izzy eve doğru döndü.

“Bir şey sorabilir miyim?”

Izzy dönüp ona baktı. Beau artık öyle gülmüyordu; sanki biraz gergindi.

“Sor.”

“Bir şey aklıma takıldı. O ilk geceden sonra... Yemek odasından çekip gittin ya, kapıyı çarpıp çıkacaksın, doğruca New York'a döneceksin zannettim. Neden gitmedin?”

Izzy tekrar yerine oturdu. “Sen de benim bir sorumu cevaplarsan, ben de buna cevap veririm. ‘Zannettim’ derken acaba niyetin bu muydu?”

Izzy bir hafta önce olsa, bu soruyu asla soramazdı. Ama bu hafta çok şey değişmişti.

Beau mahcup mahcup baktı. “Düşünce sürecimin özellikle kasıtlı olduğunu sanmıyorum. Epey öfkeliydim. Şu Beau Towers denen pisliği kanlı canlı karşında görme niyetiyle geldiğini varsaymıştım. Bir de bir bakıma... Yerin dibine girmiştım çünkü uzun zamandır e-postalarını görmezden geliyordum. Yani evet, sanırım seni kaçırmaya çalışıyordum.” Beau su şişesine elini uzattı ama içmedi. “Vay canına, böyle

açıkça söyleyince bayağı rezalet oluyor.” Kafasını kaldırıp Izzy’ye baktı. “Özür dilerim.”

Izzy de ona baktı. Artık onu daha iyi tanıdığı için Beau’nun içtenlikle özür dilediğini görebiliyordu.

“Sorun değil,” dedi. Sonra da dudağını ısırıldı. “Şimdi verdiğim cevapla hayal kırıklığına uğrayacaksın maalesef.”

Beau ona gülümsedi. “Ah, duymak için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Izzy iç geçirdi. “Fazla şarap içmiştim! Odama geri döndüğümde niyetim derhâl eşyalarımı alıp kaçmaktı ama sonra şarabın başımı döndürdüğünü fark ettim. Üstüne bir de bana yemek getirdin, sonra LA’ye gitmek için çok geç oldu gibi hissettim. Sabah da Marta aradı ve işte...”

Izzy konuşurken Beau’nun iyice ağzı kulaklarına varıyordu fakat Marta’nın adı geçince gülüşü soldu. “Seni kalmaya o mu zorladı? Şey yapmak istemedim... Ben ona e-posta attığımda sana karşı hatamı telafi etmeye çalışıyordum. Patronuna senin hakkında iyi şeyler söylemek istedim, benim yüzümden sana kızmasın diye. Seni köşeye kısırmak istemezdim.”

“Hayır, öyle yapmadın ki,” dedi Izzy. “Doğrusunu istersen, ofisten biraz uzaklaşmaya çok ihtiyacım vardı ve Marta arayınca, yatak odamın camından pasparlak gökyüzüne bakıyordum ve sanki burada biraz daha kalmak bana bir hediye gibi geldi.”

Beau’nun alnındaki kırıışıklıklar düzeldi. “Eh, o zaman.” Su şişesini yerine koydu. “Teşekkürler. Soruma cevap verdiğin için.”

“Bir şey değil.” Izzy ayağa kalktı. “Ben... Iıı, yemek alayım. Kütüphanede görüşürüz?”

Beau başıyla onayladı. “Evet. Orada görüşürüz.”

Izzy eve yürürken bir şey daha duyduğunu sandı.

“Kalmana çok sevindim.”

Arkasını döndü ama Beau yüzüyordu. Gene gaipten sesler duyuyor olsa gerekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi sabahı geç saatlerde, Izzy kahvesini tazelemek için mutfığa girdi.

“Günaydın Izzy,” dedi Michaela.

Izzy limonlu kekten bir dilim kesmek için bıçağa uzandı. “Günaydın. Hafta sonun güzel geçmiştir umarım.”

Michaela çay poşetini kupasına attı. “Evet, teşekkürler. Ah, bu arada Izzy, çok iyisin sağ ol ama burada bulaşıkları yıkamana gerek yok. Bütün temizliği yapan birisi var, fark etmişsindir?”

Izzy ona sırtıttı. “Ah, bulaşıkları ben yıkamadım. Beau yıkadı.”

Michaela donakaldı. “Beau? Bulaşıkları yıkadı? Beau Towers?”

Izzy kahkahalarla gülerek mutfaktan çıktı. “Kendisine sor.”

Beau ile ikisi o öğleden sonra ve o hafta her gün kütüphanede çalıştılar. Çarşamba günü geldiğinde, Izzy kütüphanede onunla geçirdiği o bir saati –bazen daha fazlasını– iple çektiğini fark etti. İşinin geri kalanının aksine, Beau ile geçirdiği zaman eğlenceliydi, onu iyi anlamda zorluyordu, ilginçti ve garip bir biçimde hiç stresli değildi. Izzy her seferinde yazmıyordu ama en azından bunu düşünüyordu.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi Beau çarşamba öğleden sonra.

Izzy defterden kafasını kaldırıp baktı. “Tabii.”

“Bazı konuşmaları kelimesi kelimesine hatırlayamıyorsam ne olacak? Mesela, öyle bir konuşma olduğunu hatırlıyorum, biliyorum

ve bazı şeylerden eminim ama genel hatlarını hatırlıyorum Anlıyor musun ne demek istediğimi? Bunu nasıl... O zaman ne yapmam gerek?"

Beau şu ana değin ona yazma süreci hakkında gerçek bir soru sormamıştı.

"Bence en önemli şey, o konuşmaların sende hangi hisleri uyardığından, hem o zaman hem şimdi senin üstünde nasıl bir etki bıraktığından bahsetmek. Mesela tam olarak ne dediğini veya karşıdaki kişinin sana ne dediğini kelimesi kelimesine anımsamazsın ama o konuşma esnasında yaşadığın duyguları anımsarsın, değil mi? Eğer sen büyüdükçe bu duygular değişmişse ya da yıllar geçtikçe onlara farklı bir perspektiften bakmışsan, bunu bilirsin. O zaman ona yaslan, oraya odaklan. Bu kitap senin hakkında. Yani kendinden bahset, sen ne hissetmiştin ve bugün ne hissediyorsun."

Beau, Izzy'ye, sonra da ekrana baktı. "Tamam. Çok mantıklı." Gülümsemeye çalıştı ama Izzy onun kendini zorladığını fark etti. "Kulağa gerçekten zor geliyor ama mantıklı."

Izzy kahkaha attı, bir saniye sonra Beau da.

O hafta her akşam, sözleşmeden yemeği beraber yediler. Her gece mutfakta buluştular, tabaklarını birlikte doldurdular ve Izzy yorgunsa ya da o akşam yapacağı başka işler de varsa mutfak masasında ya da televizyon odasında yediler. Artık Beau her akşam yemekten sonra bulaşıkları makineye diziyordu.

Izzy bir daha havuz kenarına gitmedi ama. Orası fazla tehlikeliydi. Beau ile birlikte çalışıyorlardı. Beau'nun dolgun kolları, sırtı, omuzları ve of Tanrım, göğsü karşısındayken zihnini toplayamazdı. En azından o sefer adam havuzun içindeydi de vücudunun geri kalan kısımlarını görmemişti. Bu ihtimalin olmayacağı iç mekânda kalmak daha iyiydi.

Cuma günü Izzy saat tam üçte kütüphaneye girdi, Beau çoktan oradaydı, bilgisayarını açmış, atıştırmalık tepsisini masaya koymuştu ve Izzy'nin oturacağı yere bir tane yeşil sebze suyu bırakmıştı.

Izzy oturup sebze suyunun kapağını açtı. “Tamam, neredeydik?” Beau’nun defterini masada onun önüne itti. “Bak ne diyeceğim; günlerden cuma, bütün hafta çok çalıştın, haydi eğlenceli bir şey yapalım: Bugün, kendinle ilgili en sevdiğin hikâyeyi yazmaya ne dersin? Anlarsın ya, hani partilerde anlattığın o komik hikâyeyi, çıktığın bir macerayı, çocukken yaptığın eğlenceli bir şeyi, neyse işte. Bugün istediğin kadar yaz; hafta sonu da bilgisayara geçirip üstünde oynamalar yapabilirsin. Süre... Başladı.”

Izzy alarmı kurdu. Telefonuna bakıp iç geçirdi. Daha yapılacak çok iş vardı ama bugün içinden gelmiyordu.

Beau birdenbire defteri kapatıp masada onun önüne itti. Izzy telefondan kafasını kaldırdı. “Ne...”

“Bugün mola günü,” dedi Beau. “Şimdi ilan ettim.”

Mola günü. Konsepte gel.

“Ah, sen ilan ettin ha? O zaman kesin geçerlidir.” Beau’nun defterini aldı. “Molaya ihtiyacın varsa, tamam. Hepimizin bazen ihtiyacı olur.” Izzy ayağa kalkıyordu. “Tamam o zaman...”

“Hayır,” dedi Beau. “Sadece ben değil. İkimizin de molaya ihtiyacı var. Günlerden cuma, iki haftadır neredeyse her gün benimle çalışıyorsun. Senin benden daha çok ihtiyacın var.” Beau ayağa kalktı. “Yazmaya başladığım şey sahiden komikti ama bugünün eve tıkmayacak kadar güzel bir gün olduğu aklıma geldi. Eşyalarını hazırla, plaja gidiyoruz.”

Izzy olduğu yerde kalıp ona baktı. “Ah, benim... Plaj eşyam yok yanımda. Hatta daha plaja hiç inmedim.”

Beau ağzı O şeklinde açık kalarak ona baktı. “Plaja inmedin mi?” Izzy açıklamaya çalıştıysa da Beau lafını kesti. “Kabul edilemez bir durum. Sana eğlencenin gerçek anlamını öğretmek zorundayız. İhtiyacın olan her şeyi alabileceğin bir sürü dükkân var. On dakika sonra arabada ol.”

Izzy itiraz edemeden odadan çıktı.

Izzy yavaşça ayağa kalktı. Plaj. İki haftadan uzun süredir burada olması ve hâlâ plaja inmemiş olması âdeta bir suç sayılmalıydı. Izzy her gün penceresinden Büyük Okyanus'a bakıyordu fakat onu hiç yakından görmemişti. Beau haklıydı; bu konuda harekete geçmeliydi.

Tamam. Gülümsedi. Plaj.

Izzy verilen on dakika içinde arabadaydı, üstüne yazlık bir elbise giymiş, saç örgülerini tepeden topuz yapmıştı ve geçen hafta aldığı parmak arası terlikler ayağındaydı; her yere babetle gidemezdi.

Arabanın kilidini açarken Beau kafasını iki yana sallıyordu. "Buraya geldiğinden beri plaja inmemene hâlâ inanamıyorum," dedi. "Birkaç kez arabayı aldın. Nereye gittin?"

Izzy kemerini taktı. Beau'nun, onun giriş çıkışlarına bu kadar dikkat ettiğinin farkında değildi.

"Ah, sadece alışverişe. Kırtasiyeciye defter kalem almaya. Bir de... California'ya gelmek için bavulumu ilk yaptığımda buraya dört günlük konferansa geliyorum sanmıştım, böyle..."

"Bir münzevinin yanına taşınıp haftalarca kalacağını ve ona kitap yazmayı öğreteceğini bilmiyordun?" Beau sırta sırta arabayı caddeye çıkardı.

Izzy güldü. "Bu şekilde ifade etmezdim ama evet, tahmin edeceğin üzere, yeni bir şeyler almak zorunda kaldım." Izzy bu kadar uzun süredir burada olduğuna inanamıyordu. Ayrıca sadece iki haftasının kalmasına da inanamıyordu.

Tepeden aşağı doğru inerlerken Beau'ya döndü. Kütüphaneden çıktıklarından beri bunu içinde tutuyordu.

"Yazmaya başladığın şey gerçekten eğlenceliydi, ha?"

Beau iç geçirdi ama gözlerinin içi gülüyordu. "Bunu duymamışsındır diye umuyordum. Artık durmadan bunu sorarsın."

Izzy onu dirseğiyle dürttü. "Doğru değil! Ben sadece... Seviniyorum. Hepsi bu."

Beau bir saniye ona doğru baktı, sonra tekrar gözlerini yola çevirdi. “Ben de seviniyorum,” dedi.

On dakikadan kısa sürede plaja vardılar. Izzy ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti; plaja gitmek için seyahat edilmesi gerektiğini sanıyordu, böyle bakkala gider gibi gidileceğini değil.

Arabayı otoparka park ettiler ve Izzy onu takip etmeye başladı. Fakat Beau plaja doğru yürümektense dönüp ters istikamete gitti.

“Nereye gidiyoruz?”

Beau kaşlarını kaldırıp indirdi. “Görürsün.”

Beau plajdan bir sokak gerideki dükkânlardan birine girdi.

“Selam millet,” dedi orada çalışanlara. “Onun üstüne uyacak bir dalgıç kostümü kiralamak istiyorum.” Izzy’yi işaret etti. “Ve bir sörf tahtası.”

Izzy bir adım geri atıp Beau’ya baktı. “Neden bahsediyorsun?”

Beau’nun birden ağzı kulaklarına vardı. “Şimdi de bir şey öğretme sırası bende. Sürpriz: Bugün ilk sörf dersini alacaksın Izzy.”

Izzy’nin ağzı açık kaldı. “Sörf dersi mi? Ama ben... Şey...”

Beau ona aldırmadan dükkânda çalışan uzun sarı atkuyruklu kadına döndü. “Ah, bir de mayoya ihtiyacı olacak. Arka tarafta üstünü değiştirebilir, değil mi?”

Sarışın kadın şimdiden Izzy’yi eliyle çağırıyordu. “Ah, kesinlikle, tabii. Arka tarafa gelip üstünüze bir deneyin.”

Izzy kafasını kaldırıp Beau’ya baktı. Beau hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinin içine o ilk günkü meydan okuyan bakış geri dönmüştü. Izzy de aynı o günkü tepkisini verdi.

“Tamam, yaparım. Ama eğer sörf tahtasından düşer de boğulsam, Marta seni öldürür, farkındasın, değil mi? Yeni bir asistan bulmak zorunda kalırsa ona çok iş çıkar.”

Beau kahkahalarla gülmekle yetindi. “Bunun olmamasını sağlarım.”

Izzy arka tarafa doğru yürüdü, neden bunu yapmayı kabul ettiğini merak ediyordu. Sarışın sörfçü ne kadar emin gözüксе de onun bedenine uygun şeyler var mıydı, bilmiyordu bile. Burası sanki 34, 36, haydi bilemedin 38 beden kızlara uygun bikinilerle dolu bir yere benziyordu, 42 beden birine uygun mayo burada olmazdı. Ama hayır, Izzy ona tam olan tek parça bir mayo buldu, hem de sıkıcı bir siyah değil, parlak pembe renkte.

Mayonun üstüne dalgıç kostümünü giydi ve Beau'nun yanına gitti. Kendini çok gülünç hissediyordu fakat Beau'ya yaparım demişti, artık geri adım atamazdı.

Beau da dalgıç kostümü giymişti. Maalesef o hiç gülünç görünmüyordu. O güçlü ve kuvvetli görünüyordu... Izzy bakışlarını kaçırarak zorunda kaldı.

"Kendine de mi kiraladın?" diye sordu.

Beau hayır anlamında başını salladı. "Benimkini getirmişt看." Ayağının dibindeki çantayı gösterdi. "Benim sörf tahtam sana biraz büyük. Daha kolay bir şeyde öğrenmelisin."

Izzy gözlerini kıstı. "Bunu başından beri planlamış mıydın yani?" Plaja gelince aklına esti zannetmişti.

Beau sarışın kadının elindeki sörf tahtasını alırken kahkaha attı. "Ben de bir şeyleri önceden planlayabilirim, biliyor musun."

Izzy onun için bir şey planlamasını beklememişti.

Beau plaja doğru döndü. "Bak, artık mayon da var," dedi. "İki haftadır burada mayosuz gezdiğine inanamıyorum."

Izzy dükkânı işaret etti. "Bir şeyler ödemem gerekmiyor mu?"

Beau elini şöyle bir salladı. "Ben hallettim. Benim fikrimdi sonuçta."

Izzy onunla tartışmaya kalkıştı ama Beau'nun yüz ifadesinden, faydasız olacağını anladı. "Teşekkürler," dedi.

Beau bunu duymazdan gelip sörf tahtasını aldı. "Hazır mısın?"

Izzy okyanusa doğru baktı ve dalgaların kıyıya vuruşunu seyretti. Deniz çok... Vahşi göründü. Beau'nun elindeki sörf tahtasını süzdü.

"Pek değilim," dedi. Bunun üstünde dengede durması mı gerekiyordu? Okyanusun yüzeyinde?

Beau elini Izzy'nin omzuna koydu. "Gel haydi. Eğleneceksin."

"Sana bu lafı yedirtirim," dedi Izzy.

Beau sadece sıırttı. Izzy birden, güneş ışığı saçlarında parlar-ken Beau'da o ilk günden bugüne çok fark olduğunu gördü. İlk gün-lerde kahkaha attığında içinde neşe ya da eğlence olmazdı. Ya da Beau'nun içinde. Oysa şimdi... Şimdi sörf tahtası kolunun altında, plajda yürürlerken gülüşü sahiciydi. Bu, Izzy'nin hoşuna gitti. Ondan hoşlanıyordu.

Beau sörf tahtasını kuma attı, suyun kıyısına koymadı. "Tamam. Şimdi üstüne çık," dedi.

Izzy sörf tahtasına, sonra tekrar Beau'ya baktı. "Sadece... Üstünde mi duracağım?"

Beau başıyla onayladı. "Sadece üstüne çıkıp dur. Tam ortada. Şimdilik tahtanın üstünde rahat etmeyi öğreniyorsun."

"Tamam. Böyle mi?" Izzy tahtanın üstüne bastı. Tahta arkaya öne sallandı ve Izzy dengesini sağlamak zorunda kaldı. Şimdi neden ilk seferinde suda değil, kumda yapmasını istediğini anlamıştı. Muhtemelen anında suya düşerdi.

Yok, kesin düşerdi.

"Görüyor musun, nasıl hareket ediyor?" diye sordu Beau. "Suyun içinde bu hareketleri daha çok yapacak, o yüzden burada başladık. Şimdi sörf yaparken tahtanın üstünde durma şekli şudur."

Beau duruşu gösterdi, bir ayak diğerinin önünde, vücudunu hafif çömeliyormuş gibi yaydı.

Izzy onu taklit etmeye çalıştı. Beau hafif çatık kaşlarla onu izledi.

"Güzel, gayet güzel," dedi. Izzy ona inanmadı. "Sadece..." Ah, arkasından bir 'sadece' geleceğini biliyordu. "Üst vücudunu o kadar kasmamalısın. Omuzlarını biraz gevşetmeyi dene?"

Izzy omuzlarını düşürmeye çalıştı fakat beceremediğini Beau'nun yüzünden anladı.

“Son birkaç haftadır fark ettin mi bilmiyorum ama,” dedi Izzy, “Ben gevşeme konusunda pek iyi değilim, tamam mı?”

Beau ona dümdüz baktı ve ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar. “Fark etmiştim aslında,” dedi Beau. “Ama bence bu ortak yanımız olabilir.”

Izzy başını iki yana salladı. “Ben öyle olduğunu düşünüyordum ama görünüşe göre, sen bu konuda benden daha iyisin.”

Beau hâlâ gülümsüyordu. “Sadece sörf tahtası üstünde ve sadece uzun zamandır yaptığım için. Gel.” Beau, Izzy'ye ona doğru yaklaşmasını işaret etti. “Arkanı dön.”

Izzy gözlerini kısınca Beau yine güldü. “Seni kandırmaya çalışmıyorum. Sadece arkanı dön.”

Izzy dönüp Beau'ya sırtı dönük durdu. İki hafta önce –hatta bir hafta önce olsa– bunu asla yapmazdı. Fakat her şey artık o zamandan daha farklıydı.

Izzy, Beau'nun ona bir adım yaklaştığını hissetti. “Eğer bu kadar gergin olursan dalgalarla uyumlu hareket edemezsin.”

Izzy gözlerini okyanusa dikti. “Bunun mümkün olacağından emin değilim.”

Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Izzy Beau'nun kahkahasının göğsündeki titreşimini hissetti.

“Dur,” dedi. Ellerini Izzy'nin omuzlarına koydu ama sonra anında indirdi. “Sakıncası var mı? Yani eğer istemezsen, ben...”

“Sakıncası yok,” dedi Izzy.

Beau ellerini tekrar indirdi, omuzlarını sıkıca tuttu. “Tamam. Bakalım bu yardımcı olacak mı...” Izzy'nin omuzlarına tutundu ve onu sağa sola, ileri geri salladı, Izzy kıkır kıkır gülüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diyebildi.

Beau durup onu tahtaya doğru itti. “Tekrar dene.”

Izzy tekrar tahtaya çıktı, Beau'dan tarafa döndü ve Beau'nun az önceki duruşu gibi durmaya çalıştı. Beau gülümseyip ona başını salladı.

"İşte. Daha iyi oldu. Şimdi karnının üstüne yat, ayakların arkada birbirine iyice yakın olsun."

En azından bu tahtanın üstünde ayakta durmaktan daha güvenilirdi.

"Harika, mükemmel," dedi Beau. "Suya giriş yaparken ellerini kürek gibi kullanmak için tahtaya böyle uzanıyorsun. Şimdi sana suya girince nasıl ayağa kalkılacağını göstereceğim." Izzy'nin yüz ifadesini görünce ekledi: "Merak etme, bugün seni suda tahtanın üzerinde ayağa kaldırmayacağım ama yine de alıştırma yapmanı istiyorum. Görebilmen için senin tahtanın üstünde yapacağım."

Izzy gibi tahtanın üstüne uzandı. "Karnının üstünden başla ve bu şekilde yay gibi katlan, yukarı doğru kalk ve öne kay, sana gösterdiğim o duruşu al. Anladın mı?"

Beau tek bir hareketle yukarı kayd ve ayaktaydı.

"Sen yapınca çok kolay görünüyor," dedi.

Beau ona gülümsedi. "Sen de yapabileceksin. Şimdi biraz pratik yap, sırf genel hatlarıyla öğrenmek için."

Göründüğünden çok daha zordu fakat Izzy birkaç kez yaptıktan sonra Beau ona gülümsedi.

"Artık suya girme vakti."

Izzy okyanusa bakıp dudağını ısırıldı.

"Ah, hayır. Yine oldu," dedi Beau.

Izzy tam arkasını dönünce Beau'nun kaşlarını çattığını gördü. "Ne? Ne oldu yine?"

"Omuzların neredeyse kulaklarına değecek," dedi.

Izzy kahkahayı bastı.

Beau eğilip yerden tahtayı aldı. "Bir dakika, önce beni izle, bak hepsini nasıl birleştiriyorum." Izzy'ye sırtıttı. "Bir yere kaçma."

Izzy kumlarda durup Beau'nun sörf tahtasıyla suya girişini, tahtanın üstüne kayıp uzanışını, ellerini kullanarak suya açılışını ve açıldıktan sonra kendini çekip ayağa kalkışını ve ayakta tahtayla kıyıya sörf yapışını izledi. Beau tam yanında durunca, Izzy ona sırtıttı ama başını iki yana salladı.

“Yapmıyorum.”

Beau kahkaha attı. “Yapabilirsin. Sana güveniyorum Izzy.”

“Kesinlikle olmaz.” Bir dakika. “Sen bana... Destek konuşması mı yapıyorsun?”

Beau kaşlarını kaldırıp indirdi. “Sence?”

Izzy cevap veremedi, Beau tahtayı eline alıp tekrar suya girdi. Izzy bir kez daha onun açılmasını ve tekrar kıyıya vurmasını yüzünde bir gülümsemeyle seyretti.

“Şimdi,” dedi, tekrar kumsalda yanına ulaşınca. “Haydi seni suya sokuyoruz. Bugün sadece tahtanın üstünde rahat edeceksin, o kadar.”

Bir dakika.

“Bugün dedin; yani bana bunu tekrar mı yaptıracaksın?”

Beau kocaman sırtıttı. “Ben sana hiçbir şey yaptırmıyorum. Haydi ama. Söz, bir şey olmayacak.”

Izzy derin bir nefes alıp onu takip etti.

“Bir dakika.” Dizine kadar suya girince Beau durdu. “Yüzme biliyorsun, değil mi?”

Izzy gözlerini devirdi. “Tabii ki yüzme biliyorum! Yüzme bilmesem seninle okyanusun içine girer miydin sanıyorsun?”

Beau omuz silkti. “Okyanusa sanki seni yutacak gibi bakıyordun, nereden bileyim?”

Izzy onu dürtükledi. Değip değmediği bile belli değildi fakat Beau abartı bir tavırla sendeledi. Izzy gözlerini devirdi.

“Okyanusa beni yutacak gibi bakmıyordum. Ben sadece... Araziyi inceliyordum, hepsi bu.”

Beau dudaklarını büzüp başını salladı. “Hıhı.” Suyun içinde ilerlemeye devam etti ve Izzy onu takip etti, ayakları artık dibe değmiyordu ve Beau’nun yanında yüzmek zorundaydı.

“Tamam.” Beau ona dönüp sörf tahtasını önüne koydu ama bir elini tahtanın üzerinde tuttu. “Birkaç kere suyun içinde tahtaya çıkmayı denemeni istiyorum. Şimdilik kaçmasın diye ben tutacağım. Merak etme.”

“Hımmm, ben tahtayı değil, kendimi merak ediyorum. Beni kim tutacak?” dedi Izzy bıyık altından.

Beau kahkaha atmakla yetindi. “Hazır mısın?”

Pek değildi. Yine de Izzy kumda yaptığı gibi kendini tahtanın üstüne çekip uzandı.

“Aferin!” dedi Beau.

Izzy ona ters ters baktı. Beau yine sadece güldü.

“Ayaklarını birbirine yaklaştı. İkisinin de tahtanın tam kenarından yan yana suya girmesini istiyoruz.”

Izzy, Beau’nun söylediğini yaptı ve Beau başını salladı.

“Mükemmel.”

Birkaç saniye Izzy’yi izledi. Izzy, onun bakışlarından, yapmak istemeyeceği bir şeyi önermek üzere olduğunu sezdi.

“Bir sonraki dalga geldiğinde tahtayı bıraksam, sen de tahtayla kıyıya kadar kaysan?” Teşvik edici bir tebessüm çaktı. Izzy buna kanmadı.

“Hımmm. Peki, ben sadece burada kalsam... Bu şekilde ve sen beni tutsan? Bu kadarı yeter gibi, değil mi?”

Beau gözlerini kıstı. “Isabelle.”

Izzy de ona baktı. “Beauregard.”

Beau kahkahadan kırıldı. “Benim adım Beuregard değil!”

Izzy ona dik dik baktı. “Ne o zaman? Neden Beau gibi bir adın var? Ben neden okyanusun ortasında bir tahtanın üzerinde uzanıyorum? Bunu yapmaya beni nasıl ikna ettin?”

Beau hâlâ kıkırdıyordu. Kahkahası bulaşıcıydı. Izzy onun kahkahasına katılmamak için kendini çok zorladı.

“Birincisi, okyanusun ortasında değilsin, tam kıyısındasın. İkincisi, Beau gibi bir adım babam sayesinde var, ruhu şad olmasın. Üçüncüsü, seni ikna ettim çünkü nazikçe rica ettim.”

Beau daha önce babasından hiç bahsetmemişti. Izzy bunu sonra gündeme getirmeliydi.

“Nazikçe mi rica ettin? Ben pek öyle hatırlamıyorum ama...”

“DÖRDÜNCÜSÜ, bir dalganın üstünde kıyıya kadar kayarsan, sana gerçek adımı söylerim. Yapmak zorunda bile değilsin, sadece bir kere dene.”

Izzy ona yine ters ters baktı. “Tamam, ama bu haksızlık çünkü eğer dener de yapmazsam, demek ki suya düşmüşüm.”

“Doğru,” dedi Beau, “Bu da sorun değil, hepimiz düşüyoruz ve yüzme biliyorsun, kendin söyledin.”

Izzy başını iki yana salladı. “Senden hiç hoşlanmıyorum,” dedi. “Sadece bilmeni istedim. Tamam, yapacağım.”

Beau ona sırtıttı. “Öte yandan ben, senden çok hoşlanıyorum.” Izzy buna bir tepki vermeye fırsat bulamadı çünkü aynı saniye Beau arkasına bakıp kafa salladı. “Tamam. Gidiyoruz. Unutma, gevşe, dengeni sağla.”

Ardından Izzy’nin tahtasını bıraktı. Aynı anda da bir dalga tahtayı kaldırdı, tabii Izzy’yi de beraberinde ve onları öne doğru itti.

Ah, o kadar da kötü değildi! Hatta biraz... Eğlenceliydi bile, dalgaların üstünde böyle süzölmek! Izzy kıyıya doğru bakıp sırtıttı.

Neredeyse kıyıya kadar varmayı başarmıştı ki daha büyük bir dalga tahtaya çarptı ve tahtayı tekrar havaya kaldırdı. Tahta bir yana, sonra diğer yana sallandı, Izzy gerildi ve suyun içine cup diye düştü.

Aman Tanrım, su buz gibiydi. Topu topu birkaç saniye bütün vücudu suyun içindeydi ve üstünde dalgıç giysisi vardı ama gene de dalgıç giysisi bile onu buz gibi Büyük Okyanus’tan kurtaramazdı.

Izzy ayağa kalkıp silkindi, kulağına kaçan sulardan kurtulmaya çalıştı. Döndü ve Beau hemen yanındaydı. Yüzünde kuşku uyandıran son derece ağırbaşlı bir ifade vardı.

Izzy parmağıyla gösterdi. “Yoksa bana gülüyor muydun?” diye sordu.

“Hayır! Kesinlikle hayır.” Beau’nun dudakları bir köşeden yukarı kıvrıldı, sonra diğer köşe de kıvrıldı. “Ama itiraf etmek zorundasın, biraz komikti. Tam güzel güzel gidiyordun ve şöyle... Yana devrilip suyun içine düştün.”

“Hiçbir şey itiraf etmiyorum,” dedi Izzy ama hafifçe güldü.

Beau elini beline koydu. “Şu çaydanlıklı çocuk şarkısını bilir misin? Yatır beni yana ve dök içimdekileri?” Beau bir eli belinde, yana doğru eğildi.

Izzy kahkaha atmamak için var gücüyle çabaladı. “O şarkıyı hiç duymadım; neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

Beau da ona sırtınca, Izzy nihayet gevşeyip güldü.

“Haydi, gel bir daha deneyelim,” dedi Beau. “Bu kez sen açılmak ister misin?”

Izzy iç geçirdi ama tartışmadı.

Bir sonraki sefer yine suya düştü. Ancak üçüncü sefer doğruca kıyıya kadar süzüldü ve tahta kuma değene kadar durmadı. Beau’nun gölgesini üstünde hissedene kadar, Izzy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle orada kaldı.

“Yaptım!” diye gülümsedi ona.

“Yaptın!” Beau elini ona doğru uzattı ve ağzı kulaklarındaydı. “Haydi gel. Gidip kutlayalım.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sörf tahtasını ve Izzy'nin dalgıç giysisini iade ettikten sonra, Izzy nemli mayonun üstüne elbisesini giydi. Arka tarafa geçip sütyenini takması gerektiğini biliyordu ama kolları jöle gibiydi.

Arabaya yürürken Beau'ya pis pis baktı. "Bütün kaslarımın ne kadar ağrıyacağını söylememiştin. Kollarımı kıpırdatamıyorum!"

"Unutmuşum, kusura bakma," dedi Beau. Hımmm, hiç de üzgün görünmüyordu. "Bir sonraki sefer daha kolay olacak, öyle düşün."

Izzy ona bir sonraki sefer olmayacak diyemeden Beau sıırttı. "Evet, Büyük Okyanus'a karşı kazandığın zaferi nasıl kutlamak istersin?" Arabanın kapısını bir cakayla açıp ona tuttu ve Izzy güldü.

"Seçeneklerim neler? Buralarda ne var ne yok pek bilmiyorum. Evden altı üstü üç kere sokağa çıktım."

Beau motoru çalıştırırken bunu derin derin düşündü. "İyi bir noktaya parmak bastın. Tamam, evde olsaydın ve bir şey kutluyor olsaydın, ne yapardın?"

Izzy camdan dışarıya gülümseyerek bunu düşündü. "Arkadaşım Priya'yı benimle happy hour'a gelmeye ikna ederdim herhâlde." Birden Priya'yı çok özledi. "Biraz aşırı pahalı atıştırmalıklardan yer, ucuz kokteyl içer, bir tatlıyı bölüşsek mi diye birbirimizi ikna eder, sonra iki tatlıyı bölüşelim diye birbirimizi ikna ederdik."

Izzy, tekrar Beau'ya baktı ama onun gülüşü solmuştu. Izzy ona bakınca yüzü tekrar güldü.

"Tamam, öyle yapalım," dedi Beau.

Beau kesinlikle öyle yapmak istemiyordu. Her hâinden belliydi. Plajda pek kimsecikler yoktu ama kalabalık bir happy hour barında insanlar kesin onu tanırdı. Doğru ya. Izzy onun ünlü olduğunu unutmuştu.

“Ya da,” dedi, “Çok iyi bir yerden yemek, üstüne de nefis bir tatlı alıp evde yiyebiliriz. Mesela dondurma ve sıcak fudge gibi bir şeyler. Şimdilik daha iyi olur, zaten sıcak bir duşa girmek istiyorum, buz gibi okyanusa birkaç kere düşüp çıktım. Michaela hafta sonu için dolapta bir sürü yemek bırakmıştır gerçi ama...”

Beau bunu duymazdan geldi. “O hâlde önümüzdeki hafta bizim için daha az yemek pişirecek demektir. Merkezde şahane bir dondurmacı var; oradan dondurma alıp yemeği de evde sipariş edelim mi?”

Aslında şahane bir plandı. Birkaç saniye sonra, Beau ana caddeye sapınca ve Izzy tıklım tıklım barları görünce kulağa daha da iyi geldi. O da kalabalık bir happy hour havasında değildi.

“Süper,” dedi. “Thai yemeği mi alsak? Ya da suşi? Ama şimdi happy hour’u düşününce aklıma barda verilen atıştırmalıklar düştü, o çubuk mozzarellalar ve tavuk kanat falan.”

Beau kırmızı ıııkta durdu ve ona sıııttı. “Hepsini birden söylemeye ne dersin?”

Beau’nun bir iyi yanı, Izzy’nin boğazına ne kadar düşkün olduğu konusunda hiç çekinmemesiydi. Çünkü belli ki Beau da yemek yemeyi çok seviyordu.

“Sen de şu anda kurt gibi acıktığın için mi böyle diyorsun?”

Beau başıyla onayladı. “Olabilir. Deniz acıktırır. Bir keresinde araştırmıştım, vücut ısının suyun sıcaklığıyla orantısı falan filan gibi bir açıklaması var. Yüzmeden sonra insanın gerçekten çok acıkacağını hayal etmediğimi kanıtlaması bana yetmişti. Neyse, neden altı kutu dondurma alacağımı açıklamış oldum. Lütfen evde buzlukta

zaten var deme, biliyorum ve umurumda değil.”

Sanki Izzy biriyle az dondurma alsın diye tartışırmış gibi.

“Seçtiğin çeşitlerden biri kurabiye ve krema olduğu sürece, başka ne aldığın önemli değil.”

Beau başını iki yana salladı. “Hayır, haksızlık, bütün dondurma kararlarını bana tek başıma verdiremezsin, zaten kararsız ve zor biri olduğumu biliyorsun; sırayı saatlerce meşgul ederim. Bana yardım etmek zorundasın.”

Izzy gözlerini devirdi. “Tamam ama baştan söyleyeyim, içinde marşmelov olan her türlü dondurmaya karşı çıkarım.”

Beau gözlerini kıstı. “Marşmelovla sorunun ne? Park yeri aramaya başla.”

Izzy sokağı taradı. “Sadece eritilince güzel oluyorlar: Pirinç patlaklı marşmelov tamam; ortasına bir çubuk batırıp ateşte erit, şahane. Ama bu kadar. Sıcak çikolatanın içine katılmasını bile sevmem, çikolata tadını seyreltiyorlar. Dondurmanın içinde hele asla; sert donmuş küçük şeyler.” Karşıyı işaret etti. “şurası! Köşede!”

Beau sinyal verdi. “Az önce söylediklerinin tümüne karşı çıkmak için tartışma noktalarım var ama bir bloktan yakın mesafede bize park yeri bulduğun için bu seferlik kazandın. Karar matriksimizde içinde marşmelov olan dondurma çeşitlerini eliyoruz.”

Dondurmacıya doğru yürüdüler, bir grup insan şimdiden sıra olmuştu. Izzy, Beau’nun gerildiğini hissetti ve bir şey demek için ona döndü fakat Beau çenesini sıkıp yürümeye devam edince Izzy de onu takip etti. İlk başta sıraya girdiklerinde Izzy de kendini izleniyormuş gibi hissetti, nemli mayosunun üstüne elbise giymiş hâliyle Beau’nun yanında durmak garipti.

İnsanlar onu tanıyor muydu? Sonra orada onunla ne aradığını düşünürler miydi, Beau normalde hep uzun boylu, çoğunlukla sarışın ve sıska tiplerle çıkıyorken?

GERÇİ onlar çıkmıyordu ya. Neyse.

Izzy yanlarından geçenlere baktıkça endişeleri azaldı. Başka bir sürü insan mayosunun üstüne elbise giymişti, ya da şortunu geçirmişti ve bu koca şehirde parmak arası terlik, Birkenstock ya da spor ayakkabı haricinde ayakkabı giyen yok gibiydi. Kimse ne ona ne Beau'ya dikkat ediyordu.

Beau ona doğru biraz yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Tamam Izzy. Benim için bir şey yapar mısın?"

Izzy onun nefesini ensesinde hissetti. Ürperdi. Islak mayo, okyanus havası derken üşüyordu herhâlde.

"Ne olduğuna bağlı," dedi Izzy.

Beau iç çekti. "Öyle cevap vereceğini tahmin etmeliydim. Tamam. Ani bir hareket yapma ama sıranın sonunda bekleyen adamı benden başka birisinin görmesi lazım."

Izzy çok yavaşça dönüp sıranın en sonuna baktı. Gözleri yuvalarından fırladı ama bir şey demedi. Sıradan görünmek için birkaç saniye daha sağa sola bakındıktan sonra Beau'ya döndü tekrar. Beau'nın gözlerinin içi gülüyordu.

"Tamam," dedi. "Gömleğindeki papağanlar bir yere kadar; California'dayız sonuçta. Şortundaki papağanları da kaldırabilirim, biraz fazla takım olmuş ama neyse. Fakat." Yutkundu. "Immm. Omzunda oturan gerçek papağana hazır değildim. O kuşu da dondurmacıya sokacak mı?"

Beau'nun yüzü buruştu. "Kopmamak için kendimi zor tutuyordum," dedi. "Ama şimdi onun o hâlini öyle güzel tarif ettin ki... Omzunda papağanla dondurma tadıyor... Ve şu anda..."

Izzy kıkırdamaya başladı, sonra Beau derken biraz sonra ikisi de sırada kıkır kıkır gülüyorlardı. Izzy başka tarafa bakmak için Beau'ya sırtını çevirdi, içlerinden birinin ya da ikisinin birden toparlanmasını umdu ama ikisi de daha çok gülmeye başladılar.

Izzy neredeyse Beau'ya yaslanacaktı fakat kendini tuttu. Bu öyle bir ilişki değildi.

Sonunda onlara sıra geldi. Izzy'nin tahmininden daha hızlı karar verdiler hangi dondurmayı seçeceklerine. Karamelli brownili, kurabiye ve kremalı, kahveli, üç çikolatalı, limonlu ve vanilyalı. Elleri kolları dondurma ve ahududu sosu dolu vaziyette arabaya geri yürüdüler.

“Hoşça kal papağanlı adam,” dedi Izzy kimse duyamayacak kadar uzaklaşınca. “Seni hiç unutmayacağım.”

Beau gülmekten motoru çalıştıramıyordu.

Eve dönerken Izzy, Beau'nun sevdiğini söylediği Thai restoranının adını Google'da aradı.

“Menülerinin yarısını denemişimdir. Oranın tek sevmediğim şeyi tatlıları. Büyük bir sipariş verdiğim zaman, her seferinde ikram olarak o garip sütlacımsı şeyi yolluyorlar. Öyle yiyecekleri pek sevmem, puding türü tatlılardan nefret ederim.”

Izzy dönüp bakakaldı. “Ben de!” dedi. “Bütün pudingimsi tatlılardan nefret ederim. Titrek kıvamı olan şeylere tahammül edemem.” Aaa, demek Michaela o yüzden ilk gün ona öyle kahkahalarla gülmüştü.

“Sahi mi?” Beau da güldü. “Bunu kimse anlamaz. Millet hep, ‘Nasıl çikolatalı dondurmayı seversin de çikolatalı pudingi sevmezsin, malzemesi aynı?’ der. Sırf malzeme aynı demek, ikisi aynı şey demek değildir ki!”

Izzy başıyla onayladı. “Bana da yapıyorlar. Krem brüle sevmediğimi duyan şoka giriyor; o ktır kabuğu kırdıktan sonra bir kaşık dolusu titrek iğrençlik kalıyor.”

Eve geri dönünce Izzy merdivenlerden çıkmaya yeltendi.

“Ben dondurmaları kaldırıp yemek siparişi veriyorum,” dedi Beau. “Hazır olduğun zaman televizyon odasına in, yeter.”

Izzy kafa salladı ve merdivenlerden yukarı koştu ama yolun yarısında Beau onu durdurdu.

“Bir dakika Izzy, ne sipariş vereceğimize karar vermedik!”

Izzy arkasını döndü. “Sana güveniyorum. Bütün lezzetli şeylerden sipariş et.” Tekrar merdivenleri çıkmaya başladı, sonra bir daha arkasını döndü. “Haklıydın. Bugün bir molaya ihtiyacımız varmış. Benim bugün ihtiyacım varmış. Zor bir çalışma haftasıydı ve şey... Önerdiğin için teşekkürler. Ve sörf dersi için.”

Beau kafasını kaldırıp ona gülerek baktı. “Bir şey değil. Ben teşekkür ederim. Ben de... Ne zamandır sörf gitmemiştim. Gerçekten iyi geldi.”

Birbirlerine gülümsediler ve Izzy ağır ağır merdivenleri çıktı. Bacakları da mı ağrıyordu? Bacakları neden bu kadar çok ağrıyordu?

Rahat giysilerini giyip televizyon odasına kurulduktan sonra, önlerinde şarap ve Izzy'nin hayatı boyunca görmediği kadar çok Thai yemeğiyle otururken Beau onu dürttü.

“Zor bir çalışma haftasıydı dedin, anlatmak ister misin? Kütüphanede otururken stresli görünüyordun.”

Izzy bir yudum şarap içip düşündü. Sörf yapmak ve dışarıda vakit geçirmek, daha önceki üzüntülü hâline kesinlikle iyi gelmişti. Yine de kızgındı ama.

“Sadece... Birlikte çalıştığım Gavin diye bir adam var,” dedi. “Beni hep destekliyordu, en azından ben öyle sanıyordum. Ama dün iş çıkışı arkadaşım Priya, onu Marta ile konuşurken duymuş. Benim burada olmamdan endişeliymiş, seninle çalışacak kadar donanımlı değilmişim, beni geri getirtmelilermiş.”

“Ne demiş, ne DEMİŞ?”

Izzy dönüp Beau'ya baktı, ilk hafta yüzünde gördüğü öfkeyi hemen tanıdı.

“Evet, ben de öyle dedim.” Izzy bir kızarmış börek aldı. “O ilk hafta daha tecrübeli birisinin burada olması gerektiğini düşündüğünü ve Marta'nın da onunla aynı fikirde olduğunu söyledi ama benim geri

getirtilmem için arkamdan iş çevirdiğini bilmiyordum. Sadece buna çok sinir oldum.”

“Tabii ki sinir olursun,” dedi Beau. “Ben de kızdım.”

Izzy mantıksız bir biçimde Beau’nun onun namına ne kadar öfkelenildiğine memnun oldu. Aslında onu böyle görmek, Izzy’nin sinirini azaltıyordu.

“Sanki Marta ile yeterince sorunum yokmuş gibi, Gavin neden beni böyle hiçe sayıyor bilmiyorum. Özellikle de sen ve ben...”

“İlerleme kaydederken mi?” diye tamamladı Beau. “Evet, kaydediyoruz. O pisliğin seni etkilemesine izin verme. Patronunu sana karşı doldurup seni sabote etmeye çalışıyor gibime geldi.”

Izzy başını hayır anlamında iki yana salladı. “Hayır, öyle olmadığına eminim. Gavin bana hep çok...”

Izzy durup düşündü. Gavin’in tam olarak onu sabote etmeye çalıştığını düşünmüyordu. Fakat bunu onun elinden almaya ve arkasından iş çevirmeye kalkışması bayağı gıcıktı. Neden öyle bir şey yapıyordu ki?

“Ben Marta’ya e-posta atarım,” dedi Beau. “Ona henüz yazdıklarımın göndermeye hazır değilim; Marta’ya herhangi bir şey gönderme düşüncesi bile beni dehşete sokuyor ama ona her şey iyi gidiyor derim. Yardımı dokunur mu?”

Ah, yo, Izzy, bu konuda Beau’ya şikâyet etmemeliydi. Şimdi Izzy onu kendi tarafına çekmek için öyle yapıyor sanacaktı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Izzy. “Kusura bakma, unuttum işte... Neyse, yardıma ihtiyacım olduğu için anlatmadım.”

Beau biraz daha şarap koydu. “Biliyorum. Ben teklif ediyorum, hatırladın mı? Eğer sen istemezsen, Marta’ya e-posta atmam. Sadece o pisliğin kazanmasını istemem.” Beau doğruldu. “Şu nasıl: Marta’ya seninle ilgili eğer o sorarsa bir şey söylerim. Eğer vaktinden önce seni geri çağırmaya çalışırsa. Öyle olur mu?”

Beau’nun ona destek olması sahiden çok hoştu.

“Evet. Olur. Teşekkürler.”

Izzy saatlerdir sormak istediği soruyu sormak için dondurmaya geçmelerini bekledi.

“Evet. Adını anlatacaktın.”

Beau dondurma kâsesini elinden bırakıp ona ters ters baktı. “Onu unuttun sanmıştım.”

Izzy otuz iki diş sıırttı. “Doğru zamanı bekliyordum. Anlatacağına söz verdin.”

Beau oflayarak kâsesini aldı ama tatlı bir oflamaydı bu. “Sanırım.” Dondurmadan bir top aldı. “Tamam. Benim adım aslında James Thomas; babam ve dedemin adıyla aynı. Annemin babası Thomas Russell. Burası eskiden onun eviydi, onunla anneannemin.” Izzy dedesinin adını biliyordu, kütüphaneden ödünç alıp odasına getirdiği bazı kitapların içinde yazıyordu çünkü. Fakat Beau, ailesinden sadece bir kere bahsetmişti. Bu da annesinden bahsettiği ilk sefer oluyordu. Izzy bugün onun hakkında burada kaldığı süre boyunca öğrendiklerinin tümünden daha fazlasını öğreniyordu.

“Neyse,” dedi. “Babam bana bebekken Beau adını takmış. Bir kitapta okumuş galiba ve sonra bu isim... Kaldı işte.”

Beau’nun sözlerinin arkasında belli ki daha fazla şey gizliydi: Babası hakkında, annesi hakkında, neden anneannesiyle dedesinin evinde oluşu hakkında. Hatta belki neden kitabını yazmakta bu kadar zorlandığı hakkında. Fakat Izzy şimdi bunları irdelemenin sırası değil diye düşündü.

“Pekâlâ, ben Beau’yu sevdim,” dedi. “Sanki bir opera kahramanı ya da masal prensiymişsin gibi.”

Beau güldü ve... O da ne, kızarıyor muydu?

“Ah, evet, kesinlikle heves ettiğim iki şey, çok sağ ol.”

Izzy gecenin sonunda ayağa kalktı. Çok, çok yavaş kalktı.

“Ah. Her yerim tutuldu. Bunun öcünü alacağım senden.”

Beau bulaşıkları tepsiye dizerken kıkır kıkır güldü. “Şu anda seni uyarıyorum, yarın sabah yataktan kalkmak zor olacak.”

Izzy boş şarap şişesine uzanıp yüzünü buruşturdu. Karın kaslarının bu kadar acıyabileceğinden haberi bile yoktu.

“Bana bunu şimdi söylediğin için sağ ol. En azından hafta içi olduğu gibi sabah altıdan önce yataktan çıkmak zorunda değilim.”

Artık hep yaptıkları gibi birlikte mutfığa gidip bulaşık makinesini doldurdular. Izzy bir kutu soda almak için buzdolabına yürüdü. Fakat ya bacaklarının ağrıdan çalışmamasından dolayı ya hafif çakırkeyif olmasından ya da ikisinin birleşiminden, ayağı takıldı. Tam Beau’nun kollarına doğru sendeledi, Beau da onu tuttu. Ve bırakmadı.

Göğsü ne kadar geniş, ne kadar sıcaktı. Bir saniyeliğine bile olsa başını oraya yaslaması çok güzeldi. Beau’nun kolları güçlü ama nazikti. Bu kolları vücuduna dolanmış hâlde, ellerini belinde hissetmek harikaydı. Izzy üstündeki incecik askılının altından Beau’nun tenini hissedebiliyordu.

Bütün gün boyunca, ona karşı içindeki tepkileri bastırmaya çalışmıştı. Ancak şimdi günün içinden küçük anlar yeniden canlandı. Plajda Beau elini omzuna koyduğu zaman; suyun içindeyken eline bir saniye dokunuşu; dondurmacıda sıra beklerken nefesini ve bedeninin sıcaklığını ensesinde hissettiği zaman. Şimdiyse bütün gün sırt çevirmeye çalıştığı gerçeğe yüzleşmek zorundaydı: Bu anların daha uzun sürmesini istiyordu.

Izzy, Beau’nun kalbinin küt küt atışını kulaklarında hissetti. Yoksa bu kendi kalbi miydi?

Sonra Beau kollarını çekti.

“Izzy...”

Hayır. Bu, öyle bir durum değildi, Beau o şekilde ilgi duymuyordu ona. Tabii ki duymazdı. Izzy de ona karşı öyle bir ilgi duymuyordu. Bu bir iş ilişkisiydi, unutmuş muydu?

Izzy ondan hoşlanmıyordu bile, unutmuş muydu?

“Of, her yerim tutulmuş, doğrulamıyorum bile!” Izzy geriye doğru bir adım atıp mutfak kapısına doğru gitti. “Merdivenleri hâlâ çıkabiliyorken yatsam iyi olur.”

Her zamanki gibi, her gecenin sonunda yaptığı gibi mutfaktan çıkmak üzere arkasını döndü. Sonuçta, bu da sıradan bir geceydi.

“İyi geceler Izzy,” dedi Beau, Izzy mutfak kapısına ulaşınca.

Izzy dönüp ona baktı. Beau yerinden bir milim kıpırdamamıştı.

“İyi geceler Beau,” dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı, Izzy yatakta her zamankinden daha uzun kaldı. O kadar geç saate kadar uyumamıştı aslında; sabah sekizde cin gibi uyanıktı. Fakat 9.30'da hâlâ yatakta, tavanı seyrediyordu. Çünkü aşağı indiği zaman, Beau ile yüzleşmek zorundaydı.

Belki onun sandığı kadar kötü değildi. Belki başını sahiden Beau'nun göğsüne yaslamamıştı. Belki kollarında olmaktan aldığı keyif o kadar bariz değildi. Belki Izzy şeyi dilemiyordu...

Of. Örtüyü yüzüne çekti ve sonra yüzünü buruşturdu. O küçük harekette bile kolları acımıştı. Belki de bu bahaneyle sonsuza dek yatakta kalırdı?

Sonunda kendini zorlayıp yataktan çıktı. Mutfığa inmek, kahve almak ve her şey gayet normalmiş gibi yapmak zorundaydı. Ancak bu sabah Beau ile kütüphanede çalışmaya karar vermişlerdi.

Izzy duşa girince kendine sert bir söylev çekti.

“Bak Isabelle. Beau'ya karşı bir yakınlık hissetmen çok doğal. Aynı evde yaşıyorsunuz, dip dibe çalışıyorsunuz, hatta akşam yemeklerinizi bile birlikte yiyorsunuz. Ama elbette adam sana ilgi duymuyor, sen onun tipi değilsin zaten, biliyorsun bunu! O mankenlerle ve oyuncularla çıkıyor, hatırladın mı? O DA senin tipin değil! Sen, Priya gibi iri yarı, kaslı adamlardan hoşlanmazsın! Sadece haftalardır tek

etkileşim kurduğun erkek o olduğu için senin salak zihninin ona takıldı! Bir adım geri atmalısın, hepsi bu! Ondan bir adım geri!”

Duşu kapatınca, “Bundan emin misin tatlım?” diye ince bir ses duydu küvetten.

“Evet, eminim!” diye tersledi onu Izzy. Ah, olamaz. Yine cansız nesnelerle konuşuyordu. Bunu kesmesi lazımdı.

Nihayet mutfığa indiğinde Beau oradaydı, önünde kahvesiyle mutfakta oturuyordu ve...

“Aaa, tarçınlı çörek mi bunlar?” diye sordu Izzy.

Beau gülümseyerek ocağın üstünü işaret etti. “Orada daha var. Üstüne biraz daha şekerleme lazım olabilir ama.”

Izzy ocakta duran sos tenceresine, sosa batırılmış çöreklerle baktı ve güldü. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Beau da ona baktı, göz göze geldiler. İkisi de gülümsedi.

“Ben çocukken şekerleme ve frosting hastasıydım. Annem hep anlatır; ben hatırlamıyorum ama tam benim yapacağım bir şeye benziyor, bir sene doğum günümde herkese pasta vermiş, benim tabağıma da koca bir kepçe frosting koymuş.”

Izzy o kadar rahatlamıştı ki gülümsemesine engel olamadı. Beau’ya arkasını dönmek için tarçınlı çörekten tabağına alma bahanesini kullandı. Aralarındaki her şeyin normale dönmesine sevinmişti.

“Onları kütüphaneye götürmek ister misin?” diye sordu. “Eğer alıyorsan, ben de kendime bir tane daha koyacağım.”

Izzy evet anlamında başını salladı.

“Islak mendilleri de alayım. Kitaplara şeker bulaştıramayız sonuçta.”

O gün her zamanki gibi birlikte çalıştılar, gerçi Izzy kendine çektiği söylevi hatırlamaya ve Beau’ya fazla yaklaşmamaya çalıştı. Ya da onu çok fazla düşünmemeye.

Pazar günü, kütüphanedeki çalışmaları her zamanki gibi başladı.

Izzy, Beau'nun defterini masada onun önüne itti, Beau defteri açtı, bir süre yazdı, sonra bilgisayarda yazdı ve alarm çalana kadar yazmaya devam etti. Ancak sonrasında Beau farklı bir şey yaptı.

“Izzy,” diye başladı. Sonra durup önüne baktı.

“Efendim?” diye sordu Izzy. Bir şey mi olmuştu? Beau gergin görünüyordu.

“Ben. Şey.” Derin bir nefes aldı. “Acaba... Bir şeyler okumak ister misin? Yani yazdıklarımın...” Bilgisayarını gösterdi. “Birazını? İstemezsen, sorun yok.”

Izzy tepki vermemeye çalıştı. Beau yazılarını onun okumasını isterken strese girmişti, çok belliydi; olayı daha da abartmak istemedi. Fakat içten içe zihni kocaman bir ünlem işaretliydi.

“Seve seve,” dedi.

Beau hemen başını salladı. “Mesela, şimdi? Çünkü sana şimdi göstermezsem, cesaretimi kaybedebilirim, o yüzden...”

Izzy elinden geldiğince cesaret verici bir şekilde gülümsedi. “Şu anda harika.”

Beau, dizüstü bilgisayarını Izzy'nin önüne getirdi ve tekrar sandalyesine oturdu. “Tamam. Immm, sadece şu kısmı. Hani şu ‘Bu ev’ diye başlayan kısım. Çalakalem oldu, üstünde çok çalışılması lazım tabii ama doğru yolda mıyım değil miyim, ne yapmalıyım... Bir konuşalım dedim.”

Izzy onu telkin etmek istedi ama şimdi ihtiyacı olan bu değildi. Beau gerçek geri bildirim istiyordu.

“Tamam, bana uyar,” dedi ve okumaya başladı.

Bu ev benim için her zaman bir sığınak olmuştur.

Izzy daha tek cümle okumuştur ki Beau yerinden zıpladı.

“Sen bunu okurken yanında oturamayacağım. Dışarı çıkıyorum, tamam mı?”

Izzy bir şey diyemeden yıldırım hızıyla kütüphaneyi terk etti. Izzy

birkaç saniye arkasından bakakaldı. Sonra bilgisayara döndü.

Bu ev benim için her zaman bir sığınak olmuştur. Küçükken bazen annem babamla, bazen sadece annemle bu eve, anneannemle dedemi ziyaret etmeye gelirdik. Evin içinde ve bahçelerinde keşfedilecek o kadar çok şey vardı ki her her seferinde görecek, deneyimleyecek, oynayacak yeni bir şey bulurdum. Yeni köşeler, saklanılacak yerler, çiçekler, kitaplar. Burası her zaman biraz büyüğü gelirdi bana.

En güzel zamanlar da hafta sonları tek başıma anneannemle dedemin yanında kaldığım günlerdi. Canımın istediği gibi dolaşmama izin verirlerdi, ara sıra dışarı çıkar bana atıştırmalık bir şeyler getirir ya da yemek saati diye seslenirlerdi, bazen de sırf cevap veriyor muyum diye adımı çağırırlardı. Anneannem hep mutfakta olur, fırında leziz şeyler pişirirdi, o yüzden ben de üstüm başım yırtık ve suratım kir pas içinde mutfığa girerdim, masaya oturdum ve anneannem gülümseyerek önüme bir tabak dolusu kurabiye koyardı.

Dedem hep kütüphanede olurdu. Orada onunla saatlerce takılırdım. Bir köşede sırf benim için raflar dolusu çocuk kitabı bulundururdu. Raflara yeni bir kitap eklediğinde bana hiç söylemezdi ama her içeri girdiğimde kontrol ederdim ve hemen hemen her seferinde yeni bir kitap olurdu, o yeni kitabı, birkaç eski favori kitabımı da alır, kendi odama çekilirdim. Dedem bana başıyla onay verirdi, ben de ona başımı sallardım ve kendimi çok büyümüş hissedirdim. Cam kenarındaki nişe kıvrılır, o köşede saatlerce oturdum, dedem de kütüphanedeki uzun masada

ya da şöminenin karşısındaki koltuklarda oturur, saatlerce çalışır ya da kitap okurdu.

Yaşım büyüdükçe başka bir nedenle bu ev bana sığınak oldu: Burada hiç kimse benim ya da ailemin kim olduğumu bilmiyordu ya da umursamıyordu. Bizim evde, LA'de, ailemi herkes tanıyordu. Sokakta fotoğrafçılar resmimizi çekerti. İnsanlar bana ya da anneme ismimizle seslenirdi ve hepsine karşı nazik, tatlı olmam gerekirdi ama hiçbir zaman öyle olmak istemezdim. Anneannemle dedemin evinin mahallesindeyse herkes beni onların torunu olarak tanırdı; buradaki plajlarda kimse bana dönüp bakmazdı bile. Bunu seviyordum.

Fakat benim de hayat meşgalem oldu, daha fazla çalıştım ve onları görmeye daha az gelir oldum. Anneannem öldü, dedem ihtiyarladı ve hastalandı. Buraya bazen onu görmeye gelirdim ama ziyaretlerim hep kısa olurdu, eskisi gibi o uzun, rahat, huzurlu zamanlar gibi olmazdı. Annemle babam boşandıktan sonra, annemle benim aramda gerginlikler arttıkça buraya gelmek daha da zor oldu ama bu sadece bir bahaneydi. Sanırım işin doğrusu, dedemi öyle görmek içimi acıtiyordu, aynı soruya tekrar tekrar cevap vermek zorunda kalmak, dedemi bir fani olarak düşünmek canımı acıtiyordu. Sonsuza dek yanımda olacağını sanıyordum. Birçok pişmanlığımdan biri budur.

Dedem ölünce bu evi onsuz düşünmek canımı yaktı. Evi ve içindeki her şeyi bana bıraktığını öğrenmemden sonra bile buraya gelmedim. Biliyorum, şımarık zengin çocuk, koca bir ev miras kalmış ve onu ne yapacağını bile bilmiyor, hu hu, ağlayalım. İnanın bana, ben bütün bunları zaten düşündüm.

Fakat dedem yokken ev çok boş olur, her odada onun yokluğunu hissederim gibime geldi. Burada olmak bana daha da acı verecekmiş gibi.

Ancak bir gün, bütün dünyam ve bildiğimi sandığım her şey değiştikten sonra, kaçmak zorunda kaldım. Hayatımdan, beni tanıyan herkesten, bildiğim her şeyden kaçmak. Hiç düşünmeden arabaya atladım ve soluğu bu evde aldım.

Buraya varır varmaz, uzak kalarak ne kadar hata ettiğimi anladım. Anneannemle dedemin yokluğunu hissetmek yerine, burada onların varlığını hissettim. Dedemi bahçelerde, anneannemi mutfakta hissettim; benimle konuşuyor, beni teselli ediyorlardı ve bazen bana konuşma yapıyorlardı, neleri elime yüzüme bulaştırdığımı ve nelerin içine etmeye devam ettiğimi anlatıyorlardı. (Gerçi anneannem bu tabiri kullandığımı bilse dehşete düşerdi.) Fakat ikisi de eskiden olduğu gibi o nazik, tatlı dilleriyle bana akıl veriyorlardı, onların hatırına daha iyi birisi olmamı istiyorlardı. (Bu konuda pek başarılı değildim ama onlar çabalamaya devam etti.)

Fakat özellikle kütüphanenin içinde dedemi hissettim. Bana başıyla onay veriyor, beni yüreklendiriyor, bana gülümsüyordu. Uğraşmak istemediğim her şeyle uğraşmama yardım ediyordu. Bunu yazmama yardım ediyordu.

Izzy kafasını kaldırıp baktı. Şöminenin karşısına dizilmiş koltuklara göz gezdirdi. Eski, eprilmiş, rahat görünüyorlardı. O sandalyelerden yükselen onay duygusunu hissedebiliyordu. Sanki Izzy orada olduğu için sandalyeler de mutluydu.

Beau'yu bulmak zorundaydı.

Izzy birdenbire bu kitapla ilgili düşünceleri hakkında vicdan azabı duydu. Buraya ilk geldiğinde, Beau gibi birinin hayatta iyi bir kitap yazamayacağını varsaymıştı. Son birkaç haftadır onun hakkındaki düşünceleri epey değişmişti fakat kitabına bakışı aynı kalmıştı. Yazılarının iyi olmayacağını, Beau'nun ona söylediği bazı şeylere rağmen oturup hayatına ya da dış dünyaya kafa yormayacağını sanmıştı.

Yanılmıştı.

Izzy onu gül bahçesinin orada buldu. Güller, ilk geldiğinden bu yana daha dolgun görünüyordu, hoş, üstlerinde henüz gonca yoktu. Beau onun yaklaştığını duyunca arkasını döndü.

“Tamam, direkt söyle,” dedi Beau, Izzy yaklaşırken. “Ne kadar kötü olduğunu söyle, birden ona kadar? Bir numara ‘Bu adamla aynı odada olmaktan utanç duyuyorum’ olsun, on da, bilmiyorum ya, konuşmaya başlarken bu puanlama üzerinde tam düşünmedim, on iyi mi olsun yoksa hayal edilebileceğinden de beter mi olsun ve şimdi de sırf sen konuşama diye böyle geveliyorum, değil mi?”

Izzy kahkahayı bastı. “Beau, yazı güzel.” Beau ona gözlerini kısarak baktı ve Izzy tekrar kahkaha attı. “Bana öyle bakma, ciddiylim. Evet, çalakalem olmuş, evet, inceltmen gereken, genişletmen gereken bazı noktalar var, tabii ki. Ama yazı beni hemen içine çekti, yakaladı, anlattığın hikâyenin ne olduğunu önemsedim ki bu da senin için en önemli amaç. Ben gerçekten...” Beau ile gurur duyduğunu söyleyecekti ama bu da çok yukarıdan bakıyor gibi olacaktı. Izzy kim oluyordu da onunla gurur duyuyordu? “Gerçekten memnun oldum,” dedi onun yerine.

Beau ona ters ters baktı. “Tüm bunları söylemek zorunda değilsin, biliyorsun? Eğer bilmiyorsan da sana açıkça söylüyorum: Çok stresliyim, farkındayım ama bana doğruyu söylemeni istiyorum. Gerçekten ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.”

Izzy gözlerinin içine baktı. “Sana gerçekten ne düşündüğümü söylüyorum. Buraya ilk geldiğimden beri öyle yapmadım mı?”

Izzy bunun doğru olduğunu fark etti. Çoğu zaman; iş yerinde, hatta evde bile, gerçek düşüncelerini neşeli, “her şey yolunda, yardım etmekten mutluluk duyarım” maskesinin arkasına saklardı Izzy. Ama burada, Beau’nun yanında hiç öyle değildi.

Beau başını salladı ama hâlâ ikna olmuşa benzemiyordu.

“Tamam,” dedi Izzy, “Sana daha detaylı notlar verebilirim. Seve seve yaparım bunu da. Ama gerçekten, ben bu kadarını...” Dudağını ısırıldı. “Senin yazından ne beklediğimden emin değilim. Ancak Beau, bak söylüyorum. Yazı iyi.”

Beau ona doğru bir adım yaklaştı. “Bir dakika. ‘Ben bu kadarını’ derken... Kötü olmasını bekliyordun. Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Beğenmene şaşırdın. Değil mi?”

Izzy iç çekti. “Sana bunu söylememek için çok uğraşıyordum, doğruya doğru. Ayrıca *kötü* olacağını da düşünmemiştim! Fakat şu anda söylüyorum ki ve bu gerçek, yazın iyi. Bunu yapabilirsin. Yapıyorsun da. O defterin içinde başka neler var, görmek için heyecanlanıyorum.” Izzy omuz silkti. “Elbette benim çok fazla tecrübem yok, Marta ne düşünecek bilmiyorum, o yüzden sakın şey zannetme beni...”

Beau bunu ciddiye almadı. “Marta’nın ne düşündüğü umurumda değil. Ben *senin* ne düşündüğünü umursuyorum.”

Birbirlerine sırtttılar.

Beau önüne baktı, sonra tekrar Izzy’ye baktı. “Bana o notları vermeni çok isterdim. Yarın olabilir mi mesela?”

Izzy evet anlamında başını salladı. “Yarın harika olur.” Tekrar dönüp eve girdi. “Haydi bakalım, şimdi zaferini kutlama sırası sende. İçeride daha bir sürü dondurma ve hot fudge sos var.”

Beau ona yetişti. “Akşam yemeğinden önce dondurma tam benlik bir kutlamadır.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Çarşamba sabahı Priya mesaj attı.
Bu hafta sonu seni görmek için sabırsızlanıyorum!!!

Doğru ya; bu hafta sonu Priya'nın kuzeni Santa Barbara'da evleniyordu. Izzy tamamen unutmuştu. Son birkaç hafta o kadar hızlı akıp gitmişti ki.

Aaah, ne zaman geliyorsun? Nerede kalacaksın?

Izzy, Priya'yı görmeyi iple çekiyordu. Son üç hafta içinde çok fazla olay olmuştu. California'da sadece bir haftasının kaldığına da inanamıyordu.

Yarın iniyorum! Akşam yemeğine ne dersin? O evi göreceğim mi? Ve BEAU'yu???

Izzy, Priya'nın on tane soru işaretine güldü ve sonra dudağını ısırıldı. Beau ve Izzy iş konusunda tam uyumu tutturmışlardı ama hâlâ birisi –herhangi birisi– eve gelebilir mi diye sormaya çekiniyordu Izzy. Bu evin onun için ne kadar özel olduğunu biliyordu. Ve Beau'nun özel hayatı hakkında nasıl hissettiğini de.

Ayrıca Priya bu evin her yerine girmek, bir sürü soru sormak isteyecekti.

Akşam yemeği, evet! Seni havaalanından alırım!
Ama ııı, eve gelmek ya da Beau ile tanışmak konu-
sunda emin değilim. Sormam lazım.

Priya iki saniye sonra cevap yazdı.

SOR O ZAMAN!!! Yaşadığın evi görmek zorundayım.
Ve o HERİFLE tanışmak!

Izzy gözlerini devirdi.

O HERİF değil. Ama tamam, akşam yemeğinden
önce seninle uğrayabilir miyim diye sorarım.

Fakat Beau'ya sahiden sormalı mıydı? Beau'nun, özel alanını
istila ettiğini düşünmesini kesinlikle istemezdi. Sırf Priya'nın mera-
kını tatmin etmek uğruna, aralarında yürüyen bu kırılgan ilişkiyi
mahvetmek de istemezdi. Izzy bunu düşünmek zorundaydı.

Izzy o gün öğleden sonra kütüphaneye girdiğinde hâlâ ne yapa-
cağına karar vermemişti. Yazmayı bitirdikten sonra Beau bilgis-a-
yarı masada ona doğru itti. Izzy onun ne yazdığını okudu, kenarlara
notlar düştü ve bilgisayarını Beau'ya geri itti.

Bunu ilk yaptıklarında, Beau notları okurken ekrana kaşlarını
çatarak bakmıştı. Izzy'ye de bakmıştı ama bir şey söylemek için ağzını
açtığında Izzy lafını kesmişti.

“Hayır, henüz değil. Sorularıma şimdi cevap verme. Yazının
içinde cevap ver. Ama onu da şimdi yapma, en az yarına kadar bekle.
Hatta belki öbür gün ya da önümüzdeki haftaya kadar.”

Izzy'nin ilk haftadan hatırladığı o sinirli çatık kaşlı surat geri
dönmüştü.

“Ama dedin ki...”

Izzy hayır anlamında başını sallamıştı. “Ne dediğimin farkındayım ama bunun üstünde düşünmek için kendine zaman vermelisin. Tabii bu arada, benim değiştirme fikrimin olmayacağını düşünebilirsin. O da olur, sonuçta bunu yazan sensin, ben değilim. Ama üstünde düşünmek için kendine zaman tanı, daha iyi bir fikir bul. Bu bir maraton Beau, hızlı koşu değil.”

Beau bir dakika bakmıştı ve birden yüzü rahatlamıştı. “Peki beklemek zorundaysam, tüm bu konularda seninle nasıl tartışacağım? Anın sıcaklığı kaybolacak!”

Beau gülümsüyordu. Güzel. Izzy bir an endişelenmişti.

“Biliyorum,” demişti. “En kötü kısım budur. Hatta benimle aynı fikirde bile olabilirsin.”

Beau kahkahalarla gülüp defteri ona vermişti.

Beau çarşamba günü Izzy’nin notlarını okuduktan sonra kafasını kaldırıp baktı, gözlerini kıstı.

“Tamam, başka?” diye sordu.

Izzy tam defterini çantasına sokarken durdu. “Nasıl yani başka?”

Beau bilgisayarı kenara itti. “Yazıyı okuduğun süre boyunca yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Ben gerçekten yazıda bir sorun var zannettim ama notlarının hiçbirisi pek kötü değil. İçinde mi tutuyorsun yoksa? Bana başta kolay notları verip alıştırıyorsun, sonra güm, gelip bana hepsini baştan yazacaksın mı diyeceksin?”

Izzy kahkaha attı. “Hayır ve hayır. Söz veriyorum, sana hepsini baştan yazdırmayacağım.”

Beau defterini masada ona doğru itti. “O zaman nedir? Sorun nedir? Bir şey yüzüne o ifadeyi koydu.” Beau başını iki yana salladı. “Vay canına, benim kitabımla ilgili olduğunu zannetmem de inanılmaz benmerkezci oldu, hayatında başka şeyler de var tabii. Boş ver.”

Izzy eliyle defterin üstünü sıvazladı. “Ah. Iıı. Aslında seninle ilgili bir şeydi.” Beau’nun yanında duygularını saklamada neden bu kadar

zayıftı? Eskiden çok başarılıydı bu konuda. “Sadece şey... Tamam, hayır diyebilirsin, çekinme.”

Izzy soracak mıydı, hâlâ emin değildi ama sanki başka şansı yoktu.

“Hayır deme konusunda iyiyimdir.” Beau eğleniyor gibiydi. “Sen de farkındasın. Olay ne?”

Izzy yutkundu. “İıı, arkadaşım Priya, birlikte çalışıyoruz, bahsetmiştim, değil mi? Bu hafta sonu bir düğün için Santa Barbara’ya geliyor, bir milyon tane kuzeni var. Gelmişken buraya uğrayabilir mi, kaldığım evi falan görebilir mi diye sordu da?” Beau’nun yüzünü kesinlikle okuyamıyordu. Beau artık gülümsemedi ama sinirlenmiş de benzemiyordu. Sadece... Boştu. “Tamam, olsun, önemli değil, ben ona söylerim...”

“Arkadaşın tabii ki buraya gelebilir.” Beau neredeyse azarlar gibi konuşmuştu, sonra güldü. “Sen burada yaşıyorsun, değil mi?”

Beau ciddi miydi? Izzy tam kestiremedi.

“Emin misin? Sorun yok eğer...”

Beau ayağa kalktı. “Tamam gelsin. Gerçekten.” Beau hâlâ bir tuhaftı ama Izzy üstelemeyecekti.

“Tamam,” dedi. “Perşembe günü getiririm.”

Dolayısıyla perşembe günü öğleden sonra, kütüphaneden çıkar çıkmaz Izzy, Priya’yı almaya havaalanına gitti. Havaalanı trafiğinden geçmek ve Priya ile nerede nasıl buluşacaklarını ayarlamak için bol bol vakit bırakmıştı. Tek bir trafik ışığı bile olmayan küçük, harika havaalanına park edince kahkahalarla güldü. O kadar çok vakte meğerse gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra mesaj geldi.

Şimdi indim!!!

Izzy arabadan inip Priya’yı beklemeye başladı.

Yaşasın! Geldim! Birazdan görüşürüz!

Priya'yı göreceğine inanamıyordu. Birdenbire, New York'tan, gerçek hayatından birisini görme fikri neredeyse başını döndürdü. Son üç haftadır California'dayken bu minik, neredeyse rüya gibi baloncuklu içindeydi. Başka birisinin, Priya gibi şahane birisi bile olsa, bunu bozacak olması garipti.

Marta'nın ona verdiği bir aylık sürenin bir haftası kalmıştı. Beau'nun çalışmaları rayına oturmuştu, en azından önünde sonunda anılarını yazmayı bitirecekti. Artık yazmak, onun için o kadar korkunç değil, diye düşündü Izzy. Ancak... Geçen gün ona bütün gerçeği söylememişti. Bazı şeyleri içinde tutmuştu. Beau'nun oraya kadar yazdığı her şey iyiydi ama hâlâ bir şey eksikti. Her neyin onun LA'den ayrılıp Santa Barbara'daki bu eve gelmesine ve sırta kadem basmasına neden olduğunu yazmışsa da Beau, henüz onunla paylaşmamıştı. Aslında Izzy, Beau'nun bunu kâğıda dökmediğinden emin sayılırdı. Büyük bir şeye doğru ilerlediği belliydi fakat ne olduğu muğlaktı, sadece ima ediliyordu. Izzy günler geçtikçe Beau'nun oraya varması için sabırsızlanıyordu. Henüz ısrarcı olmamıştı ama buradan ayrılmadan önceki hafta ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunu iple çektiği söylenemezdi.

“Izzy!!!!”

Izzy kafasını kaldırıp baktığında Priya ona doğru koşuyordu, bir eliyle bavulunu çekerken uzun siyah saçları arkada dalgalanıyordu.

“Priya!”

Priya, Izzy'yi neredeyse sarılarak boğacaktı ama Izzy umursamadı.

“Ahhh, seni görmek harika,” dedi Priya nihayet birbirlerini bıraktıklarında.

“Seni görmek de öyle,” dedi Izzy. “Sanki ne zamandır görüşmedik.” Arabanın bagajını açtı ve Priya'nın bavuluna uzandı.

“Düğün için gerekli olan her şeyi bu bavula sığdırmaya inanmıyorum.”

Priya kahkaha attı. “Sığdırmadım ki. Bu sadece yarısı. Geri kalanı annemde.” Elini uzattı. “Bir dakika: Bu araba nereden çıktı? Beni havaalanından almaya geleceğini söyleyince Uber falan tutacaksın, burada buluşacağız sandım.”

“Ah.” Izzy bu kısmı atlamış olmalıydı. “Bu, Beau’nun arabası.”

Priya’nın gözleri kocaman açıldı. “Bu ONUN arabası mı? Tamam, konuşmamız gereken BİR KONU daha.”

Izzy gözlerini devirdi ve sürücü koltuğuna oturdu. “Ah, kes şunu. Öyle büyük bir olay yok.”

Arabaya binince Izzy, Priya’yı kendine çekip arkadaşına bir daha sarıldı. “Buradasın, inanmıyorum. Seni çok özledim!”

Priya başını salladı. “Evet, evet, ben de seni özledim falan fısıltı ama beni EVE götürüyor musun, götürmüyor musun, ADAMLA tanışacak mıyım, tanışmayacak mıyım, hâlâ söylemedin. Meraktan geberiyorum.”

Izzy motoru çalıştırdı. Hâlâ biraz gergindi.

“Evet, seni EVE götürüyorum,” dedi. “Beau sorun yok dedi ama onunla tanışma şansın olur mu bilmiyorum, evde olmayabilir.” Bu, Izzy’nin arkadaşına, Beau’ya Priya’nın onunla tanışmak istediğini söyleyemediğini ifade etme biçimiydi. Priya’nın eve gelmesi konusunda Beau zaten bir tuhaf görünmüştü. Izzy, Beau’nun son bir yıldır Michaela haricinde etkileşimde bulunduğu birkaç insandan biri olduğundan emindi. Priya ona fazla gelebilirdi. Izzy, Priya’ya evi gezdirirken Beau muhtemelen yasaklı odaların birinde saklanacaktı. Kısacık bir gezme olacaktı.

Priya omuz silkti. “Eh, ne yapalım. Her şeye aynı anda sahip olamayız. Gerçi benimle tanışmak istemediğine inanmıyorum.”

Izzy kahkahalarla güldü. “Sen evrenin merkezin ama Beau ile ben senden bahsetmiyoruz. Genellikle anı kitabından bahsediyoruz, ben bu amaçla buradayım, hatırladın mı?”

“Mmmm, tabii, anı kitabı. Ah, plaja bak!” Priya yolcu koltuğunun camından dışarı baktı, otoyolun yanından okyanusu gördü. Izzy, LA'den Beau'nun evine araba kullanırken bu kısımdan geçtiğini, okyanusu görünce nutkunun tutulduğunu ve gittiği yer konusundaki gerginliğini hatırladı. Sanki tüm bunlar yıllar öncesinde kalmıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra arabayla evin garajına girdiler ve Izzy arabayı park etti.

“Çok fazla vaktimiz yok,” dedi Izzy, “Çünkü şehir merkezinde harika bir yerde akşam yemeği rezervasyonu yaptırmayı başardım ama bir saat içinde orada olmalıyız çünkü park etmek falan, ancak yetişiriz.” Evde çok vakit geçirmemek için erken rezervasyon yaptırmıştı aslında. Tabii ki bunu Priya'ya asla söylemezdi.

“Burada olduğum için çok heyecanlıyım,” dedi Priya. “Ah, vay canına, ön bahçede gerçek bir palmiye ağacı!”

Izzy kahkaha attı. “Arka bahçede daha da çok var. Göreceksin.” Sesini alçalttı. “Ama seni bütün odalara sokamam, tamam mı? Ben de burada geçici olarak kalıyorum, unutma.”

Priya başıyla onayladı, gözleri fıldır fıldır dönerken Izzy ile birlikte ön kapıya yürüdüler.

“Tabii, tabii ama havuzu görmezsem çatlarım. Vay be, şu kaktüse bak, dev gibi!”

Izzy kapının kilidini açıp Priya'yı içeri aldı. Girişte ikisi de ayak-kabıplarını çıkarıp koridora adım attılar.

“Of, şu merdiven! Bana bunu anlatmamıştın!” dedi Priya.

Izzy güldü. “Muhteşem değil mi? Günde birkaç kez inip çıkıyorum, hep tırabzandan aşağı kaymayı istiyorum ama düşersem fayans zemine çakılırım. Benim odam üst katta, haydi önce oraya çıkalım.”

Izzy odasının kapısını açınca Priya'nın ağzı açık kaldı.

“Tamam, resimlerden odanın ne kadar devasa olduğu anlaşılmıyor! Burası New York'taki dairelerin çoğundan daha büyük! Banyon da mı sana ait?” Banyo kapısından içeri girdi ve kendi etrafında

döndü. “Beş yıldızlı otel banyosu gibi! Ve meşhur küvet de burada! Marta senin böyle lüks içinde yaşadığını biliyor mu?”

Izzy hayır anlamında başını salladı. “Kesinlikle hayır ve bunu ima bile edersen, seni keserim. Marta’nın bildiği kadarıyla Beau sıkıcı bir banliyö kasabasında oturuyor, ben de hizmetli dairesinde kalıyorum. O şekilde kalmasını isterim, lütfen.”

Izzy, Priya’yı tekrar merdivenlerden indirip mutfağa götürdü.

“Burası nedir?” diye sordu Priya kütüphane kapısının önünde dikilip.

“Ah. Orası yasaklı oda,” dedi Izzy.

Priya’ya kütüphanenin fotoğrafını göndermemişti. Hatta ona buranın varlığından söz etmemişti. Bir şekilde, kütüphanenin onunla Beau arasında özel bir yer olduğunu düşünmüştü.

Priya dramatik bir şekilde iç çekti ama itiraz etmedi. “Tamam, tamam, büyülü bir evde yaşıyorsun, içi bir sürü gizemli kapıyla dolu ve bazıları sihirli kanatlara, gizli bahçelere ya da gömülü definelere falan çıkıyor, anladım.”

Uzun koridordan mutfağa yürüdüler ve Priya duvarlardaki tabloları inceledi.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu. “Havuzla mı?”

Izzy kahkaha attı. “Havuz bundan sonra, önce seni mutfağa götüreceğim. Genellikle leziz bir şeyler oluyor ve muhtemelen acıkmışsındır, o yüzden... Ah! Merhaba!” Beau ve Michaela mutfak masasında, Michaela’nın bilgisayarının başındaydı.

“Merhaba,” dedi Beau. Üstüne... Kot pantolon mu giymişti? Izzy onu şu ana dek eşofman dışında bir şeyle görmemişti. Tamam, ya da mayo şortla bir kere ama Izzy bunu hatırlamamaya çalıştı.

“Merhaba Izzy,” dedi Michaela. “Beau bugün arkadaşını getireceğini söylemişti.”

Izzy, Priya’ya döndü, Priya yüzündeki zafer ifadesini saklamaya bile çalışmıyordu.

“Michaela, Beau, bu arkadaşım Priya. ZKEÖ’de bir başka editör asistanı, düğün için buraya geldi. Priya, Michaela ve Beau.”

Michaela ve Beau ayağa kalktılar.

“Tanıştığımıza memnun oldum Priya,” dediler bir ağızdan.

Priya onlarla tokalaşmak için neredeyse parende attı. “Ben de memnun oldum! Bizim Izzy’ye evinden bu kadar uzaktayken iyi baktığınız için teşekkürler.”

“Benim için bir zevk.” Beau, Izzy’ye gülümsedi, sonra Priya’ya döndü. “İl, düğün nerede?”

“The Four Seasons’da,” dedi Priya. “Tam deniz kenarındaymış sanırım. Gerçi burada çoğu şey deniz kenarında galiba, havaalanında gördüğüm manzaraya bakılırsa. Ve hava! Mart ayı için inanılmaz. Bir sürü çiçek açmaya başlamış bile!”

Michaela gülümsedi. “Güney California’da mart, New York’un mayısı gibidir, orası kesin.”

Beau gözlerinin içi parlayarak Izzy’ye baktı. “Priya’yı muhakkak dışarı çıkarıp meyve bahçesini de gezdir.”

“MEYVE BAHÇESİ mi var?” Priya, bir Beau’ya bir Izzy’ye baktı.

Beau kahkahalarla güldü. “Izzy de böyle demişti. Hemen hemen.”

Izzy, Beau’nun ona ilk gün evi gezdirişini hatırladı. “Hemen hemen,” diye tekrar etti Izzy ve birbirlerine sırıttılar.

Michaela mutfakta adaya doğru yürüdü. “Priya, çikolatalı kek ister misin?”

Priya’nın ağzı kulaklarına vardı. “Evet, çikolatalı kek isterim valla! Akşam yemeği öncesi tıkayacak ama umrumda değil. Nereye gidiyoruz Izzy?”

Beau birden ona döndü. “Ah, akşam yemeğine dışarı mı çıkıyorsunuz?”

Izzy evet anlamında kafa salladı. Beau’nun yüzünde yine o garip, boş ifade vardı.

“Evet, merkezdeki Meksika restoranına. Sana söylemedim mi?”

Beau başını salladı. “Önemli değil.”

“Aman Tanrım.” Herkes dönüp Priya’ya baktı. “Bu kek. Bu kek inanılmaz. Izzy bana havuzu, küveti anlattın ama bu kekten bahsetmedin. Burada hep böyle kekler mi oluyor ortalıkta? Ve sen ne, bir hafta sonra New York’a dönmek zorunda mısın? Nasıl hayatta kalacaksın?”

Beau arkasını dönüp tekrar masaya oturdu. Tamam, belki Priya ona yetmişti. Doğrusu, yiğidi öldür hakkını yeme, Priya’ya karşı beklediğinden daha kibardı. Ve Izzy buraya ilk geldiğinde ona davrandığından çok daha kibardı.

“Havuz demişken,” dedi Izzy. “Haydi, dışarı çıkalım. Kekini bahçeleri ve havuzu gezerken bitirirsin. Ve meyve bahçesini.” Izzy, Beau’ya doğru gülümsedi ama Beau ona bakmadı. Izzy, Priya’nın koluna girip onu sertçe mutfak kapısına doğru çekti. “Sonra görüşürüz Beau, Michaela. Kek için teşekkürler.”

Priya bahçeler ve havuzu gezerken –kendine göre– yatışmıştı. Tekrar arabaya dönüp yokuş aşağı şehir merkezine doğru inerlerken patladı.

“AMAN TANRIM.”

Izzy sırtıttı. “Muhteşem bir ev, değil mi?”

Priya tiz bir ses çıkardı. “Ev mi? Ev mi? Evden mi bahsettiğimi sanıyorsun? Evet, evet, ev çok güzel ama benim AMAN TANRIM haykırışı buna değildi. Isabelle Marlowe, bu adamın üstüne NE ZAMAN atlayacaksın? Yoksa atladın mı bile? Çoktan yaptım ve sana söylemedim de hemen.”

Eh, en azından Priya bunları söylemek için Beau’nun duyabileceği yerden uzaklaşmayı beklemişti.

Gerçi... Sesi epey yüksekti.

“Hayır, atlamadım ve atlamayacağım,” dedi. “Beau ve ben arkadaş bile sayılmayız!”

Priya ellerini havaya kaldırdı. “Eğer o adam benim için de senin için dediği şekilde ‘Benim için zevkti,’ deseydi ve bana ÖYLE gülseydi? Aynı gece ilerleyen saatlerde arkadaştan ÇOK daha fazlası olurduk.”

“PRIYA.”

“Eh! Benden söylemesi! Omuzlarını gördün mü?”

Izzy iç geçirdi. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. İşte bu yüzden, diye farkına vardı, Priya’nın Beau ile tanışmasını istememişti çünkü bunun olacağını biliyordu.

“Sen ne dersen de, o tarz bir şey yaşanmayacak. Birincisi, ben iş için buradayım. İkincisi, adam hep mankenlerle oyuncularla falan çıkıyor. Benim gibi tiplerle değil.”

“Tamam, evet, BİRİNCİSİ, sen ONUN için çalışmıyorsun, onunla birlikte çalışıyorsun. Birlikte çalışan insanlar hep çıkarlar. İKİNCİSİ, sen de HERHANGİ BİR manken kadar müthişsin,” dedi Priya. “Beau bunu fark etmediyse, zaten seni hak etmiyor!”

Izzy, Priya’nın elini sıktı. İşte bu yüzden arkadaşını özlemişti.

“Sen bir tanesin,” dedi.

“AMA,” dedi Priya. “Eminim Beau da bunun farkında.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Izzy o akşam yemekten geç geldi ve Beau orada mı diye televizyon odasına kafasını soktu ama oda boştu. Genellikle gün içinde ya sabah ya da öğleden sonra ona mutfakta rastlardı ama cuma günü kütüphanede buluşana kadar onu hiç görmedi.

“Selam.” Izzy oturunca Beau’nun defterini verdi.

“Selam,” dedi Beau suratına bile bakmadan. O gün hiçbir girizgâh olmadı; Beau defteri aldı, açtı ve yazmaya başladı. Bir süre sonra bilgisayarına geçti. Izzy artık alarm kurmuyordu; Beau buna ihtiyaç duymuyordu ve Izzy kendi defterine bir şeyler karaladı. Sadece o fikirle ilgili bir şeyleri daha not alıyordu.

Beau yazmayı bitirince bilgisayarı masada Izzy’nin önüne itti.

Ben on altı yaşındayken babam nihayet bir Oscar kazandı. “Nihayet” diyorum çünkü yıllar boyunca hedefi buydu. Çocukluğumdan beri alkış toplayan bir senaristti ve bazı filmleri En İyi Film seçilmişti. Hatta bazen en iyi senaryo ödülüne de aday gösterilmişti ama aday gösterilmeyince çok içerliyordu.

“Görünüşe bakılırsa film kendi kendini yazmış,” diye homurdanırdı her seferinde.

O böyle dediğinde annem hep ona bakardı, şimdi hatırlıyorum. Fakat asla cevap vermezdi.

Babamın ödülü kazandığı gece annem ve babam törene katılmak üzere birlikte evden çıktılar, babam her zamanki gibi biraz huysuz, annem her zamanki gibi ihtişamlıydı. Annem boyunun babamdan daha uzun olduğunu her zaman saklamaya –en azından asgariye indirmeye– çalışırdı fakat o gece çok yüksek topuklu giymişti. Giyinirken bir arkadaşıyla telefonda konuşmasına kulak misafiri olmuştum. “Haklısın,” demişti annem. “Bu elbisenin altına düztaban yakışmıyor. Tamam, giyeceğim o zaman.”

O gece eve döndüklerinde ikisini de neşeli, kutlama havasında, zafer sarhoşluğu içinde bekliyordum. Fakat tam aksine kapıdan içeri girdiklerinde sessizdiler, öfkeliydiler.

“Sözlerimi çarpıtıp durma,” dedi annem alçak bir sesle. Annemle babamın sandığından daha keskin kulaklarım vardı hep. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Hiçbir şey demedin,” dedi babam. “Beni ne kadar kötü bir duruma düşürdü, haberin var mı?”

Beni içeride oturmuş onları beklerken görünce ikisi de sustular. Annem bana gülümsedi ama tebessümünün sahte olduğunu anlayabiliyordum. Aralarındaki gerginliği hissedebiliyordum.

“Tebrikler baba!” dedim. Babam adına havalara uçuyordum; kazanmayı ne kadar istediğini biliyordum.

Babam bana sarıldı ve sırttı. “Teşekkürler Beau,” dedi. “Seyrettin mi?”

Evet anlamında kafamı salladım. “Tabii ki seyrettim! Senin kategorin çıkınca partideki herkesi susturdum. Hepimiz sana tezahürat yaptık.”

Babam dönüp anneme baktı, annem ayakkabılarını çıkarmış, saçındaki firketelerden kurtuluyordu. "Ailede birisinin benim için sevinmesine mutlu oldum," dedi.

Annem yüzünde bıkkın bir ifadeyle kafasını kaldırıp baktı. "Yapma," dedi sadece. Bana doğru yürüdü, elini saçımda gezdirdi ve alnımdan öptü. O zaman ben de ondan belki birazcık uzundum. "Seyretmene sevindim Beau," dedi. Bana gülümsedi ve babama bakmadan döndü. "Ben yukarı çıkıp elbisemi çıkaracağım ve sıcak bir banyo yapacağım." Beni bir daha öptü. "İyi geceler."

Annemin tamamen uzaklaştığından emin olana kadar bekledim.

"Annemin nesi var?" diye babama sordum.

Babam omuz silkerek papyonunu masaya attı. "Annen biraz dertli olabiliyor. Kıskanç," dedi. "Sahneye çıkınca ona teşekkür etmeyi unuttum. Endüstrideki herkese, filmle alakası olan herkese teşekkür etmek zorundaydım, bunu annen de biliyor! Sonra konuşmamı bitirmeye başladılar ve vaktim doldu. Annen bunu anlamalıydı. Daha sonrasında, basın toplantısında annene ve tabii ki sana teşekkür ettim. Abartmaya gerek yok. Annen, benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Ama bence konu bu değil. Bence sadece benim başarıyı görmeyi kaldıramadı, özellikle de kendisi kariyerinde başarısız olduğu için. Çok üzücü gerçekten."

Bana daha önce de bu tarz şeyler söylemişti, o yüzden ben de kafa salladım. Fakat ben anneme üzülmemiştim, babamın büyük gecesini böyle küçük ayrıntılara takılıp mahvettiği için ona kızmıştım.

Babam koltukta yanıma oturup iç geçirdi.

"Kötü olmuş baba. Üzgünüm," dedim. "Ben senin adına çok heyecanlandım ama! Bakayım şu heykele!"

Heykel hâlâ elindeydi ve bir an baktı, sonra bana uzattı.

"Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki..." Elini heykele kazınmış adının üstünde gezdirdi.

Bundan haftalar sonrasına kadar anneme sinirliydim, babam o gece süngüsü düşüktü diye, annemin kendi içinde kalanlar babamın zaferine gölge düşürdü diye, benim bildiğim ya da bildiğimi sandığım şekilde babam adına sevinmedi diye. Doğrusu, bundan sonra yıllar boyu anneme karşı öfkeli kaldım.

Şimdiyse sadece kendime kızıyorum.

Izzy okumayı bitirince en baştan başladı, bir kez daha hepsini okudu ve üstünde bir süre düşündü. Sonunda belgenin üstüne notlarını yazdı ve bilgisayarı Beau'ya doğru itti.

Ancak Beau ekrana bakmak yerine Izzy'ye baktı.

"Neden öyle kaşlarını çatıyorsun? Bu sefer konu yazdıklarımla ilgili, anlayabiliyorum. Neresi kötü olmuş?"

Izzy başını hayır anlamında salladı. "Neresi kötü olmuş?' doğru soru değil. Ama bunu söyleyeceğimi biliyordun, değil mi?" Izzy, Beau'ya gülümsedi fakat Beau karşılık vermedi.

"Tamam, tut ki doğru soruyu sordum, o her neyse. Şimdi tahmin oyunu oynama havamda değilim. Sorun ne?"

Izzy sakın kalmaya çalıştı. İş buydu, değil mi? Bilgisayarı işaret etti. "Notlarımı oraya yazdım; belki okursan mantıklı gelebilir."

Beau bilgisayarı kenara itti. "Okumak istemiyorum. Bana söylemeni istiyorum. Sorun ne?"

Tamam. Izzy artık bunu yapmak zorundaydı.

“Peki. Dediğim gibi, yazıda bir sorun yok, sadece bazı olayları atlıyorsun. Neden kendine kızgınsın? O gece perde arkasında neler oluyordu? Burada bir sürü eksik var. Belki bir üslup seçimi, belki sadece o büyük olaya doğru yaklaşıyorsun.” Ancak Izzy böyle olduğunu düşünmüyordu. “Sanki hem senin için hem de hikâyen için kilit bir olayın etrafından dolanıyorsun ama okurlar bunun ne olduğunu bilmiyor ve bu da kafa karıştırıyor. Babana bir kahramanmış gibi tapınmanın doğru olmadığını anlıyoruz. Neden? Belki oraya varmayı planlıyorsun da ara ara imalarda bulunuyorsun fakat asıl olayı söylemiyorsun. Ne demeye çalıştığını açık açık söylesene bize?”

Beau’nun yüzü düştü. Bilgisayarı kapatıp defteriyle birlikte aldı; kütüphaneden çıkmadan önce defterini hep Izzy’ye verirdi ve ayağa kalktı.

“‘Uzmanlığın’ için teşekkürler.”

Sesinde yine o çirkin tını gizliydi. Madem sinirlenecekti neden Izzy’ye ille de söylemesi için ısrar etmişti; madem ona kulak asmayacaktı...

Izzy sandalyede arkasını döndü ve Beau kapıya doğru yürürken konuşmaya devam etti. “Eğer bir anı kitabı yazacaksan Beau, zor şeyleri ya yazacaksın ya da onları tamamen yok sayacaksın; senin yaptığın gibi etrafında dans edemezsin. Çok farklı bir kitap yazabilirdin. Bence sen de, ben de çok başka bir kitap yazmaya niyetli olduğunun farkındayız.” Beau yürümeyi kesti. Arkasını dönmedi fakat Izzy devam etti. “Kolay yolu seçebilirdin ama bunu istemedin. O zaman eğer sen, Beau Towers, bu kitabı yazacaksan, yazması canını acıtan konuları da yazmak zorundasın. Bak, anlıyorum, tüm bunları yazmak, bana gösterdiklerini ve yazmaya çalışmadıklarını yazmak çok zor, anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Ama...”

Beau dönüp onun suratına baktı. “Anlıyor musun? Peki, tam olarak nasıl anlıyorsun? Sen hangi şekilde anlayabilirsin? Çünkü benim oturduğum yerden öyle gözüktüyor ki sen benim çalışmamı keyifle lime

lime ediyorsun; bana en zor, en kötü, en çetrefilli sırlarımı yazmamı emrediyorsun; daha fazla anlatmamı ve daha dürüst olmamı söyleyen neşeli küçük notlar alıyorsun; sonra da gülümsüyor ve başına hiç kötü ya da zor bir olayın gelmediği, o sıkıcı küçük hayatına geri dönüyorsun. Sen yazar bile değilsin! Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun, nasıl yazılacağını da bilmiyorsun! Söylesene Izzy, bunun ne kadar zor olduğunu nasıl ‘anlıyorsun’ acaba, ben hayatımın en zor işini yaparken, sen sadece masada karşımda oturmuş, telefonunda goygoy yaparken?”

Beau tükürür gibi ağzına geleni sıralarken Izzy ona bakakaldı. Her kelime, her cümle bir öncekinden beterd. Birbirlerine bakadurdıkları birkaç saniyelik sessizlikten sonra Izzy ayağa kalktı.

“Benim hakkımda tek bir şey bile bilmediğini durup düşündün mü hiç?” diye sordu. “Tabii ki düşünmezsin. Senin hakkında yanılmamışım. Sahiden de şımarık, bencil pisliğin tekisin. Kendinden başka kimseyi düşünmüyor ya da sallamıyorsun.”

Arkasından Izzy bir hışımla yanından geçti ve kütüphaneyi terk etti. Yatak odasına koşup kafasını iki yana salladı. Burada duramazdı. Bu evde bir saniye daha kalamazdı. Kendi etrafında döndü, çantasını buldu, cam kenarındaki sandalyenin üstünden aldı ve anahtarlar orada mı diye kontrol etti. Tekrar koridordan koştu, merdivenlerden aşağı inip ön kapıdan çıktı. Kapıyı çarpmadan bir saniye önce Beau’nun ona seslendiğini duydu. Daha hızlı koşmaya, ondan ve bu evden, söylediklerinden, ona güvenmekteki aptallığından, arkadaş olduklarını sanışından hızla kaçtı.

Izzy arabaya bindi ve gazı kökledi, Beau dışarı çıkıp onu durdurmadan gitti. Yokuş aşağı inip aklında herhangi bir istikamet olmaksızın arabayı sürdü. Tek istediği, uzaklaşmaktı.

Sonunda plaja ulaştı. Aklına gelen tek yer burasıydı. Şansına, bugün gibi gri, yağmur çiseleyen iç karartıcı bir günde plajda kimsecikler yoktu.

Izzy bir süre deniz kıyısında yürüdü ve nihayet kumda korunaklı

bir köşeye oturdu. Gözlerini gri semanın gri sularla buluştuğu ufka dikti. Sonra yüzünü avucuna düşürdü.

Beau'nun tüm bunları söylediğine inanamıyordu. Izzy'ye belden aşağı vurduğuna, bu şekilde konuştuğuna inanamıyordu. Kendisinin onu hayatına almasına, canını yakacak kadar onu kendine yaklaştırmasına inanamıyordu. Beau üç hafta önce bunu yapsaydı, onunla mutfakta ilk konuştuğu günkü gibi konuşsaydı, Izzy'nin hiç umrunda olmazdı. Bunu zihninden keser atardı; ona dokunmazdı bile. Beau o zaman onu tanımıyordu. Izzy o zaman onu tanımıyordu. O zamanlarda onu umursamıyordu.

Neden Beau'yu hayatına almıştı? Neden sonunda arkadaş olduklarını düşünmüştü? Neden onun yanında bir şekilde gevşemiş, onu umursamaya başlamıştı? Neden Beau'ya onu incitebilecek gücü vermişti? Ve neden, neden Priya'nın Beau hakkındaki aptal küçük fantezilerinin aklına girmesine göz yummuştu?

Son birkaç hafta içinde Izzy tüm bunları yapmayı neden çok istediğini hatırlamaya başlamıştı. Yayıncılık. Editörlük. Yazmak. Izzy kitaplara bir kez daha âşık olmuştu, kütüphaneden aldığı kitapları okumak için gece geç saatlere kadar uyumamıştı, Beau ile yaptığı çalışmadan ilham almıştı. New York'a geri döndükten sonra neredeyse ZKEÖ'de kalmaya, o terfi için savaşılmaya karar vermişti. Tekrar yazmaya başlayacaktı, sahiden yazmaya. Vazgeçtiği hayali, yazmak, yeniden mümkün görünmüştü ona.

Birkaç saniye içinde Beau bütün o umudu, bütün o hayalleri yıkmış, bir avuç toza dönüştürmüştü.

Izzy bugünden sonra kesinlikle onunla birlikte çalışamazdı. Beau'nun da bunu istemediğinden emindi. Her neyse, önemli değildi. Izzy zaten bir hafta sonra New York'a geri dönecekti, bu tarihi öne çekmesi yeterliydi. Priya'nın otele gider, bu hafta sonu onunla kalırdı ve sonra arkadaşıyla birlikte New York'a uçardı. Beau sonunda bir şeyler teslim ettiği sürece Marta birkaç gün erken gelse önemsemezdi.

Peki, ama Beau teslim edecek miydi? Izzy'nin hiçbir fikri yoktu.

Eğer teslim etmezse, Marta kesin onu suçlardı; Gavin de şişinirdi ama Izzy'nin elinden bir şey gelmezdi. Beau'nun gerçek kişiliği buydu işte; Izzy baştan bilmeliydi. Başından beri biliyordu zaten.

O zaman neden buna üzülmüyordu? Sanmıştı ki... Şey, bir sürü şeyi sanmıştı, değil mi? Hiçbirisi doğru çıkmamıştı.

Bir süre oturdu ve gözyaşları kumlara aktı. Daha en başından California'dan eli boş dönerse, yayıncılık kariyerinin ve yazarlık hayalinin sonu olacağını kendine söylemişti. Bu bir testti; başarısız olursa vazgeçecekti, hayatına başka bir yön verecekti. Bu kade-rinde yoktu.

Tamam. Izzy başarısız olmuştu. Bu olay ona bir işaretti: İşinden istifa etmenin, hayatına başka bir yön bulmanın, başka bir hayali kovalamanın zamanıydı.

Bunu kabul etmeye çalıştı, sırada ne var diye düşünmeye çalıştı. Nihayet o kararı verince rahatlayacağını zannetmişti. Fakat bunun aksine, tüm bedeni, bütün benliği büzüştü.

Pes etmeye hazır değildi.

Son haftalarda, Beau ile çalışırken, kendi yazıları üstünde çalışırken ilham doluydu, hâlinden memnundu, gelecekte heyecan duyuyordu. Beau Towers'ın, Marta'nın ya da herhangi birisinin bunu elinden almasına izin vermek istemiyordu. Gavin yüzünden neredeyse yazmayı bırakacaktı, başkalarının onun hayatı üstünde söz hakkı sahibi olmasına göz yummayı kesmeliydi. Sırf Marta onu perişan etti diye, sırf Beau pisliğin teki diye, o yayıncılıktan tamamen elini eteğini çekmek zorunda değildi. Dışarıda başka bir sürü yayınevi vardı.

Üç hafta önce kendiyse bu anlaşmayı yaptığı zaman istediği şey, öyle ya da böyle, ne yapması gerektiğini bilmektir. Şimdi artık biliyordu.

Hayalleri için mücadeleyi bırakmayacaktı, henüz değil.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Izzy yokuştan yukarı arabayla çıkarken kendi kendine bir motivasyon konuşması yaptı. İçeri girecek, bavulunu toplayacak, otele giderken Uber'den Priya'ya mesaj atacaktı. Beau'yu görmek zorunda bile değildi. New York'a dönünce de CV'sine bir daha göz atacak ve derhâl yeni işlere başvurmaya başlayacaktı.

Ancak arabayla yanaştığında Beau merdivenlerde oturuyordu.

Izzy'yi görünce ayağa kalktı fakat Izzy ona aldırmadı. Arabanın motorunu kapatırken kendini hazırladı. Bu tek yüzleşmeden geçmeyi başarmalıydı, sonra buradan çıkabilir ve onu ömrü boyunca bir daha hiç görmeyebilirdi. Bunu yapabilirdi.

Ona doğru yürürken Beau onu göz hapsine aldı. Izzy anahtarları parmağında sallandırdı ve yeterince yaklaşıncaya anahtarı Beau'ya attı.

“Çalmadım,” dedi. “Merak etme. Yakında gidiyorum.”

Beau anahtarı yakaladı fakat başını hayır anlamında iki yana salladı. “Izzy, ben aslında...”

“Bana öyle hitap etme,” dedi Izzy. Birdenbire lakabını onun dudaklarından duymaya dayanamadı.

Beau durdu. Yutkundu. “Isabelle. Özür dilerim. Kütüphanede söylediklerim için.”

Tabii özür diliyordu.

“Harika, sağ ol. Şimdi izninle, gidip bavulumu toplayacağım.”

Beau kapıyla arasına girmemek için kenara çekildi ama peşinden içeriye girerken konuşmaya devam etti.

“Bana inanmadığını biliyorum. Seni suçlayamam. Sana söylediklerim berbattı, neden bana inanasın ki? Ben de gitmek istersin diye düşünmüştüm. Ama lütfen bil ki bilerek olmadı, hiçbirisinde ciddi değildim, her kelimesinden pişmanlık duyuyorum. Son bir aydır hayatımda hiç kimsenin yapmadığı kadar çok şey yaptın benim için ve haklıydın, tabii ki yazdıklarım hakkında, benim hakkımda, her şey hakkında bütün söylediklerinde haklıydın. Bunu da babamdan öğrendim. Belden aşağı vurmayı. Onu suçluyormuşum gibi geliyor kulağa ve sanırım öyle yapıyorum ama bu yaptığım benim hatam. Çok ama çok özür dilerim. Her şey için.”

Izzy merdivenlere doğru yürürken yavaşladı. Gerçek bir özür beklemiyordu. Beau özür dilese bile, bunun alelade bir “seni kırdıysam üzgünüm” tarzı bir özür olacağını düşünmüştü. Ya da belki küçük çocukların mecbur tutulduklarında diledikleri özürler gibi. Özür dilemiş olmak için, ilk gece tepsisine bıraktığı “Affedersin” kelimesi gibi tek seferlik, her şey normale dönsün, her şey eskisi gibi olsun diye söylenmiş bir şey.

Izzy artık asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Elini tırabzana koydu, yukarı çıkmaya hazırды.

Beau tekrar konuşmaya başladı. “Açıklamak istiyorum ama sen duymak istemezsin eminim. Haklıydın, evet, zor kısımların etrafından dolanarak yazıyordum.” Izzy durdu. “Haftalardır tek yaptığım bu. Seninle paylaşmak istemediğimden de değildi. Kâğıda dökmek, bunlarla yüzleşmek, kendimi uğraştırmak istemiyordum. Görmezden gelmeye çalıştım, böyle devam edebilirim gibi yaptım, önünde sonunda sanki o olaylar sihirli bir şekilde puf diye kitabın bir yerinde belirecekti ve ben uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Fakat sonra sen üstüne parmak bastın ve çok haklıydın, tüm bunları oturup yazma fikriyse beni dehşete düşürdü. O yüzden de sana o iğrenç lafları ettim, hiç etmemem gereken laflardı. Çok özür dilerim.”

Izzy arkasını döndü. “Beni kırdın,” dedi. “Ben sana güvendim ve sen beni kırdın.”

Beau gözlerini kaçırmadı. “Farkındayım,” dedi. “Beni affetmeni beklemiyorum.” Izzy’nin ona attığı anahtarları kapının yanındaki küçük masaya koydu. “Arabayı al, istediğin yere git. Michaela’ya nerede olduğunu söyle, senin ihtiyacın kalmayınca birisi gelir alır. Ben şey...” Yutkundu. “Eğer bundan endişeliysen, Marta’ya senin hakkında ve yaptığın çalışma hakkında sadece harika şeyler söyleyeceğim. Tümüyle doğru olan harika şeyler. Bu işte iyisin, umarım bunun bilincindedir. Bam telime bastın, sırf bana söylediklerin doğru olduğu için ve haklıydın. Keşke... Ne bileyim keşke seninle konuşsaydım, sana her şeyi anlatsaydım, nasıl yazsam diye tavsiyeni isteseydim. Ama onun yerine ben...” Başını iki yana salladı. “Neyse. Sadece bunları söylemek istedim.” Beau yürüyüp gitmeye hazırlandı, sonra durdu. “Bekle, bir dakika. Bir şey daha söylemek istedim. Teşekkür ederim. Bana çok çaba harcadığın için. Mecbur değildin. Bende gerçek bir değişim yarattı ve bunu yeterince vurgulamadım. Ya da... Hiç vurgulamadım. Teşekkür ederim.”

Dönüp evin arka tarafına doğru yürümeye başladı. Izzy de bir saniye sonra üst kata çıktı. Yatağa oturup dizlerini göğsüne çekti.

Beau’nun koridorda söylediklerini düşündü. Onu kapının önünde oturmuş, kendisini beklerken görünce ya onu evden kovmak için ya da dalga geçip gülmek için bekliyor zannetmişti; espriye vuracak, Izzy’yi kalmaya ikna etmeye çalışacaktı. Fakat Beau bunun yerine özür dilemişti, hakiki bir özür dilemişti. Izzy’yi herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmamıştı, sadece ne kadar üzgün olduğunu ve ona ne kadar minnettar olduğunu söylemişti.

Izzy toplanmalıydı. Tam şu anda valizini yatağın altında çıkarmalı, şifonyerin çekmecelerinde duran ve sandalyelere atılmış giysileri katlamalı, bütün kozmetiklerini plastik poşetlere doldurmalı, uçakta giyeceği bu hırkanın üzerindeki kumları silkelemeli ve Priya’ya mesaj atmalıydı.

Fakat bunların yerine oturup düşündü. Beau’nun özrünü, plajdayken verdiği kararı, son üç hafta süresince Beau’dan hoşlanmaya ve

ona güvenmeye başladığını düşündü. Bu güvene değer miydi, değmez miydi, emin olmak istiyordu.

Sonunda tekrar aşağı inip mutfağa girdi. Bir şekilde Beau'yu orada bulacağını biliyordu. Beau masanın başında oturuyordu, defteri önünde, camdan dışarı bakıyordu. Izzy girince ona doğru döndü.

Izzy doğru şeyi mi yapıyordu acaba? Birazdan öğrenecekti.

“Isabelle. Sandım ki sen...”

“Keşke sana her şeyi anlatsaydım dedin ya,” dedi. “Tamam o zaman.” Tam karşısına oturdu. “Açıkla.”

Beau ona baktı. “Açıklamamı dinlemek zorunda değilsin.”

Izzy başını salladı. “Evet, biliyorum.”

Bunu Beau için değil, kendi için yapıyordu zaten. Ona güvenmekle, ona değer vermekle hata mı ettiğini anlamak istiyordu. Kendine güvenmekte hata mı yaptığını bilmek istiyordu. Ve bencil bir şekilde, Santa Barbara’dan, bu evden, iyi anılarla ayrılmak istiyordu; burayı yeniden yazmaya başladığı, kendine inanmaya başladığı mekân olarak hatırlamak istiyordu.

Beau derin bir nefes verdi. “Tamam.” Bir saniye gözlerini kapadı. “Tamam. Oscar töreninden yaklaşık bir yıl sonra annemle babam ayrıldılar. O geceden önce çok kavga etmişlerdi, o geceden sonra daha da çok ettiler. Babam gürültücü ve imacıydı, annem sessiz. Yine de hiçbir zaman boşanacaklarını düşünmemiştim. Yıllardır öyle kavga ederlerdi, ilişkileri buydu işte. Derken bir akşam babam beni yemeğe çıkardı ve bana ayrılacaklarını söyledi. Tahmin etmeliydim ama etmemiştim; sanki damdan düşer gibiydi benim için. Babam annemin geçmişe takılı olmasını, babamın başarısından dolayı ona kızmasını sebep olarak gösterdi. Annemin başka bir erkekte teselli bulunduğunu, bu yüzden ona boşanma davası açmak zorunda kaldığını anlattı.” Üst üste koyduğu ellerine baktı. “Ben de hepsine inandım. Annem hiç... Onu suçluyormuşum gibi görünecek, suçlamıyorum ama annem bir süre bana hiçbir şey söylemedi. Şimdi eminim ki annem, babamın

babamın bana bunları anlattığından bile habersizdi. Annem benimle nihayet konuştuğu zamansa, babam bir süredir beni ona karşı yalanlarla dolduruyordu zaten. Annem evden taşındığında beni çok sevdiğini, her ne olursa olsun, her zaman yanımda olacağını söyledi.”

Beau bir an gözlerini önüne, masaya indirdikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

“Boşanma çok kötüydü,” dedi Beau sessizce. “Para konusunda çok kavga ettiler, babam durmadan bana annemi kötülüyordu ve ben onun tarafını tuttum. Annemle ben hep çok yakındık fakat bir şekilde...” Beau iç çekti. “İşte... Sen içeride bana öyle deyince, esasında çok farklı bir kitap yazacaktın dediğinde, ben aslında bunu yazmayı planlamıştım. Bunu yazmaya başlamıştım. Babamın savunmasını ki evet, ona bir kahraman gibi tapıyordum, annem hakkında anlattığı bütün hikâyeleri papağan gibi tekrar ediyordum, onu ve işlerini eleştiren herkese karşı onu savunuyordum vesaire. Babam ölünce onun hakkında okuduğum bazı şeyler, insanlardan bazı duyduklarım, beni çok öfkeliendirdi. Bütün dünyaya onun ne kadar harika bir yazar olduğunu, ne kadar harika bir insan olduğunu anlatmak istedim.”

Beau kalktı. Izzy bir an lafını bitirmeyecek sandı.

“Su ister misin?” diye sordu Beau.

Izzy başını evet anlamında salladı. Susamamıştı aslında ama Beau’nun bir şey yapmaya ihtiyacı var gibiydi.

Beau iki bardak alıp musluktan su doldurdu. Oturur oturmaz tekrar anlatmaya başladı.

“Dediğim gibi, eminim sen de biliyorsundur, iki sene önce babam öldü. Babam ölünce bir süre... Kendimi kaybettim, koptum. Herhâlde bunu da biliyorsundur.”

Izzy, yine evet anlamında başını salladı.

Beau ellerine baktı. “Yaptığım en kötü şey, sonsuza dek içime oturacak olan şey, onun cenazesine gelen anneme yaptıklarım ve söylediklerim. Annem bana, benim için geldiğini söyledi ve

tepemin taşı attı. O sıralar bütün dünyaya karşı... Çok öfkeliydim. Ve ona da çok kızgındım. Babamın ölmesinden annemi sorumlu tuttum. Mantıklı değil, farkındayım ama o aralar ben hiç mantıklı değildim. Annem tutup bana öyle deyince ben de ona..." Durdu, birkaç saniye bakışlarını öne indirdi. "Ona çok kötü şeyler söyledim. Mesela... Sana kütüphanede yaptığım gibi ama onunki çok daha beterdı. Hepsi senin suçun dedim; beyinsiz, yeteneksiz birisin, babama sülük gibi yapışmıştın dedim. Babamın onun hakkında yıllar boyu söylediği bazı şeyleri tekrar ettim." Bir saniye sustu. "Annem... Tüm bunları söylediğimde annemin yüzünün aldığı şekli hayatım boyunca unutmayacağım. Bazen uyuyamadığımda, yüzünün o hâlini görüyorum."

Izzy söylediklerinin hiçbirine tepki göstermemeye, sadece dinlemeye çalıştı.

"Bundan kısa süre sonra, bir temsilci kitap yazar mıyım diye bana yanaştı. Bu fikre balıklama atladım. Yıllardır oyunculuk kariyerimde bir hareket yoktu ve yazmak istiyordum. Sonunda, ben de babam gibi senaristliğe yönelirim sanıyordum zaten."

Beau sessizce güldü ama kahkahasında, Izzy'nin hoşlanmadığı bir tını gizliydi. İlk haftaki gülüşlerine benziyordu.

"Yapma," dedi Izzy.

Beau ona baktı.

"Öyle gülme. Hiç şey... Bunu yapman hiç hoşuma gitmiyor."

Çok şapşalca, çok manasız bir cümle gibi geldi Izzy'ye ama Beau anlamış gibi başını salladı.

"Ben de sevmiyorum. Öyle yaptığım zaman ben de kendimi sevmiyorum."

Beau ellerini kavuşturdu. Izzy tırnaklarını derisine batırdığını gördü.

"Bir yıldan biraz daha uzun bir zaman önce, babamın evraklarını gözden geçiriyordum. Kısmen, öleli neredeyse bir yıl olmuştu ve

evi temizleme vakti gelmişti, kısmen de kitap için araştırma yapmak istiyordum. Yazdığı bütün senaryoların taslaklarıyla dolu kutular buldum. İçlerindeki karıştırmaya başladım, anlarsın ya, her senaryoda çalışmaları nasıl değişmiş diye okuyordum. O zaman fark ettim ki yazma işinin büyük kısmını annem yapmıştı. Her senaryosunda.”

Izzy ona kafasını kaldırıp baktı fakat Beau hâlâ ellerine bakıyordu.

“Bunu nasıl...”

“Annemin el yazısından,” dedi Beau. “Bütün senaryolar onun el yazısıyla bezeliydi. Babam bir şeyler çiziktirmiş ve yanlarda ya da arkada, bazen ikisinde de annem çok uzun ve detaylı değişiklikler yazmıştı. Küçük küçük düzelteler de değil; koca sahneler, hikâyeye akışları, karakterlerin amaçları. Bir sonraki senaryo taslağına geçiyordum ve hepsi düzgünce klavyeden geçirilmiş oluyordu ve başlığın altında babamın adı yazıyordu. Her senaryo aynıydı. Babam neden hepsini saklamıştı, hiçbir fikrim yoktu. El yazısının ona ait olmadığını kimsenin anlamayacağını zanneden dev egosundan herhâlde. Ama ben anlamıştım. Hepsini taradım, bir uzun ve korkunç gecede hepsini okudum, sırf doğru mu diye teyit etmek için, emin olmak için okudum. Oscar alan senaryo, resmen baştan sona annemindi. Babam ona küçük bir teşekkür bile etmemişti. Ben de üstüne...”

Beau’nun kendini bu kadar kötü hissetmesine şaşmamalıydı.

Neden kitabı yazmakta zorlandığı belliydi. Izzy buraya ilk geldiğinde kitabın neresinde takıldığını söylemesini talep edişini hatırladı ve gerildi. Tabii ki Beau, o gün Izzy’ye bunların hiçbirini anlatamazdı.

Beau tekrar ayağa kalktı, tezgâhtaki teneke kutuyu açtı, içinden iki tane limonlu bar çıkarıp tabağı koydu. Masaya geri dönüp birisini Izzy’nin önüne itti.

“İz... Isabelle, o gece kendimi nasıl hissettiğimi sana anlatamam. O gece ve o günden beri çoğu gün. Sanırım... Bu kitabı gerçekten yazacaksam eğer, galiba bir noktada bunu anlatmak zorunda

kalacağım ama senin de gördüğün üzere, bundan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum.” Beau kahkaha attı ama bunu komik bulmadığı ortadaydı. “Kendimden nefret ettim. Hem de nasıl. Hâlâ ediyorum bence. İlk başta ben bunları bildikten sonra hayatta kitap yazamam zannettim. Babamın kim olduğunu, benim kim olduğumu bildikten sonra. Babamla aynı canavardım.”

“Beau, sen öyle de...”

Elini kaldırıp onu susturdu. “Sonra da bu kitabı yazmak istediğime karar verdim. Bütün dünyaya babamın gerçekte kim olduğunu anlatmak istediğime. Annemin esasında nasıl bir kadın olduğunu. Benim ne kadar yanıldığımı, her konudaki yanılgımı. Yapabilirim sandım. Fakat gerçekten...” Yutkundu. “Gerçekten zormuş. Sandığımdan çok daha zormuş.”

Masada duran limonlu bara baktı. Izzy ona ne diyeceğini bilemedi ama bir şey söylemek istedi, neler yaşadığını anladığını, ona anlatmış olmasına değer verdiğini. Önemseydiğini.

Izzy masanın üzerinden elini uzatıp Beau’nun elinin üstüne koydu. Beau ona bakıp hafifçe gülümsedi. Elini ters çevirip Izzy’nin elini sıktı, sonra bıraktı.

Tekrar ayağa kalktı, masaya baktı ve yine yerine oturdu.

“İşte o gece ya da o sabah LA’dan ayrılıp buraya geldim. Oradan kaçmak zorundaydım. Bir hafta sonu çantası hazırladım, içine ne atabilirsem attım ve doğruca buraya sürdüm arabayı. Bir hafta sonu kalacaktım ve bir yıldan uzun zaman geçti.”

Izzy ona bir sürü soru sormak istiyordu ama birincil sorusunu sordu.

“Annenle konuşunca annen ne dedi peki?”

Beau bakışlarını kaçırdı ama sonra, bariz bir gayretle tekrar Izzy’ye döndü.

“Konuşmadım... Annemle konuşmadım ki.”

Izzy bir şey söylemeye başladı ama Beau hayır anlamında başını salladı.

“Biliyorum. Güven bana, şu ana dek benim düşünmemiş olduğum hiçbir şey söyleyemezsin bana. Derhâl annemi arayacaktım. O gecenin bir yarısı hepsini okudum, buraya sabahın köründe geldim, aynı gün anneme telefon edecek, ondan özür dileyecek, hepsini onunla konuşacaktım. Peki, ona ne diyecektim? Ne diyebilirdim? ‘Cenazede söylediklerimden ötürü özür dilerim’ mi? Bana çok... Yetersiz geldi bu.” Beau iç çekti. “Babama inanıp annemi terk ettiğim için büyük vicdan azabı çekiyorum. Anneme söylediklerim için. Keşke babama ne kadar sinirlendiğimi söyleyebilseydim. Anneme ve bana bunu yaptığı için. Ama yapamam. Ayrıca bu denli iğrenç bir insan olduğum için sonsuza dek de onu suçlayamam.”

Beau camdan dışarı baktı, Izzy sadece bekledi. Sonunda Beau ona doğru döndü.

“Her gün annemi aramaya niyet ettim, her gün de kendime yarın yaparım dedim. Michaela’yı işe alınca ve babamdan kalan parayla bir hayır derneği kurmanın planlarına başlayınca, tüm bu işler bitince annemi arayacağımı söyledim kendime.”

Hayır derneği. Michaela demek burada bunu yapıyordu. Şimdi anlamıştı.

Beau devam etti. “Ardından, sen buraya geldikten sonra, ilk nüshayı tamamlayınca annemi aramaya karar verdim. Belki de erteliyorum. Yani, evet, öyle yaptığımın farkındayım. Sadece... Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Izzy kafasını kaldırıp baktı. “Sen acaba, ııı, bundan daha önce söz etmiştik biliyorum ama... Terapiye gitmeyi düşündün mü?”

Beau bakışlarını kaçırdı. “LA’de yıllar içinde düzenli düzensiz gittiğim biri vardı. Araba kazasından sonra ve boşanmadan sonra falan. Onu aramayı düşündüm de... Aramamak daha kolay geldi.”

Izzy, Beau ona bakana kadar bekledi.

“Farkındayım,” dedi Beau. “Haklısın. Bunu söylemek zorunda değilsin.”

Limonlu bardan bir parça kopardı ama almadı.

“Her neyse, işte bunu eksik bırakmıştım. oğunu yani. Bunu hiç kimseye anlatmadım zaten. Bunu yazıya dkebileceğimi sandığıma inanamıyorum. Sadece sana anlatmak çok zordu ki sen sevdiğim birisin! Bütün dünyaya anlatabileceğimi nereden çıkardım?”

Defter hâlâ masanın ortasındaıdı. Izzy defteri ona doğru itti.

“Yazabilirsin. Yazacaksın.” Beau hayır anlamında başını salladı ama Izzy konuşmayı sürdürdü. “Bana az önce anlattıklarının hepsini yaz. Zor olacak ama yapabilirsin. stnde birlikte çalışabiliriz, sen hepsini bir dk.”

Beau elini defterin üzerine koyup Izzy’ye baktı. “Biz mi? Yani burada kalacak mısın?”

“Evet,” dedi Izzy. “Sanırım kalacağım.”

O saniyeye değin kalmaya karar verdiğinin farkında değildi.

“Isabelle, sakın sen...”

Izzy lafını kesti. “Mecbur değilim, biliyorum.”

Beau nefes verdi. “Teşekkür ederim. Ben... Ben gerçekten çok mutluym.” Defteri alıp koltuk altına koydu. “Ve daha önce söyledim, biliyorum ama bugün sana söylediklerimden ötürü özür dilerim. Hiçbirisi gerçek hislerim değildi, hem de hiç. Seni kırdığım için zgnm.”

Izzy her şeye rağmen ona inandı.

“Tamam,” dedi. “zrn kabul ediyorum. Tekrar söylemene gerek yok.” Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktı. “Yalnız Beau: Bana bunu bir daha sakın yapma.”

Beau da ona baktı. “Yapmam,” dedi. “Söz.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Izzy kahve almak için aşağı indiğinde Beau mutfaktaydı.

“Merhaba,” dedi. İlk baştaki gibi yine onun yanında kendini bir garip hissediyordu. Acaba Beau dün geceki ifşaatın hepsinden pişmanlık mı duyacaktı?

“Günaydın.” Beau da biraz hassas bir şekilde ona gülümsedi. Anahtarlığını, ev ve araba anahtarını ona kaldırdı. “Bunlar hâlâ senin. Eğer istiyorsan.”

Izzy elini uzattı ve Beau anahtarları onun avucuna bıraktı.

“Ayrıca.” Beau sütü dolaptan çıkarıp Izzy’ye verdi. “Bana verdiğin ödevin ne zamana tamamlanması gerektiğini söylemedin. Ama gece uyuyamadım ve hepsini yazdım. Bu sabah da bilgisayara çektim. Hemen okumak zorunda değilsin. Sadece haber vermek istedim.”

“Şu andan daha iyi zaman olamaz,” dedi Izzy. “Bilgisayarın nerede?”

“Ah.” Beau dehşete kapıldı. “Hemen beklemiyordum... Şimdi yapmak zorunda değilsin. Sadece ciddiye aldığımı bilmeni istedim. Söylediklerini.”

Izzy kahvesini yudumladı. “Bana bir şeyleri yapmak zorunda değilsin deyip duruyorsun. Beau, sence ben bunun farkında değil miyim? Artık neredeyse bir aydır benimle yaşıyorsun. Sence burada yaptıklarım yapmak istemediğim şeyler gibi mi görünüyor?”

Izzy buraya ilk geldiğinde böyle biri değildi. Marta için, genel olarak iş yerinde ve hatta çıktığı oğlanlarla bile yapmak istemediği o

kadar çok şey yapmıştı ki. Buna mecbur olduğunu düşünmüştü; işinde ilerlemek için, onu sevmeleri için, onunla çıkmaya devam etmeleri için. İzlediği onca berbat film, sıkıla sıkıla oturduğu onca konferans, yudumladığı onca tatsız bira. Baştan sona yüzü gülüyordu ancak şimdi anlıyordu ne kadar mutsuz olduğunu.

“Yeri gelmişken, burada yapıp da yapmak istemiyor görüldüğün tek bir şey yoktu sanki,” dedi Beau. “Eh, o ilk hafta verdiğin cesaret konuşmaları belki.”

Izzy kahkaha attı. “Yakalandım.”

Birbirlerine bu kez sahiden gülümsediler.

“Sanırım tekrar edip duruyorum,” dedi Beau, “Çünkü babam gibi olmak istemiyorum. Bazen onun gibiyim zaten. Dün kütüphanede onun gibiydim. O yüzden... Emin misin diye bir kontrol etmek istedim.”

Izzy ocağın üstündeki tepside bir tarçınlı çörek aldı. Hâlâ ılıktılar. Beau’nun sözlerine ne cevap vereceğini düşünerek ona baktı. Beau da yoğun bir bakışla onu bekledi.

“Dün bana bir daha asla öyle davranmayacağına söz verdin.” Beau bir şey demeye başladı ama Izzy elini kaldırıp onu durdurdu. “Ben sana inandığım için hâlâ buradayım. Ve eğer bu sözü, kasten olmasa bile bozacak bir şey yaptığını hissedersen, sana söylerim. Tamam mı?”

Beau birden hafifledi. “Tamam,” dedi. “Teşekkürler.”

Izzy ona gülümsedi. “Bir şey değil.”

Beau da gülümsedi. Bir tarçınlı çörek alıp ucundan kopardı. Lokmayı ağzına atıp parmaklarında kalan şekerli sosu yaladı. Izzy birden birbirlerine çok yakın durduklarını fark etti. Şeyden beri bu kadar yakın değillerdi...

Beau ona bir adım yaklaştı. “Isabelle.”

Adını böyle söylemesi çok hoşuna gidiyordu, alçak sesle, uyku mahmuru ve hafif mırıltılı bir şekilde. Izzy bundan hoşlanmaya ne zaman başlamıştı? Daha önce hoşlanmıyordu, değil mi? En başta yaptığında hoşlanmış mıydı?

Hoşlanmıştı. Tabii ki hoşlanmıştı.

Izzy bir adım geriledi. “Peki, şey, bilgisayarın nerede?”

Beau elini indirdi. “Kütüphanede.”

Izzy uzanıp fincanına kahve doldurdu. “Haydi, kütüphaneye gidelim o zaman.”

Dünkü kavgadan sonra Izzy kütüphanenin havasının bozulmuş olabileceğinden endişelenmişti fakat içeri girer girmez, oda onu sanki uzun zamandır hasret kaldığı bir arkadaş gibi tekrar kabul etti. Duvarlar, raflar, sandalyeler âdeta onun geri döneceğini biliyordu ve başından beri ona tezahürat yapmışlardı, şimdi de Beau’ya tezahürat yapıyorlardı. Izzy hep oturduğu sandalyeye oturdu ve birlikte yerleştiklerini hissetti. Âdeta birisi ona sarılmıştı.

Kendine güldü. Yine mobilyalara insan özellikleri mi atfediyordu? Sandalye sana sarılmıyor Izzy!

Beau dizüstü bilgisayarını önüne yerleştirdi ve Izzy sandalyeyi masaya yaklaştırdı.

“İşte bu, sana dün gece anlattıklarımın hepsi ve biraz daha fazlası burada. Belki bu garip ama, ııı, sanki sana yazmışım gibi yazdım hepsini. Bilgisayara geçirirken bunu değiştirmedim, bozup rezil etmekten korktum. Şey... Öyle yazmak nedense daha kolaydı.”

Izzy masanın karşı tarafından ona baktı, ne diyeceğini bilmiyordu.

“İşini kolaylaştırmış olmasına sevindim. Ama ayrıca.” Masadaki defteri işaret etti. “Bunu seninle yine baş başa bırakmam, değil mi?”

Beau hayır anlamında başını salladı. “Kesinlikle olmaz.”

Birbirlerine sırttılar.

Sonra Izzy bilgisayar ekranına döndü.

Beau sıçradı, Izzy yazdıklarını ilk kez okuduğunda yaptığı gibi ayağa kalktı. “Ben dışarı çıkmayacağım, sadece ııı, şu tarafa gideceğim.” Kütüphanenin uzak ucunu işaret etti. “Biraz kitaplara bakacağım, yoksa gözlerimi sana dikip izlerim.”

Izzy kahkaha attı. “Tamam. Okumam bitince haber veririm.”

Beau odanın diğer tarafına gidince Izzy, onun yazdıklarına odaklandı. Çok hamdı, şimdiye kadar gösterdiği kısımlardan daha gelişigüzel yazılmıştı ama aynı zamanda daha dürüsttü. Daha Beau gibiydi. Izzy birkaç not aldı, birkaç soru sordu ancak en büyük sorusunu içinde tuttu.

“Bitti, geri dönebilirsin,” dedi.

Beau o kadar hızlı döndü ki elindeki kitabın onun dikkatini hiç dağıtmadığını anladı Izzy.

“Ben sadece biraz...” Beau elinde tuttuğu kitaba baktı. “Rus edebiyatı okuyordum.”

Izzy gülmemeye çalıştı. “Rus edebiyatı mı?”

Beau hızlı hızlı kafa salladı. “Ah, evet, aynen, ağır yazarlar, onlardan yazma ve hayat ve ııı, votka hakkında çok şey öğreniyorsun.”

İkisi de kahkahalarla güldüler. Beau kitabı masanın ucuna koyup Izzy’nin karşısına oturdu.

Izzy bilgisayarını ona doğru itti. Beau notlarını okurken genellikle burada sessizce otururlardı fakat bu kez Izzy konuşmaya başladı.

“Oraya sadece birkaç not koydum. Senin de dediğin gibi, büyük bölümü bana dün gece anlattıkların. Zihninde tazeyken hemen yazmana sevindim, bana anlattığınla aynı aceleyle, aynı içtenlikle çıkmışlar. Tabii ki genişletebileceğin çok detay var ve bu olaylar kitabın içine sızacak ama bunun sen de farkındasıdır.” Beau onu dinlerken kafasını aşağı yukarı sallıyordu. “Fakat oraya yazmadığım büyük bir sorum daha var.”

Beau büyük bir nefes verdi. “Tamam. Sor.”

Izzy bunu sorarsa Beau sinirlenir miydi? Sanmıyordu ama sinirlense bile, şimdiden bilmek daha iyiydi.

“Dün gece annenle bunları hiç konuşmadığını söyledin.”

Beau başını salladı. “Evet.”

“Ama dün,” dedi, “Dışarıda oturup benim gelmemi bekledin ve

benden özür diledin. Orada ne kadar süre oturdun mesela?”

Beau eğilip önüne baktı. “Bilmem, bir saat falan mı? Ne yapacağımı bilemedim. Senin numaran bende yok, hayatımda sana hiç mesaj atmak zorunda kalmadım, aynı evde yaşıyoruz. Michaela’da numaran olduğunu biliyorum, neredeyse ona mesaj atacaktım. Eğer hava kararana kadar eve dönmeseydin, öyle yapmaya karar vermiştim ve sen arabayla yaklaşırken hava kararıyordu.” İç çekti. “Ama kastettiğin bu değil. Asıl kastettiğin senden hemen özür dileyebilmek için burada oturup beklemiş olmamdı. Neden annemle konuşmak için bu kadar zaman bekledim? Değil mi?”

Izzy evet anlamında başını salladı. “Sayılır ama ben böyle dile getirmezdin. Yani anladım, beni daha bir aydır tanıyorsun, abartılacak bir şey yok; annense bambaşka bir hikâye.”

Beau ona öylece baktı. “Abartılacak bir şey vardı Isabelle. Sen benim için çok önemlisin.”

Izzy gözlerinin içine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Ben... Ama...” Izzy verecek cevap bulamadı. Bu konuşma birden fazlasıyla derinleşmişti.

“Ama evet, ne demek istediğini anladım,” dedi Beau. “Durum farklı. Burada oturup seni beklememin sebebi, seninle konuşmak zorunda olduğumu bilmemin sebebi, kısmen derhâl yapmayınca ne kadar kötü hissedildiğini bilmemdi, iş işten geçene kadar beklemenin ne kadar kötü bir his olduğunu bilmemdi. Sana elimden geldiğince çabuk söylemezsem, sonsuza dek pişman olabilirdim.”

Izzy ona baktı ve gözlerinin içindeki dürüstlüğü gördü.

“O zaman annenle konuşmak için yeterince beklemedin mi sence de?” diye sordu Izzy. “Sonrasında ne kadar rahatlayacağını bir düşün.”

Beau yutkundu. “Haklısın. Tabii ki haklısın. Ama ayrıca. Bugün olmak zorunda mı? Ben ayda sadece bir zor konuşmayla başa çıkabiliyorum ve bu bile zorlamak oluyor, şu andaysa son yirmi dört saatte en az dört zor konuşma yaptım. Strese dayanma eşiğimi aşıyorum.”

Izzy kahkaha attı, Beau da attı, fakat ikisi de Beau'nun şaka yapmadığının gayet farkındaydı.

“Şuna ne dersin?” dedi. “Annene mesaj at ve onu görmeye gelsen, vakti var mı diye sor. Böylece en zor adımı atmış olursun, bir planın olur ve bir süre düşünmek zorunda kalmazsın.”

Beau önüne baktı. “İyi bir fikir,” dedi sonunda. Cebinden telefonunu çıkardı. “Genelde bunu yanımda bile taşımıyorum.” Telefonu açıp numaraları taradı. “Anneme ne diyeceğimi bilmiyorum ama.”

Izzy gülümsedi. “Evet, biliyorsun.”

Beau bir ona bir telefona baktı. “Evet. Galiba biliyorum.” Hızlı bir mesaj yazdı. “İşte.” Kafasını kaldırdı, yüzü dehşet içindeydi. “Bitti.”

Izzy ona gülümsedi. “Güzel. Ayrıca ne olur ne olmaz, benim numaramı da almalısın.”

Beau telefonu masanın üstünde ona itti. “İyi fikir.”

Izzy numarasını Beau'nun telefonuna ekledikten sonra cihazı ona geri itti. Beau telefona bir saniye baktı ve gözleri yuvalarından fırladı.

“Ya annem cevap yazmazsa?”

Ezeli soru.

“Bence önümüzdeki birkaç saati sana telefonunu kontrol etmeyi imkânsız kılacak bir şeyle doldurmalıyız.” Izzy ayağa kalktı. “Bana biraz daha sörf öğretmek ister misin?”

Beau'nun yüzü gevşedi. “Kesinlikle evet.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Arabayla plaja giderlerken Izzy gözlerini ufka dikti. Gökyüzü hâlâ bulutluydu, yağmur çiseliyordu ve dünden daha rüzgârlıydı. Sörf yapmak için en iyi gün değildi sanki. Özellikle de en son ne kadar zorlandığını hatırlayınca öyle hissetti, o gün hava daha dingindi.

“Belki sörf yerine sadece kumsalda otursak iyi olur?”

Beau kahkaha attı. “Hayır, bundan böyle kolayca sıyrılmak yok. Sen sörf dedin, sörf yapacağız.” Elini Izzy’nin omzuna koydu ve ciddileşti. “Dalgalar bugün senin için çok yüksek değil, kontrol ettim. Ben de yanında olacağım. Yine de eğer gerçekten gitmek istemiyorsan, şart değil. Sen ne istersen.”

Izzy son birkaç günden sonra ona hâlâ güveniyor muydu? Güvenmemeliydi. Hâlâ temkinliydi, farkındaydı. Beau hemen yanında olacağını söyleyince de içine su serpilmemeliydi. Ama serpiliyordu.

“Sorun değil,” dedi Izzy. “En azından deneyebiliriz.”

Plaja indiler, yine sörf dükkânına girdiler. En son seferki aynı sarışın kadın oradaydı ve ikisini de selamladı.

“Beau ve Izzy, merhaba!”

İsimlerini nereden hatırlıyordu?

Beau ona gülümsedi. “Merhaba Dottie. Isabelle için bugün yine aynı sörf tahtasını ve dalgıç kostümünü ya da benzerini alabilir miyiz?”

Kadın başını salladı. “Tabii ki.”

Dalgıçlık kostümlerine doğru gitti ve Izzy, Beau'yu dürttü.

“Bana Izzy diyebilirsin artık,” dedi.

Beau dönüp ona baktı. “Teşekkür ederim. Diyeceğim.” Gülümsedi. “Bu arada ben Isabelle’i seviyorum, biliyor musun. Kulağa çok hoş geliyor.”

Beau ona o kadar yakındı ki, neredeyse birbirlerine değeceklerdi.

“Ben de,” dedi Izzy.

“Tamam, harika!” Izzy, Dottie’yi duyunca irkildi. “İşte dalgıç giysin Iz.” Peki, tamam, tam bir sahil kasabasının sörf dükkânına yaraşır bir takma addı bu. Izzy’nin buna itirazı yoktu. “Soyunma kabininin yerini biliyorsun.”

Suya girdiler, sörf tahtasını yine Beau taşıdı. Kuma attı.

“Tamam,” dedi. “Sen tahtanın üzerine uzan, önceki gibi, sonra sana en son sefer öğrettiğim aynı duruşla ayağa kalkmaya çalış. Nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?”

Ah, hayır. Izzy neden sörf yapmayı teklif etmişti?

“Evet, hatırlıyorum. Hatırasıyla bile vücudum sızlıyor.”

Beau, Izzy’ye kumun üstünde birkaç defa sörf tahtasına uzanma ve kayarak ayağa kalkma pratiği yaptırdı. Sonunda suya girmeye hazır olduğunu söyledi. İlk başta Izzy kendini kaldırdı, tahtanın üzerinde diz çökmüş hâldeydi. Izzy birkaç kez bunu başarıyla yaptıktan sonra ki biraz zaman aldı, Beau ona ayağa kalkmaya çalışmasını söyledi.

Izzy kalkmaya çalıştığı saniye düştü.

Sonra yine.

Sonra yine düştü.

Dördüncü kez nihayet birkaç saniye ayakta durmayı başardı, sonra bir dalga geldi ve dengesini kaybedip yine suya girdi. Tekrar yüzeye çıktığında ikisi de gülüyordu ama.

“Harikaydı!” dedi Beau. “Haydi, bir daha yapalım.”

Uzun bir süre suyun içinde kaldılar. Izzy iki kez daha ayağa kalkmayı başardıktan sonra birlikte plaja yürüdüler. Izzy kumlara yığıldı ve Beau onun yanına oturdu. Gökyüzü ve deniz hâlâ bir önceki gün

kadar griydi fakat Izzy şimdi arada renk tonları seçebiliyordu: Daha uçuk, daha parlak gri, güneşin çıkmaya hazırlandığı noktalar ve daha fazla bulut örtüsünün olduğu koyu gri yerler, dalga köpüklerinin beyazlığı ve kumların yumuşak beji. Artık burası ona kederli ve depresif değil, huzurlu görünüyordu.

“Dün buraya geldim,” dedi Izzy. Beau ona döndü ama Izzy ileriye bakmaya devam etti. “Bir süre burada oturdum. Faydalı oldu.”

“Sevindim,” dedi Beau.

Beau’nun tekrar özür dilememesine sevindi Izzy, o konuşmayı zaten yapmışlardı ve Izzy plaja geldiğini özür tekrarı için söylememiş; sadece Beau’nun bilmesini istemişti.

Beau onu dürttü. Dalgıç kostümünün altından Beau’nun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ona yaslanmak istedi ama kendini tuttu.

“Teşekkürler,” dedi Beau. “Bugün bana o mesajı gönderdiğin için.”

Izzy ona gülümsedi. “Bir şey değil.”

Bir süre sessiz kaldılar. Güzel bir histi. Burada onunla olmak, onun yanında rahat hissetmek, onun yanında yeniden huzur duymak.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi Beau.

Izzy ona baktı. Sağ yanağında minicik çillerden bir üçgen vardı, daha önce hiç dikkatini çekmemişti. Genelde ona bu kadar yakın olmuyordu.

“Tamam,” dedi Izzy.

Beau bir an tereddüt etti. “Bir süredir merak ediyordum. Sen neden yazar değilsin? Çok okuyorsun, yazma konusunda içgüdülerin çok sağlam, iyi bir editörsün. Sen de hiç yazmak istemedin mi?”

Izzy gözlerini önüne eğdi. Belki de Beau onu sandığından daha iyi tanımıştı. “İstedim. Yazardım. Eskiden ben de yazıyordum.”

Şimdi Beau bütün vücudunu çevirip ona döndü. “Ne demek eskiden yazardın? Yazıyor musun? O zaman sen yazarsın. Bunu bana sen söylememiş miydin?”

Izzy ona yandan yandan baktı. “Senden nefret ediyorum ama biliyorsun değil mi?”

Beau dışından kahkaha attı. “Biliyorum. Ama...”

Izzy iç geçirdi. “Haklısın. Çocukluğumdan beri yazar olmak istiyorum. Uzun bir süre yazardım. Yıllar boyunca. Bir roman yazdım.”

Bir saniye gözlerini kapattı. Bunu kimseye anlatmamıştı; gerçekten, hiç kimseye. Çok utanmıştı. Fakat son birkaç günün üstüne, artık Beau ile arasındaki bariyerler kalkmış gibiydi. Izzy onunla her şeyi konuşabileceğini hissediyordu.

“Romana dair çok umutluydum. Derken bir süre önce, birlikte çalıştığım birisi, yardımcı editörlerden biri roman denememi okudu. Gayet kibardı, çok tatlı bir ilk deneme olduğunu ve hevesimi kırmak istemediğini ama çocukça bir roman olduğunu söyledi. Başkasına aktararak beni utanacak duruma düşürmek istemedi.” Izzy denize doğru çevirdi bakışlarını. “Sanki o anda oracıkta bütün hayallerim öldü.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Beau. “Gavin denen hıyar.”

Izzy dönüp ona baktı. Beau onu hiç görmediği kadar sinirli ve öfkeli görünüyordu.

“Evet,” dedi Izzy. “Gavin’di.”

Beau kafasını iki yana salladı. “O adamı dinleyemezsin! Söyledim sana, o seni sabote etmeye çalışıyor. Senden ve başarından ödü patlıyor. Sana kendini yetenekli değil, başarılı değil, yeterince iyi değil gibi hissettirmek istemiş. Muhtemelen sonuna kadar bile okumamıştır; canını acıtacağını bildiği birkaç ayrıntı cımbızlamıştır, sen kimseye paylaşma diye.”

Izzy buna inanmaya korkuyordu. Umutlanmaya korkuyordu.

“Eğer amacı buysa, işe yaradı. Öz güvenime gerçek bir darbe indi. Aslında son bir yıl içinde bunlardan çok oldu. Her şeyden pes etme noktasına gelmiştim. Yazmaktan, yayıncılıktan.”

Beau elini kumda Izzy’nin elinin yanına koydu. “Gelmiştim dedin. Fikrini değiştirdin mi?”

Izzy yavaşça başını salladı. “Sanırım.” Sonra gülümsedi. “Bunu farklı bir şekilde söylemek istiyorum. Evet, fikrimi değiştirdim.

Bundan hâlâ korkuyorum ama sana yaptığım o motivasyon konuşmaları... Sanırım bana da işledi. Buraya geldiğimden beri tekrar yazmaya başladım. Az az. Aklımdan çıkmayan bir fikir bulmuştum, o yüzden onun kısımlarını yazmaya başladım ve... Beni gerçekten mutlu ediyor.”

Beau ona gülümsedi. “Harika Izzy. Çok sevindim.”

Izzy de ona gülümsedi. “Ben de. Hatta işim bile bana daha farklı geliyor. Yanlış anlama, sorunlar hâlâ orada. Belki de mesafeden ötürü; artık her gün o binaya girmediğim için. Fakat seninle yaptığımız iş sayesinde de. Yaptığım işten heyecan duymaya başladım, bu işe bakışım değişti. Bu mesleğin nasıl olabileceğinden umutlanmaya başladım. Eski hayallerime can vermemi istememe neden oldu. O yüzden, bunun için sana teşekkür ederim.”

“Bir şey değil de onların hiçbirini ben yapmadım. Hepsini sen yaptın.” Beau’nun yavaşça ağzı kulaklarına vardı. “Aklıma bir fikir geldi. Kütüphanedeki yazma saatine yeni bir kural getirsek: Sadece ben değil, ikimiz de yazmak zorundayız gibi?”

Izzy dizlerini göğsüne çekti. “Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

Beau başını iki yana salladı. “Katiyen etmem. Ama zaten bunu benden istemesen bunları bana anlatmazdın.”

Herhâlde bu konuda da haklıydı.

Beau elini Izzy’nin sırtına koydu. Izzy onun eline yaslanmak, ona uzanmak istedi fakat yapmadı.

“Haydi gel,” dedi Beau. “Eve gidelim. Bir sürü atıştırmalık bizi bekliyor.”

Izzy yerinden fırladı. “Doğru. Eminim dolap da bizi özlemiştir. Bizim dönüşümüze hazırlanırken kendi kendine şarkılar mırıldanıyordur.”

Arabaya döndüklerinde Beau ona arka koltuktan bir kapüşonlu verdi. “Al. Üşümüşe benziyorsun.”

Izzy sahiden üşümüştü. Bu havada plaja giderken kolsuz elbiseden fazlasını giymeliydi. O kapüşonluyu giyerken Beau boğazını temizledi.

“Tekrar özür dileme demiştin biliyorum. Yine de sadece şunu söylemem lazım. Ben gerçekten çok iğrenç biri olabiliyorum ama eğer senin yazı yazma hikâyesi bilseydim, dün söylediklerimin hiçbirini asla söylemezdim. Seni bu şekilde kırmaktan cidden nefret ediyorum.”

Izzy onun koluna dokundu. “Biliyorum.”

Eve dönüş yolunda ikisi de sessizdi. Izzy sörf yapmayı önerdiğine sevindi. Araları daha iyiydi. Daha önceki kadar değildi; bu imkânsızdı ama yine de iyi bir adımdı.

Izzy eve girince cep telefonunu kontrol etti.

Dün gece yakışıklı bir tıp öğrencisiyle tanıştım, kuzenimin arkadaşı. Bana şans dile de çıkma teklif etsin!

Izzy kahkaha attı. Priya her gittiği yerde yakışıklı oğlanlar bulmayı başarırdı.

Bol şans!

Izzy duş alıp mutfığa indiğinde durup bakakaldı.

Beau mutfakta adanın başında duruyordu, elleri ve tişörtünün bazı yerleri un içindeydi ve hamur açıyordu.

“Sen... Ne yapıyorsun?”

Beau hamurdan kafasını kaldırıp ona baktı. “Kruvasan yapıyorum. Dün gece sen uyuduktan sonra başlamıştım. Çok uzun sürer yapması ama artık hamuru lamine etme sırası.”

“Hamuru lamine etmek mi... Neden bahsediyorsun?” Derken birden kafasına dank etti. “Bir dakika. Buradaki hamur işlerini sen mi yapıyorsun?”

Beau kahkahalarla güldü. “Evet, tabii ki ben yapıyorum, sen nereden geliyorlar zannettin?”

Izzy adaya doğru yaklaşıp ne yaptığını görmek istedi. “Bilmem, belki de mikser ve fırın biz uyuduktan sonra canlanıyordur ve bunları pişiriyordur diye düşündüm.” Sırıttı. “Ya bu ihtimal ya da Michaela.”

Beau hamuru açmaya devam etti. “Michaela buradaki bütün önemli işleri yapar ama yo, tatlılar bendendi.” Beau omuz silkti. “Buraya ilk geldiğimde, oturup her şeye sinir olmaktan başka yapacak işim yoktu. Bir süre bunu yaptım ve sonra bir gece uykum kaçtı ki zaten bir süredir iyi uyumuyordum ve bir yemek programı seyrettim. Eski bölümlerden, kimsenin ekranda görünmeye hazır olmadığı, sıkıcı ve yavan programlardan biri ama bir şekilde havaya girdim. Kütüphaneden anneanne-min eski yemek kitaplarını çıkardım ve kurabiye yapmaya çalıştım.” Başını iki yana salladı. “İlk sefer çok kötüydüler. Ağır ve yapış yapış. Ama doğrusunu yapmaya çalışmak istedim. Bir kere yapınca, diğer tarifleri de denedim.” Hamura baktı, dönüp buzdolabını açtı. “Daha önce bir kere kruvasan yapmayı denedim, iyi de oldular ama daha iyisini yapabileceğimi biliyordum. Epey zaman oldu ama bakalım nasıl çıkacaklar. Gerçekten ihtiyaç duyana kadar bekleyeyim demiştim ve dün gece tam buna girişmek için doğru zamandı.”

Buzdolabından yassı, kare bir şey çıkarıp üstündeki streç filmi soydu.

“Ne demek gerçekten ihtiyaç duyana kadar?” diye sordu Izzy.

Beau kareyi hamurun ortasına yerleştirdi.

“Bu, şimdi sana aptalca gelecek ama zor zamanlarda kafamı dağıtmamı sağlıyor. Reçete ne kadar karmaşıksa kafamı dağıtmaya o kadar iyi geliyor. Yani eğlenceli de yanlış anlama, farklı un çeşitlerini denedim ve şimdi en sevdiğim vanilya markası var ama lütfen bunları kimseye anlatma. Bir milyon adımı takip etmek demek, başka şey düşünemiyorsun demek. Kruvasan yapmak için de iyi odaklanmak lazım.”

Hamuru o karenin etrafında katladı ve köşelerinden çimdikledi. Izzy daha fazla dayanamayacaktı.

“Tereyağı mıydı o? Çünkü tereyağıysa, ÇOK fazla koydun.”

Beau bu kez kesinlikle ona güldü. “Tereyağı evet. Kruvasan bu yüzden bu kadar lezzetli.”

Beau oklavayı eline aldı ve hamura sarılı tereyağını oradan dışarıya doğru dikkatlice açtı. Izzy onu seyretmek için adaya yaklaştı.

“Tereyağını önce yumuşatıyorsun, sonra kare şekli veriyorsun ve yassılaşıp kadar oklavayla açıyorsun, sonra tekrar buzdolabında dinlendiriyorsun.” Beau hamuru alıp yana çevirdi. “Sonra bu şekilde hamuru katlıyorsun, tereyağı içinde kalıyor ve hamuru açıyorsun. Bu işlem bitince hamuru böyle üç kat katlıyorsun, şu şekilde. Sonra yine açıyorsun. Buna lamine etmek deniyor, o kıyır kıyır katmanlar böyle oluşuyor.” Beau suratını büzüştürdü. “Eh, doğru dürüst yaparsan yani. Son sefer yapmadım; fazla sabırsızdım.”

Izzy hamura baktı. “Bu kadar karmaşık olduğunu bilmiyordum.”

Beau oklavayı uzattı. “Denemek ister misin?”

Izzy adanın etrafından yürüyüp onun yanında durdu, Beau ona oklavayı verdi. Izzy oklavayı hamurun en üstüne koyup aşağı doğru bastırmaya başlamıştı ki Beau onu durdurdu.

“Hayır, bu şekilde değil. Daha önce hiç hamur açmadın mı?”

Sesi şakacıydı ama alaycı değildi. Izzy artık aradaki farkı seçebiliyordu. Olumsuz anlamda kafa salladı. “Babaannem bisküvi yapar ama kimsenin yardım etmesine izin vermez.” O zamanları anımsayıp kahkaha attı. “Artı, ben hep kitap okumakla meşguldüm.”

Beau ellerini Izzy’nin ellerinin üstüne koydu, oklavayı hamurun üstüne getirdi ve bir adım geri attı.

“Tam ortadan dışarı doğru açacaksın. Bu şekilde hamurun kenarları düzgün olur.”

Izzy oklavaya bastırdı ve hareket ettirdikçe hamurun hareketini hissetti.

“Böyle mi?” diye sordu.

Beau başıyla onayladı ama Izzy bir terslik olduğunu anladı.

“Ne var? Hamuru mu mahvediyorum?”

Beau hafifçe gülümsedi. “Mahvetmiyorsun da... Sadece...”

Izzy gülmeye başladı. “Anladım bir yamukluk olduğunu. Göstersene.”

Beau onun arkasına geçip ellerini Izzy’nin ellerinin üstüne koydu. “Sadece şuraya daha fazla baskı uygulamam lazım, hepsi bu.” Birlikte hamuru açtılar, önce bir yöne, sonra diğer yöne. “Ben daha uzun boyluyum ya, benim için daha kolay.”

Beau’nun böyle arkasında durması çok hoş bir histi. Sıcaklığıyla Izzy’yi sarıyordu. Güçlü elleri, ellerinin üstünde, kolları kollarının etrafındaydı. Izzy ona yaslanmak istedi. Tüm buna kendini bırakmak.

Fazlasıyla tatlıydı.

Izzy ellerini bıraktı, Beau da indirdi.

“O zaman bu kısmı bırakayım sen bitir.” Izzy bir adım geri çekildi ve Beau uzaklaştı. “Ben, ııı, yemeği ısıtayım mı? Çünkü seni bilmem ama benim karnım zil çalıyor.”

Beau’yu affetmişti ama bu demek değildi ki tekrar aynı yola düşecekti. Oraya girmek çok kolay olurdu ve kalbi çok kırılırdı. Özellikle de bir hafta sonra New York’a döneceği için.

Beau ona bakmadan başıyla onayladı. “İyi fikir. Ben de acıktım.”

Izzy buzdolabına döndü, sonra durdu. “Bir dakika. Birkaç hafta öncesine kadar fırında bunları pişiriyor, hazırlıyordun ve... Mutfağı temizleme işini başkasına bırakıyordun mu diyorsun? Her taraf un içinde ve kirli tabak doluyken?”

Beau mutfakta etrafına, sonra Izzy’ye baktı. “Öyle ifade edince, kendimi tam dallamanın daniskası gibi hissettim.”

Izzy koptu, Beau da öyle.

“Ben demedim, kendin söyledin.”

Akşam yemeği hazır olduğunda Beau hamuru dolapta bekletmiş, açmış ve ikinci kez katlamıştı. Mutfakta yemeye karar verdiler, Beau böylece kruvasanları tamamlayabilirdi. Servis tabağını mutfak masasına getirince Beau cep telefonunu aldı, sonra sırtı Izzy’ye dönük hâlde dondu.

“Beau?”

Birkaç saniye sonra döndü Beau. “İıı, o bana mesaj atmış. Annem. Önümüzdeki hafta sonu LA’e gelebilir miyim diye soruyor, onu görmeye.”

Izzy, tepkisini ölçmek için Beau’ya baktı fakat ses tonundan ya da yüz ifadesinden bir şey çıkaramadı.

“Nasıl hissediyorsun bu teklif hakkında?” diye sordu. Başını sağa sola salladı. “Affedersin, sanki terapistinmiş gibi konuştum, öyle demek istemedim ama...”

Beau mutfakta un kaplı ada tezgâha baktı. “Bilmiyorum,” dedi. Fırına yürüyüp tabaklarına hamura sarılmış sosislerden koydu. Bu akşam yemeğinde dondurulmuş gıdanın dibine vuruyorlardı. “Ballı hardal sos mu, barbekü sos mu istersin? Her birinden çeşitli varyasyonlarımız var tabii.”

Pekâlâ, konuyu apaçık değiştirmişti.

“Tabii ki ikisinden de,” dedi Izzy, “Hangi çeşit olduğu konusunda seçici değilim.”

Masaya oturmalarından sonra Beau ona doğru baktı. “Kusura bakma. Pek konuşma havamda değilim şu anda, sakıncası yoksa.”

Izzy sosislerini kesmeye başladı. “Hiç sakıncası yok.” Sonra durdu. “Şu anda yalnız kalmak istiyorsan, o da olur. Ben hemen...”

Beau hayır anlamında başını salladı. “İstemiyorum. Aslında... Bunu iple çekiyordum.”

Izzy bir an ona, sonra da tabağına baktı. “Ben de.”

Gecenin geri kalan kısmında başka bir şeyden söz etmediler. Sadece yemeklerini yediler, kruvasan hamurunu bitirdiler, kurabiye yaptılar ve televizyon seyrettiler. Fakat nedense, Izzy gecenin sonunda kendini ona gecenin başında olduğundan daha yakın hissediyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Pazartesi günü Izzy, Beau ile öğleden sonra kütüphanede buluştu. Izzy otururken Beau ona kaşlarını kaldırdı.

“Anlaşmamıza uymaya hazır mısınız?” diye sordu Beau. “İkimizin de yazmasına yani.”

Izzy yanında getirdiği defterleri gösterdi. Birisi Beau’nundu, birbirlerine verip aldıkları defterdi. Diğeriyse Izzy’nin defteriydi.

“Pilavdan dönersem kaşığım kırılsın,” dedi. “Benim böyle olduğumu hâlâ öğrenmedin mi?”

Izzy’nin sesinde bir cüretkârlık gizliydi, tam hissetmediği bir cesaret. Evet, son birkaç haftadır bu fikirle dans ediyor, notlar alıyor, minik sahneler kurguluyordu. Fakat yeniden yazmaya kendini adamaya korkuyordu.

Bir bakıma Beau ile anlaşmasının onu yazmaya zorlayacak olmasına seviniyordu. Fakat bir diğer yanı dehşet içindeydi. Gavin’in haklı olduğunu, bunun onun için çok zor olduğunu, bu konuda başarılı olmadığını fark etmekten korkuyordu. Ya da daha kötüsü, son yıllardaki yazma ve yayıncılık tecrübelerinin bütün yazma sevincini, ergenlikteki o yazma sevincini, saatlerce yatağına uzanıp defterine yazdığı, yarattığı o derin dünyaya daldığı keyfi bozmuş olmasından korktu.

Ancak bir daha asla denememek de onu korkutuyordu; yaşamının bu kısmından, hayallerinden ayrılmak ve bunları geride bırakmak.

Beau’nun defterini masanın üstünden ona doğru itti ve telefonunu çıkarıp alarmı kurdu. Bu kez Beau için değil, kendisi içindi.

Derin bir nefes alıp defterini açtı.

“Hey,” dedi Beau karşı taraftan.

Izzy kafasını kaldırıp baktı.

Beau ona nazikçe gülümsüyordu. “Harika yazacaksın. Biliyorsun, değil mi?”

Izzy onun bakışından Izzy’nin tavrına kanmadığını anladı. Izzy’nin yeniden gergin olduğunu fark etmişti.

Izzy yutkundu. “Sağ ol.” Daha fazla konuşmak, böyle demesinin ve ona inandığını bilmenin iyi geldiğini söylemek istedi ama başka bir şey çıkmadı ağzından. Fakat Beau zaten bunu biliyordur diye düşündü.

Izzy telefonunu tekrar aldı. “Tamam.” Başlat düğmesine bastı. “Haydi bakalım.”

Sonra birkaç haftadır tuttuğu notlara baktı. Bir kitap olarak hayalinde canlandırıldığını kendine itiraf edemediği notlara. Tamam. Bunu yapabiliirdi.

Defterinde boş bir sayfa açtı.

Alarm çaldığında Izzy irkilerek doğruldu. İlk başta yavaş gitmişti. İsimlerin, yerlerin, geçişlerin üstünde tereddüt etmişti. Birden fazla kez telefonuna uzanmak, bir şeyleri araştırmak, zor yerlerde dikkatini dağıtmak istemişti, Priya ona mesaj atmış mı diye bakmak. Fakat onun yerine kendini zorlayıp devam etmişti, hem alarmdan dolayı hem de Beau karşısında oturduğu için. Nihayet, bir süre sonra, o isim doğru mu değil mi ya da bu yerin adı gerçekten böyle mi yazılıyordu ya da Priya düğünde tanıştığı o yakışıklı tıp öğrencisiyle çıktı mı, çıkmadı mı diye düşünmeyi bırakmıştı. Hatta Beau’nun orada oturduğunu bile unutmuştu. Sadece kendi kelimelerinin, kendi hikâyesinin, kendi hayal gücünün içine bodoslama dalmıştı.

Ve bu şahane bir duyguydu.

Beau bu kez ona bakarken ağzı kulaklarındaydı.

“Güzel miydi?” diye sordu.

Izzy başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Güzeldi.”

Kütüphaneden ayrılma vakti gelince Beau bir şey demeye yeltendi, sonra başını iki yana sallayıp ayağa kalktı.

Izzy oturduğu yerde kaldı. “Ne oldu?”

Beau da yerine oturdu. “Affedersin. Sadece... Sana bir şey sormak istedim ama herhâlde çok şey...” Izzy’nin yüzüne baktı ve güldü. “Tamam.” İç geçirdi. “Buradaki son haftan.”

Izzy’nin tebessümü soldu. “Evet, öyle.”

Beau başını salladı. “Bunu görmezden gelmeyi bir şekilde başardım, arkadaşın bir şey diyene kadar ve... Belki de o yüzden geçen gün biraz gergindim.” Beau gülümser gibi yaptı. “Yani gerginliğimin sebeplerinden biriydi.”

Beau gerginliğinin nedenini... Izzy gidecek diye üzülmesine mi bağlamıştı? Bu, o mu demek oluyordu? Izzy bu sorunun üstünde durmaya fırsat bulamadı.

“Her neyse, sormak istediğim şeydu: Sence kalabilir misin? Biraz daha yani? Ben kendimi şey hissedene kadar...” Beau durup ona güldü. “Bu cümleyi dürüstçe bitirmemin tek yolu, sensiz bunu yazabilecek öz güvene sahip olana kadar kalabilir misin?”

“Evet,” dedi Izzy. “Kalabilirim.”

Durup düşünmesine bile gerek yoktu. Kalmak istediğini biliyordu zaten.

“Ancak bu kez,” diye bitirdi, “Marta’dan *sen* izin almak zorundasın.”

Bu son kısım üstüne Beau’nun yüzü düştü. “Tamam. Mantıklı.” Derin bir nefes verdi. “Marta’nın beni korkuttuğunu söylemiş miydim?”

Izzy kahkahalarla güldü. “Ah, merak etme, o herkesi korkutur.”

“Eh, en azından yalnız değilim,” dedi Beau.

Bilgisayarını kendine çekti ancak Izzy hayır anlamında başını salladı.

“Bu konuda ona e-posta atamazsın. Aramak zorundasın.”

Beau’nun gözleri yuvalarından fırladı. “Aramak mı? TELEFON-LA mı?”

Izzy evet anlamında başını salladı. “Biliyorum. Güven bana, bir

bildiğim var. Marta önemli işlerini hep telefonda halleder. Eğer ona e-posta atarsan, şu üçünden birini yapacaktır: Görmezden gelecektir; doğruca hayır diyecektir ya da seni arayacaktır. Arayan taraf olmak istemez misin? Artı, Marta buna saygı gösterir.”

Beau telefonu cebinden çıkardı. “Bunu hemen şimdi yapmak zorundayım, değil mi?”

Izzy cevap vermedi.

“Tamam,” dedi. “Ama yanımda kalacaksın, tamam mı?”

Sanki Izzy bunu kaçırmış gibi.

“Tam buradayım,” dedi Izzy. “Numarası sende var mı? Şu anda herhâlde ofistedir ama değilse, cep telefonunu da verebilirim. Al.”

Izzy telefonunu açıp Beau’ya Marta’nın numaralarını mesaj attı. Beau ararken dimdik Izzy’ye bakıyordu.

“Merhaba Marta, ben Beau Towers,” dedi Marta telefonu açınca. Sesi derinleşti, Izzy kıkır kıkır gülmek istiyordu. Beau ona parmağını salladı.

“Evet, evet, Isabelle ile her şey iyi gidiyor. Anı kitabımda epey ilerleme kaydettim. Aslında o yüzden aramıştım. Acaba onu bir süre daha ödünç alabilir miyim? Benim için çok mühim bir kaynak oldu, biliyorsunuz.”

Mühim bir kaynak mı? Izzy dışından kahkaha atmamak için dudaklarını bastırdı ve Beau ona sırtıttı.

Beau başını salladı. “Evet, Isabelle ile bu konuyu görüştüm, elbette sizin de burada kalmak istediğinden emin olmanız için onunla konuşmanız gerek.”

Izzy, Marta’nın sesini duyabiliyordu fakat ne söylediğini anlayamıyordu.

Derken birden çaktı. Olamaz, Beau’yu bu aramaya daha iyi hazırlamalıydı.

Ne kadar süre diye soruyor? diye ağzını oynattı Beau.

Izzy bir kâğıt koparıp yazmaya başladı.

Beau, “İı... ben aslında bir ay gibi düşünmüştüm?” dedi. Izzy’ye panik dolu bir ifade yaptı ve Izzy kahkahayı basacaktı. “Elimizdeki hafta sona erdikten sonra elbette.”

Marta hâlâ konuşuyordu fakat Izzy onun tam olarak ne dediğini biliyordu.

Notu görebilmesi için Beau’ya kaldırdı.

PAZARLIK YAP!!!

Beau gözlerini kocaman açıp başıyla onayladı. “Bence ekstra iki hafta yeterli gelmeyecek,” dedi Beau daha kendinden emin bir sesle. “Özellikle de kitapta geldiğim bölüm göz önüne alınırsa. Fakat üç haftada toparlarız bence.”

Bir saniye kulak verdi, sonra Izzy’ye güldü. “Mükemmel,” dedi. “Ben ona haber veririm.”

Izzy de ona sırtıttı fakat Beau’nun dikkati telefona döndü. Beau’nun gülüşü soldu.

“Tamam,” dedi bir süre sonra. “Tabii tabii.”

Izzy ona kaşlarını kaldırdı ama Beau kafasını iki yana salladı. Marta ne demişti? Fikrini mi değiştirmişti?

“Tamam. Teşekkürler Marta. Müteşekkirim.” Beau telefonu kapatıp ayağa kalktı. “Başardık!”

Izzy yerinden fırladı. “Başardık!”

Beau masanın karşı tarafına geçip ona kocaman sarıldı. Izzy de ona sarıldı.

“Hatırladığımdan daha da korkutucu,” dedi Beau. “Çok şükür sen de yanımdaydın. Tek başıma asla sağ çıkamazdım.”

Izzy bu sarılmaya yaslandı. Ne kadar harika bir his olduğunu unutmuştu. Beau’nun onu böyle tutması. Daha önce sadece bir kere olmuştu, mutfakta kazara tökezleyince fakat bu seferki bilerekti, ikisi için de. Beau çok büyüktü ve güçlüydü ve kollarının vücuduna

sarılması çok harika bir histi. Beau'nun onu hiç bırakmamasını diledi.

Izzy bunu düşünür düşünmez –bunu düşündüğünün ayırdına varır varmaz– kollarını indirip bir adım geri attı. Beau yüzünde malum bir ifadeyle ona gülümsüyordu... Izzy yutkunup bakışlarını kaçırdı.

“İıı, seni daha iyi hazırlamalıydım ama,” dedi Izzy. “Seni Marta konusunda uyarmayı unuttum, onun için her şey bir pazarlık meselesidir.” Izzy tekrar ona baktı. “Sana konuşmanın sonunda ne dedi?”

Beau kapıya döndü. “Ah, sadece seninle teyit etmek zorunda olduğumu, kalmak istediğinden emin misin diye soracağını. Ve kitabı dört gözle beklediğini.”

Çok mantıklıydı ama Izzy sanki bir şey daha varmış gibi hissetmişti. Belki de Beau'nun yüzündeki tedirgin ifadeyi hayal etmişti.

Kütüphaneden çıktıkları saniye Beau durdu. “Bu gece kutlamak için sana kek yapmayı öğretmeliyim.”

Izzy şaşırılmıştı. “Kek mi? İyi de kilerde hiç kek karışımı görmedim?”

Beau dehşete düştü. “Karışım mı? Sana hazır karışımlardan mı kek yapacağımı sandın?”

Izzy gülmeye başladı. Beau'nun buna sazan gibi atlayacağını tahmin etmişti. Beau ona ters ters baktıysa da Izzy alttaki tebesümü gördü.

“Ah, şakaydı, değil mi? Beni bu kadar çabuk kızdırabileceğini mi sanıyorsun?”

Izzy kahkahalar atarak üst katın yolunu tuttu.

Y İ R M İ İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Izzy cuma günü öğleden sonra kütüphaneye girdiğinde, Beau'da bir gariplik olduğunu hemen sezdi. Yüzünde öfkeli değil, stresli olduğunu gösteren o gergin ifade vardı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Izzy otururken.

“Her şey yolunda, neden olmasın ki?” Izzy'nin masanın üstünde ona ittiği defteri aldı. Artık ikisinin de Beau'nun kitabının bir bölümünü silmesinden korktukları dönemi geride bırakmışlardı; en azından Izzy bundan emindi ama yine de her gün o defter el değiştiriyordu.

Izzy, “Sebebi yok. Sadece kafan bozuk gibi gözüküyorsun,” dedi.

“İyiyim,” dedi Beau suratına bile bakmadan.

Tamam o zaman.

Izzy kendi defterini açtı ve alarmı kurmak için telefonu çıkardı. Bir iki dakika sessizce yazdılar.

“Gerginim,” dedi Beau.

Izzy alarmı durdurup ona baktı. Beau gözlerini deftere dikmişti.

“Yarın annemi göreceğim,” dedi. “Bu haftanın her günü, ona iptal etmek için bir mesaj yazdım. Şu ana kadar hiçbirini göndermedim fakat bugün ilerleyen saatlerde ya da yarın sabah ya da yarın arabayla LA'ye kadar vardığımda ne olacak kim bilir.”

Izzy bir haftadır işine o kadar yoğunlaşmıştı ki Beau'nun bu hafta sonu annesiyle görüşeceğini ve bunun onun için ne kadar zor olacağını unutmuştu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Izzy. “Neden gergin olduğun

hakkında?”

Beau kısa bir kahkaha attı.

“Neden mi gerginim? Onu tekrar görmekten, ondan şahsen özür dilemekten, bana ne kadar kızgın olduğunu öğrenmekten, hatta beni eve bile alacak mı, belli değil, ona öyle şeyler dedim, öyle kötü davran-
dım ki. Sadece cenazede değil... Annemin mesajı güzeldi ama öfkeli
olmakta yerden göğe kadar haklı.”

Beau ona gülümsemeye çalıştıysa da başarılı olamadı.

Izzy bir an düşündü. “Seninle gelmemi ister misin? Anneni gör-
meye değil ama sadece, arabada oturup, yoldan dönüp buraya geri
gelme diye eşlik edeyim mi?”

Izzy birkaç gün öncesine kadar bunu teklif etmekte tereddüt
ederdi. Sorsa bile üstüne, “Evet demek zorunda değilsin,” ya da “Hayır
dersen bozulmam,” gibi bir cümleyle desteklerdi. Fakat artık birbirle-
rinin yanında öyle dikkatli olmak zorunda değillerdi.

Beau gözlerini kocaman açtı. “Gerçekten benim için bunu yapar
mısın? Evet. Tabii ki gelmeni isterim. Ama çok şey istemiş olurum.”

Izzy, Beau’nun böyle “tabii ki” dediğini duymanın ne kadar hoş bir
his olduğuna aldırmamaya çalıştı.

“Sen istemedin ki. Ben teklif ettim. Diğer sorunlarını senin adına
çözemem ama arabada yanında oturabilir ve bir kafeye falan gidebi-
lirim ve sen annenle ne kadar süre kalmaya ihtiyaç duyarsan o süre
boyunca kitap okuyabilir ya da yazabilirim. Yol boyunca telefonunu
da tutarım ki son anda iptal edemeyesin.”

Beau önündeki deftere baktı. “Tamam,” dedi bir saniye sonra.
“Teşekkürler.”

Izzy alarmı kurdu. “Bir şey değil.”

Böylece cumartesi günü sabahın geç saatlerinde birlikte arabaya
yürüdüler. Izzy kullanmayı teklif etti fakat Beau hayır anlamında

başını salladı.

“Hayır, kullanabilirim,” dedi arabaya giderlerken. “Kullanmak istiyorum.”

Sakalını kısalttığını fark etti Izzy. Beau hâlâ gergin görünüyordu, en ufak bir şeyde yerinden fırlıyordu.

“Ah.” İlk trafik ışıklarında durunca, elini cebine sokup telefonunu Izzy’ye uzattı. “Bunu alacağını söylemiştin?”

Izzy tek kelime etmeden telefonu kot ceketinin cebine soktu.

Yaklaşık otuz dakika otoyolda gittikten sonra Beau konuştu.

“Bana hatırlatsana,” dedi Beau. “LA’dan çıkmadan önce bir tane çaycıya uğramak istiyorum. Michaela’nın en sevdiği çay orada satılıyor, başka yerde bulması zor. Düşündüm de gelmişken biraz alırız.”

Bu şekilde Michaela’yı da düşünmesi ne kadar tatlıydı.

“Çaycının adı ne?” diye sordu Izzy. “Sen annenle birlikteyken ben gidip alabilirim.”

“Ah. İyi fikir. Mutfakta duran marka, siyah üstüne dore harfleri olan kutu. Çaycının adı da Dolaba Giriyoruz.”

Izzy başıyla onayladı. “Tamamdır.”

Bir yarım saat daha araba sürdükten sonra, Beau birden otoyoldan çıkıp çıkışın hemen oradaki benzinciye girdi. Izzy onun inip benzin almasını bekliyordu fakat aksine, Beau ona döndü.

“Bunu yapabileceğimden emin değilim,” dedi Beau.

Izzy ona dönüp elini tuttu. “Sen de ben de yapabileceğini biliyoruz, soru bu değil. Düşünmeni istediğim soru şu: Şimdi bu zor, korkunç hissin üstüne gitmek ve yapmak mı daha kötü hissettirecek, yoksa arkanı dönüp evine geri dönmek ve yarın sabah ve bundan sonraki her sabah uyanıp bunu yapmadığını bilmek mi?”

Beau bakışlarını ellerine indirdi, kocaman eli Izzy’nin daha küçük elini sıkı sıkıya tutuyordu, melez kahve teni Izzy’nin daha koyu kahve teninin yanındaydı ve bir süre hiç konuşmadı.

Beau sonunda elini bıraktı.

“Tamam.” Motoru tekrar çalıştırdı ve benzinciden çıkıp tekrarın otoyola saparak güneye doğru sürdü. “Tamam, olur.”

Konuşmanın faydası olur muydu? Izzy emin değildi fakat istemese, bunu açıkça belli ederdi Beau.

“Dernek,” dedi Izzy. “Michaela ile üstünde çalıştığınız hayır derneği. Ne yararına?”

Beau konu değişimine sevinmişti. “Büyük kaynak bulamayan kütüphaneleri desteklemek için. Okullar, halk merkezleri gibi yerler.”

Izzy neredeyse kahkaha atacaktı. Ne harika bir fikirdi. İlk tanıştığında Beau’dan beklemeyeceği bir şeydi bu. Ona gülümsedi.

“Vay canına, harika bir fikirmiş,” dedi.

Beau direksiyonu daha az sıkıyordu artık.

“Evet. İlk başta ben sıfırdan kütüphaneler inşa etmek istedim, öyle bir fikrim vardı. Fakat dernek yöneten bir arkadaşımın tavsiye aldım; amaç bu işi zaten layıkıyla yapan insanları bulmak ve onlara parayı verip desteklemek dedi, biz de öyle yapacağız. Nihai hedefse yazarlık derslerini, burslarını, öyle şeyleri finanse etmek. Bir dernek kurup örgütlemek sandığımdan çok daha karmaşıkmiş. En azından Michaela ne yaptığını biliyor çünkü benim en ufak bir fikrim yok.”

Izzy buna kahkaha attı, Beau da.

Birkaç dakika sessizleşti.

“Anneannemle dedemin adını vereceğim,” dedi.

Izzy elini bir an, onun elinin üstüne koydu. “Eminim bu çok hoşlarına giderdi.”

Birkaç kilometre sonra Izzy ona döndü. “Öyle demek istememişim. Geçen gün senin hakkında söylediklerim. Şımarık olman falan.”

Beau ona doğru baktı, hafifçe tebessüm ediyordu. “Evet, istedin.”

Izzy de buna gülümsemek zorundaydı. Beau onun ciğerini biliyordu. “Tamam, öyleyse, artık demiyorum,” dedi. “Artık öyle olduğuna inanmıyorum.”

Gülüştü Beau’nun dudaklarının çevresinde kaldı. “Bunu söylediğin

için teşekkürler,” dedi.

“Cidden kastetmesem söylemezdim.”

“Biliyorum,” dedi Beau.

Yaklaşık bir saat daha arabada yol aldıktan sonra, sessiz bir yan sokakta bir bungalovun önüne park ettiler. Bununla beraber, bu sessiz ara sokak BEVERLY HILLS'E HOŞ GELDİNİZ tabelasını hemen geçinceydi, o yüzden sadece bu bloktaki evlere nazaran mütevazıydı.

Beau motoru kapattı, anahtarları Izzy'ye verdi, sonra cüzdanından biraz nakit çıkardı. “Çay için.”

Izzy parayı cüzdanına koydu. “Tamam.” Beau'nun telefonunu çantasından çıkardı. “Bence artık bunu sana teslim etmek güvenli. Geri dönmemi istediğin zaman mesaj at, tamam mı? Defterim, bilgisayarım yanımda, bir sürü kitabım var, o yüzden kaç saat sürerse sürsün, ben iyiyim.”

Beau telefonunu aldı. “Tamam.” Telefona doğru şöyle bir baktı. Izzy onun oyalandığını fark etti; birkaç dakika erkenciydiler.

“Stresliysen eğer,” dedi, “bu akşam dönünce *Şu Taşra Hayatı*'nı izleyeceğimizi düşün.”

Beau buna gülümsedi. “*Şu Taşra Hayatı*'nı izlerken yiyeceğimiz atıştırmalıkları da düşüneceğim.”

Izzy emniyet kemerini açtı. “Michaela dolabı yeni doldurdu, fark ettin mi? Seçeneklerimiz bol.”

Beau'nun gözleri parladı. Emniyet kemerini çözüp kapının koluna uzandı.

İkisi birden arabadan indiler. Izzy sürücü koltuğuna doğru geçip anahtarları aldı. Beau bir ona bir eve baktı. Omuzları kasılmıştı.

“Gitmeden bir sarılmak ister misin?” diye sordu Izzy hiç düşünmeden, sonra da hemen pişman oldu. En son sarılmaları aşırı tehlikeli olmuştu.

Ama Beau ona bir adım yaklaştı.

“Hem de nasıl,” dedi. Kollarını ona sardı ve Izzy onu kendine

çekti. Başını Beau'nun göğsüne yasladı, semsert kollarını sırtında hissetti ve Beau başını eğip Izzy'nin başının üstüne yasladı. Bir süre böyle kaldılar, hiç konuşmadan birbirlerini sıkı sıkı tuttular. Sonunda Beau bir adım geriye çekildi.

“Teşekkürler. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.”

Izzy de geriledi. “Yardım edebildiğime sevindim.”

Birkaç saniye daha birbirlerine baktılar, sonra Izzy tekrar eve doğru döndü.

“Tamam. İyisi mi ben...”

Izzy başıyla onaylayıp arabanın kapısını açtı. “Bana mesaj at yeter. Yakınlarda olacağım.”

Beau'nun eve doğru yürüyüşünü izledi ve ön kapıya gelmesini bekledi, ondan sonra arabayla uzaklaştı.

Izzy, Dolaba Giriyoruz dükkânını kolaylıkla buldu, gerçi otoparkı ödemek için bir böbreğini satmak zorunda kaldı. Michaela'nın sevdiği çayın kutularını gördü ve Beau'nun verdiği parayla dört kutu aldı. Bir çaydan beklemeyeceği kadar pahalıydılar ama zaten Izzy kahve düşkünüydü. Cam kenarında boş bir masa vardı, böylece Izzy kendine bir fincan çay ve bir dilim çikolatalı pasta sipariş edip oraya oturdu.

Ardından dizüstü bilgisayarını açtı. Hafta başından beri, eski romanının dosyasını yeniden açmaya, onu okumaya ve artık uzaklaşacak zaman ve mekânı bulduğu için üstünde tekrar çalışmak istiyor mu istemiyor mu diye anlamaya çalışıyordu. Beau ile geçirdiği bu aydan sonra, artık Gavin'in, ondaki yetenek ve potansiyel hakkında haklı olduğuna inanmıyordu. Izzy artık bunu gerektiğince çalışacak, engellerle savaşacak ve dünyadaki Gavinleri fethedecek kadar çok istediğini biliyordu.

Yine de romanını açmaya korkuyordu.

Çenesini sıktı. Beau annesine mesaj atabildiyse, onu görmek için LA'ye geri dönebildiyse, özür dilemek için evine girebildiyse, Izzy de en azından bu kahrolası belgeyi açabilirdi.

Izzy dosyayı aramak zorunda kaldı. Onu kendinden saklamıştı,

bilgisayarını her açtığında görüp de anlık bir dürtüyle silmemek için. Hıh, belki de Beau ile sandığından daha fazla ortak yanı vardı. Izzy dosyayı sonunda Karşık isimli bir klasörün bir köşesinde buldu; bu dosya Vergiler, o dosya da Tablolar dosyasının içindeydi. Izzy çayını yudumladı ve pastadan bir lokma aldı. Sonra dosyayı açtı.

Bir saat boyunca okudu, bazı yerleri şöyle bir gözden geçirdi, sonra tekrar okudu. Düzeltmek istediği bir sürü şey buldu: Paragraflar, uzayıp akmayan sayfalar, üzerinde değişiklik yapması gereken karakterler, akışı bozan olaylar. Fakat bazen neyi düzeltmesi, kesmesi ya da eklemesi gerektiğini düşünmeyi bırakıp kendini hikâyeye kaptırdı. Kendi hikâyesine.

Nihayet arkasına yaslandı ve artık buz gibi olmuş çayının son yudumunu içti. Kitabı kusursuz değildi ve üstünde çalışılmalıydı. Fakat iyi olduğunu biliyordu. Izzy bunu yürekten biliyordu. Aynı şekilde, sorgulamaya hazır olmasa da sarıldıkları andan beri Beau'nun ellerinin izini sırtında hissetmesinin, Beau'nun onun kokusunu içine çektiğini duymasının, üstünde her daim gezinen o tuzlu su ve temiz hava kokusunu hâlâ alabilmesinin bir anlamı olduğunu da biliyordu.

Izzy bu düşüncelerden silkindi. Tekrar roman denemesinin başına döndü, defterinin arka sayfalarını açtı, düzeltmek istediği her şeyi bölüm bölüm not etmeye koyuldu.

Kitabın ilk yarısını bitirmişti ki telefonu titredi.

Hazır olduğun zaman gelebilirsin.

Izzy zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı fakat şimdi fark etti ki Beau neredeyse üç saattir annesinin evindeydi. Fakat mesajın kısalığı onu endişelendirdi.

Hemen ona cevap yazdı.

On beş dakika lazım.

Beau da çabucak cevap yazdı.

Tamam. Gelince haber ver.

Ardından, birkaç saniye sonra...

İyi ki gelmişim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beau, Izzy ile buluşmak için evden çıktığında yalnız değildi. Yanında uzun boylu, zarif bir siyahi kadın vardı. Izzy, Beau'nun annesine çok benzediğini fark etti.

İkisi birlikte arabaya doğru yürüdüler. Onlar yaklaşırken Izzy, Beau'nun yüz ifadesinden, vücut dilinden konuşmanın iyi geçtiğini anladı. Beau daha sakin, daha huzurlu görünüyordu. Mutluydu.

İkisi yaklaşınca Izzy arabadan indi ve Beau ona gülümsedi.

"Izzy, seni annem Nina Russell ile tanıştırmak istiyorum. Anne, bu Isabelle Marlowe."

Izzy elini uzattı ve Beau'nun annesi elini iki elinin arasına aldı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Isabelle," dedi. "Beau bana senden çok bahsetti. Onun için yaptığın her şey için çok teşekkürler."

Beau'nun annesi ona gülümseyince Izzy kızardı.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Russell," dedi. "Ve o kadar da... Ben pek..."

Beau'nun annesi güldü. "Nina de lütfen." Izzy'nin elini sıvazladı ve bıraktı. "Ben sizi tutmayacağım, umarım seni yakında daha iyi tanıma fırsatını bulurum."

Izzy ona gülümsedi. "Ben de çok isterim," dedi. Arabanın yolcu koltuğu tarafına döndü; Beau ile annesinin, o yanlarında dikilmeden rahatça vedalaşmalarını istiyordu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Beau annesine dönüp kısa ama sımsıkı sarıldı, sonra bir şey dedi ve annesi kahkaha atıp ona tekrar sarıldı. Beau arabaya bindi, camını açıp el salladı.

“Hoşça kal anne,” dedi. “Yakında görüşürüz.”

Arabada giderken Beau başka bir şey söylemedi, otoyoldan devam edip trafiğe karıştı. Müzik çalıyordu, buraya gelirken dinledikleri aynı hip hop şarkı listesi devam ediyordu. Izzy ona ayak uydurup hiç soru sormadı.

Beau ona annesiyle neler olduğunu anlatmak zorunda değildi. Izzy duymak için çatlamak üzere olsa da.

Beau tekrar benzinciye girince motoru durdurup nihayet ona baktı.

“Kusura bakma,” dedi Beau. “Bunu araba kullanırken anlatmak istemedim.”

Ardından bir an için hiçbir şey söylemedi.

“Annenle tanışmak harikaydı,” dedi Izzy ona yardımcı olmak için. “İkiniz de mutlu görünüyordunuz.”

Beau elini saçında gezdirip güldü. Utangaç ama hâlimden memnun gözüktü. Onu bu hâliyle görmek çok güzeldi.

“Evet,” dedi Beau. “Sanırım. Ama ilk başta... Ne diyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilemedim. Bir süre havadan sudan, onun evinden ve Santa Barbara’daki evden garip garip konuştuk. Ondan sahiiden özür dilemek istedim ama çok zordu. O yüzden sonunda bu hafta başından beri üstünde çalıştığım bir bölümü telefonumda açtım, o gece keşfettiklerim, kendimi ne kadar kötü hissettiğim, anneme söylediklerimden duyduğum pişmanlık, babamın yaptıkları ve her şeyle ilgili hislerim. Telefonu anneme uzattım ve okumasını istedim. Derken annem ağlamaya başladı, ben ona sarıldım, o bana sarıldı ve sonraki iki saat boyunca her şeyi açık açık konuştuk.” Beau güldü. “Eh, belki her şeyi değil. Daha konuşacak çok konu, telafi edecek yıllar var ama epey bir şey konuştuk. Gerçekten... Zordu. Ama iyiydi.”

Izzy, eline dokundu. Yalnızca, “Çok sevindim,” dedi. Daha fazla şey söylemek istedi, onun adına ne kadar mutlu olduğunu, rahatladığını anlatmak istiyordu fakat Beau’nun elini sıkışından ve ona gülümseyişinden hepsini anlayabildiğini hissetti.

“Ben de.” Izzy’nin elini bıraktı. “Neyse, sadece sana bunu söylemek istedim. Bunu yapmama yardım ettiğin için çok teşekkürler. Sen olmasan başaramazdım.”

Izzy neredeyse, “Yok canım, ben ne yaptım ki,” ya da “Evet, başarır-dın,” diyecekti ama durdu. Doğruydı. Izzy olmasa, yapamazdı.

“Bir şey değil,” dedi bunlar yerine.

Beau direksiyona geri döndü fakat durdu. “Bir dakika. Bu sefer ger-çekten benzine ihtiyacımız var.”

Beau inerken ikisi de gülüyordu.

Santa Barbara’ya dönüş yolunda pek konuşmadılar fakat sessizlik gergin değildi. Izzy cep telefonu ile meşgul olmadı, sosyal medyada ge-zinmedi, LA yolunda yaptığı gibi Priya’ya anlamsız mesajlar yollama-dı. Tam aksine, koltukta oturup hayallere daldı.

Evin önüne yanaşınca Beau motoru durdurdu fakat arabadan in-medi.

“Anahtarın yanında değil mi? Sanırım ben biraz plaja inmek isti-yorum,” dedi.

Izzy çantasına elini sokup anahtarları buldu. Arabanın kapısını açtı ve sonra ona döndü. “Yanında birini ister misin?”

Beau ona gülümsedi. “Yalnızca o kişi sense.”

Gülümsediğini saklamak için bakışlarını kaçırdı Izzy. Yanakları ısını-yordu, yoksa kızarıyor muydu? Eğer öyleyse, en azından Beau göremezdi.

Tam güneş batarken plaja ulaştılar. Beau arabanın bagajından çı-kardığı eski bir battaniyeyi yere serdi ve üstüne oturdular. Bir süre ikisi de pembe-turuncu ufku seyrettiler.

“O sarılmalardan bir tane daha alabilirim, hâlâ teklife açıksa,” de-di Beau.

Izzy anında ona döndü. Beau kollarını ona sardı ve ellerini Izzy’nin bel çukuruna koydu, daha önce yaptığı gibi. Izzy de yüzünü Beau’nun omzunun altındaki o küçük çukura gömdü. Beau başını onun omzuna düşürüp derin bir nefes verdi.

Kısa bir süre sonra parmaklarını Izzy'nin belinde nazikçe gezdirmeye başladı. Izzy'nin tüm bedeni karıncalandı. Bunun durmasını istemiyordu. Beau'nun durmasını istemiyordu. Beau'yu bırakmak istemiyordu. Sadece orada oturmak istiyordu, Beau ile aralarında bir santim boşluk olmadan, dokunuşunu hissetmek, nefes alış verişini hissetmek ve dalgaların kıyıya vuruşunu dinlemek istiyordu.

Ancak az sonra Beau'nun geri çekilmeye başladığını hissetti, böylece Izzy de kendini onu bırakmaya zorlayıp eski yerine döndü. Beau yavaşça uzaklaşıp durdu ve Izzy'ye baktı, hâlâ çok yakındılar, elleri hâlâ Beau'nun omuzlarındaydı, Beau'nun avuçları hâlâ Izzy'nin kollarındaydı.

“Anneme senden bahsedince,” dedi Beau, “Şu son birkaç haftayı anlatınca, benim için yaptıklarını anlatınca annem bir şey daha dedi. Sana sahip olduğuma sevindiğini söyledi. Senin gibi biri hayatımda olduğu için çok şanslı olduğumu söyledi.”

Izzy bir şey demeye çalıştı fakat ilk kez, ne diyeceğini bilemedi.

Beau, Izzy'nin saçını geriye itti ve parmak uçları yanağında gezindi. “Ben de ona haklısın dedim. Hayatımda olduğun için çok mutluyum. Kapımı çaldığın gün, hayatımın en şanslı günüydü.”

Izzy ona uzun uzun baktı. Altın kahve gözlerinin içindeki yeşil benekleri gördü. Beau tüm dikkatiyle, daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu ona. Izzy çok mutlu oldu ama aynı anda çok korktu. Geri çekilmeli, ayağa kalkmalı, bu anı bozmalıydı.

Fakat bunu o kadar uzun zamandır istiyordu ki. Beau'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da istiyordu. Izzy ellerini Beau'nun omuzlarından yukarı çekti. Sonra yavaşça öne eğilip onu öptü.

Beau da onu öptü, önce nazikçe. Sonra öpüşü değişti, ısrarcı ve acil oldu. Beau'nun öpüşünden, onu kendine çekişinden onun da bunu Izzy kadar çok istediğini anlıyordu.

Güneş batarken uzun süre öpüştüler, sonunda Beau nihayet alnını Izzy'nin alnına yasladı.

“Bunu yapmayı ne zamandır istiyordum, biliyor musun?” diye sordu. “Cevap çok ama çok uzun zamandır.”

Izzy geri çekilip onun gözlerinin içine baktı.

“Bilmiyordum, hayır,” dedi. “Bunu isteyen tek benim sanıyordum. Hatta bunu düşünmeye bile kendime izin vermiyordum çünkü sandım ki...”

Beau kahkaha atıp Izzy’nin saçma bir öpücük kondurdu. “Duygularımı senden bu kadar iyi saklayabildiğime mi sevineyim, yoksa bunu yapmayarak kaybettiğimiz zamana mı hayıflanayım, karar veremiyorum.” Parmak ucuyla Izzy’nin alt dudağını okşadı. “Ama en çok, şu anda burada seninle birlikte olduğuma mutluyum.”

Izzy eğilip onu tekrar öptü. “Ben de şu anda seninle burada olduğum için gerçekten mutluyum.”

Bir süre daha orada sarmaş dolaş, öpüşerek, boş boş konuşarak ve biraz daha öpüşerek oturdular. Sonunda Beau ayağa kalkıp Izzy’nin eline uzandı.

“O atıştırmalıklar kendi kendilerini yemeyecekler biliyorsun,” dedi.

Izzy kahkaha atarak elini tuttu ve ayağa kalktı.

Arabaya yürürken el ele tutuştular. Izzy emniyet kemerini takarken gülümsedi.

“Ne oldu?” diye sordu Beau.

Izzy kafasını iki yana salladı. “Çok mutluyum. Hepsi bu.”

Beau elini onun yanağına koydu. “Ben de,” dedi.

Beau kemerini takıp motoru çalıştırdı. Izzy o kadar mutluydu ki kaderin cilvesini bekliyor gibiydi. Fakat sonra, ne olacaksa olsun, diye düşündü ve ağzı kulaklarına varana kadar sıırttı. Onu dışarıdan gören yabancılar da ona gülümsüyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evin içine girince Beau, Izzy'yi tutup kendine çekti. Boğuk bir sesle, "İkimiz tamamen baş başayken bunu tekrar yapabilmeye ihtiyacım vardı sadece," dedi saçlarının üstüne konuşarak.

Sözleri, dokunuşu, doğruca Izzy'nin kalbine değiyordu. Bunun sahiden yaşandığına, Beau'yu plajda öptüğüne ve Beau'nun da onu öptüğüne, onu ne zamandır öpmek istediğini söylediğine, bu şekilde bu eve geri döndüklerine inanamıyordu. Izzy başını, Beau'nun sağlam, geniş göğsüne yasladı ve kollarını bedeninde hissetti; muhteşem bir histi bu. Fakat birden, bu yetmedi ve Izzy suratını kaldırıp Beau'yu kendine doğru çekti, tekrar öpüşmeye başladılar ve anında plajda yaşadıklarından daha fazlası başladı. Daha hızlı, daha samimi, daha yakındılar. Beau'nun büyük sıcak elleri sırtında gezindi ve onu tutuşu, onu öpüşü, ona dokunuşuyla Izzy aniden bütün dünyanın siyah beyazken bir şimşek çakmasıyla rengârenk olduğunu hissetti.

Beau sonunda geri çekildi. Izzy onun da kesik kesik nefes aldığını duyduğuna seviniyordu.

"Kendimize hâkim olmalıyız Izzy," dedi Beau. "Daha kapıdan yeni girdik."

Izzy onu tekrar kendine çekip dudaklarından yumuşakça öptü ve bir adım geriye çekildi. "Ben kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz diye düşünmeyi yeğlerim, ya sen?"

Beau ona yavaş ve çok seksi bir tebessüm çaktı. "Mmm, çok iyi söyledin."

Izzy gülümsedi. “Ama ayrıca, kurt gibi acıktım.”

Beau kahkaha atıp mutfığa doğru ilerledi. “Ben de.”

Izzy onun arkasından gitmek için döndü ama Beau başını iki yana sallayıp Izzy’yi merdivenlere doğru çevirdi. “Ben yemeği hazırlarım, sen yukarı çıkıp üstünü değiştir,” dedi.

Izzy tek kaşını kaldırdı. “Elbisemi beğenmedin mi?”

Beau gözlerini kıstı. “Ah, hayır, bu tuzığa düşmeyeceğim. Birincisi: Elbisen harika ama daha ikinci kez giydiğini görüyorum ve akşam yemeğinde yiyeceğimiz çeşitli soslardan birini döküp, elbiseni mahveden pislik herif olmak istemiyorum. Eğer içinden, ‘Ne yani, Beau benim ne giydiğime dikkat mi ediyormuş?’ diye soruyorsan cevap evet. Bu da bizi ikinci maddeye getiriyor: Sen hep akşam yemeğinden önce üstünü değiştirirsin.”

Sahiden de bu elbiseyi ikinci giymişti ve Izzy yemekten önce hep gidip üstünü değiştirirdi.

Beau, yüzündeki ifadeyi görünce sıırttı. “Gördün mü? Ayrıca bu da bizi üçüncü maddeye getiriyor: Umarım beni haftalardır çıldırtan o el kadar askıllılardan birini giyersin.”

Eh, Beau öyle ifade ederse.

Izzy alnı dik durup gülümsedi. “Mmm, bakarız. Yirmi dakika sonra televizyon odasında buluşalım mı?”

Beau’nun ağzı kulaklarındaydı. “Kesinlikle.”

Izzy merdivenleri koşar adım çıktı, Beau’nun bu arada merdivenlerin başında kalıp onu seyrettiğinin bilincindeydi. Odasına girince bir saniye durup gülümsedi. Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bunu yapmaması gerektiğinin farkındaydı çünkü Beau hakkında bildiği her şey göz önüne alınırsa, kalp kırıklığı ufukta onu bekliyordu. Ama Izzy bir kez olsun bu düşüncelere aldırmadı.

Hemen üstüne bir tayt ve Beau’yu çıldırttığıının hiç farkında olmadığı askıllılardan birini giydi, yüzünü yıkadı, Beau’nun kapüşonlusunu üstüne geçirdi ve tekrar koşar adım aşağı indi. Biraz

oyalanması, bu kadar hevesli olmaması, dediği gibi yirmi dakika yerine, otuz dakika sonra aşağı inmesi gerektiğinin farkındaydı. Umurunda değildi.

Beau televizyon odasına gelmiş, sehpa bir şeyler diziyordu. Izzy içeri girince kafasını kaldırıp baktı.

Onu görünce hafifçe gülümsedi ve gözleriyle onu tepeden tırnağa süzdü. Izzy ürperdi.

“Merhaba,” dedi Beau.

“Merhaba,” dedi Izzy. Birdenbire utangaçlığı tuttu. “Yardıma gerek var mı? Yemek hazırlığında.”

Izzy ona doğru yürürken Beau hayır anlamında başını salladı.

“Her şey ısınıyor, ben sadece alarmin çalmasını bekliyorum. Ama...” Bir an önüne baktı. Şimdi de Beau mu kızarıyordu? “Sana ne içmek istersin diye sormadım ama düşündüm de belki...”

Izzy yaklaşıp sehpa duran şişeye yakından baktı. Bir şampanya şişesi ve iki kadeh.

Beau bunu sırf onun şerefine mi hazırlamıştı? Beau da mı onun gibi kutlamak istiyordu?

Beau’nun ağzı kulaklarına vardı. Izzy zaten saklamaya bile çalışmıyordu.

“Belki ne diye düşündün?” dedi Izzy. Ne kadar tatlı bir an olursa olsun, Beau’yu böyle kolayca bırakmayacaktı. Cümlenin devamının ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Beau derin bir nefes aldı. “Belki de bu akşam dedemin şampanyalarından birini çıkaracak kadar özel bir gece olabilir dedim.”

“Bence şahane bir fikirmiş.” Izzy koltuğa oturdu, her zamanki yerine. Fakat şimdi kendini çok farklı hissediyordu.

Beau şişeyi aldı, folyoyu açtı, sonra mantarın üstündeki kafesi yavaşça büktü. Şampanyayı iki kadehe doldurup birini Izzy’ye verdi ve onun yanına oturdu.

“Şerefe,” dedi. “Kaybedilen vaktin telafi edildiği bir güne.”

Izzy, kadehini Beau'nun kadehine değdirdi ve bir yudum şampanya içti. Sonra bir an kadehin içine gözlerini dikti.

“Dedenin şarabı yüzünden ömür boyu bir daha başka şarapları beğenmeyeceğim sanırım,” dedi.

Beau kahkaha attı. “Bu şampanya inanılmaz, değil mi? Tam bu güne uygun.”

Tekrar birbirlerine gülümsediler. Beau kadehini Izzy'nin elinden alıp sehpaoya koydu. Sonra tekrar eğilip onu öpmeye başladı.

Izzy kollarını ona sarıp onu kendine çekti. Açgözlü hissetti, Beau'yu her şeyiyle istiyordu. Sanki her dokunuşu, her okşayışı tutup hafızasında saklamalı, her anı damarlarına kadar emmeliydi.

Beau saçlarını öpüp hafifçe güldü. “İlk günden beri seni öpmek istiyordum, biliyor musun?” dedi.

Izzy geri çekilip gözlerini devirdi. “İstemiyordun. Evinden çıkıp gitmemi istiyordun sadece.”

Beau kahkaha attı. “Şey, ilk başta evet. Ama sonra ne oldu, sen çok kendine güvenliydin, benden korkmadın, sana gözdağı vermeme aldırmadın, ilgimi çektin.” Parmağını yanağında gezdirdi, çenesinden aşağı, köprücük kemiğine indirdi.

Izzy de parmaklarını Beau'nun saçlarının arasına soktu. “Mmm, öyle miydi sahiden?”

Elleri Izzy'nin vücudunda aşağılara inerken başını salladı. “Öyleydi.”

Izzy onu kendine çekti. Tam tekrar öpecekken Beau'nun alarmı çaldı.

Beau güldü. “Yemek hazır.” Başını iki yana sallayıp ayaklandı. “Mükemmel zamanlama.”

Birkaç dakika sonra bir tepsi dolusu yiyeceklerle birlikte televizyon odasına girdi.

“Nasıl oldu da durmadan sana yemek getirmek benim görevim oldu, bilmiyorum,” dedi.

Izzy'nin yüzünde güller açıyordu. "Ben de bilmiyorum ama çok hoşuma gidiyor." Tepsiye göz gezdirdi. "Ooo, fırında pişmiş Brie? O nereden geldi?"

Beau tepsiyi sehpa'ya koyup oturdu. "Dipfirizin dibinde buldum; çok heyecan verici, değil mi?" Sehpanın üstündeki krakerle dolu kâseyi gösterdi. "Bunları o yüzden koydum."

Izzy eğilip Brie'yi kesti.

"Her şeyi düşünmüşsün. Gördün mü, bu yüzden yemek senin işin. Krakerler benim hiç aklıma gelmezdi!"

Beau gözlerini kıstı. "Dostum, hayatımda daha kuyruklu bir yalan duymadım, sen de biliyorsun."

Izzy kıkır kıkır kıkırdadı. "Seni övmeye çalışıyordum, tamam mı?"

Beau tabağına bir sürü salam dilimi ve bir avuç kraker aldı. "Ah, beni ilk günden beri öpmek istediğini söylediğin yeri kaçırdın mı?"

Izzy ona yandan yandan baktı. Beau gülümsüyordu ama mahcup mahcup. Beau'nun gerçek bir cevap beklediğini anladı.

"Şey. İlk günden itibaren diyemem. O ilk gün senin pislik herifin teki olduğunu düşünmüştüm. Ama havuz kenarındaki o günden sonra..."

Beau koltuğa yaslanıp sırtıttı. "Gerçekten mi? Benden hiç etkilenmemişe benziyordun!"

Izzy gözlerini devirdi. "Haydi canım. Karşımda yarı çıplak gövde gösterisi yaparken mi?"

Beau kahkahalarla güldü. "Yani tamam, ben seni etkilemeye çalışıyordum fakat işe yarayıp yaramadığını kestirememiştim."

Izzy bütün vücudunu ona çevirip baktı. "Beni etkilemeye mi çalışıyordun?"

Beau cevap vermedi, tabağındakilere uzandı.

"Beau."

Beau tüm ilgisini krakerine Brie sürmeye odaklamışa benziyordu. Sonunda omuz silkti. "Sanırım... Yani... 'Çalışmak' derken neyi

kastettiğine bağlı. Yüzmek için havuza indiğimde senin orada oturduğunu biliyor muydum? Sanırım orada cevap evet. Kelebek stili yüzmeyi biraz gösteriş olarak mı seçtim? Bu da bir evet galiba.” Sırıttı. “Yıllardır öyle yüzmemiştim. Nasıl yapıldığını unutmamışım diye sevindim.”

Izzy onun bilerek havuza indiğine, sırf onu görmeye geldiğine inanmıyordu. Elini Beau’nun elinin üstüne koydu, bileğinden yukarı, üst koluna doğru gezdirdi ve omzunda durdu.

“Bu arada sen de bana karşı hiç oralı değilmiş gibiydin,” dedi Izzy. “Benden hazzetmediğini düşünmüştüm.”

Beau kahkahalarla güldü. “Ah, güven bana, daha ilk andan senden epey etkilendim,” dedi. “Burada olduğun her bir gün senden daha da çok hoşlandım. Ben sadece... Bunu belli etmede pek iyi değilimdir.”

Izzy’nin bir erkekle yaptığı en tuhaf konuşmalardan biriydi bu. Çıktığı erkeklerle genellikle bir süre kur yaparak ve ara sıra birbirlerine hakaret ederek çatışarlardı. Ama sonra, o ilk birlikteliğin ardından ya da ikinci ve hatta genellikle onuncudan sonra bile, birbirlerini ne zaman tekrar görecekler, görecekler mi, ikisi arasında ne olup bitiyor, birbirlerine karşı hisleri ne gibi konular muğlak ve havada kalırdı.

Ancak Beau ile ikisi son birkaç haftadır zaten o kadar çok konu konuşmuşlardı ki bunu konuşmak da gayet doğal geliyordu.

Belki de bu sebepten, Izzy uzun zamandır merak ettiği soruyu ona sorabilirdi.

Beau onu dürttü. “Ne var?”

Izzy’nin tereddüdünü okuyabilecek kadar iyi tanıyordu onu.

“Madem en başından beri bunu istiyordun, neden beni daha önce öpmedin?”

Beau tabağını önüne koyup eline uzandı. “Izzy. Benim evimde yaşıyorsun. Birlikte çalışıyoruz. Bu durum zaten bir garip. Biliyorum, bazen çok gıcık biri olabiliyorum ama o kadar da gıcık olmak istemedim.” Ona yumuşacık gülümsedi. “Öpmeye çok yaklaştım. Mutfaktaki

o sefer. Dondurma sırasında beklerken de. Ama senin istemediğın bir şey yapmak istemedim.”

Izzy tekrar öne eğilip onu öptü. Beau’nun onu öpüşünü gerçekten çok seviyordu, saniyeler içinde narinden tutkuluya geçebiliyordu, sanki vücudunun her santimi özelmış gibi dokunuyordu ona.

Birlikte üç haftaları daha vardı. Ondan sonra ne olacaktı? Hayır. Izzy şimdi gelecek endişelerine girmeyecekti.

Sonunda arkasına yaslandı. “Brie’nin soğumasını istemem.”

Beau gülüp uzaktan kumandayı aldı. “Bunu kabul edemeyiz. Bu evde biz peynirleri ziyan etmeyiz.”

Televizyonu açıp kolunu Izzy’ye attı ve Izzy ona yaslanıp seyrete-meye koyuldu. Programın bir bölümü bitince, Beau mutfığa gidip onlara browni ve dondurma getirdi.

“Sormayı unuttum,” dedi. “Bugün iyi çalışabildin mi? Ah, bir de Michaela’nın çayını aldın mı?”

Beau’nun annesini ziyaretinin heyecanı ve ardından aralarında yaşanan her şeyin arasında Izzy, neredeyse roman denemesini okuyarak geçirdiği saatleri ve fark ettiklerini unutmuştu.

Hayır, doğru değildi bu, unutmamıştı; her şeyin altında sessiz, mutlu bir mırıltı olarak kalmıştı.

“Evet,” dedi. “İkisine de. Michaela’ya çay aldım. Ve iyi çalıştım.” Beau’ya gülümsedi. “Roman denememi okudum. Önceden yazmış olduğum.”

Beau onun tam yanına oturdu. “Bunu yapacağını bilmiyordum. Nasıldı?”

Beau elini, Izzy’nin elinin içine koydu. Izzy’nin cevabını gerçekten önemseyişinin farkındaydı.

“Sahiden yapacak cesaretim olduğundan emin değildim. Ne kadar kötü olduğunu fark etmekten korkuyordum, belki de devam etmek istemememe sebep olacak kadar kötü çıkacaktı. Ama dedim ki, sen bugün anneni görmeye gidebildiysen, ben de bilgisayar ekranındaki

birkaç kelimeyle yüzleşebilirim.” Gülümseyişini saklamadı. “Ama onu hâlâ seviyorum. Elbette kusurları var, mükemmel değil...”

Cümlesini bitirmeden Beau ona kocaman sarıldı. “Ah, Izzy, çok mutluyum,” dedi. “Elbette mükemmel, senin.”

Beau onun adına çok mutluydu. Ona çok güveniyordu. Izzy de ona sokuldu, yüzünü göğsüne gömdü ve gözlerinden kaçan yaşları saklamaya çalıştı. Az sonra doğrulup tatlısına uzandı.

“Teşekkürler,” dedi. “Benim adıma bu kadar sevindiğin için. Ben de kitap adına çok mutluyum. Hâlâ onunla ne yapacağımı bilmiyorum; bu kitap için bir temsilci bulmaya çalışır mıyım, yoksa bir sonrakini yazmaya mı devam ederim ama en azından yazabildiğimi anladım. Bunu yapabildiğimi anladım. En büyük fark burada.”

Beau başparmağıyla Izzy’nin gözyaşlarını sildi. Tamam, saklamayı pek başaramamıştı. Nedense, pek umrunda da değildi.

“Tabii ki çok fark yaratır,” dedi Beau. Izzy’yi iyice kendine çekti ve başını omzuna yasladı.

Izzy bu gecenin sonunda ne olacağını merak etti. Bugün mükemmeldi mükemmel olmasına ama bu ilişkinin bundan öteye hızla ilerlemesine en azından henüz hazır değildi.

Eh, hayır, Izzy de bunu istiyordu, orası su götürmez bir gerçektir. Beau onu öperken, Izzy onu öperken, vücutları birbirine bu kadar yakinken, Beau’nun iri güçlü elleri onu kendine çekerken ve vücudunda böyle gezinirken. Sadece her şey çok hızlı değişmişti. Çok güzeldi, Izzy o kadar mutluydu ki korkuyordu. Ona güvenmekte haklı mıydı, kendini bırakabilir miydi, emin değildi. O yüzden en azından bu gecelik daha ileri gitmek istemiyordu.

Gecenin geç saatlerinde, bulaşıkları da yıkadıktan sonra Beau onu merdivenlerin başına kadar götürdü. Izzy onunla yukarı çıkmasını bekleyecek mi acaba diye merak ediyordu ki endişelenmesi yersiz çıktı.

“İyi geceler Izzy,” dedi Beau. Eğilip onu güçlü bir şekilde öptükten sonra bir adım geriledi.

“İyi geceler Beau,” dedi Izzy.

Izzy merdivenlerin ortasındaiken Beau ona seslendi.

“Izzy.”

Izzy dönüp baktı.

“Bugün, yıllardır yaşadığım en güzel gündü,” dedi Beau.

Izzy de buna içinden geldiğince güldü.

“Benim de,” dedi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazar sabahı Izzy mutfağa girdiğinde, Beau kocaman bir waffle tavaşının önünde, yanında büyük bir kâse dolusu waffle karışımıyla ayakta duruyordu.

“Oh, çok şükür kalktın,” dedi Beau. Waffle makinesinin kapağını kaldırıp karışımdan birazını kepçeyle içine döktü. “Seni uyandırmak istemedim ama aynı zamanda canım çok waffle çekti, o yüzden gerçek bir ikilemdeydim.”

Izzy kendine kahve koyup masaya oturdu. “Bensiz başlayabilirdin, sorun etmezdim,” dedi.

Dün olanlardan sonra, bu sabah ne bekleyeceğinden emin değildi. Bir gece önce mutlu mesut uykuya dalmıştı; oysaki bu sabah her şeyi sorguluyordu. Beau’nun ona bakışını, gülüşünü, öpüşünü hayal mi etti diye merak ediyordu.

Beau başını olumsuz anlamda salladı. “Ama ben ederdim.” Yavaş ve tatlı bir tebessüm çaktı.

Izzy hiçbirini hayal etmemişti.

“Artı,” dedi Beau, “Waffle’ın üstüne ne koymayı seversin, bilmiyorum. Çırpılmış krema ve çileğin hepsini bitirip sana kalmamasını istemezdim.”

Izzy başını iki yana salladı. “Hepsi senin olsun. Bana akçaağaç şurubu ve tereyağı lütfen. Bir de pastırma.”

Normalde olsa Izzy, “Evde varsa,” ya da “Fark etmez,” tarzı bir cevap verirdi. Fakat aklından geçen her şeyin bu mutfakta bulunduğunu

anlaması birkaç gün sürmüştü. Tamı tamına istediğini rica etmemek saçmalık olurdu.

Beau fırını gösterdi.

“Pastırma sıcak kalması için fırında, tereyağı tezgâhta ve akçaağaç şurubunu alıyorum.”

Izzy fırından pastirmaları çıkardı, tabağa koyup masaya getirdi. Beau bir şişe akçaağaç şurubunu önüne koydu.

“Al bakalım, hayatımda hiç gitmediğim Vermont’tan getirildi. Duyduğuma göre akçaağaç şurubu orada ağaçta yetişiyormuş.”

Izzy gülümsememeye çalıştı ama başaramadı.

Beau waffle makinesinin başına döndü, tekrar kapağını açtı ve kocaman altın rengi bir waffle’ı tabağa koydu.

“Gel al waffle’ını,” dedi. Makineye tekrar hamur döktü.

Izzy ona doğru yürüdü. “Bunu paylaşalım mı? Şimdi ben sensiz yemeye başlamış olacağım,” dedi.

Beau hayır anlamında kafasını salladı. “Merak etme, sen waffle’ını doğru düzgün yağlayıp şuruplayana kadar benimki pişmiş olur.” Kolu nu beline doladı. “Mmm, bir dakika. Bir şey unuttum.”

Izzy’yi kendine çekti ve Izzy kollarını onun boynuna sardı. Beau’nun onu böyle tutuşundan bir gün bıkar mıydı acaba? Hayatında hiçbir şey bu kadar tatlı bir his vermiş miydi? Beau onu öpmeye başlayınca Izzy düşüncelerini bıraktı. Sonunda Beau derin bir nefes vererek onu serbest bıraktı.

“Waffle’ın soğuyor,” dedi.

Izzy ona gülümsedi. “Hiç umurumda değil.”

Beau onu tekrar masaya kışkırladı. “Tamam da benim waffle’ım *yanacak*. Bunu kabul edemeyiz.”

Izzy yüzünde Beau’nunkinin aynısı, ukala bir gülüşle masaya oturdu. Waffle’ına tereyağı ve şurup sürdü, tabağına iki dilim pastırma aldı. Elbette tam da dediği gibi, çatal bıçağını eline aldığı saniye, Beau waffle’ının üstüne tepeleme çırpılmış krema ve çilek koymuş hâlde karşısına oturdu.

“Gördün mü?” dedi Beau. “Ne demiştin?”

Izzy lokmasıyla dolu çatalını ona salladı. “Kusura bakma ama senin geciktirme taktiklerin olmasaydı, çoktan hazırdım.”

Beau daha da ukala güldü. “Bence benim geciktirme taktiklerimi çok seviyorsun.”

Izzy daha da fazla güldü. “Bu konuda haklı olabilirsin.”

Birkaç saniye birbirlerine sırttıktan sonra yemeklere yumuldular.

Izzy birinci waffle’ının yarısını bitirmişti ki Beau kalkıp ikinciye yapmaya başladı.

“Bir tane daha ister misin?” diye sordu Izzy’ye makineye harcı dökmeden önce.

Izzy hayır anlamında kafasını salladı. “Şimdi değil, belki daha sonra,” dedi.

Beau waffle makinesini kapatıp ona döndü. “Daha sonra demişken. Bugün belki işimizi erken yaparız, bitirince de öğleden sonra bir doğa yürüyüşüne falan çıkarız diye düşündüm?”

Izzy kaşlarını kaldırdı. “Bu civarda sık sık doğa yürüyüşü yapar mısın?”

Beau başını salladı. “Ah evet, herhâlde...” Bir parmağını kaldırdı, sonra ikinciye çekip sayıyormuş gibi yaptı. “Geçen bir sene içinde sıfır yürüyüşe çıkmışım.”

Izzy kahkaha attı. “O zaman niye...”

“Bak,” dedi Beau. “İkimizin televizyon odasında koltuğa oturup yemek yememiz haricinde randevu tarzı bir plan uydurmaya çalışıyorum! Çünkü bunu yapmaya bayılsam da sahiden bayılıyorum, yanlış anlama, bugün belki bir değişiklik yaparız dedim.”

Ah. Ne kadar... Şekerdi gerçekten.

Beau waffle makinesine doğru baktı ve Izzy daha çok güldü. Beau acaba utanmış mıydı? Belki de bugün kendinden o kadar emin hissetmeyen tek kişi Izzy değildi.

“Şöyle yapalım mı?” dedi Izzy, Beau tabağını alıp karşısına oturunca. “Bu sabah yazdıktan sonra belki öğleden sonra havuz başında

takılırsınız? Benim zaten okuyup bitirmem gereken şeyler var.”

Beau gülümsedi. “Harika bir fikir. Ve bu akşam yemeğe çıksak?”

Izzy kaşlarını kaldırdı. “Ne yani, koltuk haricinde bir yerde, bir masada karşılıklı oturup yemek yemeyi mi kastediyorsun?” Izzy gülümsedi. “Şahane olurdu.”

Kahvaltıları bitince Izzy tabaklarını bulaşık makinesine koydu.

“Yukarı çıkıp eşyalarımı alayım, kütüphanede buluşuruz.”

Beş dakika sonra Izzy kütüphaneye girdi ama Beau’yu masa başında göremedi. Sesini duyunca yerinden fırladı. Arkasını dönünce Beau’nun kapıya yaslanmış, onu beklediğini gördü.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” Beau bir adım atıp Izzy’yi kendine çekti.

“Şarj aletimi bulamadım,” dedi Izzy, Beau’nun dudakları dudaklarına iyice yaklaşıırken. “Dün getirmemiştım, bilgisayarımın pili bitiyordu.”

“Mmm.” Izzy anlatırken Beau’nun dudakları neredeyse onunkilerin üstündeydi. Izzy gözlerini kapatıp Beau’nun sesinin hırıltısını dinledi. “Kabul edilebilir bir bahane o zaman. Ama çalışmaya başlamadan önce şuna ihtiyacım olacak.”

Arkasından dudaklarını dudaklarına koydu ve Izzy’nin elleri Beau’nun saçında gezmeye başladı. Beau eliyle Izzy’yi belinden tutup kendine bastırıyordu ve Izzy’nin bütün bedeni ona doğru sokuldu. Az önce mutfakta öpüşmüşlerdi fakat o daha farklıydı, daha hassastı ve sanki “Bunu sahiden yapıyor muyuz?” der gibiydi ikisi için de. Bu öpücükse coşkuluydu, kendinden emindi, güvenliydi. Izzy yere yıkılmamak için zor duruyordu. Beau’nun tenine değen dudakları aklını başından ahyor, her şeyi istemesine sebep oluyordu.

Beau elini Izzy’nin askılı bluzunun altına sokup bel çukuruna parmaklarını koydu. Tanrım, dokunuşuyla Izzy ürperiyordu. Beau ona her bir santimine değer veriyor gibi hissettiriyordu, sanki ona dokunduğu, onu öptüğü her saniye çok önemliydi. Izzy omzundaki çantada duran bilgisayara boş vermek, Beau’nun kitabını, burada olma sebebini sallat-

mak ve sonsuza dek burada durup onu öpmek istedi.

Kendini zorlayıp bir adım geri çekildi. “Beau Towers. Yapacak işimiz var.”

Beau bir adım atıp yine ona uzandı. “Mmm, biliyorum,” dedi. “Daha başlamadık bile. Sadece tam şurayı öpmemden hoşlanıyor musun, bilmeliyim...” Izzy’nin bir kulağının altını öptü. “Ve buradan...” Köprücük kemiğini öptü. “Ve buradan...”

Izzy parmağını Beau’nun dudaklarının üstüne koydu. “Tamam, sen kaşındın. Yeni bir kural koyuyorum: Kütüphanede öpüşmek yok.” Beau başını iki yana salladı ama Izzy konuşmaya devam etti. “Hatta: Kütüphanede *temas* yok.” Izzy parmağını indirip ondan uzaklaştı.

Beau ona ters ters baktı. “Temas mı yok? Hiç mi yok? İnsafsızlık bu!”

Izzy masaya doğru gidip yerine oturdu. “Bana başka seçenek bırakmadın. Bu oda çalışmak için. Evin geri kalanıysa öpüşmeye müsait.”

Izzy bunu düşündü. Şu evin her yerinde onu öpmek nasıl olurdu. Oturma odasında, o büyük yayvan koltuklardan birinde. Sonra gidip mutfakta, buzdolabına yaslanarak, Beau’nun onu daha önce neredeyse öptüğü yerde. Izzy’nin odasında...

Izzy kafasını kaldırıp ona baktı ve Beau’nun, onun aklından geçenleri okuyabildiğini gördü.

“Eh, çalışmak için hiç bu kadar esinlenmemiştim,” dedi Beau ve yerine oturdu.

Izzy defteri masada ona itti ve Beau ilk boş sayfayı açtı.

“Tamam, alarmı kuruyorum.” Izzy bilgisayarını açtı.

İlk başta odaklanmakta zorlandı. Bir iki cümle yazdı, ardından kafasını kaldırıp Beau çalışıyor mu yoksa onu mu kesiyor diye kontrol etti, sonra tekrar önüne baktı. Fakat birkaç dakika sonra, Beau orada değil gibi yapmak için kendini zorladı. Bir bakıma işe yaradı ama bir süre sonra, Izzy yazdığı şeye kendini kaptırdı. Ona kitap demeye korkuyordu çünkü en son dediğinde, kalp kırıklığıyla sonlanmıştı. Ancak

üstünde çalıştığı ve kafa yorduğu birkaç haftadan sonra, kitap onun gözünde gerçeğe dönüşüyordu. Artık karakterleri, hikâyeyi, geri kalanı nasıl şekillendireceğini görebiliyordu. Kitabın geri kalanını.

Alarm çalınca Izzy bir otuz saniye daha hızla yazdı ve sonra ellerini klavyenin üzerinden çekti. Kafasını kaldırıp baktığında Beau ona gülümsüyordu.

“Benim yüzümden durma, yazmaya devam edebilirsin,” dedi.

Izzy belgeyi kaydedip hayır anlamında başını salladı, sonra bilgisayarı kapattı.

“Sorun değil,” dedi. “Bir şeyin tam orta yerinde durmak benim için iyi oluyor. Kaldığım yerden devam edebilmemi kolaylaştırıyor. Bir sahnenin başından başlarsam, olayların akışına tekrar kapılmam zor oluyor.”

Beau masanın üstünden defteri ona itti.

“Akıllıca,” dedi. “Bu işte çok iyisin.”

Beau yanakları kızararak ayağa kalktı. “Sağ ol,” dedi Izzy. “Ama sadece...”

“Ama sadece diye bir şey yok,” dedi Beau. “Sadece sen, işinde çok iyisin.” Izzy belki de iltifat kabul etmeyi öğrenmeliydi. Son birkaç yıldır buna pek fırsatı olmamıştı.

Birlikte kütüphaneden çıktılar. Eşikten dışarı adımlarını attıkları anda, Beau ona doğru dönüp onu yavaşça duvara doğru itti.

“Artık kütüphanede değiliz,” dedi.

Izzy gülmemek için kendini tutmaya çalışarak ona baktı. “Haklısın,” dedi. “Değiliz.”

Beau elini Izzy’nin beline koyup başparmağıyla yavaşça okşadı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Bu ne anlama geliyor?”

Beau diğer elini duvara yaslayıp Izzy’yi oraya hapsetti. Zaten Izzy’nin de başka bir yerde olma isteği yoktu.

“Bunu yapabileceğim anlamına geliyor.” Beau eğilip onu öptü.

Uzun, yavaş ve nazikti ama ateş doluydu. Beau kendini biraz mesafede tuttu, Izzy ona uzanıp onu kendine çekmeye çalışınca Beau olduğu yerde kaldı. Dudaklarının gülümsediğini hissedebiliyordu Izzy ama Beau onu yavaşça öpmeye devam etti, ta ki Izzy çıldıracağını hissedene kadar. Uzun bir süre sonra Beau geri çekilip ona baktı, yüzünde hâlâ aynı tebessüm vardı.

“Havuz başında buluşuyor muyuz?” diye sordu.

Izzy derin bir nefes aldı. “Havuz.” Beau neden... Doğru ya, öğleden sonrası için planları buydu. “Evet. Birkaç dakika sonra orada buluşuruz. Üstümü değiştirip geliyorum.”

Izzy merdivenleri koşarak çıktı, öpüşmenin etkisiyle hâlâ başı dönüyordu. Beau da farkındaydı, hergele. Izzy odasına girerken gülümsüyordu.

Üstüne giyeceği yazlık elbiseye uzandı fakat aklına bir şey geldi. Marta onun biraz daha kalabileceğini söyledikten sonra, Izzy bir iyimserlik ve cesaret anında internetten kendine bikini sipariş etmişti. Cuma günü teslim edilince üstüne denemişti; mavi beyaz çizgiliydi ve Izzy üstündeki duruşunu beğenmişti. Ancak bugün onu giyecek kadar rahat hissediyor muydu? Beau’nun yanında kendini bu kadar rahat hissediyor muydu? Sonuçta adam genellikle mankenlerle ve oyuncularla çıkıyordu. Hayır, Izzy belki de onu giymemeliydi.

Derken Priya’nın sesi kulağında çınladı.

“*GİY ŞU BİKİNİYİ!!!*”

Izzy dışından kahkaha attı. “Peki Priya, sen kazandın. Giyiyorum.”

Izzy, görünmez Priya’ya itaat etmek zorunda hissetti, nitekim ona dün Beau ile arasında geçenlerden bahsetmemişti. Bahsetmek istemişti; hatta odasına döndükten sonra neredeyse ona mesaj atacaktı. Fakat Beau ile şu anda yaşadığı her şey o kadar güzeldi, o kadar mükemmeldi ki, neredeyse büyülüydü. Birisine, herhangi birisine söylerse, bu büyü bozulabilirdi.

Izzy havuza indiğinde Beau orada değildi. Gül bahçesi havuzun

hemen ilerisindeydi ve goncalar açmaya başlamıştı; kokuları buraya-kadar geliyordu. Izzy şezlonglardan birini doğru açıda indirip arkasına yaslandı. Birkaç dakika sonra Beau elinde bir çanta, omzuna iki havlu atmış vaziyette dışarı çıktı.

“Karnımız acıkır diye düşündüm,” dedi. “O yüzden atıştırmalık bir şeyler getirdim.”

Çantadan bir kâse çıkarıp Izzy’nin yanına koydu. Ardından bir paket cips çıkarıp kâseye döktü. Sonra bir kavanoz salsa sosu alıp ayrı bir kâseye döktü.

“Biliyor musun,” dedi Izzy. “Sende en sevdiğim özelliklerden biri kendini atıştırmalık saatine bu kadar adanmış olman.”

Beau torbadan iki şişe maden suyu çıkarırken sırtıttı. “İnanır mısın, ben de tam senin için aynısını düşünüyordum.”

Havlunun tekini Izzy’nin şezlongunun arkasına, diğerini onun yanındaki şezlonga attı. “Ben atıştırmadan önce birkaç tur yüzeceğim. Hemen dönerim.”

Izzy onun havuza yürüyüp girişini izledi. Sonra da Beau’nun kolları suya girip çıkarken, o sırt kasları gerinip kasılırken onu seyretti. Bu kez bakışlarını kaçırıyor gibi yapmak zorunda değildi.

Bakışlarını öne eğip elbisesine baktı. Bikiniyi giydiği için gergindi, hem de çok. Fakat New York şehrinde bir yerlerde, Priya’nın ona nede-nini bile bilmeden elbiseyi çıkar diye avaz avaz bağırdığının farkındaydı. O yüzden elbiseyi başının üstünden çıkardı ve bikinisiyle şezlongda oturdu.

E-kitap okuyucusuna baktı ve roman dosyasını okumaya çalışıp başarısız oldu. Sonunda Beau sudan çıkıp ona doğru döndü. Sonra durdu, yavaş yavaş Izzy’ye doğru yaklaştı.

Tepesinde dikildi ve su saçlarından Izzy’nin bacaklarına damlar-ken güneşi kapattı. Izzy bakışlarını yukarı doğru kaldırdı.

“Burada mayon olmadığını söylemiştin,” dedi Beau suçlar gibi bir tonla. “Sörf yapmak için o yüzden almadık mı?”

“Yoktu,” dedi Izzy. “O gün yoktu.”

Beau gözleriyle vücudunu baştan ayağa süzdü. Tanrım, Beau’nun bakışı ona kendini iyi hissettirdi.

“Evet.” Beau hâlâ gözleri üstünde, karşısına oturdu. “Bunu her nereden aldıysan, Tanrı onları korusun, tek diyebileceğim bu.”

Izzy yarı neşe, yarı rahatlamayla kahkaha attı. “Ah, beğendin mi?” diye sordu.

“Beğendim mi mi? Ne kadar çok beğendiğimi çok iyi fark ettiğini sanıyorum,” dedi Beau.

Izzy’nin ağzı kulaklarına vardı. “Yine de bana rahatça anlatabilirsin.”

Beau tekrar ayağa kalktı, onun şezlonguna yerleşti. “Ah, daha iyisini yapacağım,” dedi.

Izzy o gün havuz başında pek bir şey okuyamadı.

Y İ R M İ A L T I N C I B Ö L Ü M

Akşam yemeğinden sonra arabaya binince Izzy, Beau'ya doğru baktı. “Çok tuhaftı, değil mi?”

Beau derin bir nefes aldı. “Unutmuşum. Bunu daha önce hiç görmemiştin, değil mi?” Motoru çalıştırdı. “İnsanların bana ilgi gösterdiği bir yere hiç gitmedik seninle. Plajda kimse benim kim olduğumu salla-maz, bilseler bile. Sörfçülerin tek derdi o gün dalga iyi midir, değil midir, o yüzden onları severim. Ama o garson kesinlikle biliyordu.”

Izzy ona yandan baktı. “Adam sanki senden... Korkuyor gibiydi? Ben mi uyduruyorum yoksa?”

Beau başını iki yana salladı. “Hayır.” Gözlerini yola çevirip yavaş-ça hareket etti. Izzy, garsonun ona düşmanca tavrına Beau'nun çok si-nirleneceğini zannetmişti fakat yüzündeki ifade teslimiyetçiydi aslında. “Gençliğimde adım çıkmış doksana, artık asla inmez seksene. Barda-ki o kavgadan sonra, o araba kazasından sonra falan. Kimse değişti-ğime inanmaz, özellikle anneme cenazede yaptıklarımından sonra... Ben de mükemmelim havalarına girmeye çalışmıyorum ama o namın ço-ğu haksızdı. Bardaki kavgada arkadaşım Madison'ı savunmaya çalışı-yordum. Adamın teki onun poposunu avuçladı, ben de adama yumruk attım. Durumla en munasip başa çıkma yöntemi değildi muhtemelen fakat insanlar bunu ona hep yapıyordu ve kız artık camndan bezmişti. Araba kazasına gelince, başka bir arkadaşımı evine bırakıyordum. Ka-fası *çok* güzeldi, komiklik olduğunu sandığı için yan taraftan direksiyonu tutup duruyordu.” Beau dönüp ona baktı. “Ben o gece tamamen ayıktım.”

Izzy elini onun koluna koydu. “Sana inanıyorum.”

Beau ona gülümsedi. “Teşekkürler. Neyse, böylece yapıştı kaldı. Ben bizim grubun o sinirli, kötü adamı oldum.” Trafik ışıklarında durunca Izzy’ye doğru baktı. “Ayrıca ben siyahi olandım.”

Izzy başını salladı. “Evet.” Kaşlarını kaldırdı. “Tüm bunlar hakkında yazıyor musun?”

Beau dramatik bir iç çekti. “Bizimkinin kafa tek bir şeye çalışıyor, değil mi?” Izzy’ye sırttı. “Yazacağım. Listemde. Daha oraya gelmedim. Biraz sıralamam bozuldu. Birisi bir zamanlar bana böyle yapabilirsin demişti.”

Izzy dirseğiyle onu dürttü ve Beau güldü.

Eve doğru ilerlerken Izzy ona döndü. “Arkadaşlarınla konuştun mu hiç? Buraya geldiğinden beri?”

Beau hayır anlamında başını salladı. “Bir süre bana mesaj attılar, iyi miyim diye kontrol ettiler. Eh, iyi arkadaşlarım yaptı. Hepsini duymazdan geldim. Şimdiyse iş işten geçmiş gibime geliyor.”

Izzy elini onun elinin üzerine koydu. “Eğer iyi arkadaşlarsa, çok geç değildir.”

Beau yutkundu. “Evet. Sanırım.”

Izzy ısrar etmeyecekti.

Beau eve girince yine kapının yanında onu durdurup öpmeye başladı. Izzy bunun olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bütün hafta sonu âdeta rüya gibi geçmişti.

“Biliyorsun,” dedi Izzy, “Yarından itibaren böyle koridorların ortasında öpüşmeyi kesmek zorundayız. Michaela evde olacak. Onu huzursuz etmek istemeyiz.”

Beau saçını geriye itip tekrar onu öpmek için eğildi. “Mmm, iyi bir nokta,” dedi. “O hâlde şimdiki durumdan istifade edebildiğimiz kadar edelim.”

Nihayet, bir süre sonra Izzy geri çekildi.

“Sabah erken kalkmam gerek, o yüzden...”

Beau onu yavaşça serbest bıraktı. “Yarın görüşürüz Izzy.”

Izzy ona gülümseyip merdivenlere döndü. “Yarın görüşürüz Beau.”

Ertesi sabah kahve almak için mutfağa girdiğinde Beau’nun kahkahasını duydu.

“Bu sabah nedir seni bu kadar neşelendiren?” diye sordu Michaela ona, Izzy tam mutfağa girerken.

“Ah, anlarsın ya, hafta sonu hava çok güzeldi, herhâlde onandır.” Izzy içeri girince Beau ona döndü. “Günaydın Izzy.”

Izzy ona her zamanki gibi, daha önce hep yaptığı gibi gülümsemeye çalıştı. Daha önce ona nasıl gülümsüyordu ki? Şimdi hatırlamıyordu. İlk başta yapmacık neşeli bir gülüştü, Izzy de farkındaydı. Ama bir noktada bu değişmişti. Ve sonra bir daha değişmişti. Izzy ona istediği biçimde gülümseyemeyeceğinin farkındaydı, şunu diyen gülüşü çakamazdı: “Bütün hafta sonu seninle öpüşmek harikaydı ve Michaela dibimizde olmasa, şu anda yine seni öpüyor olurdum,” özellikle de Michaela ona bakarken. Izzy sadece uyku mahmuru görüldüğünü umarak kahve makinesine doğru yürüdü.

“Günaydın,” dedi selamıyla ikisine de hitap ederek.

“Hafta sonun nasıldı?” diye sordu Michaela.

Izzy, süt almak için buzdolabına giderken Beau’nun gözlerini üstünde hissediyordu.

“Ah, güzeldi,” dedi Beau’ya bakmadan. Kahvesine süt katıp şişeyi dolaba geri koydu. “Duyduğuma göre bu hafta sonu New York’ta kar fırtınası varmış, o yüzden ben kendimi çokbilmiş hissediyorum tabii.”

Beau da, Michaela da buna kahkahalarla güldü.

Izzy fırından yeni çıkmış ürünler köşesine baktı. Limonlu haşhaşlı muffinler vardı ve Izzy bir tanesini tabağa aldı. “Tamam, ben yukarı çıkayım. Birkaç dakika sonra telefon gelecek.” Mutfaktan çıkmak üzere döndü.

“Izzy.”

Beau’nun sesini duyunca arkasını döndü. Gözleri sıcacık bakıyordu.

“Efendim?”

“İki buçukta? Kütüphanede?” Beau’nun gülüşü minikti ama Izzy odanın tümünü kapladığını hissediyordu.

“Evet,” dedi. “İki buçukta kütüphanede. Haydi görüşürüz.”

Öğleden sonra kütüphaneye girdiğinde Beau çoktan yerini almış, bilgisayarını açmış bekliyordu.

“Sonunda,” dedi Beau. “Beklemekten kurudum.”

Izzy dudaklarını büzdü. “Birincisi, sadece beş dakika geciktim. Telefon görüşmem uzadı. İkincisi, genelde üçte buluşuyoruz, o yüzden aslında yirmi beş dakika erkenciyim.”

Beau sırtıttı. “Biliyorum. Ama bugün o kadar uzun bekleyemeyecektim.” Izzy’nin masada ona ittiği defteri aldı. “Ayrıca. Çalışmaya başlamadan önce, kurallara ufak bir düzenleme getirilmesini talep ediyorum.”

Izzy bilgisayarını açarken başını yana eğdi. Ne geleceğini bildiğinden son derece emindi.

Beau’nun bakışları hoşuna gitti. Ama sonra, onun her bakışını beğendiğini hatırladı.

“Kütüphane kuralları. Burada neler yapıp neler yapamayacağımız hakkında olanlar.”

Izzy ifadesiz bir yüzle dinlemeye çalıştı. “Anladım. Nasıl bir düzenlemeden bahsediyoruz?”

Beau parmaklarını birbirine geçirip üstünden ona baktı. “Eh. Bence biz ya da sen, bu kuralı koyarken, hafta içi Michaela’nın burarlarda olacağını göz önüne almamıştık, yani kütüphanedeki vakit, gün içinde tek baş başa kaldığımız an olacak. O yüzden bence en azından iş saatiyle diğer saatimizi birleştirelim. Mesela baştan beş dakika ve sondan beş dakika, şey için... Burada canımız ne isterse yapmak için.”

Izzy ona sırıttı. “İyi denemeydi. Ama bu bizim çalışma saatimiz. Burada sadece iş yapıyoruz.”

Beau derin bir nefes verdi. “Böyle diyeceğini biliyordum. Yine de denemesem olmazdı.”

Izzy kahkahalarla gülüp alarmı kurdu.

Kütüphaneden çıkınca Beau sağa sola baktı. Sonra Izzy’nin elini tutarak onu koridorda televizyon odasına çekip kapıyı kapattı.

“Sakın bana,” dedi öne doğru eğilirken, “Bu odada da öpüşme yok demeye kalkışma.”

Izzy kollarını onun boynuna dolayıp Beau’yu kendine çekti. “Doğrusunu istersen bu oda daha çok ‘sus ve hemen beni öp odası’.”

Beau gülümsedi. “Eh, iyi o zaman, odanın gereğini yerine getireyim bari.”

Çarşamba sabahı, aşağıdan kahve ve Beau’nun taze pişmiş hamur işlerinden birini almasından birkaç saat sonra, Izzy odasının açık duran kapısının tıklatıldığını duydu. Gülümseyerek kafasını kaldırıp bakınca Beau’yu görmeyi umuyordu. Fakat eşikte dikilen Michaela’ydı.

“Ah, selam Michaela,” dedi Izzy. Neden Beau olduğunu düşünmüştü? O buraya asla çıkmazdı. Belki de onun olmasını ummuştu.

“Merhaba Izzy. Çalışmanı bölmüyorum ya?” Michaela ona gülümsedi. “Senden bir iyilik isteyecektim.”

Izzy eliyle içeri girmesini işaret etti. “Tabii, girsene. Sinir bozucu bir e-postaya cevap yazmaya çalışıyorum, önemli değil.”

Michaela hemen güldü. “Eh, iyi o zaman, seni kurtardım.” Oturdu, odada etrafına bakındı, sonra camdan dışarı baktı. “Burası sahiden de şahane bir oda. Beau seni neden burada ağırladı, anlıyorum.”

Izzy de odaya şöyle bir göz gezdirdi. “Evet. Çok seviyorum.”

Michaela gülümseyerek camdan ters tarafa döndü. “Acaba daha sonra benimle alışverişe gelir misin diye soracaktım.”

Michaela'nın bu eve doldurduğu gıdaları taşımada fazladan bir ele ihtiyaç duyması çok mantıklıydı.

“Gelirim tabii,” dedi Izzy. “Atıştırmalık dolabı sihrinin nasıl yapıldığını görmeye can atıyorum.”

Michaela güldü. “Ah, hayır, gıda alışverişi değil.” Yüzünü astı. “Giyim alışverişine. Bu hafta sonu bir düğüne gideceğim ve yeni bir elbise lazım. Senin giysilerin hep çok tatlı, o yüzden belki bana yardım edersin dedim.”

Izzy'nin koltukları kabardı. Buraya geldiğinden beri yazlık elbise koleksiyonu sahiden büyümüştü. Burada yaşadığı için o kadar çok para biriktirmişti ki ne yol parası, ne yeme içme masrafı ne dışarı çıkma derken, kendini biraz alışverişe vermişti. Artı, bu yaz bir arkadaşının düğününe davetiye almıştı; ilerleyen düğünler için de yazlık elbiselere ihtiyacı olacaktı.

“Ah, çok isterim, kulağa çok hoş geliyor! Beau ve ben genelde kütüphanede çalışmayı dört buçuk, beş civarı bitiriyoruz. O zaman gitmek ister misin?”

Michaela ayağa kalktı. “Mükemmel. Teşekkürler, çok iyi oldu bu.”

Arabayla yokuş aşağı inerlerken, “Benimle geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Michaela.

“Ah, sorun değil,” dedi Izzy. “Burada alışveriş için bir sürü güzel yer var, gerçi çoğu benim bütçemi aşıyor. Yine de birkaç uygun dükkân buldum.”

Michaela durup köpeğiyle karşıdan karşıya geçen birisine yol verdi.

“Bir de bana sor. Harika bir şey bulursam, kim bilir, pahalı da olsa alabilirim. Mikey doğduğundan beri ilk süslenip gitmem gereken şey bu ve alışveriş yapma fikri bana şimdi bunaltıcı geliyor. Özellikle son bir yıldır Beau'nun yanında çalışıyorum ya, beli lastikli haricinde bir şey giyince kendimi aşırı süslenmiş hissediyorum.”

İkisi de güldüler.

“O iş nasıl oldu peki?” diye sordu Izzy. “Beau için çalışman yani.” İlk başından beri merak ediyordu ve nedense Beau’ya hiç sormamıştı.

Michaela, “Ah, uzun hikâye,” dedi. Izzy acaba onu böylece geçiştirip anlatmayacak mı diye merak ederken Michaela devam etti. “Anneannesiyile dedesini tanıyordum. Benim babam uzun zaman önce onun dedesi için çalışıyordu ve yakındılar, o yüzden kendimi bildim bileli tanırım Beau’yu. Kötü biri olarak tanınsa da ben, onu hep sevmişimdir. Buradayken hiç öyle değildi. Anneanesi ve ben birlikte çay içerdik, bir sene doğum günümde bana bir kettle hediye etmişti ve ben çok heyecanlanmıştım. Beau benimle dalga geçti, bana Kettle deyip durdu ve o lakap kaldı.” Michaela kahkaha attı. “Neyse, dedesi ölünce avukatlar eve göz kulak olması, ara sıra gelip bakması için babamı tuttular. Bir gün komşulardan biri babamı arayıp eve giren çıkan birini gördüklerini söylediler, polisi aramak yerine önce o olduğundan emin olmak istiyorlardı. Babam, Beau olabileceğini düşündü, böylece ben, babam ve bebek Mikey, evi kolaçan etmeye geldik. Mutfığa girdiğimde içerisi...” Gözlerini kocaman açtı, “Tam bir savaş alanıydı. Beau da ortada durmuş, kâsenin içinde bir şeyler çırpıyor, her tarafı mahvediyordu.”

Izzy güldü. Evet, bunu zihninde canlandırabiliyordu.

“Orada olmanıza kızdı mı?”

Michaela kahkaha attı. “Hayal edebilirsin diyecektim ama hayal etmene gerek yok. Kim olduğumuzu anlayınca sakinleşti. Ona telefon numaramızı verdik ve birkaç gün sonra bana mesaj atıp ona yemek yapacak birilerini tanıyor muyum diye sordu, dışarıdan yemek sipariş etmekten bıkmıştı. Ben de hep restoranda çalışmışımdır ama birkaç ay önce doğum yapmıştım ve o dünyaya geri dönmeye çekiniyordum, o yüzden ben yaparım dedim. İlk başta sadece haftada birkaç kez gelip

ona yemek bırakıyordum, sonra orada kalıp pişirmeye başladım, bulaşıkları falan da yıkıyordum, sonra Beau dernek kurma fikrini buldu. Sana bahsetti, değil mi?”

Izzy başını sallayıp nötr bir ifadeyle dinlemeye çalıştı. Beau ona birlikte çalışan iki insandan fazlası olmadan önce anlatmıştı.

Michaela'nın, aralarında bir şey yaşandığını bilip bilmemesi umrunda değildi aslında. Ancak Priya'ya anlatmamasıyla aynı sebepten dolayı, Michaela'ya bir şey demek istemiyordu. Bunun sadece Beau ile onun arasında olması iyi geliyordu. En azından şimdilik.

“Her neyse, ona bu işlerde yardım edebilir miyim diye sordu, böylece bir şekilde onun için tam zamanlı çalışır oldum.” Omuz silkti. “Biraz garip bir iş ama bebekliysen aşırı esnek. Bazı sabahlar bebek yüzünden evden çıkamayıp gecikmişsem Beau hiç umursamıyor; ya da bebek hasta diye acilen bir gün izin istersem, gerekirse bazı günler bir iki saatliğine onu da yanımda getirmek zorundaysam falan.”

Izzy, Beau'nun, Michaela yanında olmasa son bir yılı nasıl sürdüreceğini hayal etmeye çalıştı. Başaramadı.

“Eh, neyse ki yanında sen varmışsın,” dedi Izzy. “Yoksa hâli haraptı.”

“Daha da harap demek istiyorsun.” Michaela, Izzy'ye doğru baktı. “Onun için endişeleniyordum.”

“Ya?” Izzy ona döndü fakat Michaela'nın gözleri yola odaklanmıştı. “Genel anlamda mı, yoksa...”

Michaela evet anlamında başını salladı. “Genel anlamda,” dedi. “Ve de diğer anlamlarda.”

Evet. Beau'yu her gün gören birisi onun için endişelenirdi. En azından onu umursayan herkes.

“Kitap konusunda kaygılı olduğumu biliyordum, hiç konuşmamasına rağmen; hatta belki de bu yüzden,” dedi Michaela. “Nasıl gidiyor peki? İyi gidiyora benziyor.”

Izzy gülümsedi. “Gerçekten iyi gidiyor. Beau ne kadar çok şey yaptığının ve ne kadar ilerleme kaydettiğinin farkında mı, bilmiyorum. Üstünde çok çalıştı. Yaptığı her şeyden dolayı onunla gurur duyuyorum. Bence kitap şahane olacak.”

“Ah, bunu duyduğuma sevindim,” dedi Michaela.

Izzy fazla övdüğünün farkındaydı ama bunlar doğrudu. Beau çok çalışmıştı. Yine de ağzından başka bir şey kaçırmadan Beau hakkında konuşmayı bırakmak zorundaydı.

“Tamam, sen şu düğünü anlat. Nasıl bir elbise istiyorsun? Saldırı planımızı yapalım.”

Michaela’nın gülüşü soldu. “İdeal olarak, çaydanlık örtüsüne benzer bir şey isterdim. Ondan bulabilir miyiz?”

Izzy kahkahalarla güldü. “Bakarız.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cuma günü, kütüphanedeki seanslarının sonunda Beau bilgisayarı kapatıp ona gülümsedi.

“Yarın sabah sörfе gitmek ister misin? Yağmur yağacakmış, o yüzden plaj pek kalabalık olmaz.”

Izzy kaşlarını kaldırdı. “İçimden bir ses, millet akıllı tabii diyor. Su buz gibi olmaz mı? Ayrıca dalgalar benim için fazla büyük olmaz mı?”

Kütüphaneden çıkmak için ikisi de ayağa kalkarken Beau hayır anlamında başını salladı. “Sörf durumunu kontrol ettim, dalgalar o kadar yüksek olmayacak. Rüzgâr esmeyecek, sadece biraz yağmurlu olacak. Çaylak bir sörfçü için kusursuz hava durumu.” Kapıya doğru yürürken Izzy’ye uzandı ama durdu. “Artı, ben yanında olacağım. Endişelenecek hiçbir şey yok.”

“Tamam,” dedi Izzy. “Yarın sabah sörf çok iyi fikir.”

Bu bir randevu mu, diye düşündü. Beau ile “çıkıyorlar” mıydı? Teknik açıdan, sadece bir randevuya çıkmışlardı. Yine teknik olarak, ilk öpüşmelerinin üstünden bir hafta bile geçmemişti ama cumartesi ve pazar iki tam günü beraber geçirmiş, bu hafta içinde de olabildiğince çok birlikte takılmışlardı. Birlikte yaşadığın birisiyle çıkmak da garip bir durumdu.

Izzy kendi kendine gülümsedi. Garip ama güzeldi.

Ertesi sabah yedide plaja gitmek üzere yola koyuldular. Beau bu saati teklif ettiğinde Izzy karşı çıkmıştı; Beau, “gerçek sörfçüler” o saatte

çıkart diye ısrar etmişti, oysaki Izzy hafta içi iş için sabah altıda kalkmaya alışkın olduğundan zaten yarım ağızla karşı çıkmıştı.

Suya girince Izzy ikinci denemede tahtanın üstünde ayakta durmayı başardı. Düşmeden önce de beş saniye orada kalabildi. Saymıştı.

“Vay canına,” dedi Beau, Izzy tekrar yüzeye çıkınca. “Çok etkilendim. Birisi dengede durma alıştırmaları yapmış galiba.”

Yapmıştı hakikaten de.

“Harikasın,” dedi Beau ona doğru eğilerek. Genellikle birbirlerine bu kadar yakın ayakta dururlarken Izzy kendini Beau’dan çok daha küçük hissedirdi. Ancak burada, suyun içinde yüz yüzediler. Hoşuna gitmişti.

Aynı zamanda da başka yerde olsalar, birbirlerine bakarken, öpüşürken bu kadar yakın olmaları nasıl bir his olurdu, bunu aklına getiriyordu.

Bir süre suyun içinde öpüştüler, Izzy bir koluyla Beau’ya tutunuyordu, sonunda birisi yanlarından yüzüp ılık çaldı ve ayrıldılar.

Beau, Izzy’ye işaret etti. “Tamam, haydi bir daha deneyelim,” dedi. Yüzünde hınzır bir bakış gizliydi. “Ama... Sadece... Merak ediyorum. Dalgıç kostümünün altına hangi mayonu giydin?”

Izzy, Beau’nun yüzüne yayılan tebessüme engel olmadı. “Çizgiliyi.”

Beau gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı.

“Ben de bundan korkuyordum. Tamam. Pekâlâ. Elimden geldiğince şuna odaklanmaya çalışacağım...” Suyu gösterdi, “Buna değil!” Bu defa Izzy’yi gösterdi, “Ama zorlu bir mücadele olacak.”

Izzy kendini tahtanın üstüne çekerken gülümsedi. Daha önce hiç ondan bu kadar heyecanlanan birisiyle birlikte olmamıştı. Erkekler onunla ilgilenmişti, tabii. Fakat hem böyle heyecanlanan hem de bunu göstermek isteyen? Izzy’nin bunun mümkün olduğundan bile haberi yoktu.

Izzy derin bir nefes alıp doğruldu. Soğuk, yağışlı, sessiz kumsala doğru bakarken bir şey daha fark etti. O da Beau’dan çok heyecanla-

nıyordu. Beau'nun bundan haberi var mıydı acaba? Bilmiyordu. Izzy kendine hâkim oluyordu ve bunun nedenini de biliyordu. Ona güvenmek konusunda çok gergindi; kendini ifşa etmek, istediğini açıkça istemek konusunda da. Eğer bunu yaparsa, her şeyin mahvolacağından endişeleniyordu.

Ancak California'da yaşadığı bu tecrübeden bir şey öğrendiyse eğer, o da çabalamazsa istediklerini asla alamayacığıydı.

Bir dalga, sörf tahtasını havaya kaldırıp Izzy'yi kıyıya kadar taşıdı. Izzy zafer kazanmış gibi kollarını havaya kaldırdı ve ne olduğunu anlamadan Beau onu kucağına alıp döndürdü.

“Başardın!”

Izzy de kollarını ona dolayıp dudaklarından öptü. “Başardım!”

Uzun bir öpüşmenin ardından Izzy, Beau'nun vücudunu ve sırtını kuma doğru kaydırıldı.

“Hey, Beau?” dedi.

“Evet?” Beau ona gülümsüyordu.

“Haydi eve gidelim.”

Beau arabaya yürürken onun elini tuttu, tıpkı plajda oturup ilk kez öpüştükleri gün yaptığı gibi. Arabanın içinde, yağmuru delerek giderken, tepeden yukarı doğru ta eve kadar Izzy'nin elini hep tuttu. Plajdan ayrıldıklarından beri yağmur hızlanmıştı.

“Bir şey hatırladım,” dedi Beau garaj yoluna girince.

Izzy ona döndü. “Neymiş?”

Beau elini sıktı. “Günlerden cumartesi. Bütün ev bize ait.”

Ön kapıdan içeri girdikleri anda birbirlerinin üzerine atıldılar. Izzy kollarını onun ensesine doladı, Beau eliyle Izzy'yi sırtından kavradı ve sanki haftalardır birbirlerine hiç dokunmamışlar, aylardır öpüşmemişler gibi öpüştüler. Sanki öpücükleri oksijenmiş gibi, sanki nefes almak için buna ihtiyaçları varmış gibi öpüştüler. Beau, Izzy'nin elbisesinin askısını indirdi ve boynunu, köprücük kemiğini, omzunu, kolunu öptü. Dudakları tenine değdikçe Izzy'nin nefesi kesildi.

Beau doğruldu ve Izzy ellerini onun göğsüne koydu. Tişörtünü avucunda sıkıp onu kendine çekti. Beau onu tekrar öperken dudaklarındaki gülümsemeyi hissedebiliyordu.

Sonunda Izzy geri çekilip Beau'nun gözlerinin içine baktı. "Beau?"

"Evet?" Beau nefes nefeseydi. Izzy de öyle.

"Odana mı gitsek acaba?"

Beau parmağıyla onun yanağını okşadı. "Izzy. Emin misin?"

Izzy başıyla onayladı. "Adım gibi."

Beau gülüp elinden tuttu. Onu koridorda yürüttü, Michaela'nın ofisini geçtiler ve koridorun en sonundaki odanın kapısını açtı. Izzy içeri girip etrafına baktı. Beau'nun odasının duvarları griydi, kocaman bir pencere gül bahçesine bakıyordu ve çok geniş bir yatağı vardı. Yatağa bakınca birden gerildi.

"Şu ana dek, senin odanın neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını biliyor muydun?" dedi.

Beau sıırıttı. "Başka nerede olacağını sandın?"

Izzy omuz silkti. "Bu evde o kadar çok gizli oda var ki her yerde olabilirdi! Beni üçüncü kata çıkarsaydın, kısaca kafa sallardım ve evin iki katlı olduğunu sanıyordum ama diğer merdiveni görmemişim derdim."

Beau yüzünü avuçlarının içinde tutup kahkahalarla güldü. Izzy de onunla birlikte güldü. Artık gergin değildi. Burada, onunla olduğuna sevinliyordu.

"Ben nasıl senin bu eve yürüyüp girdiğin günkü kadar şanslı olabildim şu hayatta?"

Ve Izzy'yi yeniden öptü. Orada öylece durup öpüştiler, sonra öpüşerek Beau'nun yatağına oturdular, yine öpüşerek yatağa uzandılar. Bu kadar yakın olmak, onu bu şekilde görmek, öpmek, ona dokunmak o kadar güzeldi ki.

Beau bir elini vücudunun yan kısmında dolaştırırken onu yumuşakça öpüyordu. "Mutlu musun?" diye sordu.

Izzy gülümseyip ona yaklaştı. "Hem de çok."

Sonrasında, sıcacık, konforlu ve mutlu bir şekilde yan yana uzandılar. Izzy başını Beau'nun geniş göğsüne yasladı ve parmaklarıyla oradaki kıvrıkcık tüyleri okşadı. Başını yana çevirip Beau'nın göğsünü öptü ve Beau onun elini alıp dudaklarına götürdü.

“Hey Beau?” dedi Izzy.

“Hımmm?”

Göğsünün kulağının altındaki titreşimini hissediyordu Izzy.

“Waffle harcından kaldı mı?”

Beau kahkahalarla gülerek döndü ve Izzy'nin yüzüne baktı. “Bu sabahtan beri yaptığım onca şeyden sonra bana kalk yine waffle yap mı diyorsun yani?”

Izzy parmaklarıyla yüzündeki çilleri takip etti. “Aynen öyle diyorum,” dedi. “Unutma nasıl sevdiğimi, tereyağlı ve...”

“Akçağaç şurubuyla,” diye bitirdi Beau yorganı üstünden atıp yataktan çıkarken. “Yanında kahve ve pastırmada istersin şimdi, değil mi?”

Izzy yorganı çenesine dek çekip ona sırtıttı. “Ah evet. Kesinlikle isterim.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir aydan uzun bir süredir ilk kez o gün kütüphanede çalışmadılar. Dikkatleri fazla dağınıktı. Ancak ertesi gün Beau ona yine yatağa kahvaltı getirdiğinde –bu kez pankek yapmıştı– Izzy, Beau’ya döndü.

“Dünden ötürü vicdanım rahat değil,” dedi.

Beau tek kaşını kaldırdı ve Izzy kıkırdadı.

“Hayır, o kısımdan dolayı değil. Şey yapmadık ya...”

“Ah, bunu hemen değiştirebiliriz,” dedi Beau ona uzanarak. Izzy elini ağzının üstüne koydu.

“Aman Tanrım, ben onu demiyorum! Dün hiç çalışmadık, bunu kastediyorum. İkimizin de yapacak işleri var. Ben duşa giriyorum, otuz dakika sonra kütüphanede buluşalım, tamam mı?”

Beau dudaklarını büzdü. Izzy onu öpme dürtüsüne karşı direndi.

“Yani sana dokunmamın yasak olduğu odada mı?”

Izzy başıyla onayladı. “Tam da o odayı kastediyorum. Bir saat. Belki iki. O kadar dayanabilirsin. Geçen hafta dayandın.”

Beau elini beline koyup gülümsedi. “Evet ama o öncedendi,” dedi. “Şimdi çok daha zor olacak, biliyorum ya...”

Izzy yataktan fırladı. “Cümleleri kütüphaneden çıkınca bitirirsin.”

O akşam yemeğe çıktılar, küçük bir restorana gidip elektrikli ısıtıcılar ve yasemin kokuları arasında arka bahçede oturdular. Garson siparişlerini güler yüzle aldı; Beau'yu tanıdıysa da belli etmedi.

“Benim kitabımdan bahsettiğimiz çok zaman geçirdik,” dedi Beau, “Ama seninkinden hiç söz etmedik. Nasıl gidiyor diye sorabilir miyim, yoksa konuşmak istemiyor musun?”

Izzy ifade ediş biçiminden hoşlanmıştı. “Evet, sorabilirsin,” dedi. “Belki sırf balayı dönemi ya da belki seninle birlikte çalışmanın, ne bileyim, burada olmanın getirdiği bir his ama gerçekten çok ender bulunan bir biçimde akıyor.” Ne demek istediğini nasıl açıklayacağını bulmaya çalıştı. “Sanki bu insanlarla birlikte yaşıyorum, onları sadece yazmıyorum yani. Sanki bir sonraki adımda ne yapacaklarını görmeyi iple çekiyorum. O gün kitap üstünde çalışacağım için sabahları mutlu uyanıyorum. Hatta üstünde çalışmak için iyice erken kalkmaya bile başladım... Şey, bugün hariç.” Birbirlerine sırtttılar. “Sanırım bir bakıma kitaba âşık oluyorum ve bu harika bir his.”

Garson tam o sırada aperitifleri getirdi, çok şükür, çünkü Izzy son cümlesinin havada kaldığını hissetti. Âşık oluyorum. Tamı tamına bu kelimeleri kullanmak zorunda mıydı?

Tamı tamına bu kelimeleri kullanmasının bir sebebi mi vardı? Kitabından daha fazlasına mı âşık oluyordu? Şu anda bunu düşünmek istemiyordu, Beau tam karşısında otururken, masadaki mum ışığı tenine sıcaklık vururken, güçlü elleri su şişesine uzanırken ve garsonun kötü esprisine kıkırdaması Izzy'yi gülümsetirken değil.

Garson uzaklaştı ve Beau ortaya söyledikleri salatadan Izzy'ye servis etti.

“Çok iyi gitmesi harika.” Izzy, Beau'nun lafı yine yazmaya getirmesine rahatladı. “Diğeri üstünde de çalışıyor musun?”

Izzy olumsuz anlamda başını salladı. “Kendime o kitapla ilgili bir sürü not çıkardım ama şu anda marine olmalarını bekliyorum.

Aceleye getirmek istemiyorum.” Sırıttı. “Ayrıca, bu hafta fazla meşguldüm.”

Beau masanın üstünden uzanıp elini tuttu ve birbirlerine gülümsediler.

O hafta aralarında geçen her şeyi Michaela’dan saklamak iyice zorlaştı, özellikle de Izzy her sabah Beau’nun yatağında uyan-
dığı için. Neyse ki genellikle Michaela gelmeden uyanıyor, uyuyan
Beau’nun yanağına bir öpücük kondurup odasına çıkıyor ve çalış-
maya başlıyordu. Ancak odasına dönüş yolu onu mutfağın önünden,
Michaela’nın ofisinin ve giriş kapısının önünden geçirdiğinden, bir
sabah Michaela’nın biraz daha erken gelmesinden ve onu askılı bluzu
ve pijama altıyla koştururken görüp tam olarak nereden geldiğini
çakmasından korkuyordu.

İlişkilerini neden Michaela’dan saklamaya çalıştıklarını da bil-
miyordu aslında; yirmili yaşlarda iki insanın, aynı evde yaşaması-
nın nereye varacağını bilmiyor muydu sanki? Dünyanın gözünden de
sakladıkları yoktu, iki kere yemeğe çıkmışlardı, ergenler gibi kaç kere
kumsalda öpüşüp koklaşmışlardı.

Acaba tüm bunlar, ikisinin de Michaela’nın aralarında ne olduğu
sorusuna cevap vermek istememesinden ya da cevap vermeye hazır
olmamasından ötürü müydü?

Izzy, New York’a geri dönmek zorunda kaldığında ne olacaktı,
bilmiyordu. Bunu düşünmekten mümkün olduğunca kaçınıyordu. Izzy
genellikle geleceği planlamaktan hoşlanırdı fakat şu anda tek istediği
elinden geldiğince anı yaşamaktı.

Izzy perşembe günü yüzü gülererek kütüphaneye girdi. Michaela
sadece iki saat sonra paydos edip çıkacaktı ve Beau ile baş başa kala-
caklardı. Ondan sonra bir gün daha geçecek ve yine ev bütün hafta
sonu onlara kalacaktı.

İkisi de hemen çalışmaya koyuldu ve alarm çalınca Beau bilgi-
sayarı ile defterini masada Izzy’ye itti. Izzy, ekrandakileri okudu.

Beau'nun annesiyle babası hakkındaki gerçekleri keşfettiği günün, Santa Barbara'ya kaçtığı, aylarca yazmaya çalıştığı ve başarısız olduğu dönemin düzenlenmiş, temize çekilmiş versiyonuydu. Izzy bir süre metne bakıp ne söyleyeceğini düşündü.

“Yüzüne yine o ifade oturdu,” dedi Beau. “Bir terslik varmış gibi hani.”

Izzy ona bakıp gülümsemeye çalıştı ve Beau abartılı bir şekilde suratını buruşturdu.

“Tamam, lütfen o ifadeyi bir daha asla yapma. Garip bir yarı kaş çatma, yarı gülümseme kırmasıydı ve çok korkunçtu.”

Izzy kahkaha attı, Beau da bir saniye güldü.

“Haydi ama Izzy. Söyler misin ne var?”

Izzy derin bir nefes aldı. “Şey...”

“Evet, evet, bir terslik yok aslında. Ne demek istediğimi anladın.”

Izzy anlamıştı. “Evet. Tamam. Bu gayet okunabilir bir metin, hikâyenin bu kısmını çok iyi anlatmışsın, okurlar kendilerini kap-tıracak. Ancak mesele şu ki bu kitap senin anıların, senin hikâyen. İnsanlar seni tanımak istiyor. Annene neden öyle çıktın, onu anlat-mıyorsun, her şeyi keşfettiğinde annene söylediğin o sözler için ne his-settin ya da annenle tekrar irtibat kurmak neden o kadar uzun sürdü. Gerçekler önemli tabii ancak en önemli şey, senin herkese karşı ve kendine karşı ne hissettiğin.”

Beau kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. Yüzünde yine o taş gibi donuk ifade vardı. “Sen zaten biliyorsun hepsini,” dedi.

Izzy sesini yumuşatmak istedi ama kütüphanede iş konuştukları zamanlardaki gibi profesyonel ciddiyetini korumaya çalışıyordu, bu yüzden yumuşatmadı.

“Evet, ben biliyorum hepsini,” dedi Izzy. “Ama okur bilmiyor. İnsanlar nedenini tahmin edebilir ama bir yığın tahmin yapabilirler. Belki bir sonraki bölümde bahsetmeyi planlıyorsun ama öyle de olsa bir temel atmalısın ki sanki orası... Eksik gibi görünmesin.”

Beau sinirli görünüyordu. Yine. Izzy bu konuşmanın bir önceki seferden daha kolay olacağını sanmıştı; o günden bu yana aralarında bir sürü şey yaşanmıştı. Fakat aynı derecede zordu. En azından Izzy için.

Beau avuçlarını masaya yapıştırdı. “İnanamıyorum sana bunu...” Ayağa kalktı. “Bir ara vermem lazım.”

Izzy başka bir şey diyemeden kütüphaneyi terk etti.

Izzy arkasından donakaldı. Onu orada öylece bırakıp gidecek miydi? Izzy onun hemen geri döneceğini zannetti fakat on dakika sonra hâlâ dönmeyince o da dizüstü bilgisayarını ve defterini alıp odasına çıktı.

Ne yapacağını kestiremeden yatağına oturdu. Genellikle kütüphaneden çıktıktan sonra Beau onu televizyon odasına çekerdi, sonra Izzy odasına çıkar, biraz daha yazardı ve sonra aşağı inip Beau ile takılırdı. Yemeklerini yerler, televizyon seyrederek, koltuğa birlikte kıvrılır ve sonunda Beau’nun odasında geceyi bitirirlerdi. Şimdiyse Izzy ne yapacağından emin değildi.

Bilgisayarını açıp kitabı üstünde çalışmaya uğraştı fakat aklı bambaşka bir yerdeydi. Birlikte yaşadığınız erkek arkadaşınızla kavga edince ne olurdu? Bu bir kavga mıydı peki? Beau onun erkek arkadaşı sayılıyor muydu?

Izzy ağlamak istedi ancak neye ağlamış olacağını da anlamıyordu. Beau’nun kütüphanede ona tükürür gibi bu lafları ederkenki ifadesi, bu akşam birlikte yemek yemeyecekleri ihtimaline karşı içinde duyduğu boşluk, şu anda onu özleyişi; kütüphaneden öylece çekip giden Beau’yu değil, bu sabah uyanıp odadan çıkmadan önce onu öpen Beau’yu.

Izzy şu son iki haftanın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmeliydi. Aslında, biliyordu da. Aralarındaki her şey o kadar iyi, plajlar, piknikler, yüzmeler, sörf, birbirlerine yatakta

kitap okumalarla o kadar pastoralı ki. Bunun devam edemeyeceğini anlamalıydı.

Priya'ya mesaj atmak, tavsiyesini almak istedi ancak Priya'ya hiçbir şeyi anlatmadığı için, önce hepsini baştan almak zorunda kalacaktı ve Izzy'nin şu anda buna enerjisi yoktu. İşte bu yüzden, Priya'ya tüm bunları geçen hafta anlatmalıydı, böyle bir durumun yaşanması ihtimalini göz önünde bulundurmalıydı.

Yüzünü yıkamak için banyoya girdi. Bu, her zaman ruh hâlini yatıştırmaya yarardı. Sonra tekrar bilgisayarının başına oturdu. Izzy tüm bu duyguları hissedecekse –hayal kırıklığı, içinde biriken gözyaşları, bu üzüntü– en azından onlardan faydalanabilirdi. Roman denemesini açtı.

Izzy yazarken hüsranı arttı ve üzüntüsü öfkeye döndü. Al işte, bu daha iyiydi. O ve ana karakteri, üzölmek yerine sinirlenmeliydi. Üzüntünün ona ne faydası olmuştu bugüne kadar? Hiç.

Sonunda kafasını kaldırıp baktığında, güneşin batmaya başladığını gördü. Çoğunlukla Beau ile bu saatte yemek yerlerdi; neden karnının guruldadığı belliydi. Fakat Izzy ona o kadar sinirliydi ki Beau'nun yemeğini yiyip mutfaktan çıkmış olmasından kesin emin olmak istedi.

Hayır. Bu saçmaydı. Odasına kapanıp ondan saklanacak hâli yoktu.

Kalkıp alt kata indi.

Mutfağa girdiğinde içerisi boştu, Izzy bir rahatlamayla karışık hayal kırıklığı hissetti. Buzdolabını açıp Michaela bu akşamık ne bırakmış diye baktı. Uzun zamandır bunu yapmamıştı, şimdi fark etti. Yemeği hazırlama görevi hep Beau'nundu.

“Selam.”

Izzy arkasını döndü ve Beau oradaydı, kapının eşiğine yaslanıyordu.

“Selam.” Izzy dolaptan bir kâse salata çıkarıp tezgâha koydu.

“Aşağı inecek misin, emin olamadım,” dedi Beau. Mutfağın içine doğru birkaç adım attı.

Gerçekten tek diyeceği bu muydu?

“Ah, molan bitti mi?” dedi Izzy.

Beau suratını buruşturdu. Tamam, evet, Izzy de biraz şirret konuşmuştu; kabul, epey şirret, iyi de Beau ne bekliyordu?

“Bugün kütüphanedeki olaydan dolayı özür dilerim,” dedi Beau. “Bununla başlamalıydım. Fakat Izzy, elimden geleni yapıyorum. Bunlar benim için zor, biliyorsun. Evet, tabii ki bugün söylediklerin çok mantıklıydı. Ancak duymak benim için çok zordu, ne yapmam gerektiğini idrak etmek, katılaşmış yanlarımdan daha fazlasını dünyaya ifşa etmek, bu kitabın iyi olması için bunu yapmak. Üstelik babamı her şeye rağmen hâlâ özlediğim için kendimden nefret ediyorum. İçeride sana sinirlenmeye başladım ve durup bir nefes almak zorunda olduğumu fark ettim. Yani sana çıkışıp ağzıma geleni söylemek yerine, sonradan pişman olmak yerine, dedim ki mola vermek zorundayım. Lütfen bu yüzden bana sinirlenme?”

Ah.

Beau’nun tam da bunu yaptığını anlamalıydı Izzy. Beau ona açıkça söylemişti fakat Izzy şey olmalarından, şu anda her neyseler, bu olmalarından sonraki ilk kavgalarından öylesine korkuyordu ki... Olaya onun gözünden bakmayı hiç aklına getirmemişti.

Kollarını göğsünden çözdü. “Ben de özür dilerim. Doğru olanı yaptın. Senin açımdan bakmalıydım.”

Beau derin bir nefes verdi. “Hayır, sorun yok. Senden özür dilemek için kütüphaneye geri döndüm ama sen gitmiştin, telefonunu da burada unutmuşsun, o yüzden sana mesaj atamadım. Odana da gelemedim, o yüzden...”

“Odama gelebilirsin,” dedi Izzy.

Beau başını iki yana salladı. “Gelmeyeceğim diye söz verdim.”

Izzy, Beau'nun daha ilk başta odaya gelmeyeceğini söylediğini neredeyse unutmuştu.

“Evet, ama artık durum farklı,” dedi. “Ben gelebilirsin diyorum.”

Beau akşam yemeği –tavuklu ve krutonlu Sezar salata– hazırlığı görevini devraldı, Izzy de tabakları çıkardı. Izzy böyle kendini kap-tırdığı için kendini kötü hissediyordu, anlayış göstermesi gereken bir durumdan ötürü Beau'ya çok sinirlenmişti.

Tam layıkıyla özür dilemiş miydi? Galiba hayır. Izzy de hislerini daha iyi açıklamalıydı, Beau'nun ona söylediklerinin aklına yattığını, neden kendisinin aşırı tepki gösterdiğini açıklamalıydı.

Ancak bunu yapmak için, Beau'ya karşı neler hissettiğini de açık-lamak zorunda kalırdı ve şu anda bu duyguları dile dökmeyi becerebi-leceğinden emin değildi. Ya da buna hazır olduğundan.

Yiyeceklerle birlikte televizyon odasına gittiler, her zamanki gibi neredeyse her şeyi Beau taşıyordu. Izzy bir kere denemişti fakat Beau onun taşıyabileceğinin iki katını rahatlıkla taşıyabiliyordu, o yüzden Izzy pes edip ona bırakmıştı. Beau yemekleri sehpa sessizce koydu.

Koltuğa oturunca Izzy kasten ona doğru döndü. “Bana kızgın mısın?”

Beau şaşırdı. “Hayır. Sana neden kızgın olayım?”

“Şey, ben de pek... Ben de biraz kötüydüm. Senin hakkında hemen en kötüyü düşünmemeliydim. Bir de ben...”

Beau başını iki yana salladı. “Evet ama ben kötü düşünülmemeyi hak ediyor muyum, emin değilim. En son sefer bunu yaşadığımızda pisliğin tekiydim.”

Izzy omuz silkti. “Evet, ama bu önceydi.”

Beau ona çok tatlı güldü. “Evet. O önceydi.” Kolunu ona dolayıp Izzy'yi kendine çekti. Izzy sabah yatak odasından çıktığından beri birbirlerine dokunmamışlardı. Izzy bunu özlemişti. “Hayır. Sana kızgın değilim.”

Izzy elini Beau'nun yanağına koydu. "Güzel." Bakışlarını kaldırıp yüzüne baktı. "Babanı hâlâ özölüyor olman normal. Yine de senin baban, hâlâ onun yasını tutuyorsun. Ayrıca ona hiçbir zaman şahsen kızma fırsatın olmadı; bunun da yasını tutuyorsun." Beau'nun yüzünü kendisine doğru çevirip onu öptü. "Ve hakkında daha iyisinin düşünölmesini hak ediyorsun."

Beau ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Söylediklerinin hepsi için."

Izzy daha başka şeyler de söylemek istedi ancak şimdilik, koltukta onunla kıvrılmak, akşam yemeğini yemek, dizi izlemek ve birlikte olmak yeterliydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah saat dokuzu biraz geçe, Izzy'nin kişisel adresine bir e-posta düştü.

Merhaba Isabelle,
Umarım her şey yolundadır; şubat ayında seninle karşılaşmak harikaydı. Bizim burada Maurice'te bir yardımcı editörlük pozisyonu açıldı ve aklıma ilk sen geldin. ZKEÖ'den ayrılmayı düşünüyor musun bilmiyorum ama yine de sana bir haber vermek istedim. Sürecin hızlı ilerlemesini diliyoruz, bu yüzden en kısa zamanda bana ilgilenip ilgilenmediğini bildirirsen çok sevinirim. Mümkünse önümüzdeki hafta seni mülakat için buraya getirmek isterim.

Çok teşekkürler,
Josephine Henry

Izzy telefonuna tam bir dakika boyunca bakakaldı. Hayal mi görüyordu? E-postanın ekran görüntüsünü alıp Priya'ya gönderdi.

BU SAHİDEN OLUYOR MU???

Priya birkaç saniye sonra cevap yolladı.

EVET EVET OLEEEY EVETTTTTT

Izzy başı dönerek cevabını yazdı.

Selam Josephine,
Haber verdiğin için çok teşekkürler! Maurice'teki yardımcı editörlük pozisyonu ile kesinlikle ilgileniyorum! Lütfen benden istenenlerin ve sıradaki adımların bilgilerini ilet.

Saygılarımla,
Isabelle

Hayır, çok fazla ünlem işareti kullanmıştı. Izzy onları sildi. Bir dakika, şimdi de e-posta çok donuk kaldı. Neredeyse soğuktu. Priya'ya yolladı.

LÜTFEN ŞU CEVABI YAZMAMA YARDIM ET. İKİ ÜNLEM KOYMUŞTUM AMA ÇIKARDIM VE ŞİMDİ DE SANKİ OT GİBİ YAZMIŞIM. AYRICA "SAYGILARIMLA" DERSEM ÇOK MU RESMÎ VE SOĞUK OLUR???

Ah, bir de sadece "Josephine" mi, yoksa "Selam Josephine" mi olmalı???

Priya hemen cevap yazdı.

Ünlem koyma, selam ve saygılarımla bence kalsın. Biliyorum biliyorum, nokta koymak kötü gözüküyor ama o hiç ünlem koymamış, bence onun gibi yap.

Izzy gönder tuşuna basmaya hazırdı ki kendini durdurdu. Joesphine'in e-postası önümüzdeki hafta mülakat diyordu.

Haftaya New York'ta mülakat.

California'dan ayrılmak zorunda kalacaktı.

Izzy e-postayı taslaklara kaydedip Beau'yu bulmaya gitti.

Şansına, ilk baktığı yerdeydi: Mutfakta. Maalesef Michaela da oradaydı. Normalde Michaela'nın etrafta olmasına aldırış etmezdi fakat şu anda Beau ile baş başa görüşmeye ihtiyacı vardı.

Izzy kendine biraz daha kahve koydu, Beau ile göz göze gelmeye çalıştı, telepati yoluyla falan onunla konuşması gerektiğini anlamasını sağlamaya çalıştı. Fakat Beau ona bakmıyordu.

Michaela ona bakıyordu ama yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Izzy kahvesine baktı. Odasından böyle fırlamadan önce Beau'ya mesaj atmalıydı ama Beau telefonunu yanında pek taşımadığından zaten bir işe yaramazdı. Bir şey söylemek zorundaydı ama.

"İıı, Beau?" Beau anında ona dönüp gülümsedi. "Marta bana kitabınla ilgili bir soru sordu ve cevap vermeden önce sana danışmak istedim. Kütüphanede buluşup konuşabilir miyiz? Sadece birkaç dakika."

"Öyle mi?" Beau birden gergin göründü. Olamaz, onu mutfaktan çıkarmak için başka bir hikâye uydurmalıydı. "Tamam. Şimdi mi?"

"Evet, ama kötü bir şey falan değil," dedi Izzy hatasını düzeltme çabasıyla. Yok, Beau hâlâ stresliydi.

Ayağa kalktı. "Hemen dönerim," dedi Michaela'ya.

Michaela hâlâ yüzü gülerek kafa salladı. "Tabii, sorun yok."

Beau içeri girer girmez Izzy kütüphanenin kapısını kapattı.

"Marta kitabınla ilgili bir şey sormadı," dedi hemen. "Kusura bakma, seninle baş başa konuşmak zorundaydım ve aklıma tek bu geldi."

Beau gevşedi. Sonra sırıttı. "Evet." Ona doğru bir adım attı. "Ne hoş bir sürpriz. Daha sonrayı bekleyemedin mi? Hoşuma gitti. Yani

kütüphane kuralı askıya mı alınıyor?”

Izzy güldü. “Hayır, konu bu da değil.”

Beau yüzüne dikkatlice baktı. “İyi bir şey mi oldu?”

Izzy dudağını ısırıp kafa salladı. “Galiba? En azından iyi olma potansiyeline sahip. Ama ayrıca şey...” Şu anki hislerini tarif edecek sözcük bulmaya çalıştı. Heyecanlı? Korku dolu? Endişeli? İkilemde? Korkuyla heyecan karışık? Bilmiyordu.

Beau masaya doğru yürüyüp bir sandalye çekti. “Otursana.”

Izzy oturdu, Beau da masanın etrafında yürüyüp karşısına oturdu. “Şimdi. Anlat bana.”

Izzy ne diyeceğini bulmaya çalıştı. “Tamam. Hatırlıyor musun, sana çok uzun bir zaman önce Maurice’te bir işe başvurduğumu, çok saygı duyduğum bir editörle çalışmak istediğimi ama işe alınmadığımı ve alınsaydım nasıl olurdu acaba diye hep merak ettiğimi anlatmıştım ya?”

Beau kafa salladı. “Tabii ki hatırlıyorum. Neden, ne oldu ki?”

Izzy hâlâ inanamıyordu.

“Bu sabah bana e-posta attı. Aynı editör, Josephine Henry. Yeni bir iş pozisyonu açıldığını söyledi, benim için bir terfi olacak. Aklına ilk benim geldiğimi söyledi ve beni mülakata davet ediyor.”

Beau çok sevindi. “Izzy! Bu şahane bir haber. Tebrik ederim.”

Beau onun adına çok mutlu görünüyordu. Izzy yüzündeki bu ifade karşısında masanın karşı tarafına atlamak, kendini onun kollarına bırakmak istedi ama geri durdu.

“Teşekkürler,” dedi. “Ben de inanamıyorum. Elbette sadece bir mülakat ama...”

Beau bunu duymazdan geldi. “Akıllarını alacaksın,” dedi. “Mülakat ne zaman?”

Izzy derin bir nefes aldı. Onun için önemli miydi? Beau umursayacak mıydı? Birdenbire Izzy bir hışımla aşağı koşup ona anlatmak istediği için kendini tuhaf hissetti.

“Yakın zamanda yapmak istediğini yazmış. Önümüzdeki hafta mesela ama hangi gün bilmiyorum. Yani bunun anlamı...”

“New York’a geri dönmek zorundasın,” dedi Beau. Sesi yavandı.

“Evet. New York’a geri dönmek zorundayım. Daha... Daha cevap atmadım. Önce sana anlatmak istedim.”

Beau bir saniye hiçbir şey demedi. “Tamam,” dedi. “Doğal olarak Marta’ya bir iş görüşmesi için şehre daha erken döneceğini söylemek istemeyeceksin. Sen mülakatın gününü ayarla, sonra ben Marta’ya artık sana ihtiyacım kalmadığını yazarım ve sen de ona New York’a bir gün sonra geliyormuş gibi davranırsın, böylece bir gün öncesinde mülakata gidebilirsin. Olur mu?”

Ah. Beau ona anlatmasının nedeninin, Marta ile uğraşmak olduğunu zannetmişti. Çok hoş bir düşünceydi. Oysaki Izzy, bu konuyu gündeme getirene dek Marta’yı bir an bile düşünmemişti. Sadece Beau’yu düşünmüştü.

Beau, Marta’ya artık ona ihtiyacı kalmadığını söyleyecekti. Bu cümle neden bu kadar içine dokunmuştu? Belki de çok hızlı söyleyiverdiği içindi. Izzy bu düşünceyi üzerinden atmaya çalıştı.

“Evet,” dedi. “Harika olur. Ben hemen e-posta atayım o zaman.” Telefonunu cebinden çıkardı, taslak e-postasını okudu ve göndere tuşladı.

“Tamam.” Beau ayağa kalktı. “Sen haber alır almaz bana mesaj at. Ben senden haber alınca Marta’ya e-posta yollarım.”

Izzy de ayağa kalktı ve kütüphanenin kapısına yürüdü. “Evet. Tamam. Harika. Yardımın için teşekkür ederim.”

Çok soğuk ve iki iş insanı gibi konuşmuşlardı. Zaten birden Beau ile arasındaki her şey, iş ilişkisine benzemişti.

Hayır, Izzy saçmalıyordu. Kütüphanedeydiler, unutmuş muydu? “Kütüphanede sadece iş” kuralını koyan ta kendisiydi. Beau da ona yardım ediyordu. Beau muhtemelen, Marta hakkında yardıma ihtiyacı olduğu için Izzy’nin ona geldiğini zannetmişti. Ki öyleydi aslında. Izzy yine aşırı tepki veriyordu.

Kütüphaneden çıkınca Beau iki tarafa baktı ve Izzy'yi elinden tutup televizyon odasına çekti.

“Tamam, şimdi kütüphaneden çıktığıımıza göre,” dedi, “Seni adamakıllı tebrik edebilirim.”

Izzy'yi kollarının arasına alıp öyle bir öptü ki Izzy başka bir şey düşünemez oldu.

Izzy odasına çıkana kadar Josephine ona e-posta atmıştı bile.

Merhaba Isabelle,

Hızlı cevabın için teşekkür ederim. Pazartesi günü öğleden sonra mülakat için müsait misin acaba? Değilsen anlarım, önümüzdeki haftaki programın içinde hangi gün uyarsa bana yaz. Bir sonraki hafta tatile çıkıyorum, gitmeden seninle görüşmek isterim.

İyi dileklerle,
Josephine

Pazartesi. Midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Çok çabuktu.

Izzy pazartesi günkü mülakata yetişebilmek için California'dan yarından sonraki gün ayrılmak zorundaydı. En akıllıcası aslında yarın yola çıkmak, bir gün boyunca eve yerleşmek, bavulları açmak ve hazırlanmak olurdu. Ama o kadar çabuk oradan ayrılması imkânsızdı. Bu fikirle bile panikliyordu.

Aralarındaki her şey o kadar iyi gidiyordu ki. Bu şekilde altı üstü birkaç haftaları olmuştu. Izzy daha fazlasını istiyordu. Dahası, California'dan ayrıldıktan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunu hiç konuşmamışlardı. İlişkileri safi şimdiki zamandı. Aralarındaki her şey, Izzy'nin burada yaşaması merkezliydi; bu evde olması, günde bir kez kütüphanede çalışmaları, her gün saatlerce

birlikte olmaları, ne de olsa dip dibe olduklarından nadir mesajlaşmaları üzerineydi. Hatta bu sabah bile haberi alınca Beau'ya mesaj atmak aklının ucundan geçmemişti; her zamanki gibi sadece evin başka bir yerine yürüyüp onu buluvermişti. Bir gece evvel, o kavgaya olmayan kavgayı yaşadıklarında üstüne karşılıklı konuşmuş ve durumu çözmüşlerdi. Beau ona mesaj atsaydı, Izzy de ona şirret bir cevap yazsaydı, çünkü kesin öyle yapardı, sonuç ne olurdu? Pek hayırlı olmazdı herhâlde.

Ancak zaten, bu durum sonsuza dek sürmeyecekti. Izzy bunu en başından itibaren biliyordu. Son birkaç haftadır saatin tiktaklarını duymazdan gelmişti fakat arka planda hissetmişti de. Beau bunu derken muhtemelen haklıydı, artık Izzy'ye ihtiyacı yoktu. Bu anı kitabının devamını kendi başına yazabilir, Marta'ya yollayabilirdi. Maurice'teki bu işe giremezse, Marta'nın asistanı olarak kitapla yine alakadar olacaktı. Sadece uzaktan.

Beau'nun kitabı hakkındaki her şeyle hâlâ ilgili olmak, ancak Beau'nun kütüphanesindeki masada karşısına oturmadan ZKEÖ'deki küçük odacığından çalışmak içini acıtır mıydı? O, temsilcisi ve Marta arasındaki yazışmalarda cc'lenmek, ona kibar, profesyonel notlar göndermek ve editlerini yollamasını hatırlatmak?

Izzy başını elleri arasına aldı. Gerçek soru, Beau ile hâlâ romantik bir ilişkisi olacak mıydı sorunsalıydı; bunun farkındaydı. Aralarındaki bu şey neyse, Izzy oradan gidince, hayatta kalacak mıydı, kalmayacak mıydı? Yoksa aralarındaki tüm sihir burada, bu büyülü evin içinde, konuştukları, çalıştıkları, kavgaya ettikleri, öpüştükleri ve birbirlerini sevdikleri bu odalarda mı mevcuttu?

Hayır. Sevmek kelimesi için henüz çok erkendi. Izzy sadece duygusal davranıyordu, hepsi buydu. Bu mülakattan dolayı aklını kaçırabilirdi, her şey çok hızlı geliyordu ve Izzy nihayet Marta'dan, ZKEÖ'den kurtulabilir, ne zamandır hayalini kurduğu işine başlayabilirdi. O yüzden bu endişeler yerine, tüm stresini California'dan

ayrılmaya ve Beau'dan kopmaya yüklüyordu. Kendini toparlamalı ve Josephine'e cevap yazmalıydı.

Merhaba Josephine,
Pazartesi öğleden sonra bana uyar, çok teşekkürler.
Saat ve diğer detaylarla ilgili sizden haber bekliyorum. Görüşmek üzere.

Saygılar,
Isabelle

Ardından Beau'ya mesaj attı.

Mülakat pazartesi öğleden sonra!!

Beau birkaç saniye sonra ona cevap yolladı.

Harika. Marta'ya hemen e-posta atıyorum. Michaela pazar günü için sana uçak bileti alabilir.

İşte yine her şey iş konuşur gibi olmuştu. Beau, asistanına New York biletini aldırırken başka nasıl olabilirdi ki zaten?

Izzy bu düşüncüyü bastırmaya çalıştı. Michaela muhtemelen bu tür işlerde Beau'dan daha becerikliydi; sonuçta bu da bir iş masrafıydı fakat Beau'daki bu kısa ve öz tonlama içine sinmemişti. Herhâlde Beau'nun mesaj atma stili buydu. Izzy onun mesajlaşma tonuna alışkın değildi.

Ardından Izzy ayağa kalkıp valizini toplamaya başladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Cumartesi sabahı kütüphanedeki son seanslarıydı. Izzy ağlamak için çalıştıkları süre boyunca bunu aklından attı. Sonunda Beau bilgisayarını ondan geri aldı ve her zaman yaptığı gibi defteri masanın üstünden ona doğru itti.

Izzy derin bir nefes alıp defteri ona geri itti.

“İı, şey, bunu sana bırakmalıyım,” dedi. “Bence artık güvenlidir, ne dersin?”

Beau deftere uzun uzun baktı. Sonunda kafasını kaldırıp Izzy’ye baktı. “Tamam,” dedi. “Unutmuşum. Evet, bence de.” Bilgisayarı kapattı. “Bu kitabın bir kısmını yazmayı başardığıma inanamıyorum. Sen mucizeler yarattın Izzy.”

Izzy başını iki yana salladı. “Kitabın çoğunu sen yazdın aslında. Teşekkür ederim ama ben buradaki puanları toplayamam. Gerçekten çok çalıştın.”

Izzy onunla ve başardıklarıyla, onu geride tutan her şeyin üstüne gidip çoğunu aşmasıyla çok gurur duyuyordu.

Beau ona gülümsedi. “Evet, çok çalıştım ama sen de öyle. Hem benimle çalıştın hem kendi işlerini yaptın. Bir gün bütün kitaplarını okumak için sabırsızlanıyorum. Yakın gelecekte bir gün.”

Izzy sahiden çok çalışmıştı. Kendiyle de gurur duyuyordu; Beau ile yaptığı işlerle, editör olarak edindiği kazanımlarla, kendi eserleri için yazdıklarıyla. Buradayken bir kitabın çoğunluğunu yazmasa da

yeni bir kitaba başlamıştı. Önceden yazdığı kitaba olan inancını da tazelemişti.

“Ben de sabırsızlanıyorum,” dedi.

Yine de merak etti: O gelecekteki hayali günde, Beau onun kitabını okurken acaba Izzy ona verdiği için ve yanında otururken mi okuyacaktı? Hâlâ birlikte olacaklar mıydı? Yoksa Beau kitabı bundan yıllar sonra bir kitapçada görüp mü onu hatırlayacaktı?

Sormalıydı, farkındaydı. Ancak kelimeler dudaklarında kurudu.

Beau ayağa kalkıp defteri koltuk altına soktu.

“Michaela’ya bu akşam bize yemek yapma dedim,” dedi. “Dışarı çıkarız diye düşündüm.”

Bu akşam yemeği. Son akşam yemekleri.

“Harika bir plan,” dedi Izzy.

Beau’nun akşam yemeği için plan yapmasına memnundu ve duygulanmıştı. Son bir buçuk gün o kadar telaşlı geçmişti ki Izzy yapılacaklar listesinde olmayan hiçbir şeyi düşünememişti.

Elbette Beau aklından hiç çıkmıyordu fakat düşünceleri karman çormandı, biçimsizdi. Izzy burada onunla kalmak istiyordu, Maurice’teki işi almak istiyordu, onu özleyecekti, Beau’nun da onu özleyeceğinin bilincindeydi. Fakat Beau onu, yalnız kalmak için mi özleyecekti, yoksa sahiden o olduğu için mi özleyecekti? Bu yaşadıkları bir nevi yaz kampı romansı mıydı; ateşli, yoğun ve anın içinde gerçek ama ayrıldıkları anda çabucak sönen cinsten bir alev miydi?

Bir gece önce, televizyon odasında en sevdikleri diziyi koltukta sarmaş dolaş izlerlerken ve sonra Beau odasında onu nazikçe öperken her şey mükemmeldi, aralarındaki her şey mükemmeldi. Ancak şimdi, Izzy acaba hepsi onun zihninin ürünü mü diye merak ediyordu. Sonuçta Beau, onun yakında oradan gideceğini hep bilmesine

rağmen, geleceğe hiç gönderme yapmıyordu. Izzy oradan gittikten sonraki geleceklerine.

Hayır, Izzy bugün bunların hiçbirisini düşünemezdi. Son gününde olmazdı.

Kütüphaneden çıkar çıkmaz, Beau onu kendine çekip öpmeye başladı, öyle ki Izzy nefessiz kaldı. Öpüşmeleri bitince Izzy ona yapışıp kaldı. Neden birden böyle ağlamaklı olmuştu?

“Seni özleyeceğim Isabelle Marlowe,” dedi Beau kulağına.

Kahretsin. Izzy ağlayacağından artık emindi.

“Ben de seni özleyeceğim Beauregard Towers,” dedi. Ağlamak yerine ikisi de güldüler.

Cumartesi gecesı, California’daki son gecesinde, Izzy Beau ile yemeğe çıkmak için giyindi. Ertesi sabah dokuzda LAX’ten uçağı kalkıyordu, yani sabah beşte Santa Barbara’dan ayrılacaktı. Bavulu tamamen toplanmıştı. Burada kaldığı süre içinde ne kadar çok fazladan eşya biriktirdiğini fark edince, fazlalıklar için yeni bir çanta satın alması gerekmişti. Bu gece eve dönünce de onu doldurmayı bitirecekti.

Michaela ile alışverişe çıktıkları gün satın aldığı, uzun sarı yazlık elbiseyi giydi. Bu, onu ilk giyişiydi.

Beau ile buluşmak için merdivenlerden aşağı indi, elbisenin uzun kuyruğı arkasından sürükleniyordu. Beau ise basamakların en altında durup onu inene dek yüzünde bir tebessümle seyretti.

“Merhaba.” En alt basamağı ulaşınca Beau ona elini uzattı. “Çok hoş gözüküyorsun.”

Izzy onun elini tuttu ve sıktı. “Teşekkür ederim.” Izzy parmakucuna kalkıp onu öptü.

Akşam yemeğine giderken arabada sessizdiler. Izzy ona nereye gideceklerini bile sormamıştı, Beau arabayı plaja yakın bir yere

park ederken fark etti bunu. Beau elini tuttu ve sokakta yürümeye başladılar.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Izzy.

Beau ileriye işaret etti. “Şu Meksika restoranına, deniz kıyısında. Soğuk iklime geri döneceğin için hoş olur diye düşündüm.”

Izzy ona bakıp gülümsedi. “Bu seneki en soğuk günleri atlattım aslında. Instagrama bakılırsa, New York’a bahar gelmiş. Karlar erimiş, çiçekler açıyor, uçaktan inince paltomu bile giymem belki.”

Beau sırtıttı. “Bu elbiseyi giyebilecek kadar sıcak olacak mı?”

Izzy kahkaha attı. “Daha en az bir ay vardır.”

Oturdular, cips ve salsa yediler, havadan sudan konuşarak menüyü incelediler. Michaela’nın salsa sosunun buradakinden daha başarılı olduğu, Beau’nun bulduğu yeni bir tarifteki gibi kruvasan yapmayı deneyeceği, Beau’nun birisine kütüphanedeki sandalyeleri tamir ettireceği gibi şeyler.

“Ah,” dedi Beau garson margaritalarını getirince. “Önümüzdeki hafta sonu annem geliyor.”

“Vay canına, harika bir haber,” dedi Izzy. Beau, annesinin o gidince gelmesini özellikle mi ayarlamıştı? Hayır, Izzy böyle düşüncelerle son gecesini mahvetmeyecekti. “Eminim onu tekrar görmek çok iyi olacak. Onun da evi görmesi.”

Beau başıyla onayladı. “Evet, ben de öyle düşündüm. Michaela’yı göreceğ, bebekle tanışacak.”

Beau annesini tekrar göreceği için çok mutlu görünüyordu. Izzy de şimdi anlık kırgın düşünceleri için kendini kötü hissetti. İçkisini aldı.

“Yarın sabah LAX’e vaktinde ulaşman için buradan saat kaçta çıkmamız gerek?” diye sordu Beau.

Izzy kafasını kaldırıp baktı. “Beni arabayla götürmek zorunda değilsin,” dedi. “Ben kendim...”

Beau hayır anlamında başını salladı. “Şu anda konuşmayı kesebilirsin çünkü seni arabayla götüreceğim.”

Izzy başka bir şey demek için ağzını açtı, sonra kapattı. Bir kereliğine de olsa, “konuşmayı hemen kes” emrine itaat edecekti. Bardağını kaldırıp gülümsedi.

Akşam yemeğinden sonra plaja yürüdüler. Izzy sandaletlerini çıkarıp çantasına soktu. Kumsalda başkaları da vardı; küçük küçük gruplar, onlar gibi el ele yürüyen çiftler fakat her şey çok sessiz ve huzurluydu. Tek sesler, kıyıya vuran dalgalar ve aşağılardan gelen hafif müzik sesiydi.

Beau onun elini sıkı sıkı tuttu. Izzy onun ne düşündüğünü merak etti. Beau onu özleyeceğini söylemişti, Izzy bunun doğru olduğunu biliyordu. Izzy de onu özleyecekti, hem de çok. Izzy bir kez daha düşündü, oradan ayrıldıktan sonra aralarındaki ilişkiye ne olacak diye sormayı düşündü. Sürdürecekler miydi? Temasta kalacaklar mıydı? Bu her şeyin sonu muydu?

Fakat tereddüt etti. Aralarındaki her şey son birkaç haftadır o kadar kusursuzdu ki Izzy’nin daha önceki bütün ilişkilerinden daha iyiydi. Peki, ama sahici miydi? Acaba bu kısıtlı zamanda yaşanan, masallardan çıkma bir romans mıydı; hani bir şato, bir lanet ve bir sürü büyünün sebep olduğu ama gerçek hayat başlayınca sona erenlerden? Izzy öyle olmamasını umdu. Yine de bilmiyordu.

Tanrım, ertesi sabah oradan ayrılmayı hiç istemiyordu. Bundan emindi.

Plajda yürürlerken müzik sesi arttı ve Izzy bir açık hava restoranında çalan dörtlü yaylıyı duydu.

Beau durup ona döndü. “Haydi dans edelim,” dedi.

Izzy kafasını kaldırıp ona baktı. Karanlıkta Beau’nun yüzünü göremiyordu bile ama gülümsediğini biliyordu. Çantasını yere koyup kolunu boynuna doladı.

Kumların üstünde dans ettiler, yavaş yavaş daire çizdiler, rüzgâr esip Izzy'nin eteklerini hafifçe havalandırdı, Beau'nun eli belindeydi ve müzik ve dalga sesleri etraflarını sardı. Sonunda müzik durdu ve Izzy başını Beau'nun göğsüne yasladı. Uzun bir süre orada durdular. Nihayet Beau eğilip onu öptü; yavaşça, nazikçe. Izzy de onun yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Haydi eve gidelim,” dedi.

Beau onu bir kez daha öptü. “Evet, haydi eve gidelim,” dedi.

Ertesi sabah Izzy'nin alarmının çalmasıyla uyandılar. Izzy son kez böyle onun yanında uyandığını fark ettiğinde gözyaşlarına boğulmamak için büyük bir savaş verdi. Onun yerine boğazını temizleyip doğruldu.

“Ben duş alacağım ve eşyalarımı aşağı indireceğim, tamam mı?” dedi. Beau bavulunu bir gece önceden indirmişti zaten.

Beau uyku mahmuru gözlerle ona bakıp başıyla onayladı. “Tamam. Hı hı.” Ardından birdenbire Izzy'nin dediklerini algılamış gibi oldu ve kalktı. “Evet. Eşyanı al. Ben de duşa gireyim.”

Izzy merdivenlerden yukarı, odasına koştu. Banyoya girdi, çok sevdiği bu mükemmel banyoya. Çok salakça hissetse de buradaki ilk günlerinde ilk arkadaşı gibi hissettiği bu küvete veda etti, bir sürü fikir bulduğu duşla, bol bol istifade ettiği iyi selfie çekilen aynayla da veda-
laştı. Ardından, duşunu alıp vedalarını ettikten sonra kotunu, siyah tişörtünü ve Beau'nun kapüşonlusunu giydi, bütün kozmetiklerini yeni çantasına atıp fermuarı çekti.

“Tamam.” Kapının eşiğinden odaya baktı. Şu kısacık süre içinde burada ne kadar çok şey yaşanmıştı. Izzy buraya öfkeli, kararsız ve tükenmişlik içinde gelmişti; tazelenmiş, yeni bir maksatla ve kendine yeni bir inançla ayrılıyordu. Buna çok minnettardı.

“Teşekkürler,” dedi odaya sesli sesli.

Çıkmak üzere arkasını dönerken, minicik bir sesin ona, “Bir şey değil,” dediğinden neredeyse emindi.

Aşağı inerken Beau merdivenlerin başında onu bekliyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu. “Valizini bagaja koydum, arabada içmek için ikimize kahve hazırladım.” Elindeki çantaya uzandı ve Izzy ona verdi.

“Bir şey unutmuş olabilirim diye düşünüyorum,” dedi. “Ama unutsam Michaela gönderebilir.”

Beau kafa salladı. “Aynen.”

Santa Barbara’dan çıkarlarken Izzy gözlerini denize dikti ve sahile inen sörfçüleri gördü.

“Bir daha sörf yapma fırsatımız hiç olmadı,” dedi.

Beau elini sıktı. “En azından dün gece plaja tekrar gidebildik.”

Izzy ondan, tekrar sörf yapmak için bol bol vaktimiz olur tarzı bir şey söylemesini beklediğini fark etti. Beau dememişti.

O sabah pek trafik yoktu, LAX’e yaklaşıncaya havaalanına yedi kilometre kala arabaların yoğunluğu arttı. Otoyolda ilerlerken Beau onun eline uzandı ve Izzy onu sıkı sıkı tuttu.

Nihayet havaalanına vardıklarında her şey çok hızlı geçti.

Beau çantalarını arabadan indirdi. Izzy kol çantasını omzuna attı, yeni küçük çantasını bavulun üstüne koydu.

“Tamam,” dedi Beau. “Sana mesaj atarım.”

Izzy kafa salladı. “Evet. Tamamdır.” Birdenbire gözleri yaşlarla doldu. “Beau.”

Beau ona doğru bir adım atıp onu kendine çekti. “Ah Izzy.”

Kaldırımında birkaç saniye öyle durdular, havaalanı uğultusu ve koşturmacası etraflarında kaldı. Izzy gözyaşlarını tutmayı başardı. Ağlamak istemiyordu, şimdi olmazdı. Sonunda bir adım geriledi.

“Gitmelisin artık,” dedi Izzy. “Yoksa birisi arabayı çekin diye bağıracak.”

Beau sağa sola baktı. Birkaç metre ileride havalimanı güvenlik görevlisi duruyordu. “Evet,” dedi. Arabaya doğru bir adım atıp kapıyı açtı. Sonra bir elini kaldırdı. “Hoşça kal Isabelle Marlowe,” dedi.

Izzy de gözyaşlarını tutup ona gülümsedi. “Hoşça kal Beau Towers,” dedi. Ve arkasını dönüp havalimanına doğru yürümeye başladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Izzy saat ve havayolu şirketi dışında uçak biletine hiç dikkat etmemişti, o yüzden birinci sınıf koltukta uçağını bilet gişesine gelince öğrendi.

“Ah Beau,” dedi bıyık altından.

“Efendim hanımefendi?” dedi bilet görevlisi.

Izzy başını iki yana salladı. “Yok bir şey.” Bavul teslim biletini aldı. “Teşekkürler.”

Izzy güvenlikten geçerken, havalimanının içinde yürürken, uçağa binmek için kapıda beklerken, uçağa oturup çantasını kaldırırken ve cam kenarındaki geniş koltuğa yayılırken dağılmamayı başardı. Uçuş görevlisi yaklaşıp ona bir mimosa kokteyl ikram etti ama Izzy geri çevirdi. Hayatında hiç birinci sınıf uçmamıştı, içkiyi kabul etmeliymiş gibi hissediyordu fakat açıkçası şu anda hiç kutlama havasında değildi.

Uçak havalanınca ve Büyük Okyanus’u aşağıda görünce ağlamaya başladı.

Tanrıya şükür birinci sınıf diye bir şey vardı, camdan dışarıyı seyrederip istediği kadar gözyaşı dökebilirdi ve kimse onu görecektik kadar yakınında değildi. Birdenbire Beau’yu bir daha asla görmeyeceğine inandı, havalimanının dışındaki o sarılma ona son dokunuşuydu, ayrılmadan önce elini son kez sıkışı son temaslardı. Of Tanrım, bir ayrılık öpücüğü bile vermemişlerdi birbirlerine. Bu sabah uyanınca

bile öpüşmemişlerdi. En son öpüşmeleri dün gece uyumadan önce, gelip geçici, kısacık bir iyi geceler öpücüğüydü. Izzy neden ayrılırken muhakkak onu öpmemişti?

Izzy kendi kendine ağlamayı kesmeyi, her şeyi aşırı düşündüğünü söyledi, Beau'yu aklından çıkarması, mülakata hazırlanması gerekti. Derken dirseğinin dibinde bir paket kâğıt mendil fark etti. Mendile uzanınca uçuş görevlisinin ona başıyla selam verdiğini gördü. Yine gözlerinden yaşlar fışkırdı. Beau'nun kapüşonlusuna gömülüp ağlaya ağlaya uykuya daldı.

Uyandığında inişe birkaç saat kalmıştı. Izzy derin bir nefes aldı. Tamam. Ağlayıp zırlamıştı; şimdi toparlanma zamanıydı. Bu mülakat uğruna New York'a geri dönüyordu ve fırsatı ziyan edemezdi. Defterlerinden birini çıkarıp mülakatta sorulabilecek soruları beyin fırtınası yapmaya ve cevaplamaya başladı.

Uçuş görevlisi onu yoklamaya geldi.

“Bir kadeh şarap ister misin canım? Peynir ve kraker? Ya da belki çay ve kurabiye?”

Izzy ona gülümsedi. İsim etiketinden adının Angela olduğunu gördü. “Hepsi kulağa harika geliyor, teşekkür ederim.”

Uçak inince cep telefonunu açtı. Ama Beau mesaj atmamıştı.

Izzy havalimanından çıkarken bir çığlık duydu.

“Isabelle!”

Arkasını döndü ve babası arabadan fırladı. Izzy öyle kocaman güldü ki ağzı yırtılacak sandı. Babasını ne kadar özlediğini fark etmemişti.

“Baba!”

Babası ile birbirlerini sımsıkı kucakladılar.

Babası bir eline Izzy'nin valizini, diğer eline çantasını aldı.

“Ah tatlım, seni görmek harika,” dedi. Yanağına dokundu. “Yazın ortasındaki hâlin gibi kapkarasın.”

Izzy güldü. “Santa Barbara çok güzel,” dedi. “Dışarıda bol bol vakit geçirdim. Ama merak etme, bol bol da çalıştım.”

Babası çantaları bagaja atıp arabanın kapısını açtı. “Ondan hiç şüphem yoktu ki,” dedi. “Biraz ara vermen iyi oldu. Ayrılmadan önce ofiste zorlanıyordun.”

Izzy babasına doğru baktı. “Nereden biliyorsun?”

Babası ona kahkahalarla güldü. “Isabelle. Ben senin babanım. Zorlandığın zamanları fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sen konuşmak istemiyor gibiydin, o yüzden kurcalamadım ama bir tuhaflık olduğunu hissediyordum. California’daki bu projeye ilk başladığında da epey endişeliydim ama bir hafta kadar sonra, baktım eski hâlin-den daha mutlusun.” Babası gülümsedi. “Mutluyum. Şimdi. Bana bu mülakatı anlat bakalım.”

Izzy ona Josephine’i hatırlattı ve Maurice’teki iş fırsatını anlattı.

“Ah, o zaman bu bir terfi olacak, muhteşem. Yani... Bu işe girdiğin zaman artık kendi evine çıkabileceksin mi demek oluyor?”

Babasının sesinde gizli bir umut vardı. Bir saniye.

“Ah, annem ve sen bensiz kalmayı bu kadar mı çok sevdiniz?”

Babası suçlu gözüktü. “Seni özledik! Tabii ki özledik! Ama...”

Izzy kahkahalarla güldü. O da anne babasından uzakta olmaktan zevk aldığı için suçluluk duyuyordu, meğer anne babası da onun yokluğundan bir o kadar keyif almıştı.

Eve geldiklerinde annesi onun şerefine bir sürü yemek hazırlamıştı ve Izzy hikâyelerini anlatıp durdu, onlara California’dan fotoğraflar gösterdi ve mülakatından bahsettiler. Yola çıkmadan önce anne babasından usanmıştı, boğulacak gibi hissediyordu, kaçmaya ihtiyacı vardı. Fakat şimdi onları görmek harikaydı. Eve döndüğü için kendini iyi hissediyordu.

Gelgelelim, Beau hâlâ mesaj atmamıştı.

Mesaj atacağını söylemişti ama bu demek değildi ki Izzy ona mesaj atamazdı, öyle ya? Izzy telefonda onun adını buldu ve en son

mesajlarını gördü, mülakat hakkındaki mesajları, hemen üstünde de geçen hafta bir gün havuz kenarındayken Beau'nun ikisini çektiği fotoğraf vardı. Izzy oradan ayrılacağını bilmeden önce, güneş üstlerine vururken, Beau onu güldürürken ve birlikte çok mutlularken. O fotoğrafa bakınca bile Izzy uçaktaki özlemin aynısını hissetti. Ev özlemi çekiyor gibi olduğunu fark etti, oysaki zaten evine dönmüştü. Bir insanı, evini özler gibi özleyebileceğini daha önce hiç bilmiyordu.

Beau da o yanında yokken böyle hissediyor muydu acaba?

Izzy onun tipi değildi, bunu başından beri biliyordu. Beau'nun çıktığı diğer kızlara benzemiyordu. Uzun, ince, meşhur kızlara. Izzy kendini ona kaptırmamalı, âşık olmamalıydı, farkındaydı. Belki de Beau sırf orada olduğu için ondan hoşlanmıştı, Izzy elinin altında olduğundan. Izzy, Izzy olduğundan değil.

Belki de o "Mesaj atarım," başka veda düşünemediği için söylenmiş öylesine bir laftı.

Izzy, telefonda Priya'nın adını buldu.

Döndüm! Mülakat yarın 2'de, bana şans dile!!!

Priya hemen cevap attı.

BOL ŞANS. Şahane geçecek! Sonrasını dinlemeyi iple çekiyorum.

Bu daha iyiydi. Izzy, Beau'ya mesaj atarsa yine ağlamaya başlardı. Tam mülakat öncesi böyle kederli olmaya ihtiyacı yoktu. Karmaşık olmayan bir hazırlık konuşmasına ihtiyacı vardı. Beau birçok şey olabilirdi ama karmaşık olmamak, onun kitabında yazmazdı.

Ertesi sabah Izzy saat dokuzda –California saatiyle altıda– uyandı, bütün gece oradan oraya dönmüştü. Telefonuna elini attı. Beau’dan tık yoktu; tam da beklediği gibi... Izzy uçakta bu yüzden o kadar üzgündü, çünkü gerçek hayatına döndüğünü, aralarındaki her şeyin bittiğini anlamıştı. Dün gece ona mesaj atmamakta haklıydı.

Haklı olmak, kendini iyi hissetmek anlamına gelmiyordu.

Babasının ona bıraktığı kahvaltıyı yedi, duş aldı, makyajını yaptı, Priya’ya gelmiş geçmiş en büyük destek konuşmasına ihtiyacı olduğunu söyledi. Tüm bunlar bir nebze işe yaradı, özellikle de Priya’nın, “yıkıcı güzellikte olmakla kalmayıp aynı zamanda kitapların prensesi de olduğunu” söylediği, bir sürü mesajdan oluşan destek konuşması.

Izzy giyindikten sonra aynada kendine baktı. Tamam. Şimdi kendi kendine konuşma yapma zamanıydı.

“Isabelle Marlowe, sen bugün HARİKA olacaksın. Bu işi yapabilirsin, artık bunu biliyorsun. İyi bir yazarsın, iyi bir editörsün ve kitaplarının ve yazarlarının başarılı olması için mücadele vereceksin. Bugün de Josephine Henry’nin ofisine girecek ve onların aklını alacaksın.”

Aynadaki Izzy ona gülümsedi. Haklıydı. Bu işin dumanını attıracaktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Josephine kol saatine baktı.

“Aman Tanrım, ne kadar uzun konuşmuşuz, hiç anlamadım.” Izzy’ye gülümsedi ve Izzy de ona gülümseyerek karşılık verdi. Bu mülakat, Josephine yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu almaya lobiye indiğinden beri, yani daha ilk andan itibaren harikaydı. İlk andan sonra, daha da iyi geçmişti. “Birkaç dakikan daha varsa, Maurice’te birlikte çalışabileceğin insanların bazılarıyla seni tanıştırmak istiyorum.”

Izzy gülümseyerek ayağa kalktı. “Çok isterim.”

Bir başka iyi işaret.

Josephine onu aydınlık koridora çıkardı. Burada da, tıpkı ZKEÖ’deki gibi yer gök kitaptı ama Izzy burada neden daha farklı bir his olduğunu anlamadı. Belki de herkes stresli yerine dostça gözük­tüğü için; belki de Izzy’nin bir değişime çok fena ihtiyacı olduğu içindi.

Hayır, hayır, bundan fazlası vardı. Izzy de Josephine ile konuşurken zamanın nasıl geçtiğini unutmuştu. Bir mülakattan çok, uzun bir sohbet olmuştu; evet, Josephine ona kariyer hedeflerini, güçlü yanlarını, üstünde çalışmak istediği kitap türlerini sormuştu fakat aynı zamanda onu dinlemişti, kendi hedeflerinin bazılarını anlatmıştı, Izzy’nin yaşındayken, kariyerinin o noktasındayken keşke bilseydim dediği şeylerden bahsetmişti. Editörlükten ve yazarlıktan konuşmuşlardı ve Izzy ona, kim ya da ne ya da nasıl olduğunun ayrıntılarına girmeden, bir süredir girmeden— bir süredir bir yazarla bir proje

üstünde çalıştığını ve bu süreçte editörlük rolünü çok düşündüğünü ve bu sürecin ona çok ilham verdiğini anlattı.

Izzy aynı zamanda ona kendi yazdıklarından da bahsetti, Marta'ya hiç anlatmadığı şeylerdi bunlar. Josephine heyecanlanmıştı, hazır olduğunda okumak için sabırsızlandığını söyledi. Evet, elbette, insanlar bir kitap üstünde çalıştığınızı duyunca muhakkak böyle derdi ama Josephine hakikaten samimi görünüyordu.

Isabelle bu işi gerçekten alacağına güvenemeyeceğinin bilincindeydi; herkes gibi o da yayıncılığın tahmin edilemez olduğunu çok iyi bilirdi fakat şimdi bu sabah emin olmadığı bir şeyden emindi: California'dan apar topar kalkıp geldiğine değmişti.

California düşüncelerinden silkinerek açık bir ofis kapısının önünde duran Josephine'e döndü.

“Merhaba Scott, bir dakikan var mı? Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum.”

Izzy masada oturan gözlüklü, sakallı, tatlı görünümlü beyaz adama gülümsedi. Adamı gözü bir yerden ısıırıyordu ama zaten yayıncılıkta çoğu erkek beyazdı, sakallıydı ve gözlüklüydü. Onlar içeri girince Scott ayağa kalktı.

“Böldüğün için teşekkür ederim, tam masraflarımı kalem kalem çıkaracaktım, bundan kaçmak için her türlü bahaneye açığım.”

Josephine güldü. “Ah bilmez miyim. Scott, bu Isabelle Marlowe, açık olan yardımcı editör pozisyonuna başvurdu; şu anda ZKEÖ'de editör asistanı olarak çalışıyor. Isabelle, bu Scott Tobias, editörlerimizden biri.”

Izzy, Scott ile tokalaştı. Şimdi nereden tanıdık geldiğini hatırlamıştı. Onu farklı yayıncılık davetlerinde görmüştü; Izzy'nin en sevdiği kitapların bazılarının editörüydü.

“Memnun oldum Scott. Aslında, *Sonra Birisi Eğilir* kitabının tanıtım lansmanında tanışmıştık, gerçi hatırlamadığına eminim, çok kalabalıktı.”

Scott ona bir saniye baktı, sonra gülümsedi. “Hatırlıyorum,

hatırlıyorum! Yazarın üç bakış açısını nasıl aynı anda verebildiğini sormuştun. Hatırlıyorum çünkü yazar da bu soruyu aldığı için çok heyecanlanmıştı.”

Vay canına, Scott’un bunu anımsamasına inanamadı Izzy.

“Bendim o,” dedi Izzy. “Harika bir davetti.”

Scott kapının yanında duran bir koliye doğru döndü. “Bir dakika, bunlar bu sabah geldi...” İçlerinden bir kitap alıp Izzy’ye verdi. “Bir sonraki romanının ilk baskısını almak ister miydin?”

Izzy nefesini tutarak kitaba elini uzattı. Josephine ve Scott güldüler.

“Çok istediği anlaşıldı,” dedi Josephine. Arkaya doğru bir adım attı. “Eh, ben seni masraf tablonla baş başa bırakırken tanışıklık yenilediğinize sevindiğimi söylemek isterim.”

Izzy kitabı çantasına attı. “Çok teşekkürler,” dedi Scott’a. “Tekrar tanıştığımıza çok sevindim.”

Scott ona gülümseyip masasına geri döndü. “Ben de memnun oldum Isabelle. Umarım tekrar görüşürüz. Konuşuruz sonra Josephine.”

Josephine, Izzy’yi asansöre kadar geçirdi.

“Bu kadar kısa sürede gelebildiğin için tekrar sağ ol Isabelle,” dedi Josephine. “Dediğim gibi, haftaya tatildeyim ama gelişmelerden seni haberdar ederim.”

Tokalaştılar, Izzy ona gülümsedi.

“Teşekkürler,” dedi. “Seninle konuşmak harikaydı.”

Josephine gülümsedi. “Aynısı benim için de geçerli.”

Izzy, Maurice binasından çıktı ve telefonunu tekrar açtı. Priya’dan mesajlar gelmişti. Çok şükür, içeri girmeden önce telefonunu kapatmayı akıl etmişti. Ancak Beau’dan tık yoktu.

Mülakatının ne zaman olacağını biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

Beau ona mesaj atıp uçuş nasıldı diye sormamıştı ya da mülakatta bol şans dilememişti ya da mülakat nasıl geçti dememişti. Hiç ses yoktu.

Priya’dan mesajlar şahaneydi. Fakat Izzy bu haberi Beau ile

paylaşmak istiyordu; onunla kutlamak, onun o aşına, gür, sıcak sesini kulağında duymak istiyordu.

Priya'nın mesajlarına tıkladı.

Eminim efsanesindir orada!

Çıkar çıkmaz bana mesaj at!

Nasıl geçti???

Izzy derhâl cevap verse iyi olurdu, yoksa Priya sinir krizi geçirecekti.

Şimdi çıktım! Harikaydı. O kapıdan girmeden önce bu işi istediğimi sanıyordum ama şimdi aşırı istediğimden eminim. Josephine gerçekten harika, herkes harika, kitaplar muhteşem... Ahhh!

Priya hemen cevap yazdı.

Ve SEN muhteşemsin!

Izzy telefonuna sıırttı. Priya her zaman ona destekti.

Tamam, ama ayrıca şu makaleyi gördüğünden emin olmak istedim, belki de çoktan gördün. Marta'dan bununla ilgili bir haber aldın mı? Doğru mu bu?

Izzy telefonun ekranına kaşlarını çatarak baktı ve Priya'nın yolla-
dığı linke tıkladı. Konu ne olabilirdi acaba? Ne doğru muydu?

Izzy makaleyi şöyle bir taradı, ZKEÖ tarafından hakları alınan yeni bir Hollywood anı kitabı hakkında bir yazıydı. Haklarını Gavin satın almıştı, öğk. İyi de Priya neden ona bu makaleyi göndermişti? Marta'dan hangi haberi duyacaktı?

Derken, buldu.

Towers'ın anı kitabı ki telif hakları iki yıldan uzun zaman önce Marta Wallace tarafından satın alınmıştı, önümüzdeki sene basılmayacak. ZKEÖ'nün içindeki bir kaynaktan aldığımız bilgiye göre, Towers'ın dosyası teslim tarihini çoktan kaçırmış ve Towers'ın herhangi bir metin teslim etme ihtimali "sıfıra yakın" görülüyor. "Towers artık külfet oldu," dedi kaynağımız. "İş birlikçi değil, büyük öfke kontrol sorunları var ve açıkçası, o kadar da zeki değil." ZKEÖ'nün bu kitaptan ümidi kestiği belli.

Önümüzdeki sene basılmayacak mı? Ümidi kesmişler mi? O kadar zeki değil mi? Bunlar ne biçim laflardı!

Izzy çok sinirlendi, sırtından vurulmuş gibi hissediyordu. Bunu Beau'ya nasıl yaparlardı? Bunu ona nasıl yaparlardı? Beau çok çalışmıştı. Marta, Beau'nun ne kadar çalıştığını biliyordu, Beau söylemişti ona! Bu şekilde damdan düşer gibi ona darbe indirmek, böyle laflarla hakaret etmek, yayıncılıkla ilgili dedikoducu bir makaleye isimsiz açıklama yapmak zalimlikti.

Üstelik Izzy de onunla ne kadar çok çalışmıştı. Hiçbirinin bir önemi yok muydu? Beau'dan ümidi kestikten sonra Izzy'nin yine de onunla gece gündüz çalışmasına izin mi vermişlerdi, onun anı kitabını artık istemediklerini fark ettikten sonra, artık Izzy'yi de istemedikleri için sırf onu meşgul tutmak için miydi hepsi?

Beau'nun bundan haberi var mıydı? Hayır, biliyor olamazdı, yoksa Izzy'ye sorardı. Belki de Izzy biliyor ve ona anlatmıyor zannetmişti ve bu yüzden Izzy'ye mesaj atmamıştı?

Eğer sebebi buysa, Izzy şimdi Beau'ya da çok sinirlendi. Izzy'nin bunu ona anlatmayacağını nasıl düşünürdü? Onun tarafını tutmayacağına nasıl inanırdı?

Izzy, Priya'ya tekrar mesaj atmalıydı.

Hayır, hiçbirinden haberim yoktu.

Tamam, yarın ilk iş konuşalım. Ofise dönmeni ipe çekiyorum!

Ben de öyle!

Bu bir yalandı ama Izzy, Priya'ya başka ne diyebilirdi? Ofise geri dönmeyi canı hiç ama hiç istemiyordu. Ona mesaj atmadığı, ona güvenmediği için Beau'ya çok sinirli olmasına rağmen, bunu Beau'ya yaptığı için Marta'ya da köpürüyordu.

Izzy, bu konuyu Marta ile konuşmak zorundaydı. Beau'yu bir daha hiç görmeyeceğine inansa bile, onunla ilişkisi artık bir ihtimal bitmişse bile, Izzy onun kitabına inanıyordu. California'dayken kendisi ve hayalleri için savaşmayı öğrenmişti. Izzy savaşa devam edecekti. Kendi hayalleri için ve Beau'nun hayalleri için.

Düzenleme
Ny.ozlem

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Izzy ertesi sabah işe yürürken etrafına bakınıp gülümsedi. İki aydan kısa süre önce şehirden ayrıldığında dünya gri, kasvetli ve umutsuzdu. Şimdiyse güneş çıkmıştı, her tarafta çiçekler açmıştı ve kuşlar cıvıldaşıyordu. Sahiden de burada olmaktan mutluydu. Geri dönmekten. Ayrıca sırf bunun için mutlu olmakla kalmıyordu. Bugün biraz gergindi, uzun zaman sonra ofise ilk kez yürüdüğü ve bu makaleyle ilgili Marta'ya hesap soracağı için gergindi. Dahası Beau'yu özliyordu, o kadar çok özliyordu ki doğru dürüst düşünemiyordu ve Marta ile onun kitabı hakkında konuşurken yüz ifadesini maskeleymesi gerektiğini biliyordu. Yine de gelecekte ümitliydi, kendi geleceğinden. Kitapları seviyordu, yazmayı seviyordu, yayıncılığı seviyordu ve o dünyada bir yere sahip olduğunun farkındaydı. Hiç kimsenin bu sevgiyi ondan yeniden almasına izin vermeyecekti.

Saat dokuza birkaç dakika kala, ZKEÖ binasına girdi. Masasına ulaşması her zamankinden daha uzun sürdü. Herkes onu yolda durdurdu, ona gülümsedi, onu çok özlediklerini söylediler, sarıldılar, ona sakladıkları ilk baskıları eline tutuşturdular. Izzy burada kaç kişinin onu tanıyıp sevdiğini daha önce fark etmemişti.

Izzy masasına ulaştığında Marta'nın odası hâlâ karanlıktı ama Izzy zaten öyle olacağını tahmin etmişti. Masasında bir tomar posta zarfı duruyordu; Marta'yı beklerken bunlarla oyalanırdı. E-posta gelen kutusuna baktı ama mesaj sayısı kafayı yedirecek yükseklikteydi. Marta ile yapacağı konuşmanın stresi çökmüştü bile. E-postalar bekleyebilirdi.

Yaklaşık yarım saat sonra, Gavin yanından geçti. “Isabelle, aramıza tekrar hoş geldin.”

Izzy, bugün iyi ruh hâlini mahvetmesine izin vermeyecekti. “Sağ ol Gavin.”

Görünüşe bakılırsa, yani tahammül edilemez sırtıtması buna bir alametse, Gavin de bugün iyi günündeydi. “Sonunda Beau Towers’dan ümidi kestin, ha?” diye sordu. “Üzülme, sorun yok. Eminim önünde sonunda daha fazla ve daha iyi fırsatlar çıkacak karşına.”

Gavin’in, Beau’nun kitabının ne durumda olduğu hakkında bilgisi var mı diye sorması, haklarını aldığı diğer anı kitabının konusunu açması için geberdiğinin farkındaydı Izzy fakat ona bu tatmini yaşatmayacaktı.

“Sağ ol!” demekle yetindi. Tam o saniye, masasındaki telefon çaldı ve Izzy dönüp telefonu açtı. Gavin de kendi masasına doğru yürüdü.

“Benim,” dedi Priya beş masa öteden. “Burada olduğunu gördüm, sana sarılmaya gelecektim ama sonra Gavin’in seninle konuştuğunu gördüm ve önce seni bir kurtarmak istedim. Kahve?”

“Ah kesinlikle,” dedi Izzy profesyonel bir ses tonuyla. “Mesajınızı iletirim.”

Priya kahkaha attı. “Bana mesaj at.” Telefonu kapattı ve Izzy gülerek cep telefonuna uzandı.

Kahve, evet! Ama Marta geldikten sonra. Şu makalenin detaylarını öğrenmem lazım. Öğrenince sana da anlatırım.

Evet, güncellemeleri unutma. Benim de biraz bilgim var; Holly ile konuşmam lazım. Sonra MASAYA YATIRIRIZ.

Ayrıca, çok şükür döndün! Sen burada yokken öyle çok iş bitirdim ki inanamazsın!!! Ama bir saniye, niye hâlâ mesaj atıyoruz, sana sarılmaya geliyorum.

Izzy kahkaha atarak Priya'yı karşılamak için ayağa kalktı. Onu çok özlemişti.

Yirmi dakika sonra, Marta içeri girip doğruca odasına yürüdü, telefonun ekranında bir şeye bakıyordu. Izzy, Marta'nın onu fark edip fark etmediğinden ya da Izzy'nin gitmiş olduğunu unutup unutmadığından emin olamadı. Her hâlükârda, Marta'ya odasına yerleşmesi için zaman tanıdı.

Marta ile bu konuşmada bahsedeceği konuların bir listesini yaptı ama bu noktalar yeterli miydi? Marta onu dinleyecek miydi? Marta ısrarcılığından dolayı ona kızacak mıydı? Izzy on dakika sonra daha fazla dayanamadı ve Marta'nın açık kapısını tıklattı.

Marta telefondan kafasını kaldırıp baktı. "Isabelle, dönmüşsün. Şahane."

Izzy içeri bir adım attı. "Teşekkürler Marta. Seninle bir şey..."

Marta eliyle bir sandalyeye oturmasını işaret etti. "Senin Californi'da kalma olayın, tahminimden de iyi gitti. Beau Towers'dan sahiden bir kitap çıkarmayı başardın, ben tamamen ümidi kesmiştim."

Izzy derin bir nefes aldı. "Seninle şeyi konuşmak istiyor..." Birden, Marta'nın son sözü kafasına dank etti. "Bir dakika, Beau Towers hakkında ne dedin?"

"Ah, biliyorsun sandım, e-postaya seni de cc'lemiş çünkü," dedi Marta. "Bu sabah kitabın ilk kopyasını gönderdi."

Marta'ya kitabı mı göndermişti bu sabah? Bütün kitabı?

"Metrodan buraya gelirken okumaya başladım," diye devam etti Marta. "Birkaç hafta önce o sayfaları yolladığında iyi bir şey çıkacağını anlamıştım ama tahminimden çok daha öte bir şey olmuş."

Beau birkaç hafta önce Marta'ya birkaç sayfa mı göndermişti? Böyle yapacağından söz etmemişti hiç.

"İıı, evet, gerçekten üstünde çok çalıştı. Benim de beklentilerimi aştı."

Marta bilmiş bilmiş baktı. "Satış ekibi bunu görünce kafayı sıyrıcak. Seninki harika bir fikirdi, gidip onunla şahsen konuşmak yani."

Onunki mi harika fikirdi? Şimdi Izzy iyice allak bullak oldu.

"Şey... Teşekkürler Marta," dedi. "Ama ben dün çıkan makaleyi okudum ve ZKEÖ kitabı basmayı iptal etti zannettim?"

Marta ona bir işaret yaptı. "Kapıyı kapatsana."

Izzy kalktı, kapıyı kapattı ve tekrar yerine oturdu.

"O makaleye hiç aldırma." Marta'nın dişlerini gıcırdattığını görebiliyordu. "Kaynak kimdi bilmiyorum ama öğrendiğim zaman..." Marta gülümsedi. Izzy'nin hayatında gördüğü en korkutucu gülüştü bu. "Makaleyi okur okumaz, Beau Towers'la ve temsilcisiyle temasa geçtim. Safsata olduğunu biliyorlar. Burada henüz halkla ilişkiler bakımından nasıl ele alacağımıza karar vermedik. Artık dosya elimizde olduğuna göre öylece bırakabiliriz. Kapağı çalışana kadar bekler, sonra da dünyayı şaşırtırız, her zaman bomba etkisi işe yarar. Aaah, ya da bu olaydan yeni bir bölüm çıkarırız. Tanıtım departmanı bunlara bayılır."

Izzy'nin nutku tutulmuştu. Son on sekiz saati bu yüzleşmeye hazırlanmakla geçirmişti fakat Marta, Beau'nun kitabını çoktan sevmişti, ZKEÖ onun tarafındaydı ve Marta onu tebrik mi ediyordu?

"Bu kitabın ne kadar iyi olduğundan bahsederken seni bol bol övüyorum," dedi Marta. "Çok iyi işti."

Marta'nın böyle demesi ne kadar şahane olsa da Izzy bütün övgüleri toplayamazdı. "Teşekkür ederim ama Beau harika bir yazar. Evet, ben nasıl anı kitabı yazacağını keşfetmesine çok yardım ettim ama bütün yazma işini o yaptı."

Marta elini şöyle bir salladı. "Evet, evet, zaten editör tam da bu demek. Yazma işi her zaman onlara aittir ama bizim işimizi bu kadar

önemli yapan da budur. Onun anı kitabı teklifi kâbustu. İçinde iyi bir yazar olduğunu görebiliyordum ama ondan bir kitap çıkarabilmek için kırk fırın ekmek yemesi gerektiğinin de farkındaydım. Sen o işin büyük kısmını benim adıma yaptın bile.”

Bugün hiç de Izzy’nin beklediği gibi geçmiyordu. Acaba planlamadığı bir şeyi daha mı yapsaydı? Karar değiştirmeden devam etti.

“Teşekkürler Marta. Aslında, seninle konuşmak istediğim bir konu daha var. Bir süredir yardımcı editörlüğe yükselmek istiyorum fakat burada mümkün olmayacağı benziyordu. Ancak kısa süre önce, Maurice’ten Josephine Henry bir yardımcı editörlük pozisyonu için benimle temasa geçti. Dün onlarla mülakata gittim.”

Marta yavaşça başını salladı. “Evet. Senin için harika bir yere benziyor.” Izzy’nin ağzı açık kalmadı çünkü tam vaktinde kendini durdurdu. “Burada çok denedim, biliyorsun. Geçen seneki bütçe kesintisinden dolayı, yeni bir yardımcı editör ekleyemedik ve ben seni kaybetmekten korkuyordum. Doğrusunu istersen, senin bana bunu sormanı bekliyordum.”

Ama Gavin demişti ki...

Gavin ona kitabının iyi olmadığını söylemişti. Gavin ona burada potansiyeli olmadığını söylemişti. Gavin, Marta’nın ona inanmadığını söylemişti.

Bunların hiçbiri doğru değildi.

Izzy bunları sahiden sindiremeden Marta yüzünü bilgisayar ekranına çevirdi. “Josephine’in numarası bende var. Hemen seninle ilgili ona telefon edeyim.”

Izzy sadece bakakalmıştı.

Marta da ona baktı ve kahkaha attı. “Seninle ilgili sadece harika şeyler söyleyeceğim, zaten başka sayılacak bir şey yok.” Bir an düşündü. “Kendi reklamını yapmakta pek iyi değilsin. Bunun üstüne çalış.”

Klasik Marta: Ona kusurlarından birini söylüyor, daha iyi kılmasını emrediyordu, başarılarını fark etmesinin ya da onlarla övünmesinin

neden zor olduğunu hiç fark etmiyor ya da düşünmüyordu. İşte şimdi, dünya biraz daha normale dönmüştü.

Tek diyebildiği, “Tamam,” oldu. “Teşekkür ederim Marta.”

Marta telefonuna uzandı ve Izzy ayağa kalktı.

“Josephine merhaba,” dedi Marta, Izzy ofisin kapısını açarken. “Ben Marta Wallace. İşler nasıl gidiyor?”

Izzy yavaşça kapıyı kapattı. Elbette Marta “Nasıl gidiyor?” yerine “İşler nasıl gidiyor?” diye soracaktı. Doğruya doğru, Marta için ikisi aynı şeydi.

Izzy masasına geri yürüdü ve başını iki yana sallaya sallaya asansöre gitti. Az önce olanlardan sonra küçük kabininde oturamayacaktı. Bu konuşmayı kafasından tekrar geçirip sindirebilmesi için başka bir yere gidip yalnız kalmalıydı.

Marta’nın kısa ve öz olmasını, onu başından savmasını, California’daki iki ayın Beau için de ZKEÖ için de kariyeri için de manasız olduğunu öyle ya da böyle söylemesini bekliyordu. Evet, Marta az ve öz konuşmuştu, her zaman öyleydi. Fakat diğer her şey farklı geçmişti.

Izzy serin bahar havasında dışarı çıkınca Marta’nın ona söylediği en beklenmedik şeylerden birini düşünmeye koyuldu. Beau bu sabah kitabının ilk nüshasını teslim etmişti.

Yapmıştı, yapamayacağını zannettiği şeyi başarmıştı, daha iki ay öncesine kadar Izzy’ye yapamayacağını bildiğini söylediği şeyi yapmıştı. Kitabı yazmıştı. Savaşmıştı, mücadele etmişti ve yazma yeteneği ve kendisi üzerinde çalışmıştı. Ve başarmıştı. Keşke gönder tuşuna bastığında Izzy de onun yanında olabilseydi; keşke ona sarılabilseydi; keşke Beau, onun adına ne kadar mutlu olduğunu bilseydi. Onunla ne kadar gurur duyduğunu.

Izzy onu çok ama çok özlemişti. Onu görmek, onu tebrik etmek, nasıl hissettiğini sormak, ona mülakatı anlatmak, Marta’ya e-posta atmadan önce makaleyi görmüş müydü diye sormak, ona tekrar sarılmak istiyordu.

Sonra kaldırımın ortasında aniden durdu, arkasından yürüyen kişi ona bağırp küfretti, Izzy'nin ise bir kulağından girip diğerinden çıktı.

Neden bunları yapamayacaktı? Beau ile ilişkilerinin bittiğine, onu bir daha hiç görmeyeceğine, mutlu sonları olmayacağına, durumun bu olduğuna kendini inandırmıştı.

Sırf Beau ona iki gün mesaj atmadı diye mi? Izzy de atmamıştı sonuçta.

Peki, neden makaleyi okuyunca Beau'nun ona kızacağını sanmıştı? Beau bir saniye bile durup Izzy'nin bununla bir alakası olduğunu düşünmezdi.

Izzy kendini daha fazlasını isteyemeyeceğine inandırmıştı. Beau ile sahip olduğu ilişkinin gerçek olmadığına. Fakat aslında içi öyle hissetmiyordu. İsteddiği bu değildi. Beau'ya âşık olmuştu, birlikte kütüphanede çalışırlarken, kanepede akşam yemeklerini yerlerken, mutfakta kavga edip barıştırlarken, kumsalda öpüşürlerken. Izzy ona bunların hiçbirisini söylememişti. Kendine bile itiraf etmemişti ki.

Belki de Beau, onunla aynı hisleri paylaşmıyordu. Yine de Izzy son birkaç gündür hislerini ondan –kendinden– saklamak, hayal kırıklığını önlemek, kırılmaktan kendini korumak, umutlanmamak için o kadar dikkatli davranmıştı ki kendi kendine sahiden istediği şeyi itiraf etmemişti. Bunu elde etmenin nasıl bir his olacağının hayalini kurmak için kendine izin vermemişti.

İstedğini almak için şansını denemeliydi. Ve onun istediği, Beau'ydu.

Çantasına elini atıp telefonuna uzandı, ikisini de bulamadı. Doğru ya, çantası ve telefonu ofiste, masasında duruyordu hâlâ. Izzy, Marta ile konuştuktan sonra ofisten bir anda çıkmıştı ve durup çantasını bile almamıştı.

Arkasını döndü. Telefonunu almalıydı. Beau'yu aramak zorundaydı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Izzy masasına geri döndüğünde, postaların en üstünde incecik bir hızlı kurye paketi vardı. Çantasına erişmek için paketi yana itti, fakat paketin üstündeki koyu renk kalın harfler gözüne takıldı. Ve gönderen adresinde Santa Barbara'yı okudu. Paketi yırtarcasına açtı.

İçinde siyah telli, kalın bir defter vardı. Izzy defteri eline alınca gözleri yaşlarla doldu. Parmağıyla üstündeki ince izleri takip etti. Lekele-ri, girinti çıkıntıları; çok iyi hatırladığı bu küçük ayrıntıları. Beau'nun defteriydi bu.

Haftalar boyunca neredeyse her gün içine bir şeyler yazdığı, kütüphanedeki her seans öncesinde ve sonunda masanın başında bir ritüel misali birbirlerine uzatıp takas ettikleri defter. Kütüphanede en son birlikte oturdukları günün sonunda Beau'ya teslim ettiği defter. Şimdiyse o defter buradaydı.

Köşedeki kahve lekesi, Izzy aşırı heyecanlı bir hareket yapıp kahve fincanına çarpınca olmuştu. Kenardaki o küçük turuncu leke, Flamin Hot Cheetos yedikleri günden kalmaydı. Tek tarafındaki şişkinlik havuz başında çalıştıkları ve Beau'nun deftere yanlışlıkla su döktüğü gündendi.

En üstte yapışkanlı kâğıda *Beni Oku* notu düşülmüştü.

Izzy defteri açtı.

Dedi ki; ne yazacağımı bilmiyorsam, bana bunu yaptırdığı için ona ne kadar gıcık olduğumu yazabilirim. İyi, tamam,

ben de öyle yaparım. Bu duruma çok gıcık oldum. Aynı zamanda ondan ne kadar hoşlandığıma da gıcık oldum.

Beau onun hakkında bir şeyler mi yazmıştı? Izzy defteri kapattı. Bunu burada okuyamazdı.

Marta'nın odasının açık kapısına baktı. Tam aynı esnada Priya'nın patronu Holly, Marta'nın odasına girdi, yüzünde kara ve ciddi bir ifade vardı ve kapıyı kapattı. Zamanlama mükemmeldi.

Izzy defteri alıp asansöre koştu.

Birkaç blok ötedeki minik parka yürüdü, güzel günlerde Priya ile sık sık burada buluşup dedikodu yaparlardı. Çok şükür bugün hava güzeldi.

Izzy en sevdiği banka oturdu, derin bir nefes aldı ve defteri açtı.

Dedi ki; ne yazacağımı bilmiyorsam, bana bunu yaptırdığı için ona ne kadar gıcık olduğumu yazabilirim. İyi, tamam, ben de öyle yaparım. Bu duruma çok gıcık oldum. Aynı zamanda ondan ne kadar hoşlandığıma da gıcık oldum.

Bunu yapmayı kesinlikle istemiyorum. Kitabı yazmada bana yardım edeceğini söyleyince, ağırdan alacağız zannettim ama bilakis, bom, alarmı kurdu ve başla dedi. Daha da kötüsü, kendimi bu duruma soktuğuma inanamıyorum, deli gibi çekici bulduğum bu kadınla aynı çatı altında yaşıyorum, benden tiksинmekte yerden göğe haklı olacak bu kadınla her gün masada karşılıklı oturuyoruz. Tam bir kâbus gibi geçecek. Hepsi de benim yüzümden. Bunun sonunda bir kitap çıkarabilecek miyim? Şüpheli.

Ben bunu yazarken o oturmuş, cep telefonuna bakıyor. Şimdi bir süreliğine kafamı kaldırdım ama bana öylesine bir bakış bile atmadı, telefonda gördüğü bir şeye gülüyor. Ne acaba, bir arkadaşı mı? Çıktığı birisi mi? Keşke onu böyle güldürebilmenin yolunu bilseydim. Kazara yaptım gerçi ama nasıl tekrarlayacağımı bilmiyorum. Eskiden bu konularda daha iyiydim. En azından öyle olduğumu sanırdım. Ama önce babam öldü ve dünyaya köpürdüm, sonra kendime köpürdüm, sonra da bir yıl boyunca kendimi bu eve kapattım ve şimdi başka bir insan evladiyla nasıl konuşacağımı bilmiyorum, nerede kaldı, nefes kesici, akıllı, hafiften yakıcı bir kadınla konuşmak.

Kütüphanedeki ilk günlerindendi bu. Beau daha ilk günden onunla ilgili bunları mı düşünmüştü? Beau söylemişti ama Izzy ona pek inanmamıştı.

Nefes kesici, akıllı, hafiften yakıcı. Vay canına, ne harika bir tarifti. Başka kimse Izzy'yi böyle görmemişti. Okumaya devam etti.

Sanırım bugün kendime neden bu kadar kızgın olduğum hakkında yazmalıyım. Evet, muhtemelen ama bugün yapamıyorum. Bebek adımları. Belki neden buraya, bu eve geldiğimi yazmakla başlarım. Her şeyi öğrendiğim gece neden soluğu burada aldığımı. Of Tanrım, Isabelle'in bana bunu yaptırmasına ne kadar sinirlendiğim hakkında yazmam tam da yapmamı istediği şeyi yapmaya yönlendirdi beni. İyi o zaman Isabelle, bu raundu sen kazandın.

Giriş bölümünün geri kalanına göz attı; kütüphanedeki ilk günlerinden haftalar sonra ona okuması için verdiği hâlden daha karmaşıktı. Izzy, bir sonraki sayfaya geçti.

Bu defteri teslim almasına göz yumduğuma inanamıyorum. Dün kütüphaneden çıkmadan önce bu defteri ona verdiğimde, ilk başa onunla ilgili şeyler yazdığımı unutmuştum. Ama okumayacağına söz vermişti ve bence okumamış da çünkü bugün bana garip davranmıyor ya da bakmıyor.

Eh, her zamankinden daha garip değil yani, çünkü ne de olsa benim bir canavar falan olduğumu düşünüyor.

Hoş, yanılıyor diyemem de gene de işte...

Defteri tekrar alması için ona güvenebilir miyim? Bir yandan, bu defter bende kalırsa her şeyi sileceğimden ve yazdığım ilk sayfaları yırtacağımdan endişeleniyorum. İlk sefer yaptığım la aynı sebepten değil. İlk sefer her şeyi yırttığımda yazdıklarım berbattı, doğru ve dürüst değildi. Sonradan okuyunca kendimden nefret ettim. Izzy bunu yapmamalıydın diyor, bir yerlerde kaydetmeliydin diyor ama bunu yapmaya ihtiyacım vardı. O sözcükleri yazan kişiden kendimi kurtarmak zorundaydım; bütün cevapları bildiğini sanıyordu, son derece öz güvenli ve hatalıydı.

Hayır, şimdi bütün sayfaları yırtıp atmaktan korkuyorum çünkü fazlasıyla dürüstler ve buna hazır mıyım, emin değilim. O yüzden sanırım hepsini koruması için ona vermem lazım. Sanırım ona güvenmeyi denemem lazım.

Izzy, o hafta birkaç defa Beau'nun defteri masada önüne iterken ona tuhaf tuhaf baktığını hatırladı. O sırada hiçbir anlam çıkarmamıştı; Beau ona o günlerde hep garip bakıyordu zaten. Fakat şimdi

nedenini anlamıştı: Beau defteri okuyup okumadığını anlamaya çalışıyordu. Ona güvenebilir miydi diye.

Izzy sayfayı çevirdi. Ardından bir sonrakini, sonra bir sonrakini. Hemen hemen her günün ilk başında Beau onunla ilgili bir şeyler yazmıştı.

Dün akşam yine birlikte yemek yedik. Ben ve Isabelle. Izzy. Birlikte çalışarak geçirdiğimiz çok güzel bir gün oldu; en azından benim için öyleydi. Akşam yemeğinde bir şeye canı sıkılmış gibi gözükiyordu, ben de ona ne olduğunu sordum. Huzurunun kaçtığını fark etmeme şaşırmış gibiydi ve nasıl anladım bilmiyordum ama anlamıştım işte. Sonunda bana birlikte çalıştığı bir herifin, bugün hayatını zorlaştırdığını anlattı. Galiba benimle konuşunca rahatlamıştı. Umarım rahatlamıştır.

Ayrıca bulaşıklarımı yıkamadığım için benimle dalga geçerken kesinlikle rahatlamıştı. Doğruya doğru, hak etmiş sayılırdım.

Tamam, sayılırdım değil.

Başka bir gün.

Izzy'nin bu defteri emanet aldığı ilk günden beri bir kere bile açmadığından eminim. Acaba her gece koltukta yan yana oturup televizyon seyrederken, yana eğilip onu öpmek için kendimle savaşmak zorunda olduğumdan haberi var mıdır? Yapmak istiyorum, hiçbir zaman yapabileceğimi sanmıyorum ama Tanrım, nasıl istiyorum.

Her gün ondan daha çok hoşlanıyorum. Ona daha fazla çekildiğimden değil; o da var elbette, özellikle de

yemeğe inerken üstüne o ince askılıklarını giymişse, ondan sadece hoşlanıyorum işte. Dün gece yemeğimizi yerken, bir gün atıştırmalık dolabının onunla konuştuğundan emin olduğunu uzun uzadıya anlattığında uzun zamandır gülmediğim kadar çok güldüm... En az bir yıldır böyle kahkaha atmamıştım.

Izzy o akşamı ve yemeği hatırlıyordu. Eğlenceli bir geceydi. Birkaç gün sonra.

Dün sörf yapmaya gittik. Yazmaya ara vermek zorundaydım. Anlık bir karardı ama doğru bir dürtüydü. Izzy'nin de molaya ihtiyacı var gibiydi çünkü nereye gidiyoruz, ne yapacağız diye benimle tartışmasını beklemiştim ama tartışmadı, hem de hiç. Plaja kadar geldi, hatta ona sörf öğretmeme bile müsaade etti. Çok eğlenceliydi benim için ama eminim, onun için de. Yani tabii ki bir milyon kere düştü ama ona da çok güldük. Bence dünden sonra ikimiz de birbirimize biraz daha fazla güveniyoruz, hedefim bu değildi ama olsun.

Bence ikimiz de dünden sonra birbirimizden daha çok hoşlanıyoruz.

Sorun şu ki dün onu neredeyse öpecektim. Akşam yemeğinden sonra ikimiz de mutfaktaydık, ortalığı topluyorduk; sarhoş olacak kadar değil ama güzel şarap içmiştik. Izzy çakırkeyifti; çok tatlıydı. Neyse, ayağı takıldı ve onu yakaladım. Sonra da bırakmadım. O da kendini bana yaslayıp gevşedi. Birkaç saniye öylece kaldık. Aman Tanrım, ne harikaydı. Sonra birden, bir saniye daha öyle durursam onu öpeceğimi bildiğimden ellerimi çektim ve bir adım geriledim.

Okyanusla karışık o mis gibi kokusunu, saçlarının çiçek kokusunu unutamıyorum.

Izzy mutfaktaki o ilk sarılmalarını hâlâ hatırlıyordu. Ne kadar sağlam, ne kadar rahatlatıcı ve sıcaktı Beau. Izzy de ondan ayrılmak istememişti.

Sonraki hafta.

Dün ilk kez ona yazdıklarımı gösterdim. Beğendi; beğendiğini biliyorum çünkü bana iyi olduğunu söylerken ilk başta şaşkındı, yani doğruyu söylediğini oradan anladım. Ona bunu gerçekten söylemedim ama bu anı kitabına ya da bu versiyonuna diyelim, başlamada zorluk çekmemin sebebi kısmen de şuydu: Başkalarının bunu okuduğunu düşününce ödüm patlıyordu. Bunları okuyan ilk kişinin Izzy olmasına seviniyorum.

Sonra, aynı hafta ilerleyen günlerde.

Izzy'nin arkadaşı burada. Dün bize uğradı, Izzy arkadaşının evi görmek istediğini söyledi ve gelebilir mi diye izin istedi. Bana bunu soracağı için gergin görünüyordu, bu da beni sinir etti, yani benim yanımda kendini hâlâ gergin hissetmesi ama neyse. İkisi buradayken, arkadaşı Izzy'nin bir hafta sonra New York'a nasıl geri döneceğiyle ilgili bir yorum yaptı. Bu kadar çabuk gideceğini unutmuştum.

Her neyse. Önemli değil.

Aynı gün, ilerleyen saatler. Izzy neredeyse bu kısmı okumayı istemedi.

Ah, sıçtım. Her şeyi batırdım, içine ettim, değil mi? Bugün ona o kadar kötü davrandım ki. Evet, inanır mısınız buradaki ilk gününden daha berbat davrandım, tabii böyle bir şey mümkünse ama doğruyu söylüyorum. Öyle kötü konuştum ki Izzy Izzy kütüphaneden çıktı, arabayı aldı ve çekip gitti. Şu anda mutfakta oturmuş bunu yazıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum ve geri dönmesini bekliyorum. Eğer dönmezse de onu suçlayamam.

Gerçekten çok rezalet laflar ettim. Buraya yazmak bile istemiyorum. Eğer geri dönerse ,kim bilir döner mi, muhtemelen doğruca odasına çıkar, valizini toplar ve gider. Sanırım ben hâlâ burada oturuyorum çünkü bunu yapmadan önce ondan özür dileyebilmek istiyorum.

Bütün bunları yazmak, tüm bunları düşünmek beni daha küçük bir dangalak yapar sanmıştım. Öyle olmuyormuş.

Onu dışarıda beklemeliyim.

Bu, en kötü gündü.

Geri döndü. Hâlâ burada.

Geri dönmesini beklemiyordum. Hatta onu kalmaya ikna etmeye bile çalışmadım. Her şeyden çok istediğim şey olmasına rağmen, öyle yapmadım.

Özür diledim, beni başından savdı, tekrar diledim ve dinledi, ilk başta yavaşça dinledi. Sonra onu kırdığımı söyledi ve doğru olduğunu bilmeme rağmen, onun ağzından çıkması sanki suratıma yumruk yemek gibiydi. Onu ne kadar önemseydiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim... Arkadaşlığımız benim için değerli çünkü şimdi

onu bir daha asla kırmak istemediğimi biliyorum.

Ona her şeyi anlattım. Babamdan, annemden, kendimden bahsettim. Anneme yaptıklarımın. Buraya bile, hiçbir yere yazmadığım şeyleri. Atladığım şeyleri. Ve Izzy beni dinledi. Ve hâlâ burada.

Bana hepsini yaz dedi, bu gece ona anlattıklarımın hepsini yaz dedi ve bir saniye sonra yazacağım ama önce bunu yazmak zorundaydım.

Izzy'ye ona bir daha asla böyle davranmayacağıma söz verdim. Bana inandı mı bilmiyorum ama o sözü yemin ederim, tutacağım.

Beau bu sözü tutmuştu.

Izzy bana kendi yazma serüvenini anlattı. En inanılmaz kısım, yeniden başlaması, yeniden yazması için onu cesaretlendirdiğim zaman beni dinledi. Sadece benden kaynaklı olmadığından eminim, burada kalırken bir nevi başladığını söylemişti, sanırım bitirmek için ufak bir dürtülmeye ihtiyacı vardı ama ona bu dürtmeyi yapan kişi olabildiğime seviniyorum. O yüzden şu anda karşımda oturmuş, yazıyor.

Izzy de ona yeniden yazması için o dürtmeyi yapanın Beau olmasına seviniyordu.

Eskiden gittiğim terapistle mesaj attım. Yarın sabah onunla konuşacağım. Deli gibi geriliyorum.

Izzy bunu bilmiyordu.

Izzy'nin bu haftanın sonunda dönmesi gerek. Burada gerçekten biraz daha kalmasını istiyorum. Kalır mı diye soracağım ona, cesaretimi toplayabilirsem. Bana şans dile.

Ertesi gün.

Kalacak. Üç haftamız daha var.

Marta, Izzy'nin orada kalabilmesi için ona birkaç sayfa göndermem gerektiğini söyledi; herbâlde çalıştığımı ve bir şeyler yazdığımı kanıtlamak için. Bunun şart olduğunu söyledi.

İşte bir şey daha açıklığa kavuşmuştu. Izzy o telefon görüşmesinin sonunda Marta'nın ona bir şey dediğini biliyordu.

Izzy'ye o kısımdan bahsetmedim; yazdıklarımı ondan başkasının okuması konusunda ne kadar korktuğumu biliyor. Ona söylersem, kalmasının benim için ne kadar önemli olduğunu anlardı. Ve ona karşı hislerimin ne kadar önemli olduğunu.

İlk başta Izzy'ye, başka bir sürü kadına çekildiğim gibi çekildiğimi sanmıştım. Ama bu seferki daha farklı bir histi çünkü elimden bu konuda bir şey gelmiyordu; böyle sanıyordum. Ardından, burada kalma süresi uzadıkça, onunla daha fazla konuştukça, birbirimize yakınlaştıkça artık arkadaşız ve onun arkadaşlığı benim için önemli diye düşündüm.

Fakat şimdi ona gerçekten âşık olduğumu biliyorum. Acaba o da beni bir arkadaştan, bir iş projesinden fazlası olarak görüyor mudur? Hiçbir fikrim yok.

Emin olduğum tek şey, ona hislerimi belli etmemenin gittikçe zorlaştığı.

Izzy o günlerde nasıl hissettiğini hatırladı. O aralar, Beau'ya karşı hisleri yokmuş gibi yapmaya çalışıyordu. En azından Beau duygularını kendine itiraf etmişti.

Dün öpüştük, plajda. Önce Izzy beni öptü, sonra ben onu öptüm ve sonra uzun bir süre birbirimizi öptük. Annem bunca zaman sonra bile beni o kadar iyi tanıyor ki ondan bahsedişimden hemen anladı Izzy'ye âşık olduğumu. Bana sakın bırakma dedi. Annemden kız tavsiyesi aldığıma inanamıyorum ama haklıydı, değil mi?

Izzy ve ben çok konuşmadık. Ona daha en başından beri onu öpmek istediğimi söyledim, çok şaşırdı, sanki bana ilk başta inanmadı. Utanmasam ona defteri aç da bak, emin olmak istersen diyecektim ama kendimi tuttum.

Ardından, bir hafta sonra, sadece birkaç satır.

Izzy bu sabah benim yatağımda uyandı. Sanırım uzun zamandır ilk kez, ben gerçekten mutluyum. Bence o da mutlu. Tam karşımda, yazı yazarken gülümsüyor. Şimdi fark ettim, ben de gülümsüyorum.

Tanrım, Izzy onu çok özlemişti.

Gidiyor. Bu günün yaklaştığını biliyordum; ikimiz de biliyorduk ama daha fazla vaktimiz var sandık. Yarından sonraki gün gidiyor.

Bu sabah beni buraya çekip yeni bir iş görüşmesi olduğunu söyledi, gerçekten çok istediği bir iş olduğunu biliyorum. Tabii ki onun için çok heyecanlıyım, Izzy bundan pek

bahsetmemeye çalışıyor ama şimdiki işinde bir süredir zorlandığını biliyorum. Buna ihtiyacı var. Ona gitmesini istemediğimi söylemek, lütfen gitme demek istedim ama kendimi tuttum. Kendini suçlu hissetmesini istemem. Ona ayak bağı olamam.

Yine de ona onu özleyeceğimi söyledim. Elimde değildi. Çünkü aman Tanrım, onu çok özleyeceğim.

Izzy gözyaşları sayfaya düşünce fark etti ağladığını. Sayfayı çevirdi.

Bu, kütüphanedeki son günümüz. Son kez karşımda oturuyor, dikkatini toplayarak dudaklarını büzüyor, saçını açıyor, tekrar topluyor, beş dakika sonra tekrar açıyor ve bilgisayarımdan kafasını kaldırıp bana benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor, bu odadan çıkar çıkmaz üstüne atlayınca bana sırtıtıyor. Kahretsin ya. Nefret ediyorum bundan. Onu çok özleyeceğim.

Ardından bir sayfa daha yazılmıştı.

Izzy dün gitti. Kütüphanede, camın önündeki divanda oturuyorum. Her zamanki sandalyemde oturup masanın karşısına bakmaya ve onu görememeye dayanamadım ama aynı zamanda kütüphanede çalışmadan da edemedim, burada onu yanımda hissediyorum.

Saatlerdir burada oturmuş, yazıyorum. Kitabı bitirdim sayılır. Sanırım Marta'ya yakında gönderebilirim, hatta belki yarın. Bütün gece yazdım, her şeyden çok bir oyalanma olsun diye. Yatıp uyumak istemiyorum, yokluğunu hissedeceğimi biliyorum.

Izzy buradan ayrılmadan önce hislerimi ona söylemedim. İstedim, sözcükler dilimin ucundaydı ama kendime hâkim oldum. İlk başta hepsi onun için dedim kendime, ona ayak bağı olmak, mülakatından dikkatini dağıtmak, hayalinin peşinden koşmak yerine yanımda kalmasını istediğimi sanmasın diye.

Ancak şimdi anlıyorum ki bunlar bahaneydi. Ona karşı hislerimi ona söylemekten korkuyordum; ondan da aynısının gelmemesinden, New York'a geri döndüğü için rahatlamış ve mutlu olmasından, eski hayatına dönüp beni geride bırakmaya hazır olmasından korkuyordum.

Belki de doğrudur. Belki sahiden böyle hissediyordur.

Ama emin olmak zorundayım.

Bu defteri ona göndereceğim. Yola çıkmadan önceki gün defteri bana teslim ettiğinde anladım ki ben bu defteri hep onun defteri olarak benimsemişim. Bunu hep ona yazmışım.

Bunların hepsini sana yazıyordum Izzy, eğer okuyorsan, eğer buraya kadar gelmişsen. Bunların hepsi, en başından beri senin içindi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Izzy defteri kapatıp gözlerini sildi, bir işe yaramadı ama. Gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Telefonunu aradı. Beau'yu aramak zorundaydı.

Tanrım. Telefonunu yine mi masada bırakmıştı? Santa Barbara'da kalırken çantasını ya da telefonunu her yere giderken yanına almamaya o kadar alışmıştı ki. Hamlamıştı. Telefonu almak için masasına geri dönmeliydi.

Defterden sözcükler, tabirler, cümleler beyninde uçuşarak ofise kardaki birkaç blok yolu yürüdü. Beau'nun daha en başından onunla ilgili bir şeyler yazdığına inanamıyordu. Izzy nasıl hissettiğinin bilincinde değilken, Beau, neler hissettiğinin farkındaydı. O henüz Beau'dan emin değilken, Beau ashında tam burnunun dibindeydi.

Beau ona kalmasını istediğini söylememişti çünkü ayak bağı olup Izzy'yi engellemek istemiyordu. Izzy'nin hayatında duyduğu en romantik şey olabilirdi bu.

Izzy masasına ulaşırken Gavin, Marta'nın odasının içinde gözden kayboldu ve kapı tekrar kapandı. Marta bugün bir sürü kapalı kapı toplantısı yapıyordu.

Eh, ona uyardı, ne de olsa Marta'nın kapısı kapalı olsa da olmasa da Izzy, tekrar dışarı çıkacaktı. Bu aramayı hayatta masasından yapamazdı.

Yürüyüp uzaklaşırken Marta'nın odasından yükselen sesler duydu. Başka zaman olsa durup ne oluyor diye bakardı ama şimdi olmazdı.

Dışarı çıktı. Parka geri dönemezdi, çok uzaktı; o kadar sabredermeyecekti. Köşeyi dönüp iş yeri binasından biraz uzaklaştı ve sonunda Beau'yu aradı.

Telefon çaldı, heyecandan içi içine sığmıyordu. Beau neredeydi acaba, diye merak etti. Yatak odasında mı? Mutfakta mı? Kütüphanede mi? Izzy, kütüphanede olmasını umdu.

Telefon çaldı, çaldı. Ve telesekretere bağlandı.

Telesekretere mi? Beau şaka mı yapıyordu? Duygusal bir bomba olan defterini üstünde küçük bir yapışkanlı not kâğıdıyla ona yollamıştı ve şimdi aramasını *telesekretere* mi düşürüyordu? Daha telefonun sesini bile açmamış olmalıydı ya da telefonunu evin başka bir yerinde falan bırakmıştı.

Izzy bu yüzden ona bağırmak için sabırsızlanıyordu.

“Merhaba Beau, ben Izzy. Defteri aldım. Okudum. Mesajı alır almaz beni arar mısın?”

Telefonu kapattı, birkaç dakika telefona baktı ve Beau'nun aramasını bekledi. Şimdi, anında. Fakat beş dakika geçti ve telefonu hâlâ suskundu.

Izzy geri döndüğü ilk günde şansını olabildiğince zorlamıştı. Masasına geri dönmek zorundaydı.

ZKEÖ binasına girip asansöre doğru yürüdü, beyni dönüyordu. Beau ile konuşmadan bugün hangi işi, ne kadar yapabilirdi?

Asansöre tam binecekti ki adını duydu. Arkasını döndü ve bir rüyadaymış gibi güvenlik masasına baktı.

“Evet, Isabelle Marlowe. Hayır, randevum yok. Telefonunu açmıyor dediniz ama tekrar dener misiniz? Burada olmalıydı.”

“Burada,” dedi Izzy. Ve Beau dönüp ona baktı.

Saçını kestirmişti, bir elinde bir demet gül vardı, sanki günlerdir uyumamış gibiydi fakat Izzy bunların hiçbirisini ilk başta fark etmedi. Tek görebildiği Beau'ydu, gerçekten oydu, buradaydı, New York'taydı. Hem de onun için gelmişti.

Birbirlerine doğru yürüdüler. Beau gözlerini gözlerinden ayırmadı. Yüzünde yine, yazdıklarını ilk kez okumasını istediği günkü o gergin ifade gizliydi.

“Merhaba,” dedi Beau. “Şey...” Durdu. “Yoksa sen...”

Birisi kolunu itti ve Beau etrafına bakındı. Aynı anda Izzy, iş yeri binasının lobisinde olduklarını fark etti, bir sürü insan, tanıdığı bir sürü insan, içeri girip çıkıyordu.

“Gel dışarı çıkalım,” dedi Izzy.

Dışarı çıktıkları anda Izzy dönüp onun yüzüne baktı.

“Beau,” dedi. “Buradasın.”

Beau ona gülümsedi. Tanrım, Izzy bu gülüşü bir daha asla göremeyeceğini sanmıştı. “Evet,” dedi Beau. “Buradayım. Sana şey yolladım...”

Beau cümlesini bitiremeden Izzy defteri çantasından çıkardı. “Okudum,” dedi. “Hepsini okudum.”

Beau yutkundu. “Orada söylemediğim bir şey daha olduğunu fark ettim.” Ona doğru bir adım yaklaştı. “Seni seviyorum.”

Izzy gülüşüne hiç gem vurmadı. “Ben de seni seviyorum,” dedi.

Daha cümlesi bitirmeden Beau’nun kollarındaydı. Beau onu sıktı, sımsıkı kendine bastırdı. Izzy de ona aynı şiddetle sarıldı. Onun sıcak göğsünü hissetti, nefesi kulağındaydı, dudakları saçlarındaydı. Beau’nun elinde tuttuğu güllerin kokusu etraflarını sardı.

“Sana bunu sen yola çıkmadan önce söylemek istiyordum,” dedi Beau. “Ama erteleyip durdum. Galiba korkuyordum. Ama Tanrım Izzy. Seni çok seviyorum.”

Ardından ona sarılmak, onun tarafından kucaklanmak yetmedi ve Izzy, Beau’nun yüzünü kendine doğru çekip onu öptü. Beau’nun da gülümseyerek onu öptüğünü hissetti. Uzun bir süre orada ayakta öpüştiler, New York uğultusu arka planda, Beau’nun elleri Izzy’nin saçlarındaydı, kolları onu belinden kavramıştı.

Öpüşmeleri nihayet bitince Izzy onun göğsüne yaslanıp kahkaha attı.

“Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum ama işe dönmem lazım,” dedi.

Beau ona doğru bakıp güldü. “Sen çıktığında burada bekliyor olacağım. Yakındaki bir otelde kalıyorum.” Izzy’yi bırakıyordu ki birden durdu. “Ah! Bugün kitabımı teslim ettim, biliyor muydun?”

Izzy onu tekrar kendine çekip öptü. “Biliyorum. Çok mutluyum. Seninle gurur duyuyorum.” Izzy geri çekildi ve birlikte binaya geri döndüler. “Marta bana işe gelirken metroda okumaya başladığını ve harika olduğunu söyledi.”

Beau’nun yüzünde güller açıyordu. “Gerçekten mi? Vay canına. Ah! Mülakatın nasıl geçti? Mesaj atmalıydım, özür dilerim, sadece...”

Izzy otuz iki dişiyle güldü. “Sorun yok. Anlatacağım çok şey var. Mülakat iyi geçti, gerçekten iyi geçti. Bir dakika ama sen nasıl...”

Izzy arkasında bir karambolün seslerini duyup döndü ve baktı.

Gavin’di.

İki yanında birer güvenlik görevlisiyle binadan dışarı çıkarken, “Buna pişman olacak!” diye bağırdı.

Neler oluyordu?

Derken Gavin, Izzy’nin durup ona baktığını gördü.

“Sen. Benim olduğumu ona söyleyen sendin, değil mi? Bahse girerim şimdi mutlusundur. Eh, sen de bu yaptığından çok pişman olacaksın.”

Izzy gözlerini kıstı. “Neden bahsediyorsun sen Gavin?”

Gavin ona iyice yaklaştı. “Ah, yine o masum tatlı kız gülüşünü mü çakacaksın, hı? Senin hayatın hep gökkuşağı, günlük güneşlik, değil mi? Görünüşe bakılırsa, *birisi* Marta’ya o gazeteciyle telefonda konuşmama kulak misafiri olduğunu söylemiş. Bu yüzden beni işten attığına inanamıyorum. Ama aynı anda, bunu bana senin yaptığına inanabiliyorum.”

Gavin’miş. Tabii ki.

“İyi de ben nasıl söylemiş olabilirim? Ben burada bile de...”

Gavin, Izzy'ye doğru bir adım daha attı. "Sen olduğunu biliyorum. Sen beni hiçbir zaman kandıramadın. İlk andan beri gözünü benim işime diktin, farkındayım."

Beau sırtıtarak ona doğru döndü.

"Bu adamın zamanlaması mükemmel." Gülleri Izzy'ye verdi. "Eğlenceli olacak."

Beau, Gavin'in önüne çıktı. "Selam Gavin," dedi son derece neşeli bir sesle. Beau'nun, Gavin'in tepesine böyle iri yarı dikildiğini görmek çok... Tatmin ediciydi. "Ben Beau. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bilgin olsun, eğer Isabelle ile bir daha böyle konuşursan... Hayır, düzeltiyorum, eğer Isabelle ile bir daha konuşacak olursan, herhangi bir zamanda, herhangi bir ortamda, yaşam amacım seni mahvetmek olur. Kitabımı da sabah teslim ettim, o yüzden bol bol vaktim var."

Gavin, ağzı açık Beau'ya baktı. Güvenlik görevlileri sırtıyordu.

"Şimdi." Beau sokağı gösterdi. "İkile." Gavin duraksadı. "Git. ŞİMDİ." Gavin arkasını dönüp koştu, çapraz astığı postacı çantası kalçasına vura vura kaçtı.

"İşte." Beau ellerini silip Izzy'nin yanına tekrar yürüdü. "İçimin yağları eridi. Senin de erimedi mi?"

Izzy ona sırtıttı. "Kahramanım." Kollarını boynuna sardı.

Beau onu belinden kavradı ve kendine çekip kocaman öptü. "Buna inansan iyi olur."

SON SÖZ

Bir yıl sonra

Izzy gözlerini açtı ve camdan dışarı bakıp gülümsedi.

Son derece yoğun, yorucu, harika bir yıl olmuştu. Gavin'in ayrılmasından sonra Marta ona ZKEÖ'deki yardımcı editörlük pozisyonunu teklif etmişti fakat Maurice'ten aldığı teklif, geri çeviremeyeceği kadar iyiydi, özellikle Izzy de bazı pazarlık yeteneklerini geliştirdiği için. Artı, Marta'nın ona sahiden inandığını keşfetmek inanılmaz olsa da Izzy yeni bir başlangıç yapmaktan ve ona düzenli aralıklarla olumlu geri bildirim veren bir patronu olmasından mutluydu. Priya, ki sonradan öğrenildiği üzere, patronuna, ardından da Marta'ya, Gavin'in o gazeteciyle telefonda konuşmasına kulak misafiri olduğunu söyleyen kişiydi, o pozisyona terfi edildi, Priya ve Izzy sevinçten havalara uçtular.

Beau ve Izzy sık sık görüşebilmeyi başarmıştı, Maurice uzaktan çalışma konusunda gayet serbestti ve Beau da bu aralar onunla New York'ta bolca vakit geçiriyor, artık Priya ile birlikte oturdukları dairede kalıyordu. Fakat şu anda Santa Barbara'ya dönmek şahaneydi, özellikle de tatilken ve koca bir hafta baş başa kalacakken.

Izzy ona gülümsemek için yana döndü fakat Beau yerinde yoktu. Izzy neden yatakta tek başınaydı?

Ardından ayak seslerini duydu.

Beau çıplak omzuyla kapıyı iterek açtı ve dopdolu bir tepsiyle içeri girdi.

“Nedir bunlar böyle?” diye sordu Izzy, tepsinin üstündeki yiyecek-
lere, bir şişe şampanyaya ve kötü paketlenmiş bir hediyeye bakarak.
“Bugün, senin kitabının piyasaya çıktığı gün. Asıl ben sana yapacak-
tım bunu.”

Beau tepsiyi yatağa koyup şampanya şişesini aldı. “Yapacağını
biliyordum, o yüzden erkenden kalktım ve ben sana yapmak istedim.”
Beau sırtıttı. “Artı ben yemek pişirmede daha iyiyim.”

Izzy bir dilim pastırma aldı. “Tamam, haklı olabilirsin ama
Michaela ile stratejimizi kurmuştuk.”

Beau kahkahayı basarak şişenin mantarının etrafındaki teli burdu.
“Biliyorum,” dedi. “Eğlenceli bilgiler: Michaela benim için çalışıyor.”

Izzy de güldü. “İkimiz de biliyoruz ki Michaela burada canı ne
isterse onu yapıyor.”

Beau ona sırtıttı. “Çok doğru.”

Izzy, Michaela’nın bir gün önce oraya vardığında ona söylediği
şeyi düşündü.

“Sanırım artık sana anlatmak güvenli,” diye fısıldamıştı Michaela
kulağına. “Buraya geldiğin o ilk gün aslında bileğimi burkmadım.”

Izzy geri çekilmişti. “Ne?”

“Beni duydun.” Michaela ona sırtıttı. “Seninle ilgili içime iyi bir his
doğmuştu.”

Izzy hâlâ inanamıyordu.

Tamam, Michaela’nın bu kabahatini affedebilirdi.

“Sen de seneye senin kitabın çıkınca bana yemek pişirebilir-
sin,” dedi Beau. “O zamana kadar yemek yapmayı öğrenmek için
vaktin olur.”

Izzy kahkaha atıp tepsiye baktı. “O ne?” dedi, hediye paketini
gösterip.

Beau daha da çok sırtıttı. “Açsana,” dedi.

Izzy paketi aldı. Kitap şeklindeydi ama Beau neden ona bir kitap
alsındı ki? Zaten Izzy durmadan eve yeni kitaplarla geliyordu, hem de

o kadar sık yapıyordu ki bunu Beau onda hangi kitap var hangi kitap yok, bilemezdi. Nadide bir eser miydi acaba? Ya da belki de Beau'nun onda kalmasını istediği, kütüphaneden bir kitaptı?

“Biliyorsun,” dedi, Izzy hediye elinde evirip çevirirken, “Açarsan, içinde ne olduğunu anlamak kolaylaşır.”

Izzy gözlerini devirdi ve sonunda paket kâğıdını yırttı.

Beau'nun kitabıydı bu. Kapağında onun resmi vardı, geçen yaz Izzy uzun hafta sonunu geçirmek için geldiğinde fotoğrafçının çektiği pozdu. Fotoğrafçı Beau'yu kumsalda Izzy'ye bakarken çekmişti, ancak sadece üçü onun kime baktığını biliyordu.

Izzy bu fotoğrafa bayılıyordu. İyi de Beau neden ona kitabını veriyordu?

Kafasını kaldırıp baktı.

“Yapışkanlı not kâğıdı,” dedi Beau.

Izzy kitaba baktı. Üstünde yine *Beni oku* yazan bir yapışkanlı not kâğıdı vardı. İçinde biletler olmalıydı. Izzy'nin en sevdiği oyun birkaç ay sonra LA'de oynayacaktı; ona birlikte gidelim demeyi düşünüyordu Izzy. Gülümseyerek sayfayı çevirdi.

Ama bilet yoktu. Izzy o sayfayı okudu ve gözlerinde yaşlarla Beau'ya dönüp baktı.

Isabelle'e. Sen olmasaydın, bu kitabı asla yazamazdım.

Seni seviyorum.

Izzy, Beau'nun kitabını annesine adayacağını zannetmişti. Bundan birkaç aydır emindi hatta. Böyle yapacağını hayatta tahmin etmezdi.

“Bilmiyor muydun?” diye sordu Beau. Isabelle hiçbir şey diyemedi, sadece kafasını hayır anlamında salladı. Yüreği dolup taşıyordu.

Beau rahat bir iç geçirdi.

“Sana ilk söyleyen olmak istedim ama benden önce bir şekilde öğrenirsin diye uykularım kaçıyordu. Marta bu sırrı saklayacağını söyledi ama oradaki herkes seni tanıyor, o yüzden endişeliydim.”

“Hiç haberim yoktu,” dedi Izzy. Bir şeyler daha söylemeliydi fakat şu anki hislerini nasıl ifade edeceğini bile bilmiyordu. Şok, neşe, gurur, şaşkınlık, hepsi bir aradaydı. Ama en çok da aşk.

“Seni çok seviyorum,” dedi.

Beau ona bir kadeh şampanya uzattı.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Beau. Izzy’nin yanına oturup kadehini onunkine tokuşturdu. “Sana, Isabelle Marlowe, bir gün evimin içine girip bütün hayatımı değiştiren kadına.”

Ve Izzy onu öptü.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazma sürecimde bana arkadaşlıkları, sevgileri ve eylemleriyle destek olan o kadar çok kişi vardı ki hepsine minnettarım.

Hyperion Avenue'daki bütün ekibe, hikâyeme güvendiğiniz ve bu kitabın gerçekleşmesi için yaptığınız her şey için teşekkürler. Jocelyn Davies, bu kitabı çok daha iyi kılan düşünceli düzeltmelerin, Izzy ve Beau'yu benim kadar çok sevdiğin için teşekkürler. Marci Senders ve Stephanie Singleton, görür görmez âşık olduğum bu muhteşem kitap kapağı için size teşekkürler. Elanna Heda, Cassidy Leyendecker, Sara Liebling, Guy Cunningham, Jody Corbett, Martin Karlow, Meredith Jones ve Marybeth Tregarthen, dosyama bu güzel romana dönüştürmek için tüm emeklerinize çok teşekkürler. Ve bu kitabı dış dünyaya tanıtan, okuruyla buluşmasına yardım eden Lyssa Hurvitz, Seale Ballenger, Danielle DiMartino, Holly Nagel, Ian Byrne, Marina Shults, Monique Diman, Nicole Elmes, Michael Freeman, Loren Godfrey, Kim Knueppel, Vicki Korlishin, Meredith Lisbin, Vanessa Vazquez ve Samantha Voorhees, çok teşekkürler.

Holly Root, sen gerçek bir cevhersin. Son iki yıl senin sayende ölçemeyeceğim derecede kolaylaştı; bu kitap senin tavsiyelerin, desteğin ve bir sürü cesaretlendirici konuşman sayesinde hayat buldu. Çok ama çok teşekkürler. Root Literary'deki herkese teşekkürler: Alyssa Moore ve Melanie Figueroa, benim adıma yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederim. Taylor Haggerty, o şahane Santa Barbara tavsiyelerin için çok teşekkürler! Kristin Dwyer seninle çalışmak bir zevkti. Tam kendin olduğun için teşekkürler.

Amy Spalding, bu kitap üzerine verdiğin tüm öğütler için, Santa Barbara'ya araştırma gezisine harika eşliğin için ve dostluğun için teşekkürler. Tavsiyen, dürüstlüğün ve arkadaşlığın için teşekkürler Akilah Brown. Kayla Cagan, zekân, mizah yeteneğin ve peynir toprakların için teşekkürler. Sara Zarr, bu unvanı hak etmediğimi zannettiğim bir dönemde, bana "Yazıyorsan, yazarsındır," dediğin için teşekkürler. Destekleyici konuşmalar kralı Josh Gondelman'a bol bol teşekkür. Ayrıca bana son iki yılda tavsiye, dostluk ve destek veren diğer tüm yazarlara teşekkürler: Jami Attenberg, Melissa Baumgart, Robin Benway, Alexis Coe, Nicole Chung, Mira Jacob, Ruby Lang, Jessica Morgan, Julie Murphy, Samin Nosratt, Helen Rosner ve Emma Straub.

Arkadaşlarım olmasaydı bu kitabı yazamazdım demekle kalmıyorum; arkadaşlarım olmasaydı küresel pandemiyle geçen şu son iki yıldan sağ çıkamazdım. Nicole Clouse ve Simi Patnaik, sizi çok seviyorum. (Simi, umarım artık mutlusundur.) Jill Vizas, sen olmasaydın ne yapardım, bilmiyorum. Janet Goode, seni çok özledim; kavuşmayı ipe çekiyorum. Kimberly Chin, birlikte ne yemekler yedik, dostlukla ne yılları devirdik. Sarah Mackey tüm bunların adını koymama yardım ettiğin için teşekkürler. Joy Alferness ve tüm Alferness ailesine sevgi ve minnetimle; Nanita Cranford, Nicole Cliffe, Jenée Desmond-Harris, Rachel Fershleiser, Alyssa Furukawa, Alicia Harris, Jina Kim, Danny Lavery, Kate Leos, Lisa McIntire, Caille Millner, Runjini Murthy, Maret Orliss, Samantha Powell, Jessica Simmons, Sara Simon, Melissa Sladden, Christina Tucker, Dana White ve Margaret H. Willison. Beni güldürdüğünüz ve ağlattığınız için, hem şahsi hem sanal sarılmalarınız, her zaman yanımda olduğunuz, tüm telefon konuşmalarınız, görüntülü aramalarınız ve sayısız kısa mesajınız için sonsuz müteşekkirim.

Bana Santa Barbara'da gerçek bir prensesin gideceği her yeri gösterdiğiniz için çok teşekkürler Meghan ve Harry. (Şaka şaka.) (Yoksa ciddi miyim???)

Aileme çok teşekkür ederim, sizi çok seviyorum. Hepinizi ismen sıralayamam yoksa dört beş sayfa sürerdi ama hepinizi sevdiğimi bilin istiyorum; desteğiniz ve sevginiz benim için çok kıymetli. Annemle babama özel teşekkürler, her zaman yanımdalar. Anne, sen bir tane-sin (Bildiğini biliyorum ama söylemek zorundayım.) Babacığım, seni çok seviyorum.

Son yıllarda kitapları okurlarla buluşturmak için çok çalışan tüm kitapçılara ve kütüphanelere teşekkürler. East Bay Booksellers ve tüm çalışanlarına, bu kitapta kısa da olsa yer alan Santa Barbara'daki Chaucer's Books'a özel teşekkürler. Okuma aşkımı körükleyen ve derinleştiren tüm öğretmenlerime ve kütüphanecilere teşekkür ederim; hepinize minnettarım.

Ayrıca, okuduğunuz için hepinize teşekkürler. Bu, okuduğunuz ister ilk ister yedinci kitabım olsun, vakit ayırıp kitaplarımı okuduğunuz için size son derece müteşekkirim. Son iki yılda hazırlık konuşması yaptığım herkese teşekkür ederim, siz bana, benim size ettiğimden daha fazla yardım ettiniz. Şu zor geçen iki yılda kitaplarımdan yardım aldığını söyleyenlere de ne kadar teşekkür etsem az kalır; devam etmemi sağladınız.

Yazdıklarımla ilgili daha fazla bilgi almak ya da sırada ne var diye görmek isteyenleri, JasmineGuillory.com'a beklerim!

